

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHLEEN E.
WOODIWISS
and
CATHERINE ANDERSON
LORETTA CHASE · LISA KLEYPAS

Three Weddings And
A Kiss

A Bouquet of Wonderful New Romances

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KATHIEEN E.
WOODIWISS

CATHERINE CÂNDÉFISON

*0fiEAAČHhSE4jjSSb1EYPùS

Three Weddings And
A Kiss

A Bouquet of Wonderful New Romances

KATHLEEN **E.** WOODIWISS

ve

CATHERINE ANDERSON
LORETTA CHASE - LISA KLEYPAS

Üç Düğün ve Bir Öpücük

 HarperCollins e-books

İçindekiler

[Fancy Free](#)
[Catherine Anderson](#)

[Çılgın Kont'un Gelini](#)
[Loretta Chase](#)

[Sözler](#)
[Lisa Kleypas](#)

[Öpücük](#)
[Kathleen E. Woodiwiss](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

[Övgü](#)

[Lisa Kleypas Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Fancy Free

Catherine Anderson

Önsöz

Clint Rafferty, Golden Goose Saloon'un önündeki yıpranmış tahta kaldırımında ilerledi ve yarasa kanadı kapılarını iterek açtı. İçerisi sıcak ve gürültülüydü, ona Vaiz Wells'in gürlediği cehennem bağırsaklarını hatırlatıyordu

Pazar günü hakkında. Beklediği gibi, Cumartesi gecesi saat on buçukta her zamanki gibi mekân doluydu ve fenerle aydınlatılmış puslu içerisi tütün dumanı, yıkanmamış bedenler ve ucuz parfüm kokuyordu.

Mavi elbiseli bir kız, sanki müşterileri karşılamak için oraya yerleştirilmiş gibi yakınlarda duruyordu. Clint'i görür görmez boyalı ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve ışıltılı mavi gözleri kısıldı. "Arkadaş mı arıyorsun kovboy?" diye sordu kız, Clint'in yanına sokularak.

Clint başını kibarca eğdi, annesinin öğretileri yirmi yedi yaşında olmasına rağmen onda hâlâ güçlüydü. "Hayır, hanımefendi," dedi. "Ben kardeşimi arıyorum."

"Bu gerçek mi?"

Clint sabırsızlığını dizginledi. Bu kirli güvercinin ya da bir başkasının geçimini nasıl sağladığıyla bir sorunu olmamasına rağmen, bir kadının ilgisini çekmek için para ödemeye hiç ihtiyaç duymamıştı -özellikle de yorgun ve açken ve evde onu bekleyen iki saatlik ev işleri varken. "Bu bir gerçek."

Onun yanından geçip bara doğru baktı. Matthew destek almak istercesine cilalı tepeye yaslanmış, gür abanoz saçları yüksek alnının üzerinde terden ıslanmış dalgalar halinde uzanıyordu. Çocuğun görünüşüne bakılırsa çoktan zil zurna sarhoş olmuştu.

Clint nefesinin altında bir yemin mırıldandı.

"Siz ikiniz ikiz falan mısınız?" diye sordu, iki Rafferty arasında bir ileri bir geri bakarak.

İnsanlar yıllardır Matt'le birbirlerine çok benzediklerini söylüyorlardı ve Clint aralarında benzerlikler olduğunu tahmin ediyordu. Aynı şeyleri paylaşıyorlardı.

Kare çene, yüksek elmacık kemikleri, dumanlı gözler ve siyah saçlar. Ama orada

benzerlikler sona erdi. Clint gülümsediğinde, ki bu pek sık olmazdı, kimsenin umurunda olmazdı. Ama Matt o orantısız, tembel sırıtışını gösterdiğinde, bütün dünya onunla birlikte gülümsüyor gibiydi, özellikle de birçoğunun dizlerinin bağı çözülme eğiliminde olan kadın yarısı. Şu anda bile Matt'in karğı kolunda bir kadın asılıydı; büyük yeşil gözleri olan küçük, sevimli bir kızıl. Clint doğru hatırlıyorsa, kadının adı Dora Faye'di.

"Onun üzerinde yedi yılım var," diye açıkladı kirli güvercine, bu gerçek onu şaşırtmış gibiydi. Bu yedi yılı Matthew ve diğer tüm kardeşlerine hem anne hem de baba olmaya çalışarak geçirdiğini eklemenin bir anlamı yoktu.

"O zaman bu gece senin şanslı gecen şekerim," diye mırıldandı, "çünkü ben yaşlı erkeklere daha düşkünüm."

"Teklifin için teşekkürler ama bu gece beslemem gereken aç atlar ve dengelemem gereken bir defter var," diye araya girdi Clint, kız ikisine de birer içki ısmarlamasını önermeden önce.

Çıplak beyaz omzunu silkmeden önce ona hayal kırıklığı dolu bir bakış attı. "Teklife her zaman açığım. Sadece Maydeen'i isteyin."

"Bunu bir ara yapabilirim."

Clint kalabalığın arasından sıyrılarak Matthew'un bulunduğu yöne doğru ilerledi. Burada son zamanlarda Matt'in içki alemleri haftalık bir olay haline gelmişti. Çocuğun derisine lanet olsun. Rafferty'nin alkole olan zaafını biliyordu. Beş yıl önce babalarını mezara indirdiklerinde Clint'in yanında durmamış mıydı? Yaşlı adam ölesiye içmişti, Tanrı aşkına, içkinin oğullarını beş parasız bıraktığından bahsetmeye bile gerek yoktu. İpotek ödemelerini yapamadıkları için Ohio'daki eski evlerini kaybetmişlerdi ve eğer evleri olmasaydı başlarını sokacak bir çatıları

olmayacaktı.

Çiftlik kurabilecekleri bir arazi bulmak için batıya taşınıyorlardı. Alınlarının teriyle, babaları sayesinde nihayet ilerlemeye başlamışlardı ve şimdi Matt de yaşlı adamın izinden gidiyordu.

Clint'in ilk dürtüsü kardeşini yakasından tutup sarsmak oldu. Onun yerine dirseğiyle yanına sokuldu ve topuğunu çizme parmaklığına dayadı. "Matt, sığır çobanlarının toplantısı bitti. Sanırım eve dönmeyi düşünmemizin zamanı geldi."

Matt yavaşça döndü, gri mavi gözleri hafifçe odaktan çıkmış, her zamanki sert ağzının köşeleri gevşemişti. "Clint?" diye sordu, ses tonundan pek emin olmadığı anlaşılıyordu.

"Başka kim olacak?" Clint bir elini yavaşça kardeşinin burnunun önünde sallarken gülümsemesini engelleyemedi. "Orada mısın Matthew?"

"Son baktığımda öyleydim." Matt hıçkırdı, sonra diğer yanındaki kadına sırtıttı. "Bu güzel bayan bana bir içki ısmarlama nezaketini gösterdi, değil mi hayatım?"

Dora Faye, Clint'in yüzüne bir bakış fırlattı. "İyi akşamlar Bay Rafferty," dedi şaşırtıcı derecede sakın bir ses tonuyla. "Sizin de kasabada olduğunuzu fark etmemiştim."

Matt, "İhtiyar Clint, diğer büyüklerle bir toplantı yapmak için geldi," diye şaka yaptı, sesi titriyordu. "Öyle değil mi, kardeşim?"

"Doğru."

Matt dudaklarını yaladı, sonra kaşlarını çattı. "Böyle yerlere sık sık gittiğini sanmıyordum."

"Genelde yapmam. Ama bu hiç yapmadığım anlamına gelmez." Clint kardeşinin önündeki viski bardağına baktı. Tanrı aşkına, bir fiçı değil, bir bardaktı ve yarısı doluydu. Matt'in ihtiyacı olan son şey daha fazla içkiydi.

Kardeşinin ne yapmak istediğini tahmin etmemesi için hızlı hareket ederek bardağa uzandı. "Paylaşmanın sakıncası yok, değil mi? Eski düdük biraz kurudu."

Clint elini bardağın etrafına doladığında Dora Faye onun bileğini yakaladı. "Baksanıza, Bay Rafferty." Başını viski sürahisine doğru eğdi. "Size kendi içkinizi doldurmama izin verin. Bol miktarda var ve bunun geldiği yerde daha fazlası var."

Sorun da bu değil miydi zaten? Sarılıklı bir gözle viski sürahisine bakan Clint, kabın dörtte üçünün boş olduğunu gördü. Matt'in sarhoş olmasına şaşmamalı.

"Kardeşimin ardından içki içmenin sakıncası yok," dedi kirlenmiş güvercine, sırtmaya zorlayarak. "Ayrıca, bana yeterince içmiş gibi görünüyor."

Bir an için bileğini sıkıca kavramış gibiydi. Sonra gergin bir gülümseme ve yeşil gözlerinin parlamasıyla onu serbest bıraktı ve nefesinin altında tam olarak yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı. Clint kadehi ona doğru eğerek sahte bir kadeh kaldırdı, içkiyi yere attı, sonra da yanık yüzünden dişlerini sıktı. "Fena değil."

Matt Çiğeyi kaptığı gibi bir ölçü daha viski doldurdu, viskinin bir kısmı bardağın kenarından bardağın üzerine taçtı. "Devam et, Clint. Keyfini çıkarın. Dora Faye'nin dediği gibi, bunun geldiği yerde her zaman daha fazlası vardır."

Clint bir içki daha içmeden de idare edebilirdi ama kardeşinin şişede kalanları tüketmesini de istemiyordu. İtiraz etmeden bardağı ikinci kez boşalttı ve Matt bardağı bir kez daha likörle doldurduğunda hiçbir şey söylemedi. Ne yazık ki, Matt bardağı üçüncü kez yere bırakırken, barmene yeni bir sürahi getirmesini iğaret etti.

Clint usulca, "Boş ver Matt, yeterince içtin," dedi. "Bu gecelik bu kadar yeter, pard, eve gidelim."

"Annecilik oynamaya kalkma, ağabey. Şımartılmak için biraz yaşlıyım."

"Şımartılmak aklımdaki son şey." Clint bir elini kardeşinin omzuna attı ve onu itti. "Geç oldu ve ikimiz de dolu dolu bir gün geçirdik. En iyisi şimdi eve gidelim, tamam mı? Bize bir ateş yak, biraz kahve yap. Değişiklik iyi gelir."

"Sen önden git." Matt bir kolunu Dora Faye'in beline doladı. "Eskilerin dediği gibi, gece daha yeni başlıyor." Matt ağırlığını Dora Faye'e doğru verip bara tutunmayı bıraktığında, hafif yapılı barmen kız onun tökezlemesine engel oldu. "Sabah evde olacağım Clint. Sabah erkenden ve Yıpranma için daha kötü bir şey yok, söz veriyorum."

Clint daha iyi biliyordu. Birkaç kadeh daha içtikten sonra Matt sızacak ve yarın geç saatlere kadar uyuyacak, sonra da midesi bulanarak ve korkunç bir baş ağrısıyla uyanacaktı.

Clint, "Sanırım eve dönerken yanımda birilerinin olmasını umuyordum," dedi. "Artık çalışmadığımız zamanlarda birlikte pek vakit geçiremiyoruz."

Matt, "Belki bir dahaki sefere," diye önerdi. Bununla birlikte, Dora Faye'in kulağına sokulmak için eğildi. Dora Faye ikisinin de düğmesini engellemek için bütün ağırlığıyla Matt'e doğru eğildi. "Hey, bal arısı," dedi Matt. "Yukarı çıkmaya ne dersin?"

Clint elini kardeşinin omzundan çekti. "Şey, sanırım ben biraz dolaşacağım."

Dora Faye'in kulağını bırakıp boynunu kemiren Matt cevap verme zahmetine girmede. Clint, Matt'in kendi seçimlerini yapabilecek yaşta olduğunu bildiği halde, gitmek istemeyerek öylece durdu. Sonunda kardeşinin barmene bir sürahi daha getirmesini işaret ettiğini görünce arkasını döndü. İyi ya da kötü, Matt kendi başınaydı.

Yarasa kanadının kapılarını tek omzuyla iterek açan Clint tahta kaldırıma çıktı ve rahat bir nefes aldı. Ancak kafası açılmak yerine daha da buğulanmış gibiydi, nadiren içtiği viskinin bir sonucuydu bu, diye düşündü ekşiyerek.

Kapıların arkasından kapanmasına izin vererek tahta kaldırım boyunca sola döndü, topukları yıpranmış ahşap üzerinde içi boş bir dövme sesi çıkarıyordu. Binaların arasından, gümüşü ay ışığı şeritleri dökülüyordu. Yürüyüş yolunda ilerleyişini işaretliyor.

Main'e bakarken sadece birkaç pencerede ışık gördü. Neredeyse gece yarısıydı. Çoğu aile gece için evlerine yerleşmişti. Bu düşünce onu üzdü ve içinin boş olduğunu hissettirdi. Kısa bir süre önce bütün Rafferty'ler de evde, yataklarında olacaktı.

Uzun zaman önce değil miydi? Gözlerini sıkarak kapattı ve ailesinin hayatta olduğu zamanların nasıl olduğunu hatırladı. Harika, ev yapımı yemekler. Pencerelerdeki dantel perdeler. Kahkaha sesleri. Annesinin ölümünün üzerinden altı yıl, babasının ona katılmasının üzerinden ise beş yıl geçmişti. Aslında çok uzun bir zaman değildi ama küçük kardeşlerinin sorumluluğunu üstlenmiş olan Clint'e sonsuzluk gibi gelmişti.

Ticarethanenin önünde durup ayın aydınlattığı vitrine özlemle baktı. Dükkân sahibinin elleri çok iyi olan karısı Bess Harrison, camın karşı tarafına minyatür bir mutfak yapmıştı. Bu neşeli sahne Onu evde bekleyen sıkıcı, sade atmosferi düşündü. Ne neşeli bir mutfak, ne yer sofrası, ne çiçekler, ne de dantel perdeler. Bir evi sıcak kılmak için kadın eli değmesi gerekirdi ve Rafferty'lerde bu eksikti.

Clint kendini ilk kez evlenip evlenmemesi gerektiğini düşünürken bulmuyordu. Belki evi daha güzel olsaydı Matt kasabada bu kadar çok kalmaya gerek duymazdı. Shady Corners'a taşındığından beri Clint pek çok şey başarmıştı ama yaptığı iyileştirmelerin çoğu arazi üzerindeydi. Evin onarılması ve altı yaşındaki Cody'nin bir anneye ihtiyacı vardı. On dört yaşındaki en küçükleri Daniel bile medeniyetsiz büyüme belirtileri gösteriyordu, Clint bunun kendi yetersiz ebeveynlik becerilerinin bir sonucu olduğunu düşündü.

Ama lanet olsun! O bir çiftlik sahibiydi, bakıcı değil. İnekleri, atları ve zaman zaman tembel kardeşlerini kendi yüklerini çekmeye nasıl teşvik edeceğini biliyordu. Ama Cody ve Daniel hâlâ anne babalarının ölümüyle ilgili Clint'in nasıl yatıştıracağını bilmediği kötü rüyalar görüyor, öfke nöbetleri geçiriyorlardı.

Anlıyorum. En kötüsü de Clint onu nasıl teselli edeceğini bilemediği için Cody'nin sefaletten ağlayarak uyuduğu gecelerdi.

Clint'in birkaç ay önce büyük teyzesi Hester'a mektup yazmasının ana nedenlerinden biri de buydu. Kendi çocukları olmamış, iyi kalpli bir kadındı. Artık dul olduğuna göre, Ohio'dan ayrılıp Oregon'da onlarla birlikte yeni bir hayata başlamakla ilgileneceğini umuyordu. Yine de şimdiye kadar mektubuna cevap vermemişti ve artık o kadar çok zaman geçmişti ki, cevap vereceğinden şüphe etmeye başlamıştı. Bu da onu ilk düşüncesine, belki de evlenmesi gerektiğine geri götürdü.

Tahta kaldırım boyunca yürümeye devam ederken, evde yeniden bir kadın olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Daha iyi, diye tahmin etti.

Muhtemelen çok daha iyi. Akşamları sıcak, ev yapımı bir yemeğe gelmek kesinlikle güzel olurdu ve etrafta çamaşırlarla ilgilenecek birinin olması kesinlikle zarar vermezdi. Sekiz kişinin katkısıyla, yıkanmamış giysi yığını dağ gibi görünüyordu. Evet. Hiç şüphe yok; evde bir kadının olması büyük bir gelişme olurdu.

Ancak son zamanlarda şansı yaver giderse, buralardaki güzel ve aranan genç hanımların hiçbiri böylesine büyük, hazır ve kuşkusuz kabadayı bir erkek ailesini kabul etmekle ilgilenmeyecekti ve o da kimsenin istemediği sade bir kızla yetinmek zorunda kalacaktı.

Bu hiç de cazip olmayan bir düşünceydi.

1

Kalbi boğazında çarpan Rachel Constantine, karşı kaldırımında kendisine doğru yaklaşan kurbanına baktı. Adamın biraz sendelediğini görmek hoşuna gidecekti, gerçekten de uyuşturulmuş olduğuna emin olmak için her şeyi yapabilirdi. Oysa adamın bir şey içtiğini söylemek bile zordu.

İç çekerek tel çerçeveli gözlüğünü burnundan çıkardı ve eteğinin cebine koydu. Şu andan itibaren Rafferty'ye bir bulanıklığın içinden bakmakla yetinmek zorunda kalacaktı. Gözlük takarken görülme riskini göze almaktansa bu daha iyiydi. Çoğu erkek gözleri iyi görmeyen kadınları çekici bulmazdı ve en azından bu gece için Rachel'ın bir femme fatale olması hayati önem taşıyordu.

Kahretsin! Neden bu kadar ayık görünüyordu? İçeride bir şeyler ters mi gitmişti?

Salon mu? Belki de her şeye rağmen uyuşturulmamıştı. Bu düşünce bile nabzının daha hızlı atmasına ve dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

Dudağını ısırarak salona bir göz attı. İçini rahatlatan şey Dora Faye kapıların önünde durmuş, her şeyin yolunda gittiğini haber vermek için tam da planladıkları gibi işaret veriyordu. Matt Rafferty bir öküzün bünyesine sahip değilse, birkaç dakika içinde bilincini yitirmiş olacaktı. Rachel karanlığa doğru gülümsedi. Gölgelelerin arasında saklandığı yerden arkadaşına el sallamanın bir yararı olmayacaktı, bu yüzden ona uğramayı aklına not etti

Dora Faye'e bolca teşekkür etmek için yarın salona geleceğim. Onun yardımı olmadan bunların hiçbirisi mümkün olmazdı.

Rafferty ticarethanenin önünden geçerken yavaşlayarak durdu, ayın yıkadığı camın önünde siluet halinde duruyordu. Rachel onu daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı, sonra da keşke görmeseydim, dedi.

Hatırladığından daha uzun görünüyordu,

Belki göğsü ve omuzları da biraz daha geniştir. *Sadece ay ışığı ve gölgenin bir oyunu,* diye kendini temin etti. *Sinirlerinin seni alt etmesine izin verme.*

Ne yazık ki o kadar basit değildi. Matt Rafferty yürüyen, konuşan bir belaydı, kesinlikle terbiyeli bir genç kadının yaklaşacağı türden biri değildi.

bir ölçüde dehşete düştü. Yine de bu adamın etrafta dolaşıp genç kızları aşığılmasına ve kalplerini kırmasına izin verilemezdi. En azından görevden alınmayı hak ediyordu. On dört yaşındaki kız kardeşi Molly onun son kurbanı olduğu için Rachel bunu yapmanın kendi görevi olduğunu düşündü.

Bu yüzden Dora Faye'in yardımıyla bir plan yaptı.

Bir maden arayıcısının katırı kadar emin adımlarla yürüyen Rafferty, karşıdan karşıya geçmek için tahta kaldırımından indi. Onun kendisine doğru gelişini izleyen Rachel, ağzının kuruduğunu hissetti. İşte bu kadardı. Dora Faye'in ona verdiği yapılması ve yapılmaması gerekenler listesini gözden geçirerek, bakkalın gölgesinden dışarı çıktı.

"Merhaba Bay Rafferty!" diye seslendi, çapkın bir ses tonuyla. "Ne hoş bir sürpriz!"

Belli ki hazırlıksız yakalanmıştı, adımlarını kırdı ve yavaşça durdu. Rachel gözlükleri olmadan biraz baykuş gibi görünmeye meyilli olduğunu biliyordu, bu yüzden gözlerini fazla açmamaya çalıştı. Aralarındaki mesafeyi kapattıkça, adamın bulanık kenarları daha belirgin bir hal aldı. Hiç şüphesiz, adam onun kabul etmek istediğinden daha iriydi.

"Rachel Constantine? Rachel Constantine, şerifin kızı mı?"

Dora Faye'in ona öğrettiği gibi gırtlaktan bir kahkaha atarak, "Sence Shady Corners'ta kaç tane Rachel Constantine vardır, bir düzine mi?" dedi.

Soru karşısında şaşırılmış görünüyordu. Belli ki düşünce süreçleri karışmıştı, bu da Dora Faye'in viskisine koyduğu kedi otunun etkisini gösterdiğinin bir işaretiydi.

Adamdan birkaç adım uzaklaştı ve baştan çıkarıcı bir poz verdi. Dora Faye'in ona öğrettiği her şeyi, nasıl hareket etmesi, durması ve gülümsemesi gerektiğini hatırlamak zordu.

"İnanın bana, efendim," dedi cıvıl cıvıl bir sesle, "sadece *Bir* Rachel Constantine. Babam benden sonra kalıpları kırdıklarını söylüyor."

Hemen kelimeleri geri çağırmak istedi. Karşı konulmaz baştan çıkarıcı kadınlar babaları hakkında konuşmazdı. Bunu o bile biliyordu.

Sekiz Rafferty kardeş yaklaşık bir yıldır bu bölgede yaşıyor olsalar da, gözleri öyle iyi görüyordu ki, hiçbirine iyice bakacak kadar yaklaşmamıştı. Ona öyle geliyordu ki, hepsinin ne kadar yakışıklı olduğu hakkında dillerde sonsuza dek dolaşmıştı. Tüm bu yaygaranın nedenini görmek için kesinlikle can atıyordu.

Kişisel olarak ilgilendiğinden değil. Tanrım, hayır. Gözü bakanın oğlu Lawson Wells'in üzerindeydi. Uzun boylu, acı verecek kadar zayıf ve neredeyse kendisi kadar kör olan bu adam, bir beden olabileceği kadar yakışıklı olmaktan uzaktı. Sonuç olarak, tatlı, düşünceli ve sevecendi, Matt Rafferty'nin olmadığı her şey, şüphesiz çok yakışıklı olduğu için öyle olmaya ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Yakışıklı erkeklerin canı cehenneme: Rachel'in sloganı buydu.

Yine de merak ediyordu. Miyop görünme riskini göze alarak, yüzünü daha net görebilmek ve görünüşünü kendisi için değerlendirebilmek için daha yakına eğildi.

Hiç şüphe yok *ki* yakışıklıydı. Beklediğinden biraz daha yaşlı görünüyordu ama açık havada çalışmanın ve çok içmenin herkesi olduğundan daha yaşlı göstereceğini düşündü.

Şapkasının gölgelediği dumanlı mavi gözleri ay ışığında şimşek çakmış yağmur damlaları gibi parlıyordu. Simsiyah saçlarının kalın dalgaları alnına doğru tembelce düşüyordu ve ister ışığın bir oyunu olsun ister cildindeki gerçek bir renk olsun, derinlemesine bronzlaşmış görünüyordu. Evet, yakışıklıydı ama alışıldık şekilde değil. Onda onu temkinli kılan, ölümcül bir yan vardı. *Tehlikeliydi*. Matt Rafferty söylentilerde anlatıldığı gibi sadece hayalperest değil, tehlikeliydi. Zavallı Molly'nin oradan yaralı ve kalbi kırık bir şekilde ayrılmasına şaşmamalıydı.

Rachel onun kendisini inceleme şeklinden hoşlanmamıştı - tembel bir değerlendirme, gözleri sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi parlıyordu. Duyduğu hikâyelerle, yani onun büyüleyici biri olduğuyula çelişiyor gibiydi. Onun yerine, kendisini garip ve biraz da korkmuş hissetmesine neden oluyordu ki bu da ağabeyi Clint hakkında duyduğu hikâyelere daha uygun görünüyordu. *İşte* şimdi kaçınılması gereken bir adam vardı, her zaman ciddi, asla gülümsemeyen. Arkadaşlarına göre gri-mavi gözleri bir kadını delip geçebilirdi.

Matt, kızın vücudunu yavaşça değerlendirdikten sonra bakışlarını kızınkilere çevirdi ve derin, ipeksi bir sesle, "Bu epey bir kalıp olmalı, tatlım," dedi.

Rachel zihinsel olarak onun yorumunu anlamlandırmaya çalışarak tökezledi.

Şaşkınlık içinde, baykuş gibi görünmeyi tamamen unutmuştu. Lands, çok çekiciydi. Zavallı küçük Molly'nin ona aşık olmasına şaşmamalı. "Pardon?"

Sert ağzında bir gülümseme belirdi. "Seni yaptıktan sonra kırılan kalıp mı? Sonuçlara bakılırsa, oldukça iyi bir kalıp olmalı."

"Ah!" Rachel dehşet içinde küçük bir kahkaha attı. "Şu küf. O kadar çok zaman geçti ki - şey, tamamen unutmuşum-" Saçmaladığını ve ellerini deli gibi salladığını fark etti. Bu saçmalığı bir başka tiz kahkahayla noktaladı.

"Gecenin bu saatinde dışarıda ne yapıyorsunuz? Sizin gibi iyi kızların evde, yataklarında, yorganlarını çenelerine kadar çekmiş olmaları gerekir."

Başka bir erkekten gelse, "küçük kız" yakıştırması onu çileden çıkarırdı. On sekiz yaşımda, henüz bir yetişkin olmadığını ima eden birinden kolayca alınabilecek kadar kadınlığa yeni adım atmıştı. Matt Rafferty için öyle değildi. Onunla kıyaslandığında, doksan yaşında bir çocuk sayılırdı. Gümüşü kasvet içinde, keskin, tavizsiz ve bariz bir şekilde erkek olan yüz hatları sanki cilalı maundan oyulmuş gibi görünüyor, yüzüne nabzını titreten bir sertlik veriyordu.

"Belki de sandığın kadar iyi bir kız değilimdir."

Şapkasının kenarına bir parmağının ucunu dokundurarak siperliği geriye itti ve siyah bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Elini eteğinin cebine sokarak parmaklarını gözlüğünün etrafına doladı ve çenesini bir çentik yukarı kaldırdı. Eski kırgınlıklarla dolup taşan kadın, kendisine gülen başka bir adamı hatırlayarak karanlığın içinden ona baktı.

"Benim gözlemlerime göre iyi küçük kızlar pek eğlenmezler."

"Doğru," diye kabul etti yavaş bir sırtışıla, "ama çoğu iyi küçük kız ne kaçırdıklarının farkında değildir."

"Ben biliyorum."

Ağzının bir köşesinin seğirmesine bakılırsa, bu açıklama onu eğlendirmişti. "Gerçekten mi? Peki şanslı adam kimdi?"

Rachel herhangi bir adamın bu işe nasıl karıştığını anlayamıyordu.

"Pardon?" Kıkırdadı, göğsünün derinliklerinden gelen alçak bir mırıltıydı bu.

"Bu özel bir şaka mı Bay Rafferty, yoksa benimle paylaşacak mısınız?" "Önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece sorumu yanıtladınız." "Ne sorusu?"

"Ne kaçırdığının farkında olup olmadığınıza gelince. Farkında olmadığına dair içimde bir his var."

Rachel'ın çenesi bir kademe daha yukarı kalktı. "Öyle olmasa neden burada olayım ki?" "İyi bir noktaya değindin. Beni aydınlatmak ister misin?"

"Çünkü sıkıcı bir varoluş yaşamaktan yoruldum, işte bu yüzden."

Dolgun ama sert ağzının bir köşesi yine yukarı kalktı. Esnemeye başladığında sırtış dudaklarını terk etmemişti bile. Burnunun kenarını sıkı ve başını salladı. Ona tekrar baktığında gözleri biraz odaklanmamıştı. "Yani sıkıcı bir varoluştan bıktın, öyle mi? Neden buna bir çare bulacağımı umduğunu hissediyorum?"

"Muhtemelen öyle olduğum için." Rachel boğucu bir gülümseme takındı ve hızla geçen saniyeleri düşünmemeye çalıştı. "Senden daha iyi kim olabilir ki?"

kız heyecan verici bir deneyim mi arıyor? Duyduğuma göre kaygısız biriymişsin ve her zaman oyuna hazırmışsın."

"Beni başka biriyle karıştırmış olmalısın, sevgilim. Kaygısızlık benim sözlüğümde yok, özellikle de konu sen olunca. Hapsedilmekten hoşlanmam, anlarsın ya. Bir adamın Koca Jim Constantine'in kızına bulaşması için deli olması gerekir."

"Sakın bana babamdan korktuğunu söyleme?"

"Çok doğru." Ağzı, bembeyaz dişlerinin parladığı bir başka alaycı sırıtışa dönüştü. "Ve o rozeti taktığı sürece korkmaya devam edeceğim."

"Ama Bay Rafferty, babamın bundan asla haberi olmayacak. Size söz veriyorum."

"Bilmeyecek çünkü *böyle* bir şey olmayacak," dedi gülerek.

Çaresizlikten yüzşüzlüğe sürüklenen Rachel ona yaklaştı. Dora'nın talimatlarını hatırlayarak, gömleğinin ön yakasının altına bir parmağını soktu. Adamın yassı göbeğinin parmak eklemlerine ne kadar sert geldiğini fark etmekten kendini alamadı.

Arkadaşının ona söylemesini söylediği her şeyi hatırlamaya çalışarak mırıldandı, "Bunun kulağa çok ileri gideceğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum Bay Rafferty. Sizi istiyorum."

Gülümsemesi derinleşti. "Ne diyeceğim?"

Rachel kıpırdanarak yaklaştı, gömleği korse ile sıyrılırken meme uçlarındaki karıncalanma hissinin hoşuna gittiğinden hiç emin değildi. "Seni istiyorum." Dora'nın söylemesini önerdiği diğer şeyleri hatırlamaya çalışarak durakladı. "Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Derin ve yavaş ya da sert ve hızlı, sana nasıl uygunsa, ben seninim."

Yine kısık bir kahkaha attı. "Pekâlâ. Isıracağım. Neden?"

Verdiği yanıt o kadar beklenmedikti ki Rachel'ın kalbi yerinden fırladı.
"Ne?"

Sanki bir embesilmiş gibi her kelimeyi vurgulayarak, "Beni neden istiyorsun?" dedi.

Dora'yla birlikte onun sorabileceğini tahmin ettikleri onca soru arasında, bu onlardan biri değildi. Gerçek şu ki, Rachel'ın neden herhangi bir kadın onu çekici bulabilirdi. Yakışıklıydı, bunu kabul ediyordu ama aynı zamanda biraz da ürkütücüydü.

"Çünkü beni büyülüyorsun," diye ağzından kaçırdı, ki bu yalın bir gerçektir. Ondan büyülenmişti - hastalıklı bir şekilde.

"Neden büyülendin?" "Çünkü

heyecan vericisin."

Ay ışığında bile onun gözlerinin parladığını gördü. Onu çenesinin altından kucakladı. "Baş edebileceğinden daha heyecanlı. Evine git, tatlım. Eğer dişlerini zavallı bir adama geçirmek istiyorsan, git küçük arkadaşın Lowry'yi, bakanın oğlunu kemir. O seni ısırılmaz. Ben ısırabilirim."

"Lawson, onun adı Lawson. Ve ilgilendiğim kişi o değil."

Şapkasının kenarına dokundu. "İyi geceler, tatlı yanaklar. Teklifin için minnettarım. Oldukça cömert ve şimdiye kadar aldığım en tatlı teklif. Ama ne yazık ki pas geçmek zorundayım."

Bununla birlikte, uzaklaşmaya başladı. Rachel onun kendini tutmadan önce hafifçe sallandığını gördü. Bir an önce harekete geçmezse bu şansın sonsuza dek kaybolacağını bildiği için aciliyet hissiyle doldu ve onun kolunu yakaladı. "Lütfen, gitme! Lütfen mi?"

Arkasını döndü. Birden ciddileşen bir ses tonuyla, "Rachel, sana eve gitmeni söylemiştim," dedi. Bir an durakladı, sanki bunun kafasına iyice yerleşmesini bekliyordu. "Eğer akıllıysan, yürüyeceğine koşarsın. Kendimi nasıl hissetmeye başladığıma bakılırsa, içkiyi biraz fazla kaçırmışım ve sen de fazla baştan çıkarıcısın. Kafam pek net değil. Bir adam düzgün düşünemediğinde

olması gerektiği kadar irade gücüne sahip değil. Devam edersen teklifini kabul etmek zorunda kalacağım. Sabah olduğunda ikimiz de pişman olacağız, sen benden daha çok."

Rachel'ın ona bir haberi vardı: pişmanlık duyan o olacaktı. "Fikrini değiştirmen için ne yapabilirim?" Vücudunu onunkine bastırdı. "Zaten kendimi ayaklarının dibine attım. Çekip giderek beni daha fazla küçük düşürme."

"Tanrım!" Dişlerini sıkı, çene kasları seğirdi, gözlerini sıkarak kapattı.

Rachel kendini ona daha ısrarlı bir şekilde sürttü. "Lütfen?"

"Kahretsin kızım," dedi çakıllı bir sesle, "evine git. Ateşle oyna ve yanmaya mahkumsunuz."

"Oh, evet, eğer ateş sensen, yanmak *istiyorum*. Lütfen, istiyorum-"

Bir kolunu onun beline doladı ve ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi. Bir an için ne olduğundan emin olamadı. Yavaş yavaş, ölçü ölçü, sersemlemiş zihni hisleri kaydetmeye başladı: ağzı, sıcak ve ipeksi, onunkine sıkıca bastırdı; kolu beline dolandı; eli sırtına yayıldı; parmak uçları yan tarafına kıvrıldı; çelik gibi kalçaları onunkileri destekliyordu. Ateş Matt Rafferty'yi tarif etmiyordu. Daha çok alev alev yanan bir cehennem gibiydi. Kendisini tüketiliyormuş gibi hissediyordu.

Daha geçen hafta, Lawson'ın kendisini öpmesine nihayet izin vermişti. Ve

İki adamın teknikleri, ılık süt ve jalapeño suyu kadar birbirine benziyordu. Rachel, Lawson'ın kollarında kendini güvende hissetmiş ve hafifçe sıkılmıştı. Matt'in kollarındaysa kendini bir uçurumdan sarkıyormuş gibi hissediyordu, tek dayanağı Matt'ti. Öpücüğü sert ve talepkârdı. Onda utangaçlık yoktu, tereddüt yoktu, sadece kararlılık vardı. İçgüdüsel olarak onu itmek için kaldırdığı ellerinin altında, göğsü sert ama esnek bir erkek eti tabakasının altında sert bir şekilde duran kaslarla sarılmıştı. Adamın gövdesi, göğüslerini ezen ve vücudunun onunkinden çok daha hassas ve savunmasız olduğunun yoğun bir şekilde farkına varmasını sağlayan, boyun eğmez bir granit duvar gibiydi.

Sonunda geri çekildiğinde Rachel nefes nefese kalmış, bakışları irkilmıştı. "Hâlâ yakılmak istediğinden emin misin?" diye sordu hoyratça. "Seni uyarıyorum, cevap vermeden önce iyi düşün. Bir nokta gelir geri dönüşü olmayan bir yer, biliyorsunuz ve ben oraya ulaşmak üzereyim."

O anda Rachel'ın aklına, onu korkutup kaçırmak için kasten kabaca öptüğü ve şimdi de kaçmasını beklediği geldi. Rachel o kadar kolay korkmuyordu. Ateş gibi yanıyordu ama kediotu katılmış viski sayesinde ateşi yakında sönecekti. Kalan zamanında yapabileceği en fazla şey onun kenarlarını biraz yakmaktı.

"Oh, evet," diye fısıldadı, "hâlâ yakılmak istiyorum."

Bir an için tereddüt etti, bakışları sanki cevap arıyormuş gibi onunkileri derinlemesine inceledi. Sonra, sanki bulmuş gibi, başını eğdi ve Ağzını tekrar onunkinin üzerine yerleştirdi, bu sefer daha nazikçe ama daha da yıkıcı bir etkiyle.

2

Islak ipek. Soğuk ateş. Buz gibi alevler Rachel'ın tenini yalayarak yanmasına ve titremesine neden oldu.

Matt Rafferty onun ağzına doğru ısrarla, "Dudaklarını ayır, tatlım," diye fısıldadı.

Baştan çıkarıcı davranışının bir oyun olduğunu anlamasından korktuğu için onu reddetmekten korkan kadın, adamın dediğini yaptı. Bildiği bir sonraki şey, adamın dilinin dişlerinin arasından kayarak geçmesiydi. Şok vücudunu gerdi. Gömleğinin önünü yumruk yaptı. Adam onun irkildiğini hissetmiş gibi geri çekilerek alt dudağını hafifçe ısırdı. "Her şey yolunda. Sadece bana güven."

Rachel bir yılanı daha çok güvenirdi ama içinde kadınsı olan her şey onun sesinin boğuk tınısına karşılık veriyordu.

Adam onu tekrar öptüğünde, kadın dudaklarını ayırarak adamın ağzını tatmasına izin verdi. Ağzının çatısını gıcıklayarak ve dilini keskin bir şekilde çekerek hassas eti yağmaladı, karnını garip bir şekilde sıkılaştıran ve karıncalanmasına neden olan ritmik bir itme ile onunla dans etmeye zorladı.

Bu alışılmadık his onu korkuttu ama öpücüğü bitirmeye çalıştığında, adamın bir elini başının arkasına koyduğunu fark etti. Onun uyarısını hatırladı, belli bir noktadan sonra geri dönüş yoktu. Panikle savaşıarak kendine onun yakında bilincini kaybedeceğini hatırlattı. Ama nedense bu pek de güven verici değildi. Ani bir ateş birkaç dakika içinde çok fazla yeri kaplayabilirdi.

Nefes alış veriş ihtiyacıyla dolaylı düzensizdi ve kız kıvrınmaya başladığında kendini onun kucağından kurtardığında inledi, ses boğazının dibinde yakalanıp titriyordu. Adam elini sırtından yanına doğru kaydırdığında, parmak uçları göğsünün şeklini bulup zirvesine odaklandığında içinde bir panik dalgası daha yükseldi. Temas karşısında sarsıldı ve sonunda ağzını adamın altından çekmeyi başardı.

"Tanrım," diye fısıldadı yanağına doğru, nefesinin her nefesi kahvenin buharı gibi teninde nemsiz ve nemliydi. Giysisinin katmanları arasından, göğüs ucunun sertleşmiş ucuna yapıştı, hassas eti çekiştirip yuvarladı. Rachel onu sarsan duygular karşısında öylesine sersemlemişti ki, itiraz etmek şöyle dursun, nefes bile alamıyordu. "Ah, tatlım," diye şakağına doğru hışırdadı. "Onu ağızımda istiyorum."

Elinin konumuna bakılırsa, Rachel'in anatomisinin hangi kısmından söz ettiğine dair pek şüphesi yoktu. Bu düşünce bile onu dehşete düşürmüştü.

"Eminim orada güneşte ısınmış bal kadar tatlısındır."

Rachel'in zihninde oluşmaya başlayan resim o kadar uygunsuzdu ki neredeyse onu tekmeleyecekti. Ne cüretle böyle bir şeyi ima edebilirdi ki? Hiçbir kadın, hanımefendi olsun olmasın, böyle çirkin bir davranışta bulunmazdı. Adamın elini göğsünden çekti. Aklından geçenleri söylemeye cesaret edemediği için, "Bay Rafferty, sokağın ortasında, herkesin bizi görebileceği bir yerde duruyoruz," demekle yetindi.

"O zaman özel bir yer bulalım," diye mırıldandı kulağına yakın. "Rachel Constantine'in onunla sevişmem için bana yalvarması her gün olan bir şey değil."

En azından o kadar haklıydı. Dikkatli bir manevrayla vücutları arasında biraz boşluk yaratmayı başardı. Yanakları alev alev yanarken adamın bakışlarıyla buluşmakta zorlandı, onun yerine burnuna odaklandı. Loş ışıktaki bile burnunun köprüsünde bir düğüm olduğunu fark etti. Kavgada kırılıp kırılmadığını merak etti. Kavgacı olarak ün saldığına göre, muhtemelen kırmıştı.

"Kiliseye gitmeye ne dersin?" diye titreyerek önerdi. "Nereye?"

Şok olmuş ses tonundan, onun kendisini çok iyi anladığını tahmin etti. "Kilise," diye tekrarladı. "Bulabileceğimiz en özel yer orası."

"Kilise mi?" Keskin bir kahkaha attı. "Genelde titiz bir adam sayılmam ama orası benim için pek de uygun bir yer sayılmaz, hayatım."

"Elbette uygun. Hatta mükemmel bile denebilir! Bir düşünün. Cumartesi gecesi bu saatte oraya kim gider ki? Vaiz Wells bile evde, yatağında."

"Bu doğru, ama-"

"Tüm o sıraları düşünün, o güzel sıraları, boş ve bekliyor. İçerisi karanlık olacak. Saatlerce kesintisiz mahremiyetimiz olabilir." Bu son söz üzerine Rachel bir an için gözlerini kapadı ve zorlanmayacağına dair hızlı, çılgınca bir dua gönderdi. "Harika olacak, bekle ve gör."

Dilinin ucuyla kızın kulağının şeklini çizdi. "Kutsal bir yerde zina yapmak bir şekilde doğru gelmiyor."

Planladığı onca şey arasında Matt Rafferty'nin vicdan sahibi olması bunlardan biri değildi. Çabucak düşünerek, "Oh, pshaw. Boya ve ahşap, hepsi bu. Binayı bu hale getiren, içinde toplanan insanlar."

kutsaldır, yapının kendisi değil. Eğer insanlar ibadet etmek için orada toplanırlarsa bir ahır da aynı şekilde kutsal olacaktır."

"Ahır mı?"

"Ya da başka bir bina. İnanın bana, eğer kiliseyi kullanırsak, Tanrı buna hiç aldırmayacaktır."

Tekrar güldü, daha yumuşak bir şekilde. "Neden bunu bir kilise sırasının üzerinde yapmaya kararlı olduğumu hissediyorum?"

Rachel muzip bir gülümseme takındı ve arkasına yaslandı. "Bu harika ve kötü bir fikir, değil mi? Ve, ah, hınzır olmayı çok istiyorum. Lezzetli bir şekilde kötü... seninle."

Ona öyle geliyordu ki, adam ağırlığını ona daha fazla yaslamaya başlamıştı. "O zaman gidelim," dedi. "Oh, ve bu arada, sert ve hızlı."

"Ne?"

"Sert ve hızlı," diye tekrarladı, konuşurken yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Bana bir seçenek sundun, hatırladın mı? Derin ve yavaş ya da sert ve hızlı. Ben sert ve hızlı olanı alacağım."

Rachel onun omuzlarını itti ama bu, bir dağı zapt etmeye çalışmak gibiydi. "Um... Bay Rafferty?" Yüzünü yana çevirdi, böylece adamın sıcak, ipeksi dudakları zararsız bir şekilde tekrar kulağına indi. Ya da belki o kadar zararsızca değil. Kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve Rachel yutkundu. Aman Tanrım. Kulak memesini *emi*yordu. "Bay Rafferty?" diye tekrar denedi, panikle savaşıyor. "Burada olmaz. Kiliseye gitmemiz gerekiyor, unuttun mu?"

"Oh, evet..."

O kadar ani bir şekilde doğruldu ki sendeledi ve onu da beraberinde taşıdı. Kadın adamın beline sarıldı ve dengesini yeniden sağlamak için mücadele etti, adamın düşmesinden korkuyordu. Eğer adam onun üzerine düşerse, kadın zor durumda kalacaktı ve bunda hiç de hata yoktu. Adamın boyu iki metreden uzundu ve muhtemelen ondan daha ağırdı. Yüz kiloya yakın.

"Yolu gösterin hanımefendi." Kenara çekildi ve kararsız bir eğimle şapkasını başından savurdu. "İnanın bana, böyle güzel bir hanımla sevişmek benim için bir zevk olacak."

Rachel onun kolunu tuttu, şapkasını takmasına yardım etti ve sonra kiliseye doğru yola koyuldu; bu çabanın tahmin ettiğinden çok daha uzun süreceğini hemen anladı. Matt Rafferty'nin ileriye doğru attığı her adımda, Rachel'ı da beraberinde sürükleyerek her iki yöne doğru iki ila bir düzine arasında infaz gerçekleştirdi.

Sokakta yığılıp kalma ihtimali her geçen an daha büyük bir tehdit haline geliyordu. Eğer böyle bir şey olursa, hala onun Pantolonunu çıkarıp onu yattığı yerde uyumaya bırakabilirdi ama bu, kilisede uyanması kadar tatmin edici olmazdı. Molly'yi herkesin önünde reddettikten sonra, bunun karşılığını en büyük aşağılanmayla almayı hak etmişti. Bu düşünceyle Rachel onun tekrar sallandığını hissetti. Sakinleştiricinin onu birdenbire nasıl etkilediğine biraz şaşırılmıştı.

Destek için kolunu kadının omuzlarına attı. "Sanırım sarhoş oldum. Sadece biraz değil, gerçekten sarhoş."

"Gerçekten mi?" diye sordu, inanmıyormuş gibi yaparak.

"Benim senti-sendimun-şey, kahretsin. Düzgün konuşamıyorum bile."

"Duygular mı?" diye ekledi.

Parmaklarını şıklattı, bu sırada neredeyse burnunun ucunu koparıyordu ve sonra gülmeye başladı. "Gönder-uh-mentler. Benim gönderdiklerim. Ama şimdi ne hakkında gönderdiğimi hatırlayamıyorum."

Ona bakan Rachel kendine rağmen gülümsedi. Aşağılık, tehlikeli, kalpsiz bir alçağa göre, adamın kendine has bir tarzı vardı. Bunun kısmen, sertçe planlanmış yüz hatlarının aksine çocuksu bir çekiciliğe sahip olan o orantısız sırtışından kaynaklandığına karar verdi. Sonra, elbette, her zaman parıldıyor gibi görünen gözleri vardı.

"Sadece sarhoş olabileceğin gözlemini yapıyordun," diye hatırlattı ona.

"Evlat, merhaba." Parmaklarını tekrar şıklattı. "Üç cimri içkiyle."

"Saymayı unutmuş ve daha fazlasını içmiş olmalısın."

"Hayır. Asla bundan fazlasına sahip olmadım."

Bu onu şaşırtmıştı. Duyduğu hikâyeler tamamen yanlış değilse, Matt Rafferty her cumartesi gecesı Golden Goose'a gider, bütün akşam içki içer, kâğıt oynar ve utanmazca eğlenirdi. Ölçülü bir adam olmadığı kesindi.

"Oh, hadi ama, bana söyleyebilirsin. Kuyuyu kuru kuru

içiyorsun, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır. İçmek için

fazla pamuk kullanmam."

"Ne zamandan beri?" diye sordu kendine rağmen merakla.

"Ezelden beri. Anneme olan saygımdan. Sarhoşluktan hoşlanmazdı, çocuklarında değil. İçki ve İrlandalıların kötü bir karışım olduğunu iddia ederdi. Sanırım haklıydı, çünkü viski babamı öldürdü."

"O zaman neden içiyorsun?"

Gülmeye başladı. "İşte bir plan."

Adamın neyi bu kadar komik bulduğunu anlayamadı. "Sanırım bunu düşünmüşsünüzdür."

Bir parmağını kaldırdı. "Ama gördüğünüz gibi planlar her zaman işe yaramayabiliyor." Aniden durdu, karanlıkta önlerindeki bir şeye gözleri kamaşarak odaklandı ve şöyle dedi
Lanet olası şeyler iyi bir sayım yapabilecek kadar uzun süre hareketsiz kaldılar, ama çok fazla görünüyorlar."

Kiliseye ulaştıklarını ve adamın şu kişilerden bahsettiğini fark etti ön basamaklar. Onun gibi, farklı nedenlerle de olsa onları görebilmek için gözlerini kısması gerekiyordu.

nedenler. "Ne için çok fazla?"

"Tırmanmak için." Sanki bunu histerik bir şekilde komik bulmuş gibi tekrar gülmeye başladı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve alnını sertçe onunkine çarptı. "Tanrım..." Büyük bir telaşla nefesini verdi. "Bilmiyorum tatlım. Bir bayanı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim ama iyi dostum Henry'nin bir kez daha başarısız olma ihtimali var."

Salondan ayrıldıktan sonra arkadaşı Henry'yle buluşmak için ayarlamalar yapmış olabileceğini düşünen Rachel endişeyle omzunun üzerinden baktı. "Kim o?"

"Kim ne?" "Henry.

Kim o?"

"Henry-" Sözüünü kesti ve tekrar gülmeye başladı. Nefesini tuttuğunda, "Yüce Tanrım, çok tatlısın. Dürüst, bir melek kadar saf, gerçek bir tatlı. O kadar uzun zaman oldu ki, senin gibi kızları unutmuşum. var."

Rachel onun bu halinin neyle ilgili olduğunu anlayamıyordu. "Teşekkür ederim," dedi dalgın dalgın. "Ama soruma cevap vermediniz. Henry kim? Geleceğinden bahsetmemiştiniz."

Omuzları yine neşeye sarsıldı. "Öyle değil. Bütün sorun da bu zaten. Ne kadar kötü bir not değil mi?"

Onun saçma sapan cevapları karşısında sabırsızlanan Rachel, onu merdivenlere doğru yönlendirdi. "Onsuz da gayet iyi idare edeceğiz, sizi temin ederim."

"Tanrım, bana yardım et."

İntikam için bir şans tatlı bir şekilde onu çağırırken, merdivenlerden çıkmasına yardım etmeye çalıştı. Matt Rafferty iyi birine benziyorsa ne olacaktı? Onun iyi biri olmadığını, olamayacağını biliyordu. Öyle olsaydı, kız kardeşine bu kadar ayıp bir şey yapmazdı. O Molly'ye hiç merhamet göstermemişken, kendisi neden ona merhamet gösterebilir ki?

Matt aniden geriye doğru savruldu. Hazırlıksız yakalanan Rachel da onunla birlikte yuvarlandı. Neyse ki, sadece birkaç kat tırmanmışlardı. Etraflarını toz duman kaplayınca, basamakların dibine hantal bir yığın halinde indiler; Rachel'ın etekleri ve kombinezonları belinde, Matt'in uzun bacakları onunkileri çaprazlıyor.

"Lanet olsun." Ona şöyle bir baktıktan sonra doğruldu ve giysilerini fırçaladı. "Özür dilerim. Anlaşmamda küçük bir aksaklık var gibi görünüyor. Sen iyi misin?"

Etekleri olduğu gibi savrulduğu için Rachel acı hissetmeyecek kadar telaşlıydı, eğer gerçekten bir yeri yaralandıysa bile. Adam ona o silahsız sırtışılarından birini takındı. "Şanslısın ki burada benden başka kimse yok."

Adamın omzunu itti. "Sen dahil kimsenin görmemesini tercih ederim."

"Her şey söylenip bitmeden önce bundan daha fazlasını göreceğim."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesini tekrar kaybetmeden önce sadece dizlerine kadar gelebildi. Bir toz bulutunu daha el sallayarak uzaklaştırdı. "Lanet olsun."

Rachel onun yüz ifadesindeki yenilgiyi okumuştı. hiçbirini. Onu kilisenin içine sokacağına yemin etti, yolun her santimetresinde onu taşıması gerekse bile. "Yapabilirsin," dedi cesaretlendirici bir sesle.

"Bana öyle görünmüyor."

"Evet, şey, sarhoşsun ve bu yüzden yargıç değilsin." Ayağa kalktı, onu kollarının altından yakaladı ve kaldırmak için zorladı. "Kalkın, Bay Rafferty."

"Deniyorum."

"Daha sıkı dene!" Soluduğu kir parçacıkları yüzünden boğazı yanan Rachel, neredeyse tüm gücünü kullandıktan sonra hayal kırıklığıyla inledi,

hâlâ ayağa kalkamamıştı. "Başarmak zorundasın. Seni buraya kadar getirdikten sonra, şimdi bırakamam."

Kollarını kızın kavrayışından çekti. "Beni kaldırmak için kasılmayı bırak," diye sertçe emretti. "Kendine zarar verene kadar devam edeceksin."

Bu değerlendirmeyi yaptıktan sonra orada öylece oturdu. Rachel onun üzerine eğilmiş, ellerini dizlerine dayamıştı. "Peki, o zaman? Deneyecek misin, denemeyecek misin?"

Adam ona belli belirsiz gülümsedi. "Biliyor musun hayatım, daha önce hiç bu kadar hevesli bir patiska parçasına rastladığımı sanmıyorum."

Rachel onu kulaklarından tutup kaldıracakmış gibi hissetti. "Lütfen Bay Rafferty, en azından deneyin."

"Bay Rafferty? Eğer yakınlaşacaksak" - tekrar dizlerinin üzerine çöktü - "O zaman bana en azından ilk adımla hitap etmelisin." Büyük bir hamleyle ayağa kalktı ve bu kez yardım almadan merdivenleri tekrar çıkmaya başladı, omzunun üzerinden seslendi, "Küçük kışını buraya getirsen ve güneş parlarken saman yapsan iyi olur. Kendimi biraz hasta hissediyorum."

Rachel arkasından aceleyle koştu. Sahanlığa vardığında, tekrar düşmemesi için kolundan tuttu. Onu kapılara doğru çekerek, "Sadece birkaç adım daha," dedi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama oraya varmak için kolay kısmı olabilir." Histerik derecede komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı.

Çift kapılardan birini kırarak açtı ve kiliseye önce kışıyla girdi, adamın ellerini kendi ellerine kenetledi, böylece onu da peşinden sürükleyebildi. Kapı kapandığında, üzerlerine yoğun bir karanlık çöktü. Vernik ve balmumu kokusu burun deliklerine hücum etti. El yordamıyla son koltuk sırasını buldu ve Matt'i sıranın arkasına yaslayana kadar manevra yaptı.

Şimdi tek yapması gereken onun bayılmasını beklemektir.

Bu düşünce Rachel'in aklından geçer geçmez, adamın elleri Rachel'in beline yerleşti. Adam, durumu göz önüne alındığında onu şaşırtan nazik bir güçle onu kendine doğru çekti. Karanlıkta bile, adamın onu bacaklarının arasına çekmek için çizmeli ayaklarını ayırdığını anlamakta güçlük çekmedi. Siyah bir çizgiden daha fazlası olmayan adam, tehditkâr bir erkeklik duvarı gibi kızın üzerinde beliriyor gibiydi. Stetson'unun kenarı kızın alnına çarptı. Bir sonraki an, sıcak, çok yumuşak ağzı onunkini ele geçirmişti ve elleri meşgul bir şekilde kadının korsajını açıyordu.

Rachel çığlık atmaya çalıştı ama nefesi adamın öpücükleri tarafından çalındı ve çıkarabileceği her ses adamın ağzı tarafından boğuldu. Adamın bileklerini kavrayarak ondan uzaklaştı. Soğuk havanın göğüslerine dokunduğunu hissettiğinde panik içinde kabardı. Adam hemen kadının korsajını açmıştı. Şimdi sadece kombinezonunun ince kumaşı meme uçlarını adamın araştıran parmaklarından koruyordu. Sert avuç içleri kızın dolgunluğunu kavradı, temas kızın ciğerlerindeki oksijeni iniltili bir telaşla çekip aldı. Bir kalp atışı sonra, baş ve işaret parmakları arasında göğüs uçlarının tepe noktalarını sıkıca yakaladı. Rachel'in içinden alevler akıyor, içini ısıtıyor, nabzını hızlandırıyor, tanımlanamayan bir şeye olan ihtiyacını alevlendiriyor ve kısa sürede bir ağrıya dönüşüyordu.

Kontrolünü tamamen kaybettiğini, Matt'in kontrolü ele geçirdiğini belli belirsiz fark etti. Bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını biliyordu, bu çok açıktı ve var olduğunu hayal bile edemeyeceği duygularla onun duyularına saldırıyordu.

Kafasını toparlamaya çalışan Rachel, ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Her nedense, planlandığı gibi bayılmamıştı ve şimdi ne zaman bayılacağı da meçhuldü. Yine de planından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu, onu buraya getirmek için bunca şey yaşadktan sonra olmazdı.

Gitmeden önce pantolonunu çıkarmak zorunda kaldı.

Adamın göğüslerine yaptıklarını hissetmemeye çalışarak -ve başaramayarak- silah kemerini kurcaladı. Sonunda toka gevşediğinde, bir kılıf serbest kaldı ve tabancanın kabzası sıraya çarptı. Yüzünü buruşturdu ve dikkatini adamın pantolon kemerine vermeden önce silahları yere indirmek için dizlerinden eğildi. Neyse ki, çözmesi daha kolaydı. El yordamıyla

fermuarının pirinç düğmeleri için. Onun bu kadar özel bir yere dokunmasıyla kaskatı kesildi ve nefesini içine çekti.

"Tanrım..." diye fısıldadı. "Yavaşla, tatlım; benden nde gidiyorsun."

Rachel'ın yavaşlamaya hiç niyeti yoktu. Adamın pantolonunu çılgınca çekiştiriyor, yüzü terden sırlsıklam oluyor, kalbi çılgınca çarpıyor, göğüsleri adamın usta parmaklarının kendisiyle oynadığı yerlerde alışılmadık hislerle elektrikleniyordu.

Kadını rahatlatan adam sonunda göğüslerini bıraktı. Ancak bir kalp atışı sonra, adamın ellerini eteğinin dğmelerinde hissetti. Bunu sonuna kadar götürmeye kararlı bir şekilde pantolonunu daha da aceleyle çekiştirdi. Ondan uzaklaştığında, kendi giysisini yeniden bağlayabilirdi. O kadar sarhoştu ki, olan biten hiçbir şeyi hatırlamayacaktı. Ona bu kadar yakından dokunmuş olması onun suçlu sırrı olacaktı.

Birden öne doğru eğilerek n başını onun omzuna yasladı. "Vay canına," dedi bulanık ve oldukça zayıf bir sesle. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Hâlâ pantolonunu indirmeye niyetli olan Rachel, onun ağırlığını taşımak için zorlandı.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı hırıltıyla.

Bununla birlikte, ona doğru yığıldı. Rachel tepki veremedi, omuzlarının genişliği ona tam olarak çarptı, tüm gücüyle hatırı sayılır bir ağırlık onu geriye doğru savurdu. ığlık attı, düşerken sesi karanlıkta yankılandı. Kafatasının tabanında bir acı patladı ve kafasının içinde parlak beyaz bir ışık parladı. Sonra, sanki keskin bir bıçakla kesilmiş gibi, tüm hisler durdu ve hiçliğe doğru döndü.

Balmumu ve vernik. Güneşte kurumuş pamuk ve deri. Uyandığında Rachel kokuları hayal meyal hatırlıyordu. Ancak esnemeye ve gerinmeye başladığında bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Büyük bir ağırlık vücuduna baskı yapıyordu. Sadece hareket edememekle kalmıyor, nefes almakta da zorlanıyordu.

Kafası karışmış ve yönünü kaybetmiş bir halde kirpiklerini kırıştırdı. Her geçen saniye başının ağrıdığının farkındaydı. Sadece minicik bir ağrı değil, ensesinden yukarı doğru yayılan devasa, kafatasını parçalayan bir ağrı.

"Utanç verici!" diye fısıldadı bir kadın yakınlardan bir yerden. Bu beklenmedik ses Rachel'ın irkilmesine neden oldu. Kıpırdayamadan ya da gözlerini açamadan başka bir kadın sesi, "Sana söylüyorum Clara, bugünün gençlerinin hiç saygısı yok," dedi.

Hâlâ uykulu bir sisin içinde hapsolmuş olan Rachel şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Seslerin kız kardeşi Molly'ye ya da Mrs. Radcliff, kahya. Tuhaf insanların onun yatak odasında ne işi vardı?

Bir elini yüzünde gezdirdi. Çok renkli bir ışık bulanıklığı yüzdü gözlerinin önünde. Gözlükleri olmadan burnunun ucunun ötesindeki her şeyin belirsiz olmasına alışkındı ama nedense bu sabah her zamankinden daha kötü görünüyordu. Örümcek ağlarını temizlemeye kararlı bir şekilde gözlerini kırıştırdı ama beyni işbirliği yapmayı reddetti. Etrafındaki nesneler odağa girip çıkıyor, netlik kazandıkça ona doğru koşuyor, sonra biraz geri çekiliyorlardı. Pırıl pırıl meşe sıralar mı? İnsan yüzleri ve vitraylar
Pencereler mi? Evindeki yatak odasında olmadığı kesindi. "Bu bir

iğrençlik," diye bağırdı başka bir kadın.

"Kutsal olan her şeye karşı işlenmiş bir günah, işte bu!" diye haykırdı bir başkası.

Kutsal olan her şey mi? Rachel kilisede olması gerektiğine çoktan karar vermişti. Asıl soru, orada ne yapıyor olduğuydu. Hastalanmamak için gözlerini tekrar sıkarak kapattı. Başı... Tanrım, başı sanki

Sanki bir kızakla yarılmış gibiydi. Ani bir hastalığa mı yakalanmıştı? Belki de bayılmıştı. Bu, onu aşağıda tutuyor gibi görünen ezici ağırlığı açıklayabilirdi. Yerel bir başhemşire olan Olivia Harrington, bir kadının kendine geldikten hemen sonra uzuvlarının ağırlaştığını ve işe yaramaz hale geldiğini iddia etmişti. bir baygınlıktan bilinç.

Gözlerini açmaya zorlayan Rachel, acıyı görmezden gelmeye çalıştı ve çevresine konsantre oldu. Evet, kesinlikle kilisenin içindeydi. İçinden belli belirsiz bir endişe duygusu geçti. Kiliseyle ilgili bir şey hatırlıyordu - önemli bir şey- ama ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Tek bildiği, bir şeylerin fena halde ters gittiğine dair içinde korkunç bir his olduğuydu.

Onu yere sabitleyen ağırlık aniden kaydı. Bu hareketi, bir erkeğe ait olduğu açıkça belli olan bir inilti izledi. O anda Derin ve hırıltılı bir ses, gövdesini titreterek alarm hissini tam anlamıyla paniğe dönüştürdü. Üzerinde biri mi yatıyordu? Erkek biri mi? Oh, Tanrım. Artık kendine gelmeye başladığına göre, adamın elini hissedebiliyordu, iri ve sıcak, göğsünün üzerinde kavrıyordu. Sanki parmaklarıyla teni arasında giysi namına hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu.

Başındaki acıyı unutan Rachel ince bir çığlık atarak adamın omuzlarını itti. Tüm itiş kakışına rağmen adam yerinden kıpırdamadı bile. Çenesini içeri çekerek dalgalı siyah saçlarına ve koyu bronz tenine baktı. Bir anda, önceki geceye dair anıları gözünün önüne geldi.

Matt Rafferty! Vitray pencerelerden süzülen güneş ışığına dehşetle baktı.

Kulağına o kadar yakındı ki sesi düşüncelerinin bir parçasıymış gibi geliyordu, "Burada ne işim var benim?" diye fısıldadı.

Rachel'ın sorusu buydu. "Çekil," diye mırıldandı. "*Bırak* beni!"

İstediği kadar hızlı olmasa da tek dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bu da ne-" Etrafına bir göz attığında vücudu gerildi. "Oh, Tanrım!"

Bakışlarını takip etti ve kiliseye bir insan kalabalığının girdiğini gördü. Bunun olmasını planlamıştı; adamın uyanmasını, etrafının seyircilerle çevrili olmasını ve ölmek isteyecek kadar aşağılanmış hissetmesini. Ama burada onunla birlikte olmaması gerekiyordu!

O kadar çok insan... Gözlüğü olmadığı için yüzlerini çok net göremiyordu ama yine de hepsinin kendisine baktığı hissinden kurtulamıyordu. Derisinin üzerinde dikenli bir his geziniyordu. Leşle beslenmek için bekleyen akbabalar gibi etrafına üşüşmüşlerdi; giysilerinin farklı tonları, yüzlerinin soluk ovallerinin altında kaleydoskopik bir renk bulanıklığı oluşturuyordu. Gittikçe artan bir dehşet duygusuyla dolan kadın, titreyen elini boğazına götürdü. *Çıplak* boğazına mı?

İrkilerek aşağı baktı. Dehşet içinde, göğüslerini örten tek şeyin kombinezonunun ince pamuğu olduğunu gördü. Nefes nefese kaldı ve kendini saklamak için iki elini de kaldırdı.

Matt onun giysilerinin durumunu fark edince, kendine baktı. Silah kemerinin yerinde olmadığını ve pantolonunun çözölmüğü olduğunu gördüğünde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, Çunları hatırlıyordu Olanların çok azını.

Uykudan çakıltaşı gibi olmuş bir sesle, "Ne oluyor be?" dedi. Kadının üzerinden kalkarken mavi kot pantolonunun düğmelerini iliklemeğe başladı. "Nasıl yaptım, ne zaman yaptık?"

Sözünü bitiremeden kilisenin kapılarından biri açıldı ve iç duvara çarptı. Patlama sesi neredeyse sağır ediciydi. "Nerede o? Rachel Marie!" Kalabalık hareket ederken giysiler hışırdadı ve ayakkabı derileri gıcırdadı. yolu açmak için kenara çekildi. "Geri çekilin millet. Çekilin yolumdan!"

Rachel, miyop bir bulanıklıkla bile babasının alametifarikası olan geyik derisi yeleği, beyaz gömleği ve parlak yıldızı tanıdı. Yüksek bir kükremeye dönüşen sesi de kusursuzdu. Matt'le birlikte içeride bulunduklarında birinin onu almaya gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kilise.

Adam onu görmeden önce aceleyle korsajının d  melerini iliklemeyi bitirdi. Koca Jim Constantine sonunda kalabalığın önüne kadar mücadele ederek gelmeyi ba ardığında daha yarısına gelmişti. Ona şöyle bir baktı ve, "Ah, Rachel..." dedi.

"G r nd    gibi değil, baba. Gerçekten! A ıklamam için bana bir şans ver!"

Rachel'in, babasının tam da bunu yapacağına inanmak için her türlü nedeni vardı. O, her zaman bir sürü soru soran, yumuşak ba lı ve adil fikirli bir adamdı. sorular sordu ve yargılamadan önce cevapları dinledi.

Elini uzattı. Ama babası ona yardım etmek yerine, g mle inin d  meleri kısmen açık g mle ine bir göz atıp Matt Rafferty'ye saldırdı. "Seni a a ılık sefil herif!"

"Baba!" Rachel  ı lık attı. "Nesin sen-oh, Tanrım! Kes  unu!"

Rachel nefesini tutmuş olabilirdi, çünkü babası onu duymuyor gibiydi. Uzun boylu, hatırı sayılır bir geni li e ve çevreye sahip olan adam genç adama göbek atan bir dalgıç gibi vurdu. Kedi otunun etkilerini hâlâ hissettiği belli olan Matt, saldırının etkisiyle geri çekildi, nefesi ci erlerinden yüksek bir *vınlamayla* fırladı. Matt kendini savunmaya bile ba layamadan, Koca Jim iki eliyle Matt'in boğazına sarıldı.

"Seni sefil küçük solucan! Seni vicdansız orospu çocuğu! Bunun için seni  ld rece im. Seni  ıplak ellerimle  ld rece im!"

O andan itibaren Rachel için her şey kâbus gibi bir hal aldı. Kendinden yukarıda bir yerde asılı durduğu, her şeyi nefes bu ulu bir camın arkasından izlediği gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

"Baba, kes  unu!" Boş yere babasının koluna yapı tı. "Bunu durdurmalısın. Uyu turulmu  ve kendini savunamıyor. Aman Tanrım, onu  ld receksin!"

Babası onu silkelemeye çalıştı. "Bırak kızım. Kahretsin, bırak!"

Rachel'ı bunu yapmaya hiçbir şey teşvik edemezdi. Bu onun hatasıydı. Hepsi onun suçuydu. Miyop olmasına rağmen Matt'in yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Ona karşı dün geceki hisleri ne kadar acı olsa da, ölmesini istemiyordu.

"Baba, Tanrı aşkına! Ne yaptığına bir bak!"

Üç adam ona yardım etmek için öne atıldığında Rachel neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Birkaç denemeden sonra, üçlü Koca Jim'i sürükleyerek çıkarmayı başardı. Matt'in daha sonra nefessiz kalıp boğulduğuna bakılırsa, bir saniye bile erken bırakılmamıştı.

Üç adam babasını serbest bırakır bırakmaz Rachel kendini ona doğru attı. "Baba, beni dinlemek zorundasın. Bu onun suçu değil. Yemin ederim. Lütfen, açıklamam için bana bir şans vermelisin."

Yorgunluktan göğsü inip kalkan babası omuz silkerek gömleğini düzeltti. "Pekâlâ, açıkla bakalım."

Rachel konuşmadan kilisenin kapıları tekrar çarparak açıldı ve içeri bir kişinin daha girdiğini gösterdi. Bedenler birbirine karıştı. Bir sonraki anda Rachel dehşet içinde bir soluk sesi duydu. Çıkardığı sesler anlaşılmaz olsa bile Molly'nin sesini yanlış anlamak mümkün değildi. Rachel'ın kalbi sıkışmıştı. Kız kardeşinin intikamını almak istemişti, onu daha fazla kalp kırıklığına katlanmaya zorlamak değil.

"Rachel mı?" Molly fısıldadı, açıkça dehşete düşmüştü. "Oh, Lands, ne yaptın sen?"

Rachel bunun cevabının oldukça açık olduğunu düşünüyordu. Matt Rafferty'yi birkaç kademe aşağı indirmişti, onunla birlikte dibe vuracağı gerçeğini bir kenara bırakın.

"Ah, Molly." Rachel dudağını ısırды ve tüm gücüyle kız kardeşinin kiliseye gelmemiş olmasını diledi.

Molly başını salladı. "Ah, Rachel! Bunu benim için yaptın. Bunu benim için yaptın. yaptı!" Ellerini yanaklarının üzerine bastırdı. "Oh, bu korkunç! Sen de

yanlış olan!"

Rachel, Molly'nin bununla ne demek istediğini anlayamamıştı ve bunu dūřünmeye fırsat bulamadan, babası sert bir emirle sözünü kesti. Rachel elinden geldiğince kısa bir şekilde, kendisini ne kadar kötü gösterirse göstereyin, hiçbir řeyi atlamamak için elinden geleni yaparak bu ana yol açan olayları anlattı. Bu konuda verdiği tek taviz, Dora Faye'den bahsetmeyi ihmal etmesiydi. Babası ne isterse varsayabilirdi; Matt Rafferty'nin viskisine ilaç koyması için salonun müdavimlerinden birine rüşvet verdiğini ya da üst kattaki kızlardan birinin Rachel'a iyilik olsun diye bunu yaptığını. Dora Faye'in başı belaya girmediği sürece bunun bir önemi yoktu.

Rachel sakinleşirken Koca Jim'i dikkatle izledi, yüz ifadesini okumaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Yani, görüyorsun ya baba, bu gerçekten onun Hata. Bay Rafferty'yi buraya gelmesi için kandırdım. Düşüp başımı çarpmasaydım bu sabah çoktan gitmiş olacaktım."

Molly çaresizlik içinde feryat edince Koca Jim ona ters ters baktı. "Yeter artık, genç bayan! Senin bu tiyatron olmasaydı, kız kardeşin bu duruma düşmezdi."

Her zaman Molly'nin destekçisi olan Rachel onu savunmak için atladı. "Baba, bu hiç adil değil. Molly suçlanamaz-"

"Sessiz ol!" Koca Jim onun sözünü kısa keserek bağırdı. Burnunun kenarını sıktı ve bir an için gözlerini kapadı. "Pekâlâ Rachel Marie, bütün bunları bana bir daha anlat. Bu sefer biraz daha yavaş."

Az önce ona sessiz olmasını emrettiğini hatırlatma dürtüsüne direnen Rachel temkinli bir şekilde, "Hangi bölüm?" diye sordu.

"Hepsi!" diye bağırdı babası.

"Hepsi mi? Baba, sen-"

Babası yine sözünü kesti, bu sefer parmağıyla sert bir şekilde vurarak. "Hepsini! Ve bana şımarıklık yapma, lanet olsun. Hiç havamda değilim!"

Rachel onun öfkelenmeye çok yakın olduğunu görebiliyordu. Bu sefer kendini daha yavaş konuşmaya zorlayarak bir kez daha açıkladı. Bu sabah Matt Rafferty ile birlikte kiliseye nasıl geldiğini. Babasına ikinci kez tam bir açıklama yaptığında ve kafası hâlâ karışık görüldüğünde, çaresiz bir şaşkınlıkla ellerini kaldırdı. "Hangi kısmı anlamadın baba? Molly'nin kalbini duygusuzca kırdı ve ben de öcümü almak istedim. Bu amaçla ona ilaç verip kiliseye çektim, planım bu sabah uyandığında üzerinde hiçbir şey olmayacaktı. pantolon giydi." Babası hâlâ şaşkın şaşkın bakarken Rachel, "Kız kardeşimi küçük düşürdü!" diye bağırdı. Bunun üzerine Molly tekrar, bu sefer daha yüksek sesle feryat etti. Rachel gürültüyü duyabilmek için kendi sesini yükseltti. "Ona neden kendi ilacını tattırmak istediğimi anlamak bu kadar zor mu? Bu kadar, hikâyenin sonu."

"Rachel, eğer dediğin gibi bütün bunlar Molly ve Matt Rafferty'ye duyduğu o aptalca aşkla ilgiliyse, *o* zaman ne halt ediyor bu adam?" - parmağıyla yerdeki adamı işaret etti - "*onun* burada ne işi var?"

"Sana söyledim, ben-" Rachel'ın derisini korkunç bir diken hissi kapladı. Hâlâ inleyip feryat eden Molly'ye, sonra da ayaklarının dibine yığılmış adama tedirginlikle baktı. "Aman Tanrım. Bu Matt Rafferty değil mi?" Aslında bu bir soru değildi. Rachel, Molly'nin davranışlarından ve babasının ses tonundan doğru tahmin ettiğini anlamıştı. "Ah, canım," diye fısıldadı. "Ah, canım... ah, canım."

"Ah, canım?" diye tekrarladı babası. "Kendin için söyleyebileceğin tek şey bu mu Rachel? Marie? Ah, canım?" Söylediği her kelimeyle sesi bir oktav daha yükseliyor gibiydi. "Yanlış adamı kaçırdın ve tek söyleyebildiğin 'ah, canım' mı?"

Yaptığı şeyin sonuçları kafasına dank etmeye başladığında, Rachel kurbanına bir kez daha baktı. "Matt Rafferty değilse, o zaman kim?" diye sordu titrek bir sesle.

"Kim o? Adamı neredeyse öldürüyordum ve sen orada durmuş bana kim olduğunu mu soruyorsun? Sana söylüyorum kızım, bu sefer jiletimle kıcının derisini yüzebilir ve bir saniye bile pişmanlık duymayabilirim."

"Koca Jim, sakın olmaya çalışalım," diye ekledi yerdeki adam. Sesi hâlâ biraz sersemlemiş gibi çıksa da, Rachel onun konuşma tarzından hızla kendine geldiğini anlayabiliyordu.

"Sakin mi? Yemin ederim, doğduğu günden beri bir an bile sakinlik görmedim. Bunun için üzgünüm, Rafferty. Gerçekten üzgünüm."

Rachel bakışlarını, birkaç saniye öncesine kadar Matt Rafferty olduğuna inandığı adamdan ayıramıyordu. Toplum içinde asla takmadığı gözlükleri olmadan, adam onun için bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı. Rafferty, babası ona Rafferty derdi. Bu, onun Matt'in kardeşlerinden biri olduğu anlamına geliyordu. Uzun, kot giymiş bacaklar, abanoz saçlar, gri-mavi gözler. Gözleri iyi görmediği için bir hata yapmış olabileceğini düşündü. Bütün Rafferty kardeşler uzun boylu, kuzguni saçlı ve koyu tenliydi.

Molly'nin daha önce yaptığı saçma sapan gözlemi hatırlayarak, Rachel neredeyse irkiliyordu. *Yanlış olanı almışsın!* diye ağlamıştı kız kardeşi. Bir kaç Dakikalar önce bunun hiçbir anlamı yoktu. Rachel şimdi her şeyi çok net anlıyordu.

"Eğer Matt değilsen, o zaman hangi kardeşsin?" diye sordu kurbanına titreyerek.

"Clint."

Korkunç bir an için Rachel kalbinin durduğunu hissetti. Kardeşlerin en büyüğü olan Clint Rafferty kasabaya nadiren geldiği için salonun tek patronu olduğu için, onu yanlış anladığını düşündü. "Pardon?"

"Clint!" diye biraz daha yüksek sesle tekrarladı, sesi hâlâ uykudan biraz kısıktı.

Clint Rafferty mi? Birden bayılacak gibi hisseden Rachel elini beline bastırdı. Karşı karşıya gelmeyi seçebileceği tüm Rafferty kardeşler arasında Clint en korkutucu olanı olmalıydı. Kasabadaki diğer erkekler bile ondan uzak duruyordu.

"Clint...?" dedi anlamsızca. "Ama sen hiç Golden Goose'a gitmiyorsun. Bir hata olmalı!"

"Oh, bir hata yapıldı, tamam," diye aynı boğuk sesle kabul etti. "Ama bunu yapan ben değildim."

Rachel'ın aklına aniden bir düşünce geldi. "Dur bir dakika! Sen Matt Rafferty olmalısın. Yoksa Dora Faye neden-" Olası son saniyede kendini yakalayan Rachel, düşmemek için zihinsel olarak kollarını sallayarak orada durdu. İsteyeceği son şey arkadaşının başını belaya sokmaktı.

Clint ona yavaş ve bilmiş bir gülümseme fırlattı. "Sorunuz buysa, Dora Faye beni ilaçlı viskiyi içmekten alıkoymaya çalıştı. O zaman nedenini merak etmiştim. Şimdi biliyorum." Bununla birlikte bir dizinin üzerine çöktü ve şapkasına uzandı. "Bana kalırsa tek gizem, neden salonun kapısına gidip yanlış adama ilaç verdiğini sana işaret etmediği. Bu ikimizi de bir sürü dertten kurtarırdı."

Rachel zihninde, Dora Faye'i dün geceki haliyle, bulanık ve silik bir şekilde, salonun hemen içinde durmuş, kollarını sallarken gördü. Gözlüğünün yararı olmadan, Rachel arkadaşının her şeyin yolunda olduğuna dair işaret verdiğini sanmıştı. Onun yerine, hiçbir şeyin plana uygun gitmediğinin sinyalini mi veriyordu? Rachel'ın geri çekilmesi gerektiğini mi? Bu kadar korkunç olmasaydı, komik bile gelebilirdi.

Rafferty ayağa kalkarak, "Umarım beni bağışlarsınız, ama sanırım ben artık gideceğim. Tüm bunlar ne kadar eğlenceli olsa da, evde bakmam gereken küçük bir kardeşim ve işletmem gereken bir çiftliğim var."

Rachel'ın onun gitmesine kesinlikle bir itirazı yoktu. Ona göre ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Ama babasının başka fikirleri var gibiydi.

"Bir dakika bekle, evlat."

Clint şapkasının tozunu pantolonunun paçasına silkeledi. "Dur bakalım? Sakın beni tutukladığınızı söylemeyin. Eğer öyleyse, ne için? Doğru zamanda yanlış yerde olduğum için mi?"

Babasının onu neredeyse boğarak öldüreceği gerçeğini göz önünde bulunduran Rachel, Clint Rafferty'yi biraz daha az hayırsever hissettiği için suçlayamazdı.

"Sizi tutuklayacak kadar ileri gitmezdim," dedi Koca Jim, "ama çözmemiz gereken küçük bir pürüz var."

"Kırıksıklık mı?"

Koca Jim başını Rachel'a doğru eğdi. "Küçük kızım geceyi burada seninle refakatsiz geçirdi. İyi görünmüyor. Hiç de iyi görünmüyor."

Rachel'ın kalbi sıkışmıştı. "Baba?"

Koca Jim onu duymamış gibiydi. "Gördüğüm

kadarıyla-" "Baba!"

"Kapa çeneni Rachel Marie," dedi babası elini sallayarak, bakışları Clint'in üzerinde sabitlenmişti. "Gördüğüm kadarıyla Rafferty, küçük kızımın iyi ismi mahvoldu. Tam anlamıyla mahvoldu. Ve sadece sen işleri yoluna koyabilirsin."

"Doğru mu?" Rachel yineledi. "Ne demek

istiyorsun?" "Evet, tam olarak ne demek istiyorsun?"

Clint sordu.

Rachel'ın, Rafferty'nin hızla kendine geldiğini anlaması için yüzünü o kadar net görmesine gerek yoktu. Tahmininde yanılmadıysa, öfkelenmesine sadece birkaç santim kalmıştı. Colt tabancalarını almak için adım attığında botlarının topukları keskin bir stacatto ile yere çarptı. Adamın çapraz silah kemerini kalçalarına dolamasını ve kılıfları zayıf, kaslı kalçalarına bağlamasını dehşete düşmüş bir sessizlik içinde izledi. O anda, bu çatışma sırasında hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olan

kişinin Clint Rafferty değil de babası olabileceğini düşünmeye başladı. Genç adam silahları hızlı kullanmak konusunda şeytani bir üne sahipti.

Rachel bilinçli olarak böyle bir karar vermeden efendisine yaklaştı. "Baba, tüm bu durumun çözülmesi yeterince basit olmalı. Yani, az önce açıkladığım gibi, bunların hiçbirisi Bay Rafferty'nin hatası değildi. Bana kalırsa hepimiz eve gidip olanları unutmalıyız."

"Sessiz ol Rachel."

Babası için endişelenen Rachel yalvaran bakışlarını Clint'e çevirdi. "Sen de aynı fikirde değil misin? Bütün bu olanları unutmamız gerektiği konusunda yani?" Gergin bir kahkaha atarak ekledi: "Büyük uh-oh, hikâyenin sonu. Değil mi?"

"Rachel Marie," dedi babası abartılı bir sabırla, "bu ondan çok daha ciddi bir durum. İtibarın yerle bir oldu. Bay Rafferty siz anlamasanız bile sonuçlarını anlar."

Rachel babasının ona verdiğinden çok daha fazlasını anlıyordu ve bu durumun kontrolden çıkmaya başladığına dair korkunç bir his vardı içinde. Kilise üyelerini işaret ederek, "Ama baba, buradaki herkes açıklamamı duydu. Hepsi artık kötü bir şey olmadığını biliyor."

"O kadar basit değil, Rachel. Genç bir bayan geceyi bir erkekle refakatsiz geçirirse, onun adını kurtarabilecek tek bir şey vardır, o da evliliktir. Gerçekten bir şey olup olmaması önemli değil. Önemli olan tek şey nasıl görüldüğüdür."

"Evlilik mi?" Molly ağladı. "Ciddi olamazsın!"

"Evlilik mi?" Rachel zayıf bir sesle yineledi. "Evlilik mi dedin?"

"Evlilik," diye onayladı Koca Jim.

Bu bildiri hâlâ havada çınlarken, Koca Jim hem Clint'i hem de Rachel'ı kollarından yakaladı ve Rachel'ın tiz itirazlarına aldırmadan onları kilisenin önüne doğru sürükledi. Oraya vardıklarında, hemen bağırmaya başladı Vaiz. Bu arada Rachel onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Babası sadece iri ve uzun değildi; katır kafalıydı.

Aklına bir şey yapmak geldiğinde, kimse, kızları bile onu durduramazdı.

Uzun boylu, zayıflamış gri saçlı, nazik kahverengi gözlü ve gaga burunlu bir adam olan Peder Wells, kalabalığın arasından sıyrıldı ve elinde dua kitabıyla kürsüsüne koştu. "Koca Jim, bu son derece düzensiz bir durum. Evlilik ilanı bile vermedik."

"İlanların canı cehenneme, evlensinler yeter."

Bakan anlamlı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben sadece bir gözlem yapıyordum."

"Baba, aklını mı kaçırdın? Bu adamla evlenemem!" Rachel Clint'e döndü. "Orada öylece durma! Bir şeyler yap!"

Görünüşe göre rahatsız olmamıştı, kaslı bir omuz silkti. "Ne gibi? Onu vurmak mı? Üzgünüm hayatım ama evlenme fikrine o kadar da karşı değilim."

"Olumsuz değil mi? Bunu nasıl söylersin? Biz zaten öyleyiz."

Onun bu kadar rahat davrandığına inanamıyordu. "Sen de en az babam kadar delisin."

Koca Jim papaza işaret etti. "Bütün o süslü püslü şeyleri unutun, Peder. Bizim için önemli olan tek şey bunun yasal olması."

Rachel babasının kolunu yakaladı. "Baba, kes şunu! Bu tam bir çılgınlık! Ne düşünüyorsun?"

"Bunların hepsi benim suçum!" Molly arkalarında bir yerde bağırdı. "Hepsi benim hatam."

Vaiz o anı seçerek gür bir sesle şöyle dedi: "Sevgililer, bugün burada toplanmış bulunuyoruz..."

Koca Jim kolunu sallayarak kilise parmaklığını kavradı ve kürsüye doğru eğildi. "Kahretsin, William, bütün o klasörleri atlayalım demiştim. Sadece

önemli kısımlara."

Wells öksürdü ve boğazını temizledi. "Daha önce de belirttiğim gibi, tüm bunlar son derece sıra dışı."

"Yap işte," diye karşılık verdi Koca Jim. "Sıradan bir şey istersem, sıradan bir şey isterim."

Telaşlanan bakan parmağını sayfanın üzerinde gezdirerek yerini değiştirdi. "Pekala, tamam. Ancak, sözlerimi bir kenara not edin, muhtemelen önemli bölümleri bulmak, tamamını ezbere okumaktan daha kolay olacaktır."

"Aman Tanrım!" Koca Jim araya girdi. "Bana sözleri ezbere bilmediğini mi söylüyorsun?" Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına, son yirmi yıldır insanlarla evleniyorsun! Sözleri nasıl bilmezsin William?"

Babasının dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Rachel, Clint'e döndü. Yüzünü net bir şekilde görebilmek için yaklaşarak fısıldadı, "Gerçekten orada öylece durup bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamaya niyetli olamazsın."

"Kim diyor?"

"Ben

diyorum!"

Ellerini arkasında kavuşturmuş, bakışlarını bakana sabitlemiş, donuk bir ifadeyle duruyordu. Ağzının kenarında bir gülümseme gördüğünü düşündü ve bu duruma bir son vermediği için ona iyi bir tekme atmak istedi. Bu fikri hayata geçirmeden önce, daha iyi düşündü. Dün gece çok çekiciydi ama içkinin etkisiyle aptallaşmış ve kedi otunun etkisiyle yumuşamıştı. Bu sabah yüzündeki tüm çocuksuluk silinmişti, eğer onu tarif etmesi istenseydi, sert göründüğünü söyleyebilirdi. biraz korkutucu, hiç de kışkırtılacak türden değil.

Bakışlarını kaçırdı ve kiliseyi taradı, arkadaki kalabalığın her zamanki gibi Pazar ayinleri için değil, bir düğüne tanıklık etmek için sıralardaki yerlerini almak üzere dağıldığını görünce dehşete kapıldı. Onun düğüne.

Bu düşünce Rachel'ı çaresizliğe sürükledi. Omuzlarını dikleştirip çenesini inatçı bir açıyla kaldırarak babasıyla yüzleşti. "Baba, ben bu adamla evlenemem," dedi yavaş ve net bir sesle. "İ kesinlikle yapamam. Söyleyeceğiniz ya da yapacağınız hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemez."

"Elbette yapabilirsin," diye yanıtladı babası ve hiç duraksamadan Colt marka tabancasını kılıfından çıkarıp namlusunu Clint Rafferty'nin şakağına dayadı. "Yapabileceğin tek şey bu tatlım. İstese de istemese de Bay Rafferty küçük kızımı mahvetti. Onur, seninle evlenmezse onu öldürmemi gerektiriyor. Bu işler böyledir, erkekler arasında konuşulmayan bir kuraldır. Doğru değil mi Bay Rafferty?"

"Tanrım," dedi Rafferty boğuk bir sesle.

Rachel, gülümseyerek ve kollarını kavuşturarak gizlemek için elinden geleni yaptığı bir duyguyla, giderek artan bir dehşetle babasını izledi. "Doğru. Onu soğukkanlılıkla vuracaksın. Bir ömür boyu yasaları koruduktan sonra mı? Hadi ama baba. Biraz saf olduğumun farkındayım ama bu çok aptalca."

Babası yavaş bir dikkatle silahının horozunu geri çekti. "Blöf yaptığımı mı düşünüyorsun? Tekrar düşün, Rachel Marie. Onun hatası olsun ya da olmasın, düzgün bir evlilik yapma şansını mahvetti."

"Öyle değil!" Rachel kiliseyi taradı ve son üç yıldır kendisine kur yapan Peder Wells'in oğlu Lawson'ı gördü. "Söyle ona, Lawson! Ona bunun önemli olmadığını, beni sevdiğini ve benimle evlenmekte tereddüt ediyor!"

Kravatı onu boğuyormuş gibi görünen Lawson oturduğu yerden fırladı, kasıla kasıla yutkundü ve sonra orada öylece dikilip bugeyes baktı.

"Eee?" Rachel ona yalvardı. "Ya şimdi konuş, Lawson, ya da sonsuza dek sus!"

Lawson dehşet içinde hiçbir şey söylemedi. Ona sert bir bakış fırlattı ve başlangıç olarak ona çürük yumurta, çirkin fiş ve yalaka deme isteğine zorlukla karşı koydu. Hakaretleri nefesinin altında fısıldamakla yetindi.

"Sanırım bu benim iddiamı kanıtlıyor," dedi babası Lawson'ı işaret ederek. "Kendi sevgilin bile bir adım öne çıkmıyor."

Kendinden biraz daha az emin hisseden Rachel, kollarını iki yanına indirdi. "Bu hâlâ Bay Rafferty'yi vuracağın anlamına gelmiyor. Sadece söylediklerinize dikkat etmem için beni korkutmaya çalışıyorsunuz."

"Oh, onu vuracağım," diye güvence verdi babası. "Onun elini kolunu sallayarak gitmesine izin vermeden önce, beynini gelecek haftaya kadar uçuracağım."

Tehdidin aklına getirdiği görüntü karşısında irkildi. "Ciddi değilsin baba. Şerif olmaya ne dersin? Birini vurursan rozetini bırakmak zorunda kalırsın."

"İşte bu yüzden. Görmüyor musunuz? Dürüst bir adam, başka bir adamın kızını mahvetmesine izin vermez ve bu konuda bir şey yapmaz. Eğer onunla evlenmezsen, Rachel Marie, zavallı adamı vurmak zorunda kalacağım. Bu kadar basit."

Vaiz Wells söze girdi: "Siz, Clint Rafferty, Rachel Marie Constantine adındaki bu kadını yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Clint'in esmer yüzünde boncuk boncuk terler oluşmuştu. Yutkunmaya çalışırken adam elması sallanıyordu. Bir an bile tereddüt etmeden, "Evet," dedi. Sonra Rachel'a, "Senin için fark etmiyorsa, babanla sonra tartışırsın. Fark etmediysen söyleyeyim, kafama silah dayamış durumda."

"Merak etme. Seni gerçekten vurmayacak," diye güvence verdi

Rachel.

"Bahse var mısın?" Koca Jim genişçe sırttı ve parmağını tetiğin üzerine kıvrıldı.

Clint gözlerini sıkarak kapattı. "Yüce Tanrım! Sana ne diyorsa onu yap Rachel!"

Rachel'in midesi bulandı. "Baba, bu artık eğlenceli olmaktan çıktı. Masum bir adamın hayatını böyle tehdit ederek ne yaptığını sanıyorsun?"

"Masum," diye araya girdi Clint, "işte anahtar kelime bu."

Vaiz bir kez daha araya girdi. "Ve sen, Rachel Marie Constantine, bu adamı ölüm sizi ayırana kadar sevmek, onurlandırmak ve itaat etmek üzere yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

Rachel gözlerini devirdi ve bakana tatlı tatlı gülümsedi. "Bay Rafferty tir tir titriyor olabilir ama ben kesinlikle titremiyorum. Hiçbiriniz *benim* 'Evet' dediğimi duymadan Ağustos'ta kar fırtınaları kopacak."

Koca Jim vaize gülümsedi. "Onu duydun. Az önce 'Evet' dedi, gayet net."

"Ben yapmadım!" Rachel skandal yaratan bir solukla, "Yapmadım," dedi. "Öyle yaptın!" Koca Jim karşı çıktı.

Vaiz özür dilercesine Rachel'a bakarak, "Onu duydum Koca Jim, ama ne demek istediğinden tam olarak emin değilim-" dedi.

"Fikirlerinizi kendinize saklayın ve töreni bitirin," diye talimat verdi Koca Jim.

"Bana verilen yetkiye dayanarak..." diye başladı vaiz.

Clint daha yüksek bir sesle onu bastırdı. "Şerif, o silahı kafamdan başka bir yere doğrultabilir misin?"

"Bu tür taktikler mahkemede asla geçerli olmaz," diye bağırdı Rachel. "Artık doksanlarda yaşıyoruz, haberiniz olsun. Siz erkekler artık biz kadınları isteğimiz dışında evlendiremezsiniz. Yasal yollara başvurabiliriz!"

Vaiz bu açıklamayı noktalamak istercesine, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum!" dedi ve dua kitabını tokatlayarak kapattı.

Kilisenin üzerine ani bir sessizlik çöktü. O kadar yoğun bir sessizlikti ki Rachel sanki içinde boğuluyormuş gibi hissetti. Babasına baktı. ona bu şekilde ihanet ettiğine inanamıyordu. Babası, onu her zaman çok sevmiştir. Annesinin ölümünden beri güvenebileceği tek kişi oydu.

Hüzünlü bir gülümsemeyle sonunda silahın namlusunu Clint'in şakağından çekti. Horozu yavaşça indirirken, "Tatlım, iyi ya da kötü, kendine bir koca bulmuşsun," dedi.

5

Bir saatten kısa bir süre sonra Rachel kendini kasabanın bir mil dışında, aynı zamanda yasal kocası olan tamamen yabancı biriyle baş başa buldu. Rachel'in

İşleri daha da zorlaştırmak için, dönüş için bir araba kiralamamayı tercih etti. Çiftliğine yaptığı yolculukta, eyerin üzerinde atın önüne oturtulmuş ve yolculuk boyunca atın dokunuşuna katlanmak zorunda bırakılmıştı. Saplarından bir iple birbirine bağlanan valizi ve çantası, hantal bir çift heybe gibi atın arkasındaki sağrısına asılmıştı.

Öfkeli olması gerektiğine inanan Rachel -kilisede inkâr etmesine rağmen başka türlü olabileceğini düşünemiyordu- çiftliğine varmadan ve her ikisinin de pişman olabileceği bir şey yapmadan önce öfkesini yatıştırmanın bir yolunu bulmak için beynini zorladı.

"Bay Rafferty?"

Adını duyunca hafifçe sertleşti, göbeğindeki eli yer değiştirdi, parmak uçlarının göğsüne yakınlığı artık onun karısı olduğunu ve dolayısıyla ona sahip olduğunu ince bir şekilde hatırlattı. "Artık bana Clint diyebilirsiniz, Rachel. Karı koca arasında ilk isimlerin kullanılması aşağı yukarı kabul edilmiş bir şey."

"Evet, elbette Clint." Rachel'in boğazındaki endişe yumağı bir kaz yumurtası büyüklüğündeydi. "Ben..." Umutsuzca yutkunmaya çalıştı. Gözlerine dolan hayal kırıklığı gözyaşları, etrafındaki ormanın daha da bulanık görünmesine neden oldu. Uzakta, gözlükleri olmadan devasa, belirsiz topaklar gibi görünen Cascades'in sarp zirvelerini görebiliyordu. Karla kaplı yamaçlar Temmuz sabahı güneşinde ıslıl ıslıl parlıyordu. "Ben sadece

-Kızgın olduğunuzu biliyorum. Hatta muhtemelen öfkelenirsiniz. Kesinlikle yapamam
Bunun için sizi suçluyorum ve meseleyi çözmek için elimden geleni yapacağımı bilmenizi istiyorum."

"Gerçekten mi?" Geniş omuzlarını ona doğru eğdi ve yüzünü görebilmek için şapkasını geriye attı. "Peki söyle bana Rachel, meseleyi nasıl çözmeyi planlıyorsun?" Dumanlı mavi gözleri onunkilere sıcak bir şekilde parıladı. "Yanılıyorsam beni düzelt, ama ben her şeyin çoktan yoluna girdiğini sanıyordum.
yerleşti."

"Anlaştık mı? Biz evliyiz, Bay Rafferty! Bunun ne anlama geldiğinin farkında değil misiniz? Bunu kabul ettiğinize inanamıyorum."

Hafifçe gülümsedi, abanoz kirpikleri ifadesini kısmen gizlemek için gözlerinin üzerine düştü. "Sanırım bu durum senin için benim için olduğundan biraz daha korkutucu."

"Korkutucu mu? Neden korkacakmışım?" diye sordu. "Sanırım huzursuz hissettiğimi söylemek daha doğru olur."

Ağzını çevreleyen kırıksıklıklar derin yarıklara dönüşürken, sert Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Pekâlâ, o zaman muhtemelen benden daha *huzursuz* hissediyorsun. Ve bunun için seni suçlayamam. Beni çok az tanıyorsun ve şimdi birdenbire hayatını kontrol etmeye başladım. Bu tedirgin edici olmalı."

Rachel tüm gün boyunca onun bunu kelimelere döktüğünü duymadan yaşayabilirdi.
Bunun gibi. Hayatını kontrol etmek mi? Oh, Tanrım... Gözlerini kırıştırdı ve yüzünü çevirdi, üzerlerine çöken sessizlikten rahatsızdı ama bunu nasıl bozacağını bilmiyordu. Gergin parmaklarıyla eteğinin kıvrımlarını karıştırdı, oradan başka bir yerde olmayı diledi.

"Eğer seni rahatlatacaksa," diye ekledi sonunda, "ben kötü huylu bir adam değilim. Korkmana gerek yok-" Sözüünü kesti ve sustu. "Tedirgin, tedirgin olmana gerek yok."

Ona bakarken nefesinin kesildiğini hissetti. Korkmuş zihnine göre, adam daha önce olduğundan daha uzun ve omuzları daha geniş görünüyordu, her an onu hedef alabilecek kaslı bir güç duvarı.

Hayatını kontrol etmek mi? Oh, bundan çok daha fazlası, diye düşündü kederle. Çok, çok daha fazlası.

Clint yorgun bir iç geçirdi ve eyerdeki ağırlığını kaydırđı. Bir an için düşünceleri eve, yeni bir baldızları olduğundan tamamen habersiz olan kardeşlerinin onun gelişini beklediğı yere döndü. Onlar sayesinde Rachel'la evlenmesine karşı çıkmamıştı ve şimdi de bu kararından pişmanlık duymuyordu. Clint de dahil olmak üzere Rafferty'lerin evde bir kadına ihtiyacı vardı ve Clint kendi haline bırakıldığında Rachel Constantine'e benzeyen birini bulabilirdi. Sadece güzel olmakla kalmıyordu, ki bu onun gözünde kesinlikle bir artıydı, aynı zamanda hoş tavırları vardı ve iyi konuşuyordu. Kardeşleri üzerinde iyi bir etki olacaktı, gerçekten iyi bir etki. Onu önlük giymiş ve yanağında un izleri olan bir halde hayal etti. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Tanrım, ne zaman güzel bir ev yemeğı yediğini hatırlamıyordu.

Hayır, Rachel Constantine'le evlendiğı için pişmanlık duymuyordu. "Cennetten gelen manna" kelimeleri aklına gelip duruyordu. Ona göre kız buydu, kazara düşmüş bir mucizeydi. onun kucağında. Üstelik bu onun suçu da değildi. Onu tuzağı düşürmek için falan yola çıkmamıştı. Aksine. Ve bundan yararlanan tek kişi de o değildi. Kendi bencil nedenleri bir yana, Rachel'ı dürüst bir kadın yapmamış olsaydı, Shady Corners'ın sözde dürüst vatandaşları tarafından çarmıha gerilirdi. Bu evlilik onun için en iyisiydi.

Ona bakan Clint, güzel mavi gözlerinde hâlâ şaşkın ve endişeli bir ifade olduğunu gördü. Birbirlerini daha iyi tanıyor olsalardı, onun ne düşündüğünü tahmin edebilirdi. Genç bir kadın kendi isteğı dışında bir adamla evlendiğinde ne hissedirdi? Hem de bir yabancıyla? Clint onun sevinçten havalara uçacak gibi hissettiğini sanmıyordu.

Bir an için, evlilik haklarını kullanana kadar bekleme fikrini düşündü. Aynı hızla bu fikri bir kenara bıraktı. "Evet" dediğı andan itibaren, bu evliliğı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı. Bu amaçla Rachel'la aynı yatağı paylaşmaya ve ona dokunmaktan kaçınmaya hiç niyeti yoktu. Bu düşünce bile sinirlerini geriordu.

Zaten yeterince derdi vardı, bir de cinsel hayal kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Ona göre, Rachel'la aralarındaki yakınlık sadece arkadaşlık kurmalarını kolaylaştıracaktı. Bazı insanlar onun işleri tersinden yürüttüğünü söyleyebilirdi ama ne olmuş yani. O bu işte yeniydi. ve kuralları kendi kafasına göre uyduruyordu.

Dün geceye dair hatırladıkları biraz bulanık olsa da bazı kısımlar netti. Onun kucağında nasıl hissettiğini, ne kadar inanılmaz derecede tatlı olduğunu, sanki Tanrı'nın onu özellikle kendisi için yarattığını hatırlıyordu. Hatırladığı kadarıyla öpücüğü beceriksiz ve utangaçtı, kesinlikle deneyimli bir kadının öpücüğü değildi ama yine de içinde tutuşacak bir tutku olduğunu biliyordu. Ağzını ona açışında ve vücudunu onunkine göre şekillendirişinde bu açıkça görülüyordu. Asıl sorunu onu tekrar kollarına almak olacaktı. Onu bir kez kollarına aldığı anda, onu tahrik edebileceğinden şüphe duymuyordu. Bu düşünceyle karnının alt kısmında yakıcı bir sıcaklık oluştu.

Hâlâ sabah olduğunu ve dolayısıyla akşam karanlığına daha uzun bir süre olduğunu her an daha iyi fark eden Clint, düşüncelerini sevişmekten uzaklaştırdı. "Kız kardeşin Molly hakkında," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer Matt gerçekten de onu arkadaşlarının önünde küçük düşürüp ağlattıysa, gerçekten çok üzgünüm."

"Onu sadece ağlatmadı," diye düzeltti. "Onun kalbini kırdı." İri mavi gözleri onunkilere kaydı. "Sadece on dört yaşında olması aşık olmak için çok genç olduğu anlamına gelmez, biliyorsun."

"Tabii ki hayır," diye kabul etti. "Aksine, yaşı nedeniyle muhtemelen daha da yoğun sevmeye kapasitesine sahip. Tecrübelerime göre yaşlandıkça duygularımızı biraz daha sıkı koruma eğiliminde oluruz."

Onun bu sözlerine biraz şaşırılmış görünüyordu. "O zaman bunların saçmalık olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Matt'in onun kalbini kırması hakkında yani?"

Clint ona bakarken, kaşlarındaki küçük kırışıklıkları öpmek için neredeyse dayanılmaz bir istek duydu. Nedenini söyleyemiyordu. Doğru, bu bölgeye taşındığından beri Rachel Constantine'e birden fazla kez hayranlıkla bakmıştı. Ama genç ve sağlıklı bir bekâr olduğu için pek çok kıza hayranlıkla bakmıştı. Belki de onun sorunu buydu. O ve arkadaşı Henry uzun zamandır bir kadınla birlikte olma zevkini tatmamışlardı.

Bir süredir bastırılmış ihtiyaçlar kendini kontrol etmesine engel oluyordu. "Hayır," dedi kısık sesle, "bunun saçmalık olduğunu sanmıyorum. Bu Matt'in onu incitmek istediğine ya da incittiğini bildiğine inandığım anlamına gelmiyor."

"Nasıl bilmez?"

Clint iç çekti. "Rachel, kardeşim muhtemelen bir düzine kalp kırmıştır ve bunu fark ettiğinden bile şüpheliyim. Çok yakışıklı bir adamdır ve büyüleyici bir tarzı vardır. Birden fazla-

O gün ilk kez gülümsedi. Sadece hafifçe ve çok kısa bir süre için, ama yine de bir gülümsemedir. Gülümsemenin parlaklığı onu kısa kesti ve söylemek üzere olduğu şeyi kesinlikle hatırlamamasına neden oldu. "Yakışıklı ve çekici, değil mi? Birbirinize ne kadar benzediğinizin farkında mısınız?"

Clint bir an için nasıl cevap vereceğini bilemedi. Sonra da şimdiye kadar onu hiç hayal kırıklığına uğratmamış olan eski dürüstlüğüne geri dönmeye karar verdi. "Matt ve ben Biri cilalanmış, diğeri cilalanmamış iki aynı akik parçası gibi. Aynı yüzeye sahibim sevgilim, ama parlaklığım eksik."

Büyük mavi gözleri adamın yüzünde yavaşça gezindi. Doyup doymadığına baktıktan sonra tekrar gülümsedi, yine hafifçe ama yıkıcı bir etkiyle. Clint ona bakarken, onun bu tatlılığını şişelemenin bir yolunu bulabilirse muhtemelen milyoner olabileceğine karar verdi. "Kardeşini hiç görmedim, o yüzden kesin bir şey söyleyemem, ama onun bu kadar iyi bir adam olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. seni çok daha fazla gölgede bırakıyor."

Bu iltifatı nasıl nezaketle kabul edeceğini bilemeyen Clint görmezden gelmeye karar verdi. "Ne yapıyordun kızım? Şehirde gözlerin kapalı mı dolaşıyordun?"

"Pardon?"

"Kardeşimi görmeyi başka nasıl özleyebilirdim ki?"

Yanakları utanç verici bir pembeliğe büründü. "Yanlış söyledim. Elbette onu gördüm ama hiç bu kadar yakından görmemiştim."

Clint, güzel kadınlara arıların balı sevdiği gibi ilgi duyan Matt'in Rachel'a hiç ilgi duymamış olmasını inanılmaz buluyordu. O çok güzel bir kızdı, hiç kuşkunuz olmasın. "İnan bana tatlım, o sadece beni gölgede bırakır. Kadınların ona karşı tepkileri bir gösterge ise, tam bir tutulmadan bahsediyoruz. Sadece onun saçmalıklarına kanmadığınızdan emin olun. Hata olsun ya da olmasın, sen benimle evlisin, onunla değil."

Dilini şaklatarak atı daha hızlı koşması için dürttü. Tam o anda, bir çalı kümesinden yola doğru bir tavşan fırladı. Beklenmedik hareket Clint'in tavşanını ürküttü ve o daha tepki veremeden aygır şaha kalkarak ön toynaklarıyla havaya vurdu. Rachel'ın ağırlığını dengeleyebileceği bir üzengisi yoktu ve onu eyere sabitleyen tek şey Clint'in onu tutmasıydı. Rachel'ın yaralanmasından korkan Clint, atın kontrolünü yeniden ele geçirmek için çabalarken kolunu Rachel'ın beline doladı.

Devasa hayvan nihayet sustuğunda Clint, o karmaşada avucunu Rachel'ın kaburgalarında yukarı doğru hareket ettirerek göğsünü kısmen kavradığını fark etti. Belli ki Rachel bu yakınlıktan pek hoşlanmamıştı. Ya öyle ya da aptal at onu ölesiye korkutmuştu. Anlayabildiği kadarıyla, Rachel nefes almayı neredeyse tamamen bırakmıştı.

"Rachel?"

Çok dikkatli bir şekilde elini eski yerine kaydırды, sonra yüzünü görebilmek için hafifçe öne eğildi. Kalbi kızın yüz ifadesine takıldı, gözleri sımsıkı kapalıydı, tatlı ağzı ağlamamak için bariz bir savaş veriyordu.

"Rachel..." dedi daha yumuşak bir sesle. "Her şey

yolunda." "Parçaladık mı?"

Soru onu tamamen hazırlıksız yakaladı ve neden bahsettiğinden tam olarak emin olamadan yavaşça daire çizdi. "Neyi parçaladık mı?"

"Zavallı tavşan," diye sordu ince bir sesle.

Zavallı tavşan mı? Clint kızın solgun yüzüne baktı, hâlâ doğru okuduğuna ikna olmamıştı. Doğru, kız kasabada doğup büyümüştü ama bu onu hayatın gerçeklerinden tamamen soyutlamamıştı, tavşan yahnisi de listenin en başında yer alıyordu. "Hayır, tavşanı parçalamadık," diye cevap verdi garip bir şekilde gerginleşen sesiyle. "Tüyleri bile kabarmadan karşıya geçmeyi başardı."

Nefesi göğsünden fırladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Küçük bir elini boğazına götürerek sesli bir şekilde yutkundu ve zayıf bir gülümseme verdi. "Oh, şükürler olsun. Çok tatlı küçük şeyler, sence de öyle değil mi? Özellikle burunlarını oynatmalarına bayılıyorum."

Clint onu bir süre inceledikten sonra zihnini sert bir şekilde salladı. En kötüsünü düşünmenin bir anlamı yoktu. Kızın vahşi bir tavşan için endişelenmesi, arada sırada tavşan yahnisi pişirmekten çekineceği anlamına gelmiyordu.

Kesinlikle olmaz.

6

Rafferty çiftliği, ormanlık dağlarla çevrili çimenli bir vadide, uzun çam ağaçlarının arasında yer alıyordu. Orayı net bir şekilde görebilecek kadar yaklaşıp yaklaşmaz, Rachel burayı nefes kesici buldu.

Clint aygırını eve doğru sürerken, içine dolan doğruluk hissinden kurtulamıyordu. Sanki hayatı boyunca bu anı ve muhtemelen bu adamı beklemiş gibiydi. Çılgınca, çok çılgınca. Kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu evlilik bir alay konusuydu ve çözülecekti. Bunun aksini düşünmek tam anlamıyla delilikti.

Clint atı verandanın kenarına çekerken, garip görünümlü bir kütüğün yanında beyaz bir bulanıklık gördü. Daha dikkatle bakınca fark etti ki

dibine tavuk tüyleri serpilmiş bir kesme tahtası görüyordu. Anında midesi bulanarak bakışlarını evin kendisine çevirdi. Son katliama eşlik etmiş olması gereken kan ve vahşeti hayal etmemek için her şeyi yaptı.

Evin kendisi basitti, kaba yontulmuş kütüklerden oluşan geniş bir yapı ve sedir ağacından bir  atı. Hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından güzel değildi, ancak güzelleştirmek için herhangi bir girişimde bulunulmuş olsaydı büyüleyici olabilirdi.

Böyle bir şeyin olmadığını söylemek ona çok hafif kalırdı. Aslında, görünüşe bakılırsa, tam tersi olmuştu. Gözlükleri olmasa bile,  n verandanın bir tarafında paslanmış eski bir leğen, içinde yıpranmış bir ovalama tahtası ve kenarından sarkan kirden kabuk bağlamış bir çift gri çorap seçebiliyordu. K vetin yanında, içinden yağmurda ıslanıp yapış yapış olmuş, sonra da güneşte taş gibi sertleşmiş bir miktar un dökülmüş, atılmış bir un çuvalı duruyordu. Un  uvalının arkasında, kısmen kullanılmış bir patates çuvalı,  n kapıya kolayca ulaşılabilecek şekilde eve yaslanmıştı. Her şey bir yana, burası pek de düzenli olmayan bir grup işgalci tarafından mesken tutulmuş gibi görünüyordu.

Clint  z r dileyerek, "Her şeyin biraz temizlenmesi gerek," dedi.

"Oh, çok güzel. Gerçekten çok güzel. Kütük evleri severim. Sen sevmez misin?" Gerçekte, Rachel fiçı tahtasını tercih ederdi ama bunu söyleyerek onun duygularını incitme riskini asla almazdı.

Omzunun üzerinden tekrar ona bakarken, bakışları onun sert ağzına takıldı. Dün gece onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu,  p c klerine nasıl baş döndürücü bir şekilde yenik düştüğünü hatırlamadan edemedi. Tekrar düşününce, onun tarafından tekrar  p lmenin nasıl bir his olabileceğini merak etti. Gün ışığında, Lawson'ın gibi onun kucaklamasını da sıkıcı ve heyecansız bulacak mıydı? Ya da dün gece olduğu gibi, dudaklarının ilk dokunuşunu nefesini mi kesecekti? Bunu hiç  ğrenmemesinin daha iyi olacağına karar verdi. Kalbi kırılan tek genç kız kız kardeşi Molly değildi. Rachel'in da kalbi kırılmıştı ve bu deneyimden öğrendiği bir şey varsa o da yakışıklı erkeklerin onun gibi kadınları çekici bulmadığıydı.

Atın dizginlerini eyerin üzerinden geçirmek ve eyer boynuzunu kavramak için öne doğru kayarken, göğsündeki ve kollarındaki güçlü kas hareketlerini hissetti. Adam eyerden inip onu kaldırmak için uzandığında omurgasından aşağı bir farkındalık ürpertisi indi.

"Kendi başıma idare edebilirim," dedi.

İtiraz için çok geç kalmıştı. Kız daha gözünü bile kırpamadan, adam onun belini kavradı. Ellerini adamın omuzlarına koyarak, adam onu eyerden kolayca kaldırırken bakışlarını adamın kollarına kilitledi.

"Kendi başına idare etmeni istemiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Sana yardım etmek için sekizimiz buradayken olmaz. Bunu unutma."

Adamın ciddi, neredeyse sert ifadesinin, ağzının kenarlarında hafif bir gülümsemeyle yalanlandığını fark etmekten memnun oldu. Acaba adam gülümsüyordu çünkü bir şekilde onu tekrar öptüğünde nasıl hissedeceğini merak ettiğini hissetmişti. Bu düşünceyle boynunda bir kızarıklık oluşmaya başladı.

Sırtını güneşe dönmüş bir şekilde duruyordu ve Stetson'ı yanık yüz hatlarına gölge düşürüyordu. Ancak ışığın yokluğunda bile dumanlı gözlerinde parlak bir parıltı vardı. Adam bakışlarını kızın üzerinde gezdirirken, kız hareket edemeyecek kadar güçsüz hissediyordu ve hareket etmek istediğinden de emin değildi. Dün gece de belirttiği gibi, Clint'te onu büyüleyen bir şeyler vardı. Ne olduğu ya da neden olduğu tam bir bilmeceydi ama o sıcak, gri-mavi gözleriyle ona baktığı an, kendini kemiksiz hissediyordu. Ama bu çok aptalcaydı.

Büyük ve becerikli eliyle dirseğini kavrayarak verandaya çıkmasına yardım etti. "Misafirimiz olduğunu bilseydik temizlerdik. Geliyorum." Sanki bir noktayı vurgulamak istercesine un çuvalına bir tekme attı. "Çiftlik çok zamanımızı alıyor, evdeki işler de ihmal edildim." Onu kapıya kadar götürdü, sonra eğilerek kapıyı açtı. "Kendini bir arkadaş olarak görmen gerektiğini söylemiyorum Rachel. Burayı evin olarak kabul et."

Bununla birlikte, kapıyı açarak tarif edilemeyecek kadar dağınık ve düzensiz bir mutfığa girdi. Alışılmadık uzunlukta bir tahta masa.

yüzeyi merhametle bulanıklaştırılmış dağınıklık yığınlarının altında gömülü olan bu oda, odanın ortasına hâkimdi. Arada bir kirli bulaşıklar karışmasaydı, Rachel burayı gerçekten kullanan biri olduğuna inanmazdı. yemek için masaya. "Aman..."

Clint'in eli kızın kolunda sıkılaştı. "Çocuklar ve ben sana yardım edeceğiz.

Her şey temizlendi," diye güvence verdi. "İleride belki ahşap duvarlar da yaptırabilirim. Hanımların duvar kâğıdı, resim ve benzeri şeyler asmayı sevdiklerini biliyorum."

Rachel görmek için gözlerini kıstı. Evin içi, muhtemelen kütük duvarlar yaşlandıkça karardığı için alışılmadık derecede loş görünüyordu. Yarıları evin arkasından bir duvarla ayrılmış olan mutfak, bölümlenmemiş uçta bir salona açılıyor ve üzerinde geniş bir çatı katının yükseldiği L şeklinde bir yaşam alanı oluşturuyordu.

Clint'in kardeşleri temizliğe yardım edecekse, Rachel ellerinde geniş ağızlı küreklerle gelmelerini umuyordu. Bir kez daha düşününce, kürekler bile işe yaramayabilirdi. Evin görebildiği her köşesinde çöp yığınları vardı. Eski gazeteler, boş yemek kutuları, kirli çamaşırlar, okul kitapları, arduvazlar... Sanki biri evin tüm içindikileri atmış gibi görünüyordu. yere döktü, karıştırdı ve sonra karışımı dışarı attı. trafik yollarını oluşturmak için. Doğduğu günden beri hiç bu kadar korkunç bir karmaşa görmemişti.

Molozların arasından aniden siyah saçlı küçük bir çocuk belirdi. Yumruğuyla bir gözünü ovuşturarak, diğer gözüyle Rachel'ı inceledi.

"Sen de kimsin?"

Onu net bir şekilde görebileceği kadar yaklaştığında Rachel daha önce hiç bu kadar sevimli bir çocukla karşılaşmadığını düşündü. Altı yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu ve tam da Clint'in o yaşlarda olması gerektiğini hayal ettiği gibi görünüyordu; ufak tefek, sıırım gibi, yanık tenli ve simsiyah saçları vardı.

"Şey, merhaba," dedi, onu göz hizasında selamlamak için çömeldi. "Benim adım Rachel. Seninki ne?"

"Cody." Yumruğunu gözünden çektiğinde, isli kirpiklerini çözmek için gözlerini kırpma zorunda kaldı. Yanaklarından birinde bir kir izi olduğunu fark etti. Birkaç dakika boyunca ona baktı, yüz ifadesi onun yaşındaki bir çocuğunkinden daha ciddiydi. Tüm S'leri bozan belirgin bir pelteklikle, "Neredeyse yedi yaşıdayım," diye ekledi.

"Dokuz ay daha değil," diye düzeltti Clint. "Peki sen ne yapıyorsun, salonda mı uyuyorsun, ufaklık? Saatin öğleye yaklaştığından bahsetmiyorum bile."

"Dün gece kimse beni yukarı çıkmam için uyandırmadı." Cody bir askı kayışını omzunun üzerinden yukarı doğru sürükledi. "Ve bana 'çocuk' deme, Clint. Küçük çocuk isimleri için çok yaşıyım."

Rachel gülümsemesini bastıramadı. "En az sekiz yaşında olduğunu sanıyordum," diye yalan söyledi. "Yaşına göre çok uzun olmalısın."

Cody onu, ön dişlerinin eksik olduğu geniş boşlukları ortaya çıkaran memnun bir sırıtişla ödüllendirdi. "Clint sadece diz boyunda olduğumu söylüyor."

"Evet, dizlerinin ne kadar yüksek olduğunu düşünürsek Senin yaşında biri," diye diplomatik bir şekilde gözlemledi Rachel. "Bence yüce boylu ailenizde var." Başını kaldırıp Clint'e baktı. "Bir erkek kardeşin olduğundan bahsetmedin ki-" Neredeyse "küçük" diyecekti ama kendini durdurdu.

"Büyüdün mü?" diye hızla ekledi.

Rachel gülümsedi ve ayağa kalktı. "Aynen öyle."

Ona anlamlı bir bakış fırlattı. "Dediğim gibi, bir eş istemek için kendimce nedenlerim var."

Rachel artık Cody ile tanıştığına göre Clint'in Küçük çocuğun mutluluğunu sağlamak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdı, hatta bir av tüfeği düğününde geline damat olmaya bile hazırdı. Sorun şuydu ki, onun Yarı kör olduğunu öğrendiğinde değilse bile, onu gözlükle gördüğünde duygularının değişmesi kaçınılmazdı. Göz probleminin ciddiyeti göz önüne alındığında, gözlüklerinin camları alışılmadık derecede kalındı ve bu da dünyanın en güzel kadını olsa bile. Rachel'ın

yakışıklı erkeklerin eşit derecede

Yakışıklı bir kadındı, ki burnunun ucuna gözlük taktığında kesinlikle öyle değildi.

Rachel daha ayağa kalkmadan, büyükçe bir çocuk çatı katındaki merdivenden mutfığa indi. Mavi kot pantolonunun düğmelerini iliklerken Rachel'ı görünce dondu kaldı. "Kahretsin, Clint!" Genç adam pantolonunu bağlamak için acele etti. "Misafirimiz olduğunu bağırarak söyleyebilirdin."

"Daniel'la tanış," dedi Clin tanıştırma amacıyla, önce Rachel'a baktı, sonra başını çocuğa doğru eğdi. "On dört yaşında, seksenine merdiven dayamış. Konuşmasını mazur görün ama sabunum azaldı."

Sabun açıkça kıtlığı çekilen bir meta olduğu için Rachel buna inanmakta zorluk çekmedi. Daniel'in bir zamanlar gri olan atletisi şimdi daha kahverengiydi. Hâlâ Cody'nin önünde çömelmiş olan Rachel, ona dostça bir gülümseme verdi. "Merhaba Daniel. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Başını eğdi. "Burada da aynı."

Görünüşe göre görgü kuralları Clint'in ihmal ettiği bir başka alandı. Ayağa kalktı ve mutfığı gözden geçirdi, kendini bunalmış hissediyordu. Clint onunla evlenmeyi kabul etmişti çünkü evde bir kadına ihtiyacı vardı. bunu gizlemiyordu. Kısacası, ona hizmetçilik ve aşçılık becerileri karşılığında burada bir hayat teklif ediyordu. Bu kadar basitti.

Rachel, çoğu kadının hakarete uğrayacağını biliyordu. Bir erkeğin onları görünüşleri için çekici bulmasını, kişilikleri için sevmesini ve onlarla evlenmek istiyordu. Ama Rachel bunlardan hiçbirini beklememeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Clint'in teklifi onu aşağılamamıştı. Tam tersine, Clint'in teklifini kabul etmek için yanıp tutuştuğunu söylemeye bile gerek yoktu.

Sadece bir sorun vardı. Oldukça büyük bir sorun. Rachel'ın annesi dört yaşındayken öldüğünden beri, Constantine'lerin ev işlerine babasının tuttuğu hizmetçi Bayan Radcliff bakıyordu. Her türlü müdahaleye içerleyen bir kadın olduğu için

Rachel ya da Molly ev işlerinde ona yardımcı olamıyordu. Sonuç olarak Rachel'in ev işleri konusundaki bilgisi sınırlıydı. Bir yemek tarifini yakından takip ederek basit yemekler pişirebiliyor ve sağduyusunun ev temizliği işlerinin çoğunun üstesinden gelmesini sağlayacağını düşünüyordu. Ama çamaşır? Nervürlü pamuklu hortumunu birkaç kez durulamıştı ama bunun dışında tek bir giysiyi bile yıkamamış, kolalamamış ya da ütölememişti. Clint'in teklifini ne kadar cazip bulsa da, bu işi yapabileceğinden hiç emin değildi.

Öte yandan, bu onun için bir şanstı -belki de tek şanstı- diğer kızların hafife aldığı bir şeye, yani nabzını hızlandıran ve tenini karıncalandıran yakışıklı bir kocaya sahip olma şansıydı. Çok uzun zamandır Rachel artık ikinci ya da üçüncü en iyiye razı olmuştu. Lawson'la evlenmeye. Bir bakanın karısı rolünü oynuyordu. Hayatında heyecan istemiyormuş ya da buna ihtiyacı yokmuş gibi davranıyordu. Şimdi, kaderin bir cilvesiyle Daha fazlası için bir şans. Çok daha fazlası. Clint'le paylaştıkları öpücüğü her hatırladığında, beklentiyle ürperiyordu.

Çılgınlık! Böyle umutlanmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. En son kalbi kırıldığında hiçbir şey öğrenmemiş miydi? Gerçekten böyle bir acıyı göze alacak kadar aptal mıydı? yine mi? Zayıf görme yeteneğini Clint'ten ve tüm kardeşlerinden kalıcı olarak ya da hatta herhangi bir süre boyunca saklayamazdı. Er ya da geç, içlerinden biri onu gözlüklerini takarken yakalayacak ve Clint gerçeği öğrenecekti: yarı kör olduğunu ve bu sorunu gidermek için korkunç çirkin gözlükler takmak zorunda olduğunu. Bu gerçekleştiğinde, artık tüyleri diken diken eden öpücükler olmayacaktı. Muhtemelen ondan kurtulmak için aklına gelen her türlü bahaneyi uyduracaktı.

Tabii... belki... Tanrım, bunu düşünmek bile delilikti. Ama sallantılı başlayıp iyi sonuçlanan başka evlilikler de duymuştu. Kendi babası bile bir keresinde annesinin onunla evlenmeye ilk başta o kadar da deli olmadığını itiraf etmişti.

Elbette annem de bir yarasa kadar kör değildi. Yine de gözlüklerini bir sır olarak saklamaya ne dersiniz? Gözlük takması gereken tek zaman okumaktı ve bunu da kimsenin önünde yapmamaya çalışabilirdi. Eğer dikkatli olursa, gerçekten dikkatli olursa, Clint'in onu görmesi aylar sürebilirdi.

Gerçeği öğrendi ve belki de o zamana kadar onu o kadar çok sevecekti ki, gözlük takıp takmaması artık umurunda olmayacaktı.

Ne kadar çılgınca bir plan olsa da, Clint'e bir bakış Rachel'ın kalbinde bu planı pekiştirmişti. O, hiç şüphesiz, tanıdığı en yakışıklı adamlardan biriydi. Onun gibi hayal kurmaktan çoktan vazgeçmiş bir kız için teklifi karşı konulmazdı. Şansını denemek zorundaydı. Eğer kalbi tekrar kırılırsa. Olsun. En azından hiç denemediğı için kendini tekmeleyerek mezara gitmeyecekti.

Kararını veren Rachel hızla etrafını saran dağınıklığı değerlendirdi. Baktığı her yerde kirli tabak yığınları vardı. Merdiven çıkarken kafasının üzerinde bir kitabı dengede tutma yeteneğinin Rafferty'lerin evinde pek işe yaramayacağına dair kötü bir his vardı içinde.

"Nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyorum..." Dönüp Clint'e baktı. "Yapacak işlerin olduğunu mu söylemiştin?"

"Sadece birkaç tane," diye hevesle güvence verdi ona. "Bugün Pazar, günün büyük bölümünü ev işlerine ayırdık. İşim biter bitmez içeri gelip yardım edeceğim."

"Hiç ekmek pişirdiniz mi?" Rachel dua etti, çünkü hayatı boyunca hiç ekmek yapmamıştı.

"Hayır. Genelde Pazar günleri bütün hafta yetecek kadar telafi ederiz. Dediğim gibi, Pazar günü bizim kapalı alan günümüz."

Rachel'ın midesi sıkıştı. "Umarım bir yemek kitabınız vardır. Ekmek için gerekli malzemeleri ezbere bilmiyorum."

"Tam olarak yemek kitabı yok. Ama büyükanne ve annemin yıllar boyunca yazdığı tariflerden oluşan bir koleksiyonumuz var. Süslü bir şey değil, sadece babamın yaptığı ahşap bir yemek tarifi kutusunda gevşek kağıtlar."

"Ekmek için bir tane var mı?"

"Elbette. Aksi takdirde kaybolurdum. Malzemeleri de ezbere bilmiyorum."

Rachel biraz rahatladı. Aşçılıkta yeterince başarılı olacaktı. takip edeceği tarifler olduğu sürece çabalar. Temizlik bir iş olacaktı. Burnunu takip etmek basit bir meseleydi. Asıl sorunu çamaşır yıkarken yaşayacaktı. O zaman kesinlikle yardıma ihtiyacı olacaktı. Belki diğer işlerde fena sayılmayacak kadar başarılı olursa, Clint buna pek aldırılmazdı.

O kadar beklenmedik bir anda Clint bağırdı ki, "Herkes güverteye çıksın! Öğlen olmak üzere! İşe koyulma zamanı!"

Çatı katından şilte iplerinin gıcırdama ve ayakların tahta zemine çarpma sesleri geliyordu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, çatı merdiveninin tepesinde karanlık bir kafa belirdi. Sonra bir başkası. Ne olduğunu anlayamadan, dört silik genç adam tepesinde duruyordu. Sırayla aşağı inerek Daniel ve Cody ile aynı safta yer aldılar.

Her biri geldiğinde Clint adını ve yaşını söyledi. "Cole, on yedi yaşında. Jeremiah, yirmi dört. Joshua, on dokuz. Zack, yirmi iki."

Her genç adam kendisine tanıtıldığında Rachel gülümsedi ve başını eğdi. Clint sözlerini bitirdiğinde, "Tüm gençlerle tanıştığım memnun oldum. sen."

"Hepsi değil," diye düzeltti Cody onu. "Matt burada değil. Yirmi yaşında."

"Ah, evet Matt," dedi Rachel ihtiyatla. "Nasıl unutabilirim ki?"

Cody burnunu kırıştırdı ve Clint'e spekülatif bir şekilde baktı. "Kaç yaşında olduğunu söylemedin," diye hatırlattı en büyük kardeşine.

Clint, Rachel'ı şaşırtarak yanına geldi ve bir kolunu omuzlarına attı. "Yirmi yedi yaşındayım, haylaz, bu da beni yuva kurmak için yeterince yaşlı yapıyor ve ben de tam olarak bunu yapmaya karar verdim. Bu sabah Rachel ve ben evlendik."

"Ne yaptın?" "Neden bize söylemedin?" "Sağdıcnınız olacağımı sanıyordum!" "Jumpin' Jehoshaphat! Gittin ve ne yaptın?" "Lawson Wells'in sevgilisi olduğunu sanıyordum."

Clint, "Lawson'ı kurada yendim ve ilk ona sordum," dedi. "Bu sana bir ders olsun. Güzel bir kızı çok uzun süre başıboş bırakma, yoksa bir bakarsın başka biriyle evlenir."

"Rachel'ı bu kadar iyi tanıdığını bile bilmiyordum," dedi Zach.

"Onunla evlenmeyi düşündüğünü bize neden söylemedin?" Joshua talep etti.

"Oh, vay canına!" Cody heyecanla ağladı. "Yani burada mı kalacak?"

Clint bir elini kaldırdı. "Evet, kalacak," diye güvence verdi Cody'ye. Sonra da büyük çocuklara, "Sorularınıza gelince, biz sadece evlenmeye karar verdik, hepsi bu. Rachel'ın hoş karşılandığını hissettirmek için hepinize güveniyorum."

"Kesinlikle hoş geldiniz!" Cody ona güvence verdi. "Özellikle de Clint'in geçen yıl kilise partisinden getirdiği kurabiyeler gibi kurabiyeler pişirebilirsen."

Rachel gözlerini kırptırdı. Kurabiye mi? "Elbette kurabiye yapabilirim," diye onu temin etti. "O gevşek kâğıtların içinde bir tarif olduğu sürece. bahsedildi."

Biraz daha az hevesli, ama yine de sıcak bir şekilde, yaşlı Rafferty'ler, Clint'ten sonraki en büyük çocuk olan Jeremiah'a hoş geldin dedikten sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Sana kardeş demekten gurur duyacağız Rachel. Yeni evinize hoş geldiniz. ev."

Kız kardeş. Bu kelimeyi duyunca Rachel'ın gözleri yaşarmış gibi bir hisle doldu. Gözlerini telaşla kırptırdı, bu kadar aptalca bir şey için ağlamaklı ve duygusal olursa hepsinin onu deli sanacağına inanıyordu. Her zaman bir erkek kardeşi olmasını dilemişti ve şimdi dördü kendisinden büyük yedi kardeşi vardı. Bu neredeyse

Gerçi Clint onun kendisine göz kulak olacak bir ağabeyi ne kadar şiddetle istediğini biliyordu.

"Ve hepinize kardeşim demekten memnuniyet duyacağım," dedi garip bir ses tonuyla.

Clint, nezaket kurallarına uyarak kolunu Rachel'dan çekti ve sistematik olarak beklentilerini sıralamaya başladı.

"Rachel burayı temizleyecek," diye söze başladı. "Her birinizin ona elinizden geldiğince yardım etmenizi istiyorum. Anladınız mı? Jer, hemen verandaya çık ve Rachel'ın eşyalarını yatak odasına getir. Joshua, sen de ona ocakta ısıtması için birkaç kova su getir. Rachel'ın su içmesine gerek yok.

pompada kendini yıpratır. Zach, ihtiyacı olan her şeyi topla: bir süpürge ve paspas, temiz bezler ve istediği başka ne varsa. Cole, bu arada

Onlar bunu yaparken sen, Daniel ve Cody de eşyaları toplayıp yerlerine koymakla meşgul olursunuz. Doğru yerlerine, dikkat edin, herhangi bir yere değil. Ve, Cody! Yatağın altına hiçbir şey koymayacaksın, anladın mı?"

Clint emir vermeyi bıraktığında Rachel'ın başı dönüyordu. Sözlerini şöyle bitirdi: "Şimdi hepiniz beni dinleyin. Şu andan itibaren, Rachel'ın sözleri bu evin içinde kanundur. Eminim burada bazı yeni kurallar koyacaktır ve her birinizden, tıpkı benim yaptığım gibi, onun söylediklerine dikkat etmenizi bekliyorum. Anladınız mı? Ona küstahlık etmek yok, yoksa kışınıza tekme basarım."

Rachel'ın yüzünü net bir şekilde görebileceği kadar yakınında duran Zach, ona ciddi bir bakış attı. Uzun bir süre sonra hafifçe gülümsedi ve saygısızca göz kırptı. Belli ki ağabeyinin gözünü korkutmamıştı.

Clint ellerini ovuşturdu ve ona dönerek soru dolu bir bakış fırlattı. "Söylenmesini istediğin bir şeyi atladım mı?"

"Sadece teşekkür ederim." Rachel gülümsedi. "Bana kendimi bu kadar iyi hissettirdiğin için."

Joshua, "Hoş geldiniz mi? Rachel, minnettarlıktan dizlerimizin üzerine çökmemiş olmamız bir mucize. Buralarda güzel bir yemek yemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, güzel yemeklerin tadını unuttuk."

Rachel sadece onları hayal kırıklığına uğratmamayı umabilirdi. Yine de her şey sırayla. Yemek yapmayı denemeden önce mutfakı temizlemesi gerekiyordu. Neyse ki bir sürü yardımcısı vardı.

7

İki saat sonra Rachel mutfakı ekmek hamurunu karıştırmaya başlayacak kadar temizlemişti. Clint'in sözünü ettiği tarif kutusunu bulması için Cody'den yardım istedikten sonra, büyük oğlanların hepsine hak ettikleri dinlenme zamanının geldiğini, tercihen mutfak dışında bir yerde dinlenmeleri gerektiğini söyledi.

Yemek yaparken ona yardım etmeyi teklif ettiklerinde Rachel onları elinin tersiyle iterek, "Hayır, hayır! Sanırım bu konuda biraz tuhafım. Yemek yaparken mutfakın boş olmasını severim. Çok fazla aşçı aşırı tuzlu lapa yapar, bilirsiniz."

"Bu sözü hiç duymamıştım," diye yorumladı Joshua.

Rachel'ın da yoktu ama bu onun amacına hizmet ediyordu. böylece gözlüklerini fark edilmeden takıp ekmek tarifini okuyabilecekti.

Son Rafferty de sustuğunda, Rachel elini gözlüğünü almak için cebine daldırdı. Keskin bir şey parmağının ucuna battı. "Ah!" diyerek elini geri çekti, bir kan damlası gördü ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Tanrı aşkına, bu da ne?"

Bu kez daha temkinli bir şekilde elini cebine attı. Parmakları tel çerçevelerin üzerinde kıvrılırken, kalbi sanki sadece dizlerinin üzerine değil de, genellikle korkunç bir şey olduğunda hissettiği gibi, düşmüş gibi hissetti. oldu, ama yere düştü. Gözlüğü! Çerçeveler umutsuzca parçalanmıştı ve cebinden çıkardığında her iki camın da deliklerinde yoklardı. Cebinde daha derine inerek, kısa sürede

nedenini buldum. Her bir mercek paramparça olmuştu. Parmağına batan sivri cam parçalarından biriydi.

Sersemlemiş olan Rachel bir süre öylece durabildi ve boş gözlerle harap olmuş gözlüklerine baktı. Bu nasıl olmuştu? Bunu kendine sorar sormaz, dün gece kilisede düştüğünü hatırladı. Belli ki gözlüğü o zaman kırılmıştı.

İlk şok dalgası geçince bakışlarını tarif kutusuna çevirdi. İçinde panik yükseldi. Çabucak bastırdı. Okuma Gözlükleri olmadan okumak neredeyse imkansızdı ama kesinlikle öyle değildi. Yazılı materyali burnunun tam önünde tutarsa, genellikle harfleri seçebiliyordu. Sıkıcı olabilirdi ama dilenciler seçici olamazdı.

"Ah, toprak!" diye fısıldadı nefesinin altında. "Neden gözlüklerim? Neden bir kol ya da bacak değil? İkisi de olmasa daha iyi olurdu."

Harap olmuş gözlüklerini cebine geri koyup, çenesini yukarı kaldırarak kararlı bir şekilde tarif kutusuna doğru ilerledi. Biraz araması gerekti ama sonunda ekmek tarifini buldu. Harfleri ve miktarları netleştirene kadar her bir malzemeye dikkatle bakarak, üçlü bir mayalı ekmek partisi hazırlamayı başardı. Üç kase hamuru, çocukların dün gece yaktıkları akşam yemeği ateşinden kalan kömürlerin hâlâ durduğu ocağın üzerinde bir kez kabarttıktan sonra, hamuru yumrukladı ve altı somuna şekil verdi. Hatırladığı kadarıyla Bayan Radcliff somunlarını her zaman eritilmiş domuz yağıyla ovar, üzerlerini bir havluyla örter ve iki katına çıkmaları için hafif sıcak sobanın üzerinde bırakırdı. Üç temiz keten havlu bulduktan sonra -ki bu kolay bir iş değildi -Rachel hizmetçinin örneğini izledi. Nihayet geri çekilip emeğinin meyvelerine hayranlıkla bakabildiğinde, altı bebek doğurmuş kadar gururlu hissetti.

Tarif kutusuna dönerek, akşam yemeği için bir şeyler bulma görevine kendini verdi. Et yemekten nefret ettiğinden ve bu uygulamanın zavallı bir hayvanın acı çekmesine neden olduğunu bildiğinden, geyik eti yahnisinde karar kıldı - tabii ki geyik eti hariç. Oh, evet. Sebzeleri soymaya başlarken bunun çok işe yarayacağından emin oldu. Lezzetli sıcak ekmek ve akşam yemeği için güveç, genç ya da yaşlı tüm Rafferty erkekleri üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakacaktır.

"Yüce Tanrım!"

Clint mutfağa girdiğinde gözlerine inanamadı. Ocağı kocaman, şekilsiz bir mantara dönüşmüştü! En azından ilk bakışta öyle görünüyordu. İkinci bakışta şunu gördü

Mantarlı kapağın altında bir çeşit hamur olduğunu fark ettim. Ocağın kenarlarından dağlar kadar malzeme sızıyor ve yapışkan nehirler halinde yere doğru damlıyordu. İşe yaramaz, ailenin pis, melez sığır köpeği bahanesi,

bir şeyler koparıp yiyordu. "Rachel?"

Clint mutfağa şöyle bir baktı.

Sobadan daha olumlu bir dönüşüm, şükürler olsun. Kuru lavabonun üzerindeki pencere bile artık ıslıl ışıldı. Bomboş masanın ortasında, soyulmuş ve dörde bölünmüş sebzelerle dolu bir tencerenin içinde su vardı.

Yukarıdakiler güveç ya da çorba yapılacağını tahmin etti ve açık tarif kutusunu gördüğünde haklıydı. En üstteki tarif annesinin geyik eti yahnisi içindi.

Sesleri takip eden Clint gelinini aramaya çıktı. Onu çatı katında kardeşleriyle birlikte buldu. Clint, Rafferty'lerden bir tek Mathew'in kayıp olduğunu fark etti; o da hâlâ şehirdeydi ve büyük ihtimalle akşamdan kalmaydı. Rachel, Zach'in yatağının ortasına oturmuş, ince sırtını kütük duvara dayamış, eteklerini çapraz bacaklarının etrafına mütevazı bir şekilde sıkıştırmıştı. Altı oğlan -kardeşlerinden bazıları ne kadar büyürse büyüsün, Clint hâlâ hepsini oğlan olarak görüyordu- onun etrafında toplanmıştı; dördü yatağın üzerinde Hint usulü oturuyor, ikisi dirseklerini şiltenin üzerine koyarak yere diz çöküyordu. Çemberlerinin ortasında bir dizi iskambil kâğıdı duruyordu.

Cole, "İşte geliyorlar, millet, aşağı ve kirli," dedi.

"Aşağı ve ne?" Rachel kıkırdarak sordu. Jeremiah'ya, "Acemi şansını diye bir şey olduğundan emin misin? Bütün bunları size geri ödemeyi asla başaramayacağım."

Alt kattaki dağınıklığı bir an için unutan Clint, çatı katını kardeşleri için orantılı üç uyku alanına bölen iki yarım duvardan biri olan bölmeye omzunu yasladı. Bir an için bakışlarının Rachel'ın üzerinde sıcak bir şekilde oyalanmasına izin verdi, sonra çocuklara göz gezdirdi.

Görünüşe göre ona poker oynamayı öğretiyorlardı ve bu süreçte onu dolandırıyorlardı. Normalde azarlayabilirdi ama o kadar uzun zaman olmuştu ki

Altısının bu şekilde etkileşime girdiğini ve iyi vakit geçirdiğini gördüğünden beri yüreği dayanmıyordu. Kumarla arası pek iyi olmasa da Clint eğlenmenin önemine inanırdı ve hepsi de bunu yapıyor gibiydi.

Cole, Zach'e yüzü açık son bir kart dağıtırken, "Çift ikililer görünüyor," dedi. "Kutsal Moly, şu papaza bak. Muhtemel düz!" diye bağırdı Cody'ye kartları dağıtırken. "Ve bayan bir bayan çekiyor! Şu çift kıza bakın!" diye bağırdı Rachel'ın son kartını yere atarken. "Acemi şanssı diye bir şey var mı diye sorduğunu mu duydum? Hayatım, şuna bir bak. Birisi delikte gerçekten etkileyici bir şey saklamıyorsa, şu ana kadarki en büyük kazananımız sensin."

Rachel bir elini bedenine dokundurdu, iri gözlü masumiyeti de Sahte olmak için gerçek. "Gerçekten mi?" Gözlerini kısarak yatağın üzerinde duran taş yığınının bakmak için öne doğru eğildi. "Ne kadar kazanacağım?"

Cody hızlıca saymak için öne doğru sıçradı. "Elli dolar!" dedi nefes nefese. "Vay canına! Keşke gerçek para olsaydı, zengin olurdun."

Clint biraz rahatladı. En azından gerçek para için kumar oynamıyorlardı. Küçük nimetler için şükretmesi gerektiğini tahmin etti. Tam o anda Rachel onu gördü. "Clint? Bu sen misin?"

Kıkırdadı. "Kahretsin kızım, kör müsün sen? Tabii ki benim."

Çukurlaşmış yanaklarına hafif bir kızarıklık değdi. "Şapkan yüzünü gölgeliyordu," diye açıkladı. "Seni net göremedim. Ayrıca"-eliyle tüm kardeşlerini gösterdi-"hepinize bir bakın. Hiç bu kadar birbirine benzeyen insan görmemiştim."

Böylece terbiyesini hatırlayan Clint şapkasını başından sıyırdı. "İ Oyunu bölmek istemem ama alt kat çok dağınık. Ocağın üstündeki o şey de ne?"

Gözleri daha da büyüdü, eğer bu mümkünse. Elindeki kartları yere atarak yataktan fırladı ve bu sırada önündeki çocukları dirsekleyerek uzaklaştırdı. "Benim ekmek!"

"Ekmek mi? Bu ekmek mi?" Clint kahkahalarla güldü. "Ne kadar maya kullandın?"

Rachel onun yanından hızla geçti. Rachel merdivene ulaşmadan Clint onu kolundan yakaladı. "Dur bakalım. Sadece yavaşla. Takla atmanın bir anlamı yok."

Onu bir adım geriye çekerek merdivenden önce kendisi indi, böylece güvenli bir şekilde inmesini sağlayabilecekti. "Dikkatli ol," diye uyardı, bakışları endişeyle onun küçük ayaklarına sabitlenmişti. "Basamaklara alışana kadar biraz zorlanırsın."

Mutfağa girdikten sonra donmuş bir sessizlik içinde ocağa baktı. "Olamaz! Benim güzel bebeklerim! Onlara ne oldu böyle?"

Sefil hayatında ilk kez açlığı giderilmiş gibi görünen Useless, alacalı pirzolarını yaladı, ocağın yanına çöktü ve mızızlandı. Birden Clint'in aklına köpeğin hamuru yemeye devam etmesine izin vermemesi gerektiği geldi.

"Tanrım," dedi nefesinin altından, Useless'in karnına bakarak, "umarım hastalanmaz."

Rachel öfkeyle ofladı. "Ekmeğimin onu hasta edebileceğini mi söylüyorsun?"

"Mayayı düşünüyordum, belki de köpekler için iyi değildir." Clint bakışlarını köpekten ayırdı. "Bana çok fazla koymuşsun gibi geldi."

"Sadece tarifte belirtildiği kadar, her parti için bir fincan."

"Bir fincan mı?" Clint ısıklık çaldı. "Her yerde hamur olmasına şaşmamalı tatlım. İçindekileri yanlış okumuş olmalısın. Annemin tarifinde her parti için çeyrek fincan maya gerekir."

O anda bütün çocuklar merdivenden aşağı döküldüler. Ocağın üzerindeki dağınıklığı gördüklerinde şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına!" Cody ağladı. "Hepsini pişirecek miyiz?"

Clint, "Hayır Cody, kazıyıp çıkardıktan sonra yenilebileceğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "Bu gece ekmek alacak tek kişi Useless."

"Oh, lanet olsun!" Cody dedi ki. "Bütün gün ağzıma sıcak ekmek koymuştum." Rachel o kadar üzgün görünüyordu ki Clint aceleyle, "O kadar da kötü değil, Rachel. Bu gece bisküvi yiyebiliriz, sen de yarın ekmek yaparsın."

Bununla birlikte gömleğinin kollarını sıvadı ve kendini ortalığı temizleme işine verdi. On dakika sonra, o kadar da kötü olmadığına dair önceki fikrini gözden geçirdi. Hiç bu kadar çok ekmek hamuru görmemişti. Daha da kötüsü, neredeyse tamamı sıcak dökme demire yapışmış ve temizlenmesi neredeyse imkânsız bir dağınıklık yaratmıştı. Sonunda bıçağıyla yapışkanı kazımaya karar verdi.

"Her parti için sadece bir fincan maya koyduğuna emin misin?" diye sordu Rachel. "Sana söylemeliyim ki, hayatımda hiç on beş bardak unun bu kadar uzağı gittiğini görmemiştim."

"Dokuz," diye düzeltti. "Tarifte her parti için üç fincan un gerekiyordu, üç katına çıkarılırsa dokuz."

Clint kazıma işine ara verip ona düşünceli bir şekilde baktı. "Hayır tatlım, tarifte her parti için beş fincan un yazıyor, yani üç katına çıkarsak on beş eder. Belli ki maya miktarından daha fazlasını yanlış okumuşsun. Gözlerin falan mı bozuk senin?"

Bu öneri karşısında yanakları pembeleşti ve gözleri öfkeyle parladı. "Lands, hayır, benim gözlerim iyi görmüyor!"

Kadının yüz ifadesine bakılırsa Clint sormakla hata ettiğini anlamıştı. Kadınların böyle konularda hassas olduğunu tahmin ediyordu. Çabucak düşünerek arasını düzeltmeye çalıştı ve bir daha onun görme yeteneğini sorgulamamayı aklına not etti. "Haklısınız. Böyle bir şeyi önermekle aptallık ettim. Yazıyı yanlış okumanıza şaşmamalı. Üçler ve beşler birbirine çok benziyor ve bu tarifi o kadar çok kullandım ki, muhtemelen malzemeleri sayıların üzerine bulaştırmışım, bu da onları görmeyi zorlaştırır."

Paçayı kurtardığı için rahatlamış görünerek kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, eminim öyledir. Tarifin üzerinde bir sürü leke vardı." Kullandığı bez parçasını sıktı. "Dağınıklık için çok özür dilerim Clint. Gerçekten çok üzgünüm. Temizlememe yardım etmene gerek yok. Kendi başıma yapabilirim."

Orada öyle sevimli duruyordu ki, Clint ne olursa olsun onu kendi başına bitirmesi için bırakmazdı. Dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Daha sonra süt sağlamak için ahıra gidecekti ama bunun dışında günün geri kalanında içeride kalacaktı. Gelininden ayrı kalması için aklına gelen hiçbir neden yoktu. Ona göre, akşam olmadan önce birbirlerini tanımak için yeterince zamanları kalmamıştı. Eğer evlilikleri ilk gün doğumunu görmeden önce kızla sevişmeyi umuyorsa, işi başından aşkındı.

Clint o akşam yemeğe oturduğunda, neredeyse bir dişini kırıyordu. Rachel'ın bisküvilerinden birini yedikten sonra güveçte et ararken neredeyse kör oluyordu. Damak tadına göre fazla tuzlu olan karışımından birkaç ısırık aldıktan sonra içinde et olmadığına karar verdi. İlgili Karısı uzun masayı boydan boya geçerken hafifçe gülümsedi. Karısı bir şeylerin eksik olduğu gerçeğinden bihaber, yemeğini yiyordu.

"Rachel, bundan sonra ete ihtiyacın olduğunda çocuklara söyle, içlerinden biri sana getirsin. Burada bolca sığır ve geyik eti var. tütsü odası."

"Et mi?" Kadın şaşkın gözlerini adama dikmiş, kaşığı dudaklarına doğru sarkıtmıştı. "Ete neden ihtiyacım olsun ki?"

Clint gülümsemesini derinleştirdi. "Yemek yapmak için mi?"

Kaşığını kâsesine geri koydu. "Oh, hayır, yapamadım." "Neyi yapamadın?"

"Et pişirin."

Verdiği yanıt masadaki bütün kaşıklaşın durmasına neden oldu. Clint etrafına bakındığında, henüz eve gelmemiş olan Matthew hariç tüm kardeşlerinin yüzlerinde merak uyandıracak bir ifade olmadan gelinine baktıklarını gördü. Onları suçladığından değil. Kendisi de onu doğru duyduğundan emin değildi.

"Et pişiremediğinizi mi söylediniz?" diye sordu, meseleyi açıklığa kavuşturmak umuduyla.

Ağzının her bir köşesini parmak ucuyla nazikçe sildi, belli ki doğru düzgün bir peçetesi yoktu. "Bu doğru. Ben et yemem."

Clint bir kahkaha sesini zar zor bastırabildi. "Neden olmasın ki?"

Zaten kocaman olan gözleri daha da büyümüş gibiydi. "şey, çünkü! Bu çok zalimce!" Etrafındaki kardeşlerine baktı. "Birinizin bile sışf yahninizde geyik eti olsun diye ormana gidip masum bir geyiği vuracak kadar acımasız olabileceğine inanamıyorum." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Onsuz tadı gayet iyiymen olmaz."

Clint onun alay ettiğine ikna olmuştu. "Rachel, tatlım, herkes et yer."

"Herkes değil. Ben kesinlikle değilim. Ve eğer bu evin aşçısı ben olacaksam, hiçbiriniz de olmayacaksınız."

şaşkın bir sessizlik. Clint kardeşlerinin her birine anlamlı anlamlı baktı. Boğazını temizleyerek, "Belki de bunu daha sonra tartışmalıyız," dedi.

"Tartışacak bir şey yok," dedi tatlı bir sesle. "Tabii ki, başka biri yemek yapmaya gönüllü oluyor." Masanın etrafına bakındı. "Sen

Sizin için sakıncası yok, değil mi? Yani etsiz yemek yemenin?"

Kardeşlerinin her biri neredeyse aynı anda başlarını sallayıp "Hayır, sakıncası yok!" dediklerinde Clint gözlerine ve kulaklarına inanamadı. Her birine kaşlarını çatarak hoşnutsuzluğunu belirtti. "Hepiniz Eti sevdiğinizi çok iyi biliyorum. Nasıl olur da orada oturup onsuz yapamayacağınızı söylersiniz?"

Josh, "Belki haftada birkaç kez ikimizden biri yemek pişirebilir ve o gecelerde et yiyebiliriz" dedi.

"Yumurta yiyebilecek miyiz?" Cody asık suratla sordu.

"Evet, elbette," diye güvence verdi Rachel. "Ve kek ya da kurabiyelerde et yoktur."

Cody bu haber karşısında neşelendi. "Et yemek zorunda değiliz, Clint. Pişirmek Rachel'ı üzecekse olmaz."

Jeremiah gülmekten kırılacakmış gibi görünüyordu. "Hayvanlara karşı zalim olmak istemeyiz. Sanırım onları yemek de buna dahil."

Clint bu espriyi anlamadı. "Size burada bir sığır çiftliği işlettiğimizi hatırlatabilir miyim? Sığır eti yetiştirip satıyoruz."

Rachel dehşete düşmüş görünüyordu. "Aman Tanrım, hiç böyle düşünmemiştim. Sanırım inekler satıldıktan sonra öldürölüyorlar, değil mi?"

"Kasabada yaşayanlar bifteği bu şekilde elde ediyor, Rachel. Sığır çiftliklerinde yetiştirilen inekleri satın alıp kesiyorlar." Clint onun yüz ifadesindeki sıkıntıyı görünce dişlerini sıktı. Sonra kendini durduramadan ekledi: "Gerçi pek çok inek kesilmiyor." El yordamıyla başka bir yalan aradı, geçimini sağlamak için ne yaptığı konusunda onu daha iyi hissettirecek bir şey. "Mandıralar mesela. Bir sürü inek mandıralara satılıyor."

"Ve bir grup da üreme amacıyla satılıyor!" Cole araya girdi.

"Doğru," diye onayladı Daniel. "Üreyecek çok sayıda boğa ve inek olmasaydı, her bahar yeni doğan buzağıımız olmazdı."

Cody gülümsedi. "Ayakkabı ve bot yapımında da kullanılıyorlar! Gördün mü Rachel? Hepsi biftek için satılmıyor."

Rachel bir elini boğazına götürdü. "Aman... Biliyor musun, bunu düşünmeyi hiç bırakmadım ama opera ayakkabılarım ve yüksek düğmeli ayakkabılarım deriden yapılmış."

Bir dahaki sefere hepsini yalınayak dolaşmaya ikna etmeye çalışacağından korkuyor,
Clint araya girdi, "Bu gerçekten güzel bir yahni, Rachel. Bu tattığım baharat da ne?"

"Tuz," diye yanıtladı Jeremiah.

Clint tadını bastırmak için bir bardak suya uzandı. "Mmm- mmm."

8

Akşam yemeği bulaşıkları yıkandıktan kısa bir süre sonra Clint çocukları yatağa götürdü ve Rachel'ı alt katta, salona bitişik olan yatak odasına götürdü. Lamba yanmadığı ve çift kanatlı pencereden sadece birkaç cılız ay ışığı sızdığı için, onu utandırmadan soyunmak için yeterince karanlık olduğunu düşündü.

Adam gömleğini çıkardığında Rachel hiçbir şey söylemedi. Ama adam silah kemerini çıkarıp kemer tokasına uzandığında, Rachel tiz bir ciyıklama sesi çıkardı.
"Ne yapıyorsun?"

Clint dondu kaldı. "Soyunuyor

musun?" "Neden?"

Nasıl cevap vereceğini bildiğinden hiç emin olmadan dikkatlice daireler çizdi. "Şey..." Yatağa yüklü bir bakış gönderdi. "Genelde uyumadan önce yaparım." Değil

uyumak gibi bir niyeti yoktu. "Öyle değil mi?" "Ama

geceliğin nerede?"

"Benim neyim?"

"Geceliğin. Eminim sen-" Sözünü yarıda kesti ve yutkundu. Loşlukta bile kadının boğazının düğümlendiğini gördü. "Eminim hep birlikte uyumuyorsunuzdur."

Clint elini yüzünde gezdirdi. Onun bir oda dolusu rock'çının içinde uzun kuyruklu bir kedi kadar gergin olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Soyunma niyetinden vazgeçti ve yavaş adımlarla odanın öbür ucuna, ona doğru yürüdü.

ani hareketler yapmamaya özen gösterdi. Ay ışığında onu bir tür aydınlık gibi gösteren solgunluğuna bakılırsa, zaten ölesiye korkmuştu.

"Geceliğim yok," diye temkinli bir şekilde onu bilgilendirdi.

Bunu duyunca çok şaşırmış görünüyordu. "Yok mu? Şey... bir tane satın alana kadar, sanırım şeyinde uyumak zorunda kalacaksın..."

"Benim neyim?"

"Senin" -sesini alçalttı- "iç çamaşırın."

Clint yazın dizlerine kadar uzanan pamuklu iç çamaşırları giyerdi. Nedense onun aklındaki bu olduğunu düşünmüyordu. "Rachel, tatlım, sana zarar vermeyeceğim." Koyu renk saçlarından bir tutamı yanağından uzaklaştırdı. "Aslında, sana kendini çok iyi hissettirmeyi umuyorum."

Bakışları onunkilerden uzaklaştı. "Sorun değil. Yani, şey, biliyorum- şey, biliyorsun." Bir elini havalı bir şekilde salladı ve sonra hafifçe ona doğru eğildi, küçük bir kahkaha attı ve komplocu bir şekilde fısıldadı, "Sadece bunu çıplak yapmamayı tercih ederim."

Clint'in göğsünde bir şefkat sızısı kabardı. Başparmağıyla kızın çenesinin çukurunda gezindi. "O zaman nasıl idare edeceğiz?"

"En az telaşla mı?"

Neredeyse kıkırdayacaktı. Ama gözlerinin içine bakarak korkusunu okudu ve bunun o kadar da komik olmadığını fark etti. En az telaşla mı? Ne kadar yavaş giderse ve ne kadar telaşlı olursa onun için o kadar iyi olacağını hissediyordu. Tabii ki bunu bilmiyordu.

Gömleğinin üst düğmesiyle sinirli bir şekilde oynadı. "Ayrıca acilen bir gecelik almanız konusunda ısrar etmeliyim."

Clint, kardeşlerinin onu bu kıyafetle gördüklerinde nasıl alay edeceklerini hayal etti.

"Göreceğiz. Şimdilik..." Elinin kenarıyla çenesini yakaladı ve öpmek için yüzünü yukarı kaldırdı, eğer rahatlarsa onu tutkuya sürükleyebileceğinden emindi. Bunun yerine, kadın iki kez kolalanmış bir yaka gibi kaskatı kesildi.

"Rachel," diye azarladı boğuk bir sesle, "korkma."

"Korkmuyorum." Dudaklarına karşı inkârını

fısıldadı.

Elini kadının beline koyan Clint, ona dokunduğu anda yalan söylediğini anladı. Vücudu kaskatı kesilmişti. Ona bu kadar yakınken, nefes alışının hızını hissedebiliyor ve kalbinin atışını duyabildiğini hayal edebiliyordu. Tek umudu onu öperek kızlık korkularını unutturabilmektir.

Tam deneyecekti ki yatak odasının kapısının ötesinden bir gümürtü geldi. Hemen ardından ürkütücü bir feryat evin içinde yankılandı. Sonra biri bağırdı, "Clint! Çabuk ol! Useless'in bir sorunu var!"

Rachel ve Clint mutfığa vardıklarında köpek tam bir kakofoniye dönüşmüş, ulumaları yankılanmaya başlamıştı. Anında Clint, köpeğin karnının anormal derecede şişmiş olduğunu fark ederek dizlerinin üzerine çöktü.

"Oh, kahretsin! Mayalı hamur! Zavallı herif çok fazla yedi ve kabarması bitmedi."

Cody'nin nefesi kesildi. "Ölecek mi?" diye sordu titrek bir sesle.

"Hayır," diye güvence verdi Clint. "Ama bahse girerim çok fena karnı ağrıyordur."

Omzunun üzerinden Rachel'a baktı, onunla birlikte yatak odasına dönüp başladığı işi bitirebilmeyi diledi. Onun temkinli bakışlarına bir kez baktı.

Mavi gözleri ona bunu yapamamasının muhtemelen iyi bir şey olduğunu söylüyordu. Evliliklerini tamamlamak için henüz çok erkendi. Önce onu tanımak için zamana ihtiyacı vardı ve kocası olarak bunu sağlamak onun sorumluluğundaydı. Hatta ona bir ay kadar zaman vermesi bile gerekebilirdi.

"Görünüşe göre uyanık kalıp Useless'e bakıcılık yapmam gerekiyor. Bana katılmak ister misin?"

Gülümsedi, bir erteleme aldığı için açıkça minnettardı. "Elbette."

Böylece ikisi de düğün gecelerini tamamen giyinik bir halde, hasta bir köpeğe bakıcılık yaparak geçirmeye hazırlandılar. Gece yarısından biraz sonra Matt nihayet eve geldi. Clint ona Rachel'la evlendiğini haber verdikten sonra, Matt de onlara katıldı ve köpeğin yanında yere uzandı. Başlangıçta işler gergindi: Rachel açıkça düşmanca davranıyor, Matt ise suratını asıyordu. Clint o anda ikisinin, Rachel'ın küçük kız kardeşi Molly'nin etrafında döndüğü anlaşılan aralarındaki kötü duyguları konuşmaları gerektiğine karar verdi.

Matt'e karşı şikayetlerini dile getirmesi için cesaretlendirildiğinde Rachel, "Kız kardeşimi kasten tahrik ettin ve sonra da onu kalpsizce aşağıladın!" diyerek suçlamaya başladı.

Matt, "Ben yapmadım!" diye bağırdı.

O andan itibaren Clint'in hakemlik yaptığı kavga başladı. İki dövüşçü dalaklarını boşalttıktan sonra, onları daha verimli bir alışverişe yönlendirmeyi başardı ve bu sırada Molly'nin Rachel'a hikâyesinin tamamını anlatmadığı ortaya çıktı.

Matt, "O öğleden sonra tahta kaldırımında bana doğru yürüdüğünde, elbisesinin içine pamuk doldurmuştu," diye açıkladı.

"Pamuk mu?" Rachel boş boş tekrarladı.

"Evet." Matt belli belirsiz göğsünü işaret etti. "Bilirsin işte... kendini daha yaşlı göstermek için."

Rachel'ın gözleri şaşkınlıkla doldu. "O yapmadı!"

Matt acımasızca başını salladı. "Pamuğun bir kısmı dışarı çıkmıştı, ama o bunu bilmiyordu," diye açıkladı. "Yakasının üstünden. Herkes gördü. A
Genç çocuklardan birkaçı gülmeye başladı. Molly yere bakıp onları neyin bu kadar eğlendirdiğini görünce ağlamaya başladı." Matt ciddiyetle Useless'i okşamayı bıraktı ve öne doğru eğilip doğrudan gözlerinin içine baktı. "Ona eve gitmesini söyledim Rachel, tıpkı onun söylediği gibi. Ama bunu kaba olmak için yapmadım ve duygularını incitmek niyetinde de değildim. O kadar utanmıştı ki, başka türlü hareket edecek aklı olduğunu sanmıyorum."

Mahcup olduğu her halinden belli olan Rachel elini gözlerine götürdü. "Ah, canım... Cotton? Neden böyle aptalca bir şey yapsın ki?" Başını iki yana salladı. "Eve hıçkırarak ağlayarak gelmesine şaşmamalı. Ölümüne ağağılanmış olmalı.
Neden bana gerçeği söylemedi? Anlardım. Bunun yerine seni suçluyordum."

"Herhalde sana söylemeye utanıyordu." Matt hafifçe gülümsedi. "O yaşa geldiğimizde hepimiz aşk adına çılgınca şeyler yaparız. Bir keresinde yatak odasının penceresinin altında bir kıza serenat bile yapmıştım."

"Bu çılgınlık değil, çok tatlı."

Matt güldü. "Şarkı söylediğimi duymadın!" Clint'e baktı. "Paylaşma sırası sende, kardeşim. Hangi çılgın numarayı yaptın?"

Clint kıkırdadı. "Beni bu işe karıştırma."

Rachel içini çekti ve alt dudağını dişledi. "Sanırım sana bir özür borçluyum, Matthew. Kız kardeşim kendini böyle bir baş belası haline getirdiği için özür dilerim. Sanki sürekli senin peşindeymiş gibi görünüyor."

"O kadar da kötü değildi," dedi Matt. "Çoğunlukla değil, her neyse. Beni hamama kadar takip ettiği zaman hariç. Puro içen üç adam onu görünce suyun altına daldı ve hepsine yeni sigaralar almak zorunda kaldım. O zaman onun boynunu sıkabilirdim."

"Hamam mı? Seni hamama kadar takip mi etti? Babam duyana kadar bekle. Bir hafta boyunca oturamayacak."

Matt endişeli görünmeye başladı. "Belki de ona söylememelisin," diye önerdi. "Başının belaya girmesini istemiyorum. O sadece bir çocuk. Çocuklar aptalca şeyler yaparlar."

Mart'ın Molly adına araya girmeye çalışması Rachel'ı tamamen etkilemişti. Gözleri şüpheli bir parıltıya büründü. "Belki de haklısın. Arkadaşlarının önünde utanmak herhalde yeterli bir cezaydı." Clint'e baktı, sonra yüzünü çevirdi. "Kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Olan onca şeyden sonra, şimdi de Molly'nin bütün kalp kırıklıklarını kendisi."

Clint, "Sonu iyi biten her şey iyidir," diyerek onu temin etti.

"Sonu iyi bitti mi? Onun maskaralıkları yüzünden çok acı çektin. İşte buradasın, benimle evlisin."

Clint gülümsedi. "Dediğim gibi, iyi biten her şey iyidir."

Sabah olduğunda, Useless tamamen iyileşmese de çok daha iyiydi. Hâlâ biraz endişeli olan Clint, Jeremiah ile birlikte inekleri sağmaya ve yumurtaları toplamaya giderken köpeğin evde kalmasına izin verdi.

İki ağabey evden çıktıklarında Cole ve Daniel çoktan bahçeye çıkmış, o günün soba odunlarını kesip verandaya taşımaya başlamışlardı. "Rachel kahvaltı için ne hazırlıyor?" Clint ahıra doğru giderken yanından geçerken Cole seslendi.

"Bisküviler!" Clint, konuşurken bile Rachel'ın ikinci denemesinin ilkinden daha yenilebilir olduğunu umarak geri seslendi. "Bütün gün ayakta olduğu için"

Gece, sıcak bisküvi ve sorgumla idare edebileceğimizi söyledim."

Cole suratını buruşturdu ama ne bulursa yemeye alışkın olduğu için hayal kırıklığını sineye çekti.

Birkaç dakika sonra Clint eve dönerken Cole bağırdı: "Useless'i içeride bırakmamalıydık! Rachel'ın üzerine yürüdü ve bir galon sorgumu elinden aldı."

"Her yere bulaştı," diye açıkladı Daniel. "Rachel, yer, masa. Tam bir karmaşa. Üstüne üstlük, şurubu temizlemeye çalışırken dikkati dağıldı ve bisküvileri yaktı."

Clint inledi. Mutfığa girdiğinde Rachel'ı hâlâ elleri ve dizleri üzerinde buldu. Yüzüne bakarak ağladığını tahmin etti. Ona yardım etmek için diz çöktü ve birkaç dakika içinde sorgumun büyük kısmı temizlenmişti. Ne yazık ki yapışkanlık cilasız tahtaların içine sızmıştı ve ayakkabıları o noktadan geçtiklerinde yere yapışıyordu.

Rachel suratını asarak, "Bugün harika bir başlangıç oldu," dedi. Sonra birdenbire kıkırdamaya başladı.

Clint bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlayamamıştı. Ne de olsa geldiğinden beri hiçbir şey yolunda gitmemişti. Sonra tam da bu yüzden güldüğünü fark etti: Kötü bir başlangıç yaptıkları için. Bunda bir mizah bulmak Rachel'a kalmıştı.

Yorgun bir kıkırdamayla bir banka çöktü. "Sanırım bunu atlatabilirsek, her şeyi atlatabiliriz."

Yüzü kızarmış ve yanlarını tutarak nefes nefese başını salladı ve sonra ciyaklamayı başardı, "Oh, Clint! Bank. Oraya daha fazla sorgum döktüm ve henüz silinmemişti!"

Elini uzatıp hissetti ve nefesinin altında küfretti. "Lanet olsun." Bu kez kahkahalara boğulma sırası ondaydı. Ağrıyana kadar güldü. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanana kadar. Zayıf düşene kadar.

"İşler daha iyiye gitmeli," diyebildi sonunda. "Daha kötüye gidemezler."

Rachel Clint'e, onun çevresinde işlerin her zaman daha kötüye gidebileceğini söyleyebilirdi. İsa için mucizeler neyse, onun için de kötü şans oydu ve önümüzdeki birkaç gün içinde kader bunu kanıtlayacak gibi görünüyordu. Bir sabah kümesten eve doğru yürürken, çocuklardan birinin merdivenlere düşürdüğü bir odun parçasını görmedi. Odunlara takılıp düştüğünde, kahvaltı için topladığı yumurtaların her birini kırdı. Yumurta, felaketle sonuçlanmadan pişirebildiği birkaç şeyden biri olduğu için, bu küçük bir mesele değildi.

Yemekleri... Sadece kötü değil, berbattı da. Hâlâ kimseye ne kadar kör olduğunu söyleyecek cesareti olmadığından, Rachel'ın Clint'in ne düşündüğü hakkında bir fikrim yok. Doğmuş en aptal yaratık olduğunu, düşündü. Ve onu pek de suçlayamıyordu. Bir keresinde saklama fiçilerinin üzerindeki etiketleri yanlış okumuş ve elmalı turtada yanlışlıkla şeker yerine tuz kullanmıştı. Başka bir seferinde de bir kurabiye tarifinde olması gerekenin üç katı soda kullanmıştı. İşler o kadar kötüye gitmişti ki Rachel, pişirdiği herhangi bir şeyden normal büyüklükte bir ısırık alan biri olduğunda başını eğmek istiyordu. Tadına bakmayı hatırlamadığı sürece bir tarifi yanlış okumadığından ya da bir malzemeyi diğeriyle karıştırmadığından asla emin olamazdı.

Ne yazık ki başarısızlıkları sadece mutfakta yaşanmıyordu. Gözlüğü olmadan basit bir tarifi doğru bir şekilde takip edememesinin yanı sıra, Rachel kısa süre içinde karakterindeki bir başka kusuru keşfetti: aşırı dalgınlık. Yaptığı iş ne kadar önemli olursa olsun, yarı yolda dikkatinin dağılmasına izin verirse, yapmakta olduğu şeyi unutacağı kesindi ve bu da çoğu zaman feci sonuçlar doğuruyordu. Böyle bir olayda, beyaz giysilerle dolu bir çamaşır kazanını kaynatmaya koymuştu. bahçede ateş yanıyordu. Orada durmuş, hiçliğin bulanıklığına dalıp gitmişken Cody'nin ağladığını duydu ve onu bulmak için görev yerini terk etti. Çok üzgündü ve nedenini çok geçmeden anladı. Clint'in doğum günü on altı Temmuz'da geliyordu ve Cody'nin ona hediye edecek hiçbir şeyi yoktu.

Altı yaşındaki çocuğun ağladığını görmeye dayanamayan Rachel, kendini onu neşelendirmeye adanmıştı. Ellerinde bol miktarda eski gazete ve un olduğundan, Clint'e kâğıt hamurundan bir hediye yapmalarını önerdi. Cep harçlıklarını koymak için bir kâsenin ideal bir hediye olacağına karar vermişlerdi ve Rachel tam Cody'nin son gözyaşlarını siliyordu ki bir çılgılık duyuldu bahçeden geldi. Bir anda çamaşırlarını hatırladı. Ama artık çok geçti. Yanmış olduğunu söylemek hafif kalırdı. Daha çok yakılmıştı.

Başarısızlık... Eğer sadece Clint'i değil, kendisinden şüphe duyduğu Clint'i de bu kadar derinden önemsemeye başlamamış olsaydı, bunu kabullenmek bu kadar zor olmayabilirdi. Aşık oluyordu, ama Cody, Matt ve diğerleri hakkında. Clint'in kardeşlerinin her biri bir şekilde onun için özel olmuştu: Cody çaresizce bir anneye ihtiyaç duyduğu için, Matt içkiye olan eğilimi yüzünden, Cole ise heceleme konusunda yardıma ihtiyaç duyduğu için... Rachel bu konuda ona sesli heceleme yaptırarak yardımcı oluyordu. Liste uzayıp gidiyordu. Rachel hayatında ilk kez kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetti, gerçekten ihtiyaç duyulduğunu. Rafferty'lerle kalmayı, kendini onlara ait hissetmeyi, geçici bir demirbaş olmadığını bilmeyi o kadar çok istiyordu ki. Bunun yerine, sürekli beceriksizliği yüzünden Clint'in onu göndermesini bekliyordu. Öyle olsaydı onu kesinlikle suçlamazdı.

Rachel, bunu yapmadığından emin olmak için ona doğum gününde özel bir pasta yapmayı planladı -çikolata ve şekerleme- Cody'ye göre, onun mutlak favorim. Büyük günde her şey mükemmel gitti. Kek fırından harika görünüyordu. Kreması kusursuzdu, tam kıvamındaydı. Herkes yemek için masanın etrafında toplandığında Rachel kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki gözleri yaşarmıştı.

Sonra Clint pastadan ilk ısırığını aldı. Bunu belli etmeyecek kadar kibar olmasına rağmen, Rachel onun gözlerinin kararmasından bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Ne?" diye bağırdı.

Bir el salladı ve gülümsemeye çalıştı. "Önemli değil," demeyi başardı. "Gerçekten, Rachel."

Buna bir an bile inanmadı. Kendi gözleriyle görmek için bir ısırık aldı. Tuz. Kreması çok lezzetliydi ama kekin tadı berbattı. Rachel neredeyse öğürecekti. Clint'in orada oturup o kadar da kötü değilmiş gibi davranmayı nasıl başardığını hayal bile edemiyordu.

Birdenbire her şey çok fazla gelmeye başladı. Bir anda, oraya geldiğinden beri yaptığı her feci hatayı hatırladı. Şimdi de Clint'in doğum gününü mahvetmişti. Cody bile ona suçlayan gözlerle bakıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı özellikle kimseye. "Çok üzgünüm."

Son darbe Rachel evden kaçmak için döndüğünde geldi. Useless arkasında yerde yatıyordu ve gözyaşları zaten zayıf olan görüşünü bulanıklaştırdığı için onu bir halı sandı, ayağı ona takıldı ve yüzüstü yere yığıldı. Ona ilk ulaşan Matt oldu. Ayağa kalkmasına yardım eden o oldu. Biri ellerinde sıyrık olup olmadığını kontrol etti ve onu fırçaladı. Diğerleri etrafta dolanıyor, hepsi sempatik sesler çıkarıyor ama hiçbirisi Rachel'in duymak istediği şeyi söylemiyordu. Rachel bunun ne olabileceğini bilmiyordu. Sadece iliklerine kadar aşağılandığını biliyordu.

Gözyaşları arasında Matt'e bakarken, onun bir keresinde Molly'ye, onu incitmek istediği için değil, teşvik edilmeye ihtiyacı olduğu için eve doğru koşmasını tavsiye ettiğini söylediğini hatırladı. Rachel, farklı nedenlerle, Matt'in de kendisine aynı tavsiyede bulunmuş olmasını diledi. Bundan kaçınmak için her şeyi yapardı.

Acı dolu hareketlerle kapıya doğru geri çekildi. Attığı her adımda hepsinin yüzü daha az belirginleşiyordu. Clint'inki hariç tabii. Onun yüzünün, kendisinden ne kadar uzakta olursa olsun, asla unutulmayacak, asla bulanıklaşmayacak şekilde kalbine kazındığına karar verdi.

Boğamadığı bir hıçkırıkla kapıyı sarsarak açtı ve kaçtı. Bu şekilde devam edemezdi. Acı çeken sadece kendisi değildi; hepsi acı çekiyordu.

9

Rachel evden kaçtıktan sonra en az bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Sonra herkes aynı anda bir şeyler söylemeye çalıştı. Clint ellerini kaldırdı.

"Gidip onu getireyim."

Cody koşarak onun bacağına sarıldı. "Ona bunun önemli olmadığını söyle. Başka bir pasta yapabiliriz."

"Elbette yapabiliriz!" Daniel kabul etti.

Jeremiah, "Sadece daha fazla yemek pişirme pratiğine ihtiyacı var," diye ısrar etti.

Hepsinin yüzüne bakan Clint, kardeşlerinin de Rachel'a en az kendisi kadar umutsuzca aşık olduğunu fark etti, her ne kadar farklı bir şekilde olsa da. Cody'nin saçlarını karıştırdı. "Onu geri getireceğim, ufaklık. Sen merak etme." Bakışlarını

Jeremiah'ya dönerek ekledi, "Bu biraz uzun sürebilir. Siz beklerken, neden hemen bir pasta daha yapmıyorsunuz?" Cody'ye anlamlı anlamlı baktı. "Pastasız bir doğum günü partisi, doğum günü partisi sayılmaz."

Jeremiah başını salladı. "Elbette Clint. Sadece fazla bir şey bekleme. Benim pastamın tadı Rachel'inkinden daha iyi olmayabilir."

Clint neredeyse *herhangi birinin* kekinin Rachel'inkinden daha lezzetli olacağını söyleyecekti ama sözlerini geri aldı. Ne kadar az konuşursa o kadar iyi, diye karar verdi.

Rachel'ı ahırın çatı katında saklanırken buldu. Bol bol ağlıyordu, hıçkırıkları derin ve göz yaşartıcıydı. Onu dinlemek bile Clint'in kalbini kırmaya yetmişti. Bir bacağını merdivenin en üst basamağından sarkıtarak gevşek samanların arasına girdi ve ona doğru ilerledi. Balyaların eksik olduğu yerde yumuşaklığın dibi yoktu ve sendeledi. Toz parçacıkları burun deliklerini yaktı.

Rachel onun varlığını hissettiği anda ağlamamak için nefesini tuttu. Ayak bileklerini çaprazlayarak onun yanında oturur pozisyona geçti,

Dirseklerini dizlerine dayamıştı. Uzun bir süre sonra, "Biliyor musun Rachel, yemek yapıp yapamaman hiçbirimizin umurunda değil," dedi.

Sesi titreyerek bağırdı: "Ne demek umurumda değil? Beni bu yüzden buraya getirdin! Yemek ve temizlik yapıp evi güzelleştirmem için."

"Ve sen de bunu yaptın." Yaptığı şeylerin bir listesini okudu. "Cody'yi her akşam yemek için temizlenmiş görmek, masada çiçeklerin olması ve her yerin pırıl pırıl olması, önemli olan bunlar. Senin harika bir aşçı olman değil."

"Sadece bunu söylüyorsun!" dedi titreyerek.

Clint avuçlarına bakmak için ellerini çevirdi. Onun boğuk hıçkırıklarını dinlerken parmaklarını sıkıca yumruk yaptı. "Rachel, bunu öylesine söylemiyorum.

Siz gelmeden önce buranın çocuklar için nasıl bir yer olduğunu bilemezsiniz. Daniel ve Cody neredeyse her gece ailemizin ölümü ve sonrasında yaşadığımız zor günlerle ilgili korkunç rüyalar görürlerdi. Şimdi neredeyse hiç ağlayarak uyanmıyorlar." Bunun kafasına iyice yerleşmesi için bir an bekledi. "Senin varlığın Burası onlara bir güvenlik hissi verdi, dünyalarında her şeyin yolunda olduğuna dair. Ve-" Boğazı düğümlendi. "Ve tüm bunlar bir yana, sanırım sana aşık oluyorum."

Aniden sustu ve dönüp ona baktı. Clint onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı.

"Gerçeği duyduğun anda böyle düşünmeyi bırakacaksın," dedi titrek bir sesle. "Düşündüğünüz gibi ben sadece bir beceriksiz değilim. Ben göremiyorum."

"Neyi göremiyorsun?"

"Her şeyi yaparım! Neredeyse kör oldum. Görmek için yarım inç kalınlığında gözlük takmak zorundayım."

"Gözlerimin iyi görmediğini söylediğini sanıyordum."

Ona çok şey ifade eden bir bakış fırlattı. "Bu yalan değildi. Görme yeteneğim zayıf değil, düpedüz berbat."

Clint birkaç saniye boyunca ona baktı, daha önce de tıpkı şimdi olduğu gibi ona baktığı zamanları hatırladı. Daha önce hep onun büyülenmiş bir halde her sözünü dinlediğine inanmıştı. Şimdi ise kızın onu görmeye çalıştığı için gözlerini dört açarak ona baktığını fark etmişti.

"Tanrım?..." diye fısıldadı. O kadar çok işaret vardı ki. Şimdi ona gerçeği söylediğine göre, bu kadar kör olduğuna inanamıyordu. "O zaman neden gözlüklerini takmadın, tatlım?"

"Kırıldılar. Onları her zaman eteğimin cebinde taşıyım ve sadece mecbur kaldığımda gizlice çıkarırım. Kilisede düştüğümde paramparça oldular. Evde fazladan çiftim var ama burada yok."

"Bana söylemeliydin! Kasabaya gider ve yedek gözlüklerini alırdım, tatlım. Bunca zaman göremeden dolaştığına inanamıyorum." İmzaladı. "Uzaklaşır uzaklaşmaz -bir bakayım- Cumartesi, sanırım. Sadece dört gün var. Seni şehre götüreceğim ve yedek gözlüklerini alacağız. O kadar bekleyebilir misin?"

Çenesi titremeye başladı ve güzel gözleri ışıltılı yaşlarla doldu. "Sakıncası yok değil mi?"

"Neye dikkat edeyim?"

"Giysilerim-" Sesi kesildi. "Gözlükler mi? Beni ne kadar çirkin gösteriyorlar? Umurunda değil mi?"

O anda Clint'in bağırsaklarına bir yumruk gibi indi. Geldiği bu kız Çok sevdiği kızın canı çok yanmıştı ve bunun bir erkek tarafından yapıldığına dair kötü bir his vardı içinde. Eliyle onun küçük çenesini yakaladı. "Rachel, istesen de çirkin görünemezsin."

"Evet," diye ciyakladı.

Bu tek kelime büyük bir acı yüklüyordu. Clint eğilip kadının yanaklarındaki gözyaşlarını öptü. "Yarım santim kalınlığında, hatta bir santim kalınlığında gözlüklerle değil. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın Rachel ve sana bunun aksini söyleyen o piçi öldürmek istiyorum. Kimdi o?"

"Hiç kimse. En azından önemli biri değil. Ona gözlerimden bahsettikten sonra şehri terk etti. Bensiz kaçtı sayılır."

Clint hikâyeyi kelime kelime ondan dinledi ve sonra hepsini bir araya getirdi. Ona öyle geliyordu ki Rachel fırsatçı bir alçak tarafından baştan çıkarılmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. On beş yaşındaydı, kız kardeşi Molly'den sadece bir yaş büyüktü. Bir yandan da tonik satan bir İncil satıcısı olan adam, Rachel'ın gözlerinin iyi görmediğini fark edince onunla evlenme sözünden vazgeçmişti. Clint'e göre o gece muhtemelen Rachel'ın şanslı gecesi idi. Böyle bir adam onu kullanır, sonra da yol kenarında bir yerde terk ederdi.

"Molly'ye kasten zarar verdiğini düşündüğünde Matt'in peşinden bu kadar öfkeyle gitmene şaşmamalı." Clint onu kollarının arasına aldı. "Sen kendin için de intikam alıyordun." Elini Rachel'ın sırtında gezdirdi. "Ah, Rachel. Ne çok gözyaşı boşa gitti. Artık ağlama, tatlım. Gözlük taktığında seni muhteşem bulacağım, söz veriyorum."

"Yapacak

mısın?"

"Kesinlikle."

Burnunu çekti. "Mecbur kalmadıkça onları giymeyeceğim. Mesela yemek yaparken falan." Hafifçe geri çekildi. "Ne yaptığımı görebildiğim zamanlarda pek beceriksiz biri değilimdir."

Clint hafifçe gülümsedi. "Gözlüklerini istediğin kadar takabilirsin. Sana bakarken başka şeyler düşünmekle o kadar meşgul olacağım ki, muhtemelen fark etmeyeceğim."

"Başka ne gibi şeyler?"

"Sana göstereyim." Clint'in ihtiyacı olan tek açılım buydu. Başını eğerek ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi. "Ah, evet Rachel, kızım," diye fısıldadı dudaklarına karşı. "Sana göstermeme izin ver."

Rachel... Öpüşmeleri derinleştikçe adı Clint'in zihninde bir şarkıya dönüşüyordu. Clint gömleğini çıkarıp samanların üzerine yayarak Rachel'i çizilmelere karşı korudu. Sonra, Clint'in inanmakta güçlük çekeceği kadar tatlı bir şekilde ona teslim oldu. Clint yıllar boyunca sevişmenin nasıl tarif edildiğini duymuştu.

Ama ilk kez bu kadar kutsal olduğunu düşünüyordu.

Rachel için de durum böyleydi, kutsaldı. Kollarında bir melek gibiydi. Tüm hayallerini gerçeğe dönüştüren, ipeksi, harika derecede sıcak, küçük bir melek. Hiç bu kadar güzel birini görmemişti. Fildişi ten. Nektar gibi tadı olan pembe uçlu, dolgun, mükemmel şekilli göğüsler. Elleri için mükemmel olan ince bir bel. Hafifçe genişleyen kalçalar. Uzun, biçimli bacaklar.

Clint onun her santimini gözden geçirdi ve değiştirebileceği tek bir şey olmadığına karar verdi. Gözleri de dahil.

Onunla dikkatlice sevişti, acele etmedi, onu almadan önce kendisi kadar tahrik olduğundan emin olmak için vücudunun üzerinde oyalandı. Bu şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz birleşmeydi ve Rachel'in sevinç çığlıklarına bakılırsa o da aynı şekilde hissediyordu.

Memnuniyet... Tam bir tatmin. Daha sonra Clint onu kollarının arasına aldı ve oldukları yerde kalıp tekrar tekrar sevişebilmeyi diledi. Ama onun yerine saçlarındaki samanları yolması ve doğum günü partisi için onu eve geri götürmesi gerekecekti. Bu çok güzel bir şey değil miydi? Gerçekten istediği tek hediye karısıyla tekrar sevişmekti ve muhtemelen o gece ailedeki herkes yatana kadar bunu yapamayacaktı.

Ah, ama o zaman ne güzel bir doğum günü kutlaması olacaktı. Clint içini çekti ve dudaklarını Rachel'in şakağına bastırdı, kendi kendine bütün gece onunla sevişeceğine, şafak söktüğünde onu hâlâ kollarında zevkten inlerken bulacağına söz verdi.

Rachel ertesi sabah gözlerini açtığında güneş ufukta yeni yeni belirliyordu. Her zamanki gibi yatağın Clint'in tarafı boştu. Elini okşarcasına çarşafın üzerinde gezdirdiğinde, çarşafın hâlâ sıcak olduğunu gördü. uzun, zayıf vücudunun sıcaklığını hissetti. Dün geceki çiftleşmenin anısı içinden geçerken bile, parmaklarının altındaki hışırdayan kabukların tanıdık sesi onu gülümsetti. Onunla sevişirken Clint kabukları lanetlemişti. çıkardıkları gürültüden rahatsız olmuş ve en kısa zamanda kuş tüyü bir yatak almalarını önermişti. Kadın bir yatağı tüylerle doldurmak için kaç tavuğun ölmesi gerektiğini söylediğinde, adam neredeyse ağlayana kadar gülmüştü. Sonra onunla tekrar sevişmeye başlamıştı. Tatlı, harika bir aşk.

Sonunda, bir ay süren gerginlik ve gergin, yan bakışlardan sonra, onunla sevişmeye karar vermişti. Ve sevişmiş, onu en saf mutlulukla sıırılsıklam olana kadar daha da yükseğe çıkarmıştı.

Tecrübesinin sınırlı olduğunu kabul etse de, hiçbir fahişenin bu kadar eksiksiz karşılık veremeyeceğinden emindi. Ve, ah, sevdiği adama teslim olmak ne kadar muhteşem bir duyguydu.

O artık gerçekten bir kadındı. Kocasına umutsuzca, tamamen ve sonsuza dek aşık bir kadın. Gülümsemesi yumuşak bir hal aldı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. İçinin derinliklerinde, en tatlı hislerin hâlâ hafifçe zonkladığı yerde, kendini farklı hissediyordu. Değişmişti. Ve evet, güzel.

Çünkü Clint ona daha önce hiç dokunmadığı bir yerden dokunmuştu. Ve onu öpmüştü. Ve sert, güçlü bedenini onunkiyle kaynaştırmıştı, ta ki kadın bunun verdiği zevk ve neşeyle neredeyse patlayana kadar.

Acı çekmeyi bekliyordu ama adam ona coşku vermişti. Hayal kırıklığına hazırdı ve kendini yükselirken buldu. Bir kız gibi utanmaktan korkmuştu ama onun yerine kendini büyülenmiş bulmuştu. Arzu, sıcak bir bal nehri gibi içinde yeniden yükseldi ve aniden huzursuzlanarak bacaklarını uzattı. Solmuş yorganın altında, teni karıncalanmıştı, tekrar hissetmek için sabırsızlanıyordu. Clint'in büyük elinin yavaşça okşayan dokunuşu.

Uykulu göz kapaklarını kaldırarak, pembe ve altından bir bulanıklığın görkemli bir gün doğumu ve daha da görkemli bir gün vaat ettiği pencereye

doğru baktı. A

Dışarıdaki işler için iyi bir gün, diye düşündü, bir çiftlik sahibinin karısı gibi düşünmeye başladığına memnun olmuştu.

Ne de olsa bir çiftlik sahibinin karısı da en az bir ırgat kadar işlerin başarıyla yürütülmesiyle ilgiliydi. Sekiz adamın giymesi gereken yığınla temiz giysiyi düşününce, Rafferty'nin aktif bedenlerini beslemek için ihtiyaç duydukları yiyeceklerden bahsetmeye bile gerek yok, diye düşündü. Clint ve Jeremiah'nın bugün çekecekleri daha çok it teli vardı ve Zach'in de bu işi bitirmesi gerekiyordu. tavuk kümesinin çatısına yama yapıyordu. Kendisinin de kahvaltıdan hemen sonra halletmesi gereken bir yığın t işi vardı ve bugün gerçekten de tamir işine başlamalıydı. Sonra da yapması gereken ekmekler vardı ve Cody Daniel'in ahırını temizlemesine yardım etmekle meşgulken, o da bir kez daha Daniel'in çok istediği kurabiyeleri pişirmeye çalışacaktı.

Fesih mi? Onun hayatında değil. Yeni keşfettiği bir güvenle yorganı üzerinden attı. İlçedeki en iyi aşçı olmasa ve mutfak zemininin her zaman süpürülmesi gerekiyor gibi görünse ne olurdu? Clint bugünlerde kaşlarını atmaktan çok daha sık gülümsüyordu ve Cody gelişiyordu. Cumartesi gecesi Josh'un küvette ıslık çaldığını bile duymuştu ve Matt  haftadan uzun bir süredir hiçbir Pazar gününü akşamdan kalma bir halde geçirmemişti. Daniel'a gelince, o ocuk bir gün kalpleri kıracaktı.

Hepsi evde bir kadın olduğu içindi. Evli bir kadın, diye düşündü, klotuna uzanırken. Bir eş ve anne.

Bir anne mi? Yüce Tanrım, artık mümkündü. Mmknden de te. Nefesini tutarak bir elini saygıyla karnındaki hafif şişliğin üzerine koydu. İçinde bir bebeğin büyümekte olduğunu bilmek harika olurdu. Clint'in bebeği.

Ona kendi çocuğunu, belki de hayran olduğu Rafferty sırtışına sahip siyah saçlı küçük bir kızını verme düşünmesiyle gözleri yaşardı. Tatlı kokulu, pembe yanaklı bir kız, hatta belki de onu şımartacak bir sürü at kuyruklu küçük kız. Kardeşleri için yaptığı onca fedakrlıktan, onları doyurmak, giydirmek ve güvende tutmak için harcadığı onca zahmetten sonra biraz şımartılmayı hak ediyordu.

Aceleyle giyinirken, aynı evi, kaba yontulmuş kütükleri kaplayan neşeli duvar kâğıtlarını ve çocukların mutlu kahkahalarının, hayranlık duyan amcaların derin kıkırdamalarına karıştığını hayal etti. Noel zamanı Clint Noel Baba'yı oynardı. Ve Paskalya Pazarında, hepsi kiliseden eve döndükten sonra, Cody ve Daniel renkli yumurtaları saklarken, Clint mükemmel demlenmiş kahve ve tüylü bisküviler hazırlardı. Sonra da küçüklerin yumurtaları aramasını izlerlerdi; kocaman, mutlu bir Rafferty ailesi. Daha sonra, herkes yattığında, o ve Clint aynı yatakta bir araya gelirlerdi. Evlilik yataklarında.

Hâlâ gülümseyerek, ruh hali kadar parlak ekose bir tafta kurdeleyle saçlarını yüzünden uzakta bağladı ve mutfığa yöneldi. Ailesinin ona ihtiyacı vardı.

10

"Oh, hayır!"

Rachel mutfığa doğru koştu, giderken dumanı eliyle uzaklaştırdı. Önlüğünü tencere tutacağı olarak kullanarak fırının kapağını açtı ve raftan kurabiye tepsisini kaptı. Yine başarısız olmuştu. Hamuru karıştırırken, yuvarlarken ve şekillendirirken hayal ettiği çılgınca kızarmış zencefilli kurabiye adamların yerine, yanmış, kötü kokan hamur topakları vardı.

Rachel güne bu kadar olumlu başladıktan sonra işlerin bu kadar çabuk kötüye gittiğine inanamıyordu. Bir çiftlik karısı mıydı? Hayal kırıklığına uğramış bir halde, mahvolmuş kurabiyeleri açık pencereye taşıdı ve toprağın üzerine fırlattı. Aynı anda Clint'in uzun, sabırsız adımlarla verandaya doğru ilerlediğini gördü. "Kahretsin Rachel, evi yakmaya mı çalışıyorsun? Aşağıya mı?" diye alaycı bir şekilde seslendi onu pencerede gördüğünde.

"Hiç komik değil, Clint Rafferty!" diye bağırdı. "Yemin ederim bu sefer her şeyi doğru yaptım ve onlar sadece kalkıp yaktılar. Cody'yi bile

tarifi bana üç kez okudu, böylece hata yapmayacağımdan emin oldum. Sanırım babamın suçu ocakta, ben de öyle düşünüyorum. O lanet olası eski şeyden nefret ediyorum!"

Clint mutfağa girerken, "Şimdi, sevgilim," diye söze başladı, ama kız ona doğru döndüğünde durdu, gözleri kocaman olmuştu ve yumuşak kahverengi saçları kurdeleden kurtulduğu yerde boynuna doğru kıvrılmıştı.

Elini fırından yükselen dumana doğru sallayarak, "Sorun ocakta," dedi. "Tanrı'nın kendisi bile o... canavarla düzgün bir yemek yapamaz."

Clint sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Sanırım biraz eski, ama ticarethanedeki Sam Butts bana sattığında iyi çalışır durumda olduğuna yemin etti."

"Eski," diye ısrar etti, hafifçe kısılmış gözleri mavi hançerler gibi önce sobaya, sonra da ona dikilmişti. "Bu alet Methuselah daha çocukken eskiydi."

"Fırının tabanına un serperek sıcaklığı test ettiniz mi?"

"Tabii ki yaptım! Soba yüzünden, sana söylüyorum."

"Peki unun ne kadar kahverengi olduğunu kontrol ettiğinizde bunu net olarak görebildiniz mi?"

Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Sayılır."

Duman artık Clint'in yanaklarını görebileceği kadar dağılmıştı ve birdenbire pembeleşen yanaklarına hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Ve aldığı her tedirgin nefeste, göğüsleri güzel mavi gömleğinin ince kumaşını itiyordu.

İfadesini ölçülü tutmaya dikkat ederek yavaşça ilerledi. Ama Tanrı onun üzgün postunu korusun, kız üzgün olduğunda çok güzeldi. Ve neredeyse

düşünmeye başladığında. Kendisi için çok daha kötüsünü yapabilirdi. Hâlâ şansına inanamıyordu.

"Eğer haklıysan, sanırım ocağımıza yeni bir soba eklememiz gerekecek. listesinde," diye olabildiğince samimi bir tonda teklif etti. "Miyop karıma yeni bir gözlük aldıktan hemen sonra." Kadın ona bir kez daha ters ters bakınca, adam dayanma elini kaldırdı. "Sadece senin olma ihtimaline karşı Sorun sobada değil, gözlerde. Eğer doğru düzgün göremiyorsanız serpme testi, tatlım, fırın sıcaklığını doğru ayarlamak biraz zor. Öyle olduğunu söylemiyorum."

Yumuşak ağızı sertleşti ve çenesi biraz daha yukarı kalktı. "Ama çok dikkatliydim!"

Clint'in kalbi Rachel'in gözlerindeki acıya takıldı. Ona göre bu sadece yanmış bir zencefilli çörekti ama Rachel için çok daha fazla şey ifade ettiği açıktı. "Bu senin hatan değil. Kasabaya gidip yedek gözlüklerini aldığımızda, artık böyle şeyler olmayacak."

"Cody'ye ev işlerini bitirdiğinde zencefilli çörek ve süt sözü verdim."

Arkasını dönmeden önce dudakları hafifçe titredi. Geçmişte, Clint meşgul bir adamın duygu gösterilerine karşı sabırsızlığına sahipti. Bunlar sadece verimsiz ve zaman alıcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda her zaman kesin bir zayıflık işareti olarak görüyordu. Ancak Rachel söz konusu olduğunda, sabırsız hissetmeyi pek başaramıyordu. Hiç kız kardeşi olmadığı için Tanrı'ya şükretmesi gerektiğini düşündü. Hepsini çok şımarık olurdu.

"Cody anlayacaktır," dedi ve onu tekrar kendisine doğru çevirdi. Odaklanamayan mavi gözlerin canlılığını azaltan gözyaşlarını gördüğünde nefesi kesildi.

"Hayır, yapmayacak ve onu suçlamıyorum," diye mırıldandı, bakışlarını onun göğsünün hizasına indirerek. "Söz sözdür."

Karşı koyamayan Clint kollarını kızın beline doladı ve onu kendine çekti; bunu yaparken kızın teninin ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu hatırlıyordu

avuç içleri. Ve onu uyluklarının nemli beşiğinde nasıl da hevesle karşılamıştı.

"O zaman daha fazlasını yaparız," diye söz verirken buldu kendini, yabancı gibi gelen boğuk bir sesle. "Sana yardım edeceğim."

Başını sallamadan önce biraz gülümsedi. "Artık un yok," diye mırıldandı, bir elimi kaldırıp onun göbeğine dayadım. "En azından benim kullanmak isteyeceğim bir şey yok."

Yüzünü kavrayarak çenesini yukarı doğru itti ve nazikçe "Ne oldu?" diye sormadan önce bakışları kendi bakışlarını bulana kadar bekledi.

Kadın başını salladı ve adam onu öpmeyi o kadar çok isterken buldu ki, içi içine sığmıyordu. Bütün sabah boyunca bir öpücük aramıştı. Eve dönmek için bir bahane. Ve onu. Onu tekrar öpmek için değil, gerçi bu da aklındaydı ama daha çok kahvaltı sırasında gözlerinde gördüğü saf mutluluk ifadesini hayal etmediğinden emin olmak için. Her gün bir erkek, erkeklik gururu yüzünden düğmelerini koparma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıyordu ama lanet olsun, kendini iyi hissediyordu. O kremi teni lamba ışığında ilk gören kişinin kendisi olduğunu bilmek bile boğazına yumurta büyüklüğünde bir yumru oturttu.

Kahretsin, onu seviyordu. Bunu yüksek sesle söylemeye hazır olduğundan değil. Dün gece ona aşık olduğunu *düşündüğünü* söyleyecek kadar ileri gitmişti ama bu çoktan gidici olduğunu itiraf etmekten çok uzaktı. Bir erkek kendinden bu kadar çok vazgeçmeden önce sonuçlarını düşünmeliydi, özellikle de paylaşmaya bu kadar isteksiz olan bir kadına ve onun yatağını paylaşma konusunda çok gergindi.

"Una ne olduğunu anlat bana," diye ısrar etti, merakından çok sesinin müziğini duymak için.

"Umutsuz olduğumu düşüneceksin."

Başparmağıyla çenesindeki un lekesini temizledi ve onun titrediğini hissetti. Teni esnek ve sıcaktı, süt beyazı teni gül yaprağı yumuşaklığındaydı. Ayakkabılarının parmakları dışında her yerini gizleyen düz mavi eteğinin altında, kalçaları zarif ve nefis bir şekilde dolgundu, baldırları mükemmel bir şekilde şekillenmişti,

ayak bileklerini düzeltti. Bu gece, lamba kısıldığında ve kapı kilitlendiğinde, diliyle onun her santimini okşayacak ve kadın yine boğazında o küçük hırıltı sesini çıkaracaktı.

Vücudu kot pantolonunun fermuarına doğru kabarmıştı. "Bence çok tatlısın." "Hayır, değilim. Sakarım, miyopum ve düz dikiş dikemiyorum. dikiş."

"Sadece gözlüklerine ve biraz pratiğe ihtiyacın var, hepsi bu."

Rachel kalbinin yakınında küçük bir çarpıntı hissetti. Kendisine bile itiraf etmek acı verse de, Clint'in onayını arzuluyordu. Neredeyse onun sevgisini arzuladığı kadar.

Yine de kendini dürüst olmaya zorladı. Her ne kadar onların Evliliğin bir hile sonucu gerçekleştiğini düşünüyordu ya da belki de öyle olduğu için, birlikte yaşayacakları hayatın karşılıklı güvene dayalı olmasını umutsuzca istiyordu. Yine de, "Cody için oyduğun trene takıldım ve... unu düşürdüm" diyebilmek için üç kez derin nefes alması gerekti. çanak çömlek."

"Kırıldı mı?"

Başını salladı ve "Unu temizlemek bir saatimi aldı. zemin çatlakları. Ve ben bunu yapmakla meşgulken, Useless Daniel'ın bu akşamki yemek için yolduğu tavuğu çaldı."

"Daniel'ın tavuk öldürmesine izin mi verdin?"

"Oh, hayır. Zavallı şey yaşlılıktan öldü. Bu yüzden Useless'in onu çalması çok korkunç. Yani, bir tavuğun öylece ölüvermesi herhalde çok sık rastlanan bir şey değildir."

"Muhtemelen düşündüğünüzden daha sık. Her bahar aynı anda bir sürü civciv alıyoruz, bu yüzden yaşlanıp ölmeye başladıklarında birbiri ardına ölüyorlar. Eğer bir tane daha

şu anda son nefesini vermiyor. Akşam yemeğinde tavuk yiyebiliriz."

"Sadece Useless'in eti çalmasına izin vermezsem!"

Clint, "Tanrı yardımcımız olsun," diye söylendi, gözleri günahkâr siyah kirpiklerinin çerçevesi içinde aniden parladı.

"İşte bu, Clint. Gabriel ve baş meleklerinin bile beni senin hak ettiğin gibi bir eş yapamayacağını düşünmeye başlıyorum."

Sert ağzının köşeleri seğirdi. Sonra yavaşça orantısız, çocuksu bir sırıtışa dönüştü. Ancak gözlerindeki bakış, kadının kanını ısıtacak kadar sıcaktı.

"Bana kalırsa şu andan itibaren kıyamete kadar zencefilli çörek yakabilirsin Rachel, tek kelime bile şikâyetle bulunmayacağım," dedi Rachel'in sevmeye başladığı o tok sesiyle. "O güzel küçük poponu geceleri bana yaslamaya devam ettiğin sürece olmaz."

Bir elini onun yanından göğsüne doğru kaydırды. Parmakları sertti, etini kavrarken dokunuşu nazikti. "Lanet olası una gelince, Cody'nin trenini dışarıda bırakması senin suçun değil."

İki kat giysi tenin teni okşamasını engellese de, elinin bastığı yer yanmaya başladı. "Mmm," diye cevap verebildi sadece.

"Çalınan tavuğa gelince, sanırım Useless'i vurabilirim," diye teklif etti.

Kendini tutamayan Rachel ona doğru eğildi ve aynı anda kollarıyla onun güçlü kahverengi boynunu sardı. "Sadece öp beni," diye fısıldayarak onu kendine doğru çekti.

Ağzı onunkinin üzerine kapanmadan bir saniye önce iniltisi onun ayırık dudaklarını titretti. Dudakları sıcak, nefesi nemli, dili küstahça talepkârdı.

Rachel kalbinin hızlanmaya başladığını ve kulaklarını donuk bir uğultunun doldurduğunu hissetti, hevesle, umutsuzca ona doğru eğildi, vücudu kendi iradesiyle hareket ediyormuş gibi karşılık verdi. Adamın sert nefes alış verişinden zevk alıyordu.

Adamın elleri gömleğinin belini çözdüğünde nefesi kesildi. Onun elleri Parmak uçları tekrar göğsünü aradı, inledi. Sert, hevesli öpücükler arasında, adamın o sabah ütü sepetinden aldığı şambray gömleğin düğmelerini kopardı.

Gömleğinin beli açıldığı anda bir ses duydu. Clint'in adını çağıran bir ses. Bir kadın sesi. Sarsılarak kurtuldu, sese doğru dönerken bile elleri içgüdüsel olarak onu büyük göğsünün korumasına çekti.

Kalbi gümbür gümbür atan ve ciğerleri havasız kalan Clint kafasını toplamak için mücadele etti. O sesin....

"Clinton? Sen misin?"

"Hester Teyze mi?" dedi şaşkınlık içinde, teyzesinin iri cüssesi kapı aralığını doldurmadan bir saniye önce.

Kanatlarını açmış tombul bir karatavuk gibi, baştan aşağı giyinmiş teyzesi

Yas tutan ayak parmağıyla kollarını iki yana açtı. "Mektubunu aldım ve işte buradayım, evine bakmaya ve o sevgili büyük yeğenlerini yetiştirmeye yardım etmeye geldim. benim!"

11

Rachel çatalını tabağında kalan haşlanmış şalgamlara kederle batırdı, boğazına takılan acı yumrudan bir ısırık daha alamadı. Sağında, Cody ikinci tavuk budundan kalan son birkaç et parçasını kemirmekle meşguldü. Solunda ise Matt üçüncü parça ekşi limonlu turtayı mideye indiriyordu. Rachel, Hester Teyze'nin gelişinden önce

Günler önce, çocuklar hiç bu kadar içtenlikle yemek yememiş ve yemekleri bu kadar övmemişlerdi. Clint bile gözlerinde hevesli bir parıltıyla masaya gelmeye başlamıştı.

Hiçbir zaman açıkça Hester Teyze'nin yemeklerini onun masaya koyduğu zavallı yemeklere tercih ettiğini söylemedi ama yeni keşfettiği memnuniyetin işaretleri o kadar açıktı ki, gözlükleri olmadan kör olan Hester Teyze bile bunları görebiliyordu.

Örneğin bu sabah, diye düşündü, çatalını mükemmel pişmiş bir başka şalgam dilimine saplarken. Adam gerçekten de ağda yapmıştı. İri yarı teyzesinin ayrılan bisküvileri üzerine şiirsel bir konuşma yaptı. Kardeşleri, Hester'in Ohio'dan getirdiği çilek reçelini sürmekle meşgul olduklarından, aynı şekilde yorum yapamayacak kadar meşguldüler. Bir yığın bisküvi sepetten bir çırpıda kaybolmuştu -genellikle üç gün dayanan bisküvilerinin aksine.

"Biraz daha turta var çocuklar," diye seslendi Hester Teyze Clint'in sağındaki yerinden.

"Ben bir parça daha alacağım," dedi Cole hevesle, tabağını öne doğru iterek. "Ben de, Hester Teyze," diye bağırdı Cody. "Hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştım. iyi."

Hester Teyze her birinin tabağına kocaman turta dilimleri yerleştirirken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Clint? Burada üzerinde adın yazan son bir dilim turta var."

"Hayır, teşekkürler Hester Teyze." Clint çatalını bıraktı ve arkasına yaslandı. "Ama Cody'nin dediği gibi, turta ancak bu kadar güzel olabilir."

"Teşekkür ederim, yeğenim. Bu bir hanımefendinin bir beyefendiden alabileceği en güzel iltifat."

Bunun üzerine Matt, Rachel'ın kulağına eğilerek, "Hatırlat da bir dahaki sefere Golden Goose'a gittiğimde bu cümleyi Dora Faye için kullanayım," diye fısıldadı.

Rachel onun çizmeli ayağına güzel bir tekme attı, bu da onun hınzır sırtışını daha da genişletmekten başka bir işe yaramadı. "Dikkatli ol, abla," diye fısıldadı ve ona göz kırptı. "Cumartesi geceleri barı desteklemek için kullandığım ayak bu."

Kardeşinin Rachel'a sığağı koklayan bir aygır gibi sokulduğunu görmek normalde Clint'i sinirlendirirdi ama karnı teyzesinin güzel yemekleriyle dolu olduğu için Matt'e kaşlarını çatarak bir uyarıda bulunmaktan fazlasını yapamayacak kadar yumuşak başlıydı.

Anlayamadığı bir nedenden ötürü Rachel, Hester Teyze'nin ani gelişinden beri farklı görünüyordu. Her ne kadar Rachel'ı analiz etmekten hoşlanmasa da. Onun ya da bir başkasının duyguları, beklenmedik bir rüzgârla aniden sönen korumasız bir lamba gibi ne kadar sessizleştiğini fark etmekten kendini alamadı.

Eliyle karnını ovuştururken, Hester Teyze'nin onu evdeki ilk gecesinde azarladığını düşündü. "Zavallı kızcağız iyice yıpranmış," diye azarlamıştı. "Bir ev dolusu kabadayı erkeği idare etmeye çalışmak ve onların tüm tuzaklarıyla uğraşmak yeni bir gelinin yapması gerekenden çok daha fazlası."

Belki de Hester Teyze haklıydı, diye düşündü Clint. Masada karısının eğik başını izliyordu. Buharlı tencerelerin başında köle gibi çalıştığı diğer gecelerin aksine, parlak kahverengi saçları sade siyah bir kurdeleyle düzgünce arkadan bağlanmıştı ve beyaz gömleğinin eteği yeni kolalanmış ve düzgünce sıkıştırılmıştı. Bir okul kızı kadar genç ve masum görünmediğine lanet olsun, diye düşündü, mütevazı kıyafetinin altındaki göğüslerinin kabarıklığına gizlice bakarak.

Suçluluk duygusu onu sertçe bıçakladı ve geçen haftalarda kendisinin ve kardeşlerinin ondan talep ettiklerini hatırlattı. Onu bir domuz ahırına getirmiş ve burayı bir eve dönüştürmesi için ısrar etmişti. Ve doğruyu söylemek gerekirse pek de yardım almamıştı. En azından ondan fazla değil.

Ama bu değişmek üzereydi. Artık Hester Teyze evin idaresini iyice eline aldığına göre, Rachel'ın eğlenmek için daha fazla zamanı olacaktı. Bir iki gün içinde damgalama işi bitecek ve o da biraz izin alabilecekti. Bu yıl sığır eti için iyi bir fiyat alırsa, Rachel'a bir şeyler ısmarlayabilirdi.

San Francisco'da birkaç gün. Yatakları onun narin cildine bile yetecek kadar yumuşak olan lüks otellerden söz edildiğini duymuştu.

İkisinin baş başa kaçışını düşünmek bile kanını kaynatıyordu. Hester Teyze'nin gelişi sevişmelerini sekteye uğratmıştı, buna hiç şüphe yoktu. Bu kış kendisi ve Rachel için, onlara biraz daha mahremiyet sağlayacak bir yatak odası daha inşa edecekti ama şimdilik gürültü yapma endişesine engel olamıyordu. Oğlanların hepsi üst kattaki uyku alanlarından ikisine taşınmış, üçüncüsünü Hester Teyze için boş bırakmışlardı. Ama bu, kadını Clint'in hoşuna gidecek kadar uzağa koymuyordu. Şu lanet mısır kabukları! Ne zaman bir adam ayak parmağını kıpırdatsa kırışıyorlardı.

İşte bu yüzden Clint San Francisco'da kalmayı kavrulmuş bir adamın içki içmesi gibi dört gözle bekliyordu. Tanrım, Rachel saçları dantelli otel yastıklarından birine yayılmış halde çok güzel görünürdü.

"Hester Teyze bulaşıklar bittikten sonra bana kurabiye yapacağına söz verdi," dedi Cody lokmalar arasında. Onun bu açıklaması Clint'i zihinsel gezintilerinden şimdiki zamana döndürdü. "Değil mi, Hester Teyze?"

Hester kırılmış başını sallayarak, "Hatırlıyorum," diye onayladı.

"Yardım edeyim," diye gönüllü oldu Rachel, yarı baygın halini almak için hızla ayağa kalktı.
dolu plaka.

"Hayır!" diye koro halinde konuşan Cody ve Daniel birbirlerine utangaç bakışlarla baktılar. "Yani, bu gece biraz yorgun görünüyorsun," diye değiştirdi Daniel çabucak. "Öyle değil mi Clint?"

Hâlâ tabağını tutmakta olan Rachel, gözlerini kısarak kocası olduğunu bildiği bulanıklığa baktı.

Clint, "Aslında ben sadece bu gece özellikle derli toplu göründüğünü düşünüyordum," dedi.

Düzenli mi? Rachel bir gelinden çok, ileri yaşlardaki bir başhemşireye yakışan sade siyah eteğine baktı. Onu giymişti çünkü geniş kuşağı

erkeklerin karşı konulmaz bulduğunu duyduğu bir şey olan belini bir tutam inceltmişti. Bunun yerine Clint onun *derli* toplu göründüğünü düşünüyordu. Tanrım, kilisede ayağa kalkıp onun bir eş ve sevgili olarak sefil bir başarısızlık olduğunu da ilan edebilirdi.

Boğazındaki yumru keskin bir hal aldı. Tam da kendini evinde hissetmeye başlamışken, severek büyüdüğü ailesi ona ne kadar az değer verdiklerini gösteriyordu. "Sanırım gerçekten tamir işleriyle ilgilenmeliyim. _"

Hester Teyze o içten orta batı tınısıyla, "Teklif ettiğin için sağ ol, ama gerek yok," diye araya girdi. "Birkaç dakika boş vaktim olduğu için sonuncusunu yemekten önce bitirebildim."

Rachel gözlerini kırptırdı ve zihninde aşırı yüklü tamir sepetini gördü. Her zaman aşılması imkânsız bir dağ gibi görünmüştü. "Hepsi mi? Çorapları da mı?"

Hester Teyze'nin yüzünü göremese de onun cevap niteliğindeki kıkırdamasını duyabiliyordu. "Neden evladım, ne yaptığını bilen bir beden için o kadar da angarya değil."

Ki ben öyle düşünmüyorum, diye düşündü Rachel, masadan uzaklaşarak.

Ertesi gün öğleden birkaç dakika önce Clint Rachel'ı piknik yapmak için uzun bir gezintiye çıkarma umuduyla tarlalara gitti.

Tatlı olarak, onunla çılgınca ve gürültülü bir aşk yaşamayı planlıyordu. Mutfağa girdiğinde şapkasındaki tozu silkeledi ve masanın üzerine fırlattı. Hester Teyze dışarıda keten kaynatıyordu ve ev garip bir şekilde sessiz görünüyordu. Düşünecek olursak, fazla sessizdi.

"Rachel? Neredesin kızım?" Cevap alamayınca sabırsızca ana yatak odasına doğru yürüdü, çizmelerinin topukları yeni cilalanmış tahtalara gürültüyle vuruyordu. "Rachel?"

Kapı açık duruyordu. İçeride, budaklı çam karyolanın yeni bir kat cila altında parladığı yerde, bez halılar neredeyse yeni gibi parlaktı ve pencereler gerçekten parlıyordu. Hester Teyze bir kez daha sihrini konuşturmuştu,

Clint nadiren de olsa kendini kutlamasına izin verdi. Yetersiz uyku düzeninden kaynaklanan geçici sıkıntılara rağmen, Hester Teyze'ye yazmak dahiyane bir fikirdi. Sonunda, özlemini çektiği sorunsuz işleyen bir eve sahip olmuştu. Mevcut eve bir ebeveyn odası yaptırdığında her şey mükemmel olacaktı.

Clint tertemiz yatak odasına girdiğinde, buranın çok boş göründüğünü düşündü. Rachel'ın kadın eşyalarının durduğu şifonyer bile biraz fazla çıplaktı. İçindeki alarm yılan gibi kıvrıldı, sarmallarını midesinin etrafına yerleştirdi ve sertçe sıktı. Kalbi sıkışarak gardıroba doğru yürüdü ve kapıyı yırtarak açtı. Rachel'ın tarafı boştu. Görünürde ne bir gömlek, ne bir kollu bacak, ne de uzun bir etek vardı. Hatta alttaki küçük ayakkabı yığını kaybolmuştu. "Kahretsin!"

Gardırobun kapağını açık bırakarak şifonyere döndü ve çekmeceleri teker teker açtı. Uzun donu ve çoraplarının bulunduğu sonuncusu hariç hepsi boştu. Kadının postuna lanet olsun; bir vagon dolusu açıklama yapması gerekiyordu.

Saniyeler sonra Clint öfkeyle avluyu geçip teyzesine doğru yürüdü. "Karımı gördün mü?" diye sordu, ayaklarını genişçe açıp sert yumruklarını kalçalarına vurarak.

Hester Teyze, bakışlarını Cody'ye çevirmeden önce Cody'nin gömleklerinden birini ipe iğnelemeyi bitirdi. "Son gördüğümde, bütün eşyaları sağrısına bağlanmış doru bir kısırağa binmiş buradan gidiyordu," dedi, ağzı asık ruh halinin ağırlığıyla aşağı doğru çekilmişti. "Dizlerine kadar inen iç etekliği ve tüm kasabanın görebileceği şekilde sergilenen donuyla ata biniyordu."

Clint hızla kasabaya doğru giden patıkaya bir göz attı. Rachel'ın kaldırdığı toz çoktan durulmuştu ve onunla uzaktaki ufuk arasında hareket eden tek şey sallanan çam ağaçlarıydı.

"Neden?" diye mırıldandı, bir an için yalnız olmadığını unutarak.

"Bunun nedenini ben de bilmiyorum. Sordum. Ama bana sadece aptalca bir cevap verdi."

"Hangisiydi?"

"Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğini, ama artık burada olduğuma göre buna gerek kalmadığını." Hester endişeli gözlerini ona dikti. "Yeğenim, sakın yanlış anlama. Sen ve eşin arasında sorun yaratmaktansa gitmeyi tercih ederim. Sanırım kendime ihtiyaç duyulmasını sağlama hevesimle biraz sert başlamış olabilirim. Belki de onu dışarı itiyormuşum gibi hissetti."

"Bu çok saçma," diye ısırdı Clint. Ve gerçekten de öyle olduğuna inanıyordu. "Buraya geldiğinden beri tatlı ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadın, Hester Teyze. Rachel kendini dışlanmış hissediyorsa, böyle hissetmek istediği içindir."

Teyzesi pek rahatlamış görünmüyordu. "Bazen biz kadınlar olayları siz erkeklerden biraz daha farklı görürüz." Gömleğinin kırıklıklarını düzeltirken içini çekti. "Bu arada kısağı kendi evinden değil de ahırdan almanı söylememi istedi."

Bu haber Clint'in artan öfkesini daha da körükledi. Yani onu görmek istemiyordu, öyle mi? Atı alması için geçecek birkaç dakika için bile mi? Peki, öyle olsun. Bu çok iyiydi.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, öfkeden köpürmüştü ve midesi bulanıyordu. Lanet olsun, hiçbir kadın bu kadar sinirlenmeye değmezdi, özellikle de bir erkeğin olabileceği kadar sabırlı davrandığında.

"Sanırım onun peşinden gitmeyi hedefliyorsun," dedi Hester Teyze.

Kesinlikle onun peşinden gidiyordu, diye düşündü Clint, dişlerini öyle bir sıkı ki çenesinin yanında bir şey patladı. Kadın onun karısıydı, değil mi? Buraya, onun yanına aitti. Onun yatağında-

Kahretsin! Belki de sevişmesi düşündüğü kadar iyi değildi. İlk seferinde ona karşı yeterince sabırlı davranmamış olabilirdi. Ya da bu konuda yeterince yetenekli değildi. Kadınlarla olan sınırlı deneyimi göz önüne alındığında, onun için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Ama belki de elinden gelenin en iyisi yeterince iyi değildi.

Özellikle de Hester Teyze'nin dinlediği o ilk geceden sonra.

Clint gözlerini uzaklara dikmiş, akmayan gözyaşlarıyla boğazı öyle keskin bir şekilde yanıyordu ki, kendini Cody kadar yaşlı hissediyordu. Rachel'in ilk fırsatta kuyruğunu kısıtırıp babasına dönmesinin nedeni bu muydu? Onu hayal kırıklığına uğrattığı için mi? Utanç içini kavuruyor, neredeyse iki büküm olana kadar daha da derinden yakıyordu. Bir erkek kadını yatakta tatmin edemiyorsa, onu elinde tutmayı *hak* etmiyordu.

"Hayır, onun peşinden gitmeyeceğim," dedi teyzesinin sorusuna gecikmiş bir cevap olarak.

"Ama yeğenim, bu çok basit-"

"Aması yok, Hester Teyze. Onun peşinden gitmeyeceğim. Yapacak daha iyi işlerim var."

Omuzlarını dikleştirerek arkasını döndü ve ahıra yöneldi. O bir Rafferty'ydi, lanet olsun. Rafferty erkeklerinin gururu vardı. Rafferty erkekleri, gerçekten gitmek isteyen hiçbir kadına kalması için yalvarmazdı. Ama, kahretsin, acıyordu.

Clint yarasa kanadı kapılarını iterek açtı ve Golden Goose'a yöneldi. Aylık sığır yetiştiricileri toplantısı her zamankinden uzun sürmüştü ve iki aydan biraz fazla bir süre önceki son toplantıdan sonra Rachel'la tanıştığını hatırlayınca bütün akşam o kadar gerilmişti ki susuzluktan boğazı düğümlenmişti.

Duman ve lamba yağı sisi içinde gözlerini kısarak bara doğru bir bakış attı, yarı yarıya Matt'i ya da diğer kardeşlerinden birinin dirseğini büküğünü görmeyi bekliyordu.

Bu sefer sadece Dora Faye'i gördü. Kaşlarını çatmasına bakılırsa, herhangi bir karşılama yapmayı planlamıyordu.

"Bu gece buraya gelecek cesaretin var Clint Rafferty," dedi adam yanına geldiğinde.

"Nasıl yani?" diye sordu barmene bir şişe getirmesini işaret etmeden önce. "Çavdar," diye güçlendirdi. "Bankacılar için el altında tuttuğunuz türden. politikacılar." Dora Faye'e bir bakış fırlattı. "Ve iki bardak."

"Bir," diye düzeltti hemen. "Kiminle içtiğim konusunda titizimdir."

Clint şapkasını geriye itti. "Yani benimle içmekle ilgilenmiyor musun?"

Sırtını bara döndü ve dirseklerini cilalı yüzeye dayadı. Başka bir zaman olsa Clint barın karlı genişliğinin tadını çıkarabilirdi. ucuz yeşil elbisesinin şatafatlı dantelinin üzerindeki kadın göğsü. Ancak bu gece aklında tek bir şey vardı, sadece tek bir şey; karnındaki boşluk hissini giderecek kadar viskiyi boğazından aşağı dökmek. Şimdi babasının annesini kaybettikten sonra nasıl hissetmiş olabileceğini biliyordu. İliklerine kadar boştu. Yaşamaya ya da ölmesi umurunda bile değildi. Rachel gideli bir ay olmuştu ve her saniyesi onun için bir ıstıraptı.

Şişeyi bardağın üzerine devirirken Dora Faye'e "Keyfin bilir," dedi. Bir saniye sonra likörü hüpletti. Beş içki sonra, ruh halindeki düğümlerin bir kısmı çözülmüştü ama hepsi değil.

"Arkadaşlığımıza hevesli olmadığını iddia eden biri için, gömleğimin kuyruğuna sıkı sıkıya yapıştığın kesin," dedi kirli güvercine ekşiyerek.

"Sırf sana nasıl bir pislik olduğunu düşündüğümü söyleyebilmek için. Rachel'ın kalbini kırdın, seni piç kurusu."

Clint sertçe ısırıldı. "Cehenneme kadar yolum var," diye karşılık verdi. Bu kez içkiyi doldururken eli olması gerektiği kadar sağlam değildi. Üçlü kadehi devirdiğinde viski aniden kötü bir ısırık almıştı. Yoksa tattığı yalnızlık mıydı?

"Eve geldiğinden beri kilo kaybetti. Koca Jim'in karısının sonu geldi."

Clint işaret parmağıyla şişeye vurdu. "Bir içki içmeyeceğine emin misin?"

Onun söylediklerini görmezden gelmeye çalışarak teklif etti. "Daha çok var." Onun hesabına göre yarım sürahi kadar. Zıyan edilemeyecek kadar çok.

"Onu son gördüğümde ağlamaktan gözleri kıpkırmızıydı."

Clint bu kez daha hızlı doldurdu ve bardağa bir shot'a eşdeğer bir miktar döktü. Omuz silkerek ön kolunu dökülen şeyin üzerinde gezdirdi, sonra da bardağın içinde *kalan* viskiyi içti. İyi değildi. Rachel'ın yastığının üzerindeki yüzünü hâlâ görebiliyordu, kalın kahverengi saçları hafifçe yanmış çarşafın üzerine koyu bir melek başlığı gibi yayılmıştı.

"Kimse ona gitmesini söylemedi," diye mırıldandı, sesi viski kıvamındaydı.

Dora Faye kısık bir fısıltıyla, "Belki bu kadar çok kelimeyle değil," diye haykırdı. "Ama Rachel kadar hassas bir kadın satır aralarını okuyabilir."

"Sen neden bahsediyorsun?" Clint başının hafifçe dönmeye başladığını söyleyerek sordu.

"Seni ahmak! İthal ettiğin o zorba teyzeden bahsediyorum."

Clint başını geriye çekti ve burnunu kısarak kızıl saçlı suçlayıcısına baktı. Yüzünü iyi odaklayabilmek tam bir saniye sürdü ve sonra gözlerinden fişkıran yeşil kıvılcımları göremediği zaman daha çok hoşuna gittiğini fark etti. Acaba Rachel gözlükleri olmadan da böyle mi hissediyordu? Mesela

tüm dünya buğulu camın karşı tarafındaydı?

"Bully? H-Hester Teyze?" Eğer viski kafası yerine dilini uyuşturmadıysa lanet olsun. "Ra-Rachel sana böyle mi söyledi?"

"Çok fazla kelimeyle değil ama acı çektiğini söyleyebilirim." Parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Rachel sahip olduğu her şeyi senin o nankör ailene verdi ve karşılığında ne aldı? Ne bir 'teşekkür ederim hanımefendi' ne de bir 'Tanrı seni ayırdığı yerde kapının sana çarpmasına izin verme'."

"Tanrı aşkına ne? Şimdi bir dakika bekle-"

Bu kez parmağını adamın burnuna soktu. "Yani otuz yıldır ya da daha uzun süredir bu işi yapan bir kadın kadar iyi yemek yapamıyor mu? Elinden geleni yaptı, değil mi? Belki birkaç çekmecenin altını yaktı ama bu

Yani siz çocuklar ihtiyacınız olduğunda temiz kıyafetlere, eve yorgun ve aç döndüğünüzde bir gülümsemeye ve neşeli bir söze sahip olamadınız."

"Ben asla-" demedim.

"İşte bu, seni aptal kovboy. Onun duymaya ihtiyacı olan hiçbir şeyi *söylemedin*, mesela çok çabalamasını ne kadar takdir ettiğini. Ya da eve geldiğinde yanında olmasının ne kadar güzel olduğunu, ne kadar güzel görüldüğünü ya da geceleri onu kendine çekmenin ne kadar tatlı olduğunu." Nefes almak için durakladı. "Bunun yerine, artık ona ihtiyacın kalmadığı anda ellerini ondan çektin. Yatak odasında bile, kapalı kapılar ardında, seni değersiz kurbağa."

Teyzesinin gelişinden sonraki geceleri hatırlayınca kendini çok yalnız hissetmişti.

Clint karısıyla doğru dürüst sevişmenin bilinciyle yanaklarının ısındığını hissetti. "Bir erkekle karısı arasında kapalı kapılar ardında yaşananlar seni ilgilendirmez," diye mırıldandı bardağının dibindeki kehribar renkli sıvıya bakarak.

"Duyduğuma göre, sır saklaman için acınacak kadar az şey olmuş!
"Mısır kabukları kırıyor, kıcıım."

Clint şaşkınlıkla ona baktı. "*Bu* yüzden mi gitti? Gürültü yapmaktan endişelendiğim ve pek de iyi olmadığım için mi?"

"Bu ve diğer şeyler. Mesela onu sevdiğini hiç söylememiş olabilirsin. Bunu inkar etme. Söyleseydin, bir milyon yıl geçse bile onu asla terk etmezdi."

Clint buna sinirlendi. "Öyle yaptım! Olabildiğince açık! Ona birkaç kez söyledim." "Rachel'a göre öyle değil. Rachel'a göre değil. yaptı."

Clint'in buna verecek bir cevabı yoktu. Geriye dönüp baktığında, Rachel'a onu sevdiğini düşündüğünü söyleyerek konuyu geçiştirdiğini, ama hiçbir zaman kesin olarak bildiğini söylemediğini hatırladı. "Yine de bu ona gitmesi için bir neden vermedi," dedi nefesinin altından.

Ona neredeyse burun buruna bakmakta olan Dora Faye sözleri yakaladı. "Ah, gerçekten mi? Peki onu kalmaya ne ikna edebilirdi, seni inatçı

Katır mı? Onunla hizmetçilik yetenekleri için evlendiniz. Anladığım kadarıyla ilk andan itibaren bu konuda hiç tereddüt etmemişsin ve Rachel her fırsatta seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyor." Clint itiraz etmeye çalıştığında kadın onu susturdu. "Onun sözleri, benim değil. Hester Teyze ortaya çıktıktan sonra artık ona ihtiyaç duyulmadığını hissetti. Aslında o kadar berbat bir iş yaptığını düşünüyordu ki hepiniz onun gitmesini umuyordunuz."

"Öyle *değil*."

Dora Faye'in şakağında bir nabız attı. "Onunla hiç evlenmemiş olmayı dilediğini düşünüyor."

"Bu çok saçma."

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum. Ve bunu düşündükten sonra, senin de düşüneneğini sanmıyorum." O ateşli yeşil gözlerini uzun bir süre ona dikti. "Pazartesi günü ayrılıyor, biliyorsun. Bazı akrabalarının yanında kalmak ve bir çeşit okula gitmek için doğuya geri dönüyor. Neden gitmesin ki? Artık onu geri gönderdiğine göre, burada, Shady Corners'da bir hayat kurma umudu yok."

12

Kilise, erken saatlerdeki ayinler için alışılmadık derecede kalabalık görünüyordu. Rachel, babası ve kız kardeşiyle birlikte kapının hemen dışında durmuş, toplu halde kiliseye girmeye çalışan insanların baskısı yüzünden geride kalmıştı. Molly parmak uçlarında durmaya devam ediyor, görmek için boynunu eğiyordu. "Acaba neler oluyor?" diye en az onuncu kez sordu.

Rachel, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

"Peki, öğreneceğim!" diye yemin etti babası.

Kalabalığın arasından ite kaka ilerlemeye başladı ve Rachel ile Molly'ye yol açtı. Sabanın arkasındaki çiftçiler gibi onun peşine takıldılar. Rachel kilisenin kapısından girer girmez binanın içinin tuhaf bir şekilde sessiz olduğunu fark etti. İnsanlar içeri girdikten sonra, genellikle vaiz kürsüye çıkana kadar ziyaret ederlerdi. Kilisenin kapısının üzerinden Erkeklerin omuzları, kalabalığın neden kilisenin arka tarafında toplanmış gibi görüldüğünü merak ediyordu.

Sonunda babası kalabalığı yarararak ilerlediğinde, Rachel herkesin yerini bulmasını engelleyen şeyin ne olduğunu keşfedeceğinden emindi. Ama kiliseye ilk bakışında olağandışı bir şey görmedi.

"Cehennem çanları, işte orada. Yeterince uzun sürdü, sevgilim. Biz de senden vazgeçmek üzereydik."

Rachel'ın kalbi yerinden fırladı. Clint'in sesini nerede olsa tanırdı. Sese odaklandı ve sonunda onun bulanık hatlarını seçebildi. Clint yerde oturuyordu, neredeyse tam olarak iki ay önceki o talihsiz sabahta ikisinin birlikte bulundukları yerde. Sırtını kilisenin arka sırasına dayamış, bir dizini kaldırarak kolunu dinlendiriyordu. Yanında bir sürahi içki duruyordu.

"Millet, size eşimi takdim edebilir miyim?"

Tek düşüncesi oradan çıkmak olan Rachel, gitmek için döndü. Ama kalabalık arkasında saf tutmuştu ve çıkış yolu yoktu.

"Benden kaçamazsın, Rachel. Kaçarsan yemin ederim peşinden gelirim."

Arkasını döndüğünde adamın ayağa kalktığını gördü. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu ince bir sesle.

"Duyduğuma göre şehirden ayrılmayı planlıyormuşsun. Yola çıkmadan önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerektiğini düşündüm."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu ifadesiz bir şekilde.

"Seni sevdiğim gerçeği gibi." Ona doğru bir adım attı. "Ve senin güzel, tatlı ve kesinlikle harika olduğunu düşündüğüm gibi. Ve sensiz yaşayamayacağımdan bahsetmiyorum bile."

Rachel teninin pembeleştiğini hissetti ve bakışlarını yere indirdi. "Oh, Clint, yapma."

"Oh, Clint, yapma? Neden yapmayayım? Seni kaybetmek istediğimi mi sanıyorsun? Kahretsin Rachel, benimle konuşmadan çekip gitmeye hiç hakkın yoktu. Hester Teyze'nin iyi turtta yapmasını o kadar önemseydiğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Turtayı herkes kadar severim ama onsuz da yaşayabilirim, kardeşlerim de öyle.

Onsuz yapamayacağımız şey ailemizin kalbidir. Sevgi ve kahkaha. İhtiyacımız olduğunda çamaşır kazanını kurumaya bırakacak birinin yanımızda olması. Hikayeler anlatacak biri. Useless bile seni özlüyor."

Gözlerini sıkarak kapattı. "Bana ihtiyacınız yok. Hiçbirinizin yok!"

"Mart yine içiyor!" diye ısırdı. "Ve dün gece ben de ona katıldım.

Cody'nin

Yine kabuslar görmeye başladım. Tüm bunların üstüne, tütsü odasında yine sığır ve geyik eti asılı duruyor ve size söylemeliyim ki ne geyik ne de öküz yaşlılıktan öldü. Ve sağda solda kafaları kesilen tavuklar var. Geri dönmelisin, Rachel. Hepsi bu kadar. Başka hiçbir sebep olmasa bile zavallı hayvanları kurtarmak için."

"Onları kendiniz kurtarmanız gerekecek."

"Burası sensiz harabeye dönecek."

"Hester Teyze oradayken olmaz! Eminim her şey onun kontrolü altındadır.

O bir örnektir."

"O size işinizde yardımcı olacak biri, başka bir şey değil. Ailenle daha fazla eğlenebilmen için hayatını biraz daha kolaylaştıracak biri. Bebekler gelmeye başladığında, daha da büyük bir yardımcı olacak. Ama sonuçta o sadece bir garnitür Rachel, ana yemeğimiz değil. Sana ihtiyacımız var, tatlım." Sözüünü kesti ve sertçe yutkundu. "*Benim* sana ihtiyacım var."

Rachel, onun aşınmış botları aniden görüldüğünde irkildi. Bir sonraki an, adamın büyük ve sıcak eli çenesinin altında kıvrıldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Rachel ona o kadar yakın durduğunu fark etti ki gözlerini kaplayan isli kirpikleri, irislerinin fırtınalı gri-mavisini, teninin yanık tonunu görebiliyordu. Kalbi kaburgalarına sertçe çarptı. Yemek için yeterince iyi görünüyordu. Kesinlikle öyle.

"Eve gelmelisin," dedi boğuk bir sesle. "Masada hiç çiçek yok ve seni çok seviyorum, sensiz yaşayamam."

Hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve eteğinin cebini karıştırmaya başladı. Ne zaman Hiçbir şey bulamayınca elini diğer cebine de daldırdı. Gözlerinde tatmin olmuş bir parıltı vardı. Rachel'ın bir sonraki bildiği şey, onun gözlüklerini burnuna yerleştirdiğiydi. Dizlerinin üzerinde hafifçe eğilerek, ona bakıyormuş gibi büyük bir gösteri yaptı. Sonra da ona yıkıcı bir sırıtış fırlattı.

"Biliyordum. Gözlük takınca çok sevimli görünüyorsun." Sanki orada bulunan diğerlerinin yorumunu almak istercesine etrafına bakındı.

Yakınlardan biri, "Gözlük taktığını bilmiyordum Rachel," dedi.

Clint cevap verdi, "Kesinlikle öyle. Sadece toplum içinde giymiyor çünkü ona yakışmadığı gibi aptalca bir düşüncesi var. Ben buna katılmıyorum. Bence onların içinde çok güzel görünüyor."

Rachel ağladı, "Clint, kes şunu. Beni utandırırıyorsun!"

"O zaman benimle eve gel," dedi garip bir şekilde sert bir sesle, "böylece sana ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü özel olarak söyleyebilirim."

Rachel'ın gözleri yaşlarla doldu ve gözlükleri buğulanmaya başladı. Clint onun elini tuttu.

"Lütfen Rachel. Ait olduğun yere, eve dön. Senden ayrı geçirdiğim her saat, içimde biraz daha ölüyorum. Lütfen..." Kız hemen konuşmayınca aceleyle ekledi: "Hester Teyze geldikten sonra kendini bir kenara atılmış hissetmene üzüldüm. Geriye dönüp baktığımda bunun sana nasıl görüldüğünü anlayabiliyorum,

Birden geri çekildim ve mısır kabuklarını bahane olarak kullandım. Ama yemin ederim öyle değildi. Gerçekten bizi duymasından endişelendim."

Rachel dehşetle etrafına bakındı. "Sessiz olun! Herkesin duymasını mı istiyorsun!"

"Gördün mü?" dedi şeytani bir sırıtışla. "Bu özel bir mesele, değil mi?"

Gözlerini kıstı ama gülümsememek için kendini zor tuttu. "Demek istediğini anladım."

"O zaman eve gel," dedi boğuk bir sesle. "Özel olarak

konuşabileceğimiz bir yere." "Oh, Clint. Gerçekten istediğinden emin misin-"

Onun sorusunu kelimelerden çok daha anlamlı bir şekilde yanıtlayan bir öpücükle sözünü kesti. Rachel'ın tüylerini diken diken eden ve ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan tatlı, harika bir öpücük. Rachel'ın hep hayalini kurduğu ama hiç alamadığı türden bir öpücüktü. Elbette Clint Rafferty'yle tanışana kadar.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı yanağına doğru. "Lütfen buna inan Rachel. Seni sonsuza dek seveceğim."

Sesinin duygu yüklü tınısı Rachel'ı ikna edebilirdi. Ona dokunduğunda ellerinin titremesi de samimi olduğunun bir başka kanıtıydı. Sevinç göğsünde kabardı, neredeyse nefesini kesecekti ve kendini onun kollarına attı.

Kolları... O harika, güçlü kolları. Etrafını sardıkları anda Rachel ait olduğu yerde olduğunu ve orada kalacağını biliyordu.

Hayatının geri kalanı için.

Çilgin Kont'un Gelini

Loretta Chase

Önsöz

Devon, İngiltere
Haziran, 1820

Şeytan Dartmoor'a düşkündü.

1638'de Widdecombe'a bir fırtına sürmüş, bir yıldırımla kilisenin çatısını uçurmuş ve ayın sırasında uyuklayan bir çocuğu alıp götürmüştür.

Bu, birkaç kişisel görünümünden yalnızca biriydi. Ancak Şeytan daha çok devasa bir kara tazi ya da kırlarda dörtmala koşan hayalet bir aygır kılığında görünürdü.

Bölgeye olan bağlılığı kimseyi şaşırtmadı, çünkü Dartmoor şeytani doğalara daha iyi uyacak şekilde tasarlanamazdı.

Fırtınalar, Atlantik fırtınalarının önünde inatla duran kayalık yaylaları vurdu. Vadilere dolan ağır nemler köyleri aşılmaz sislerle kapladı, günlerce iletişimi ve ulaşımı engelledi.

Sonra yaylaların oyuklarını ve yarıklarını dolduran, değişen hava ve mevsimle birlikte küçülen ve şişen bataklıklar vardı.

Sert zeminli dar patikalar bu davetkâr olmayan arazide kıvrılıyordu, ancak patikalar bile tehlikeli olabilirdi. Geceleyin ya da sis veya fırtınada, dikkatsiz bir yolcunun yolunu kaybetmesi ve -özellikle şanssızsa- bir daha asla çıkamayacağı zonklayan bir bataklığa saplanması yeterince kolaydı.

Aminta Camoys oğluna, bazılarının Dartmoor'un bataklıklarının Şeytan'ın kendi tuzakları olduğuna ve kurbanlarını doğrudan cehenneme çekmek için tasarlandığına inandığını söyledi.

Yirmi yaşındaki Dorian Camoys'un Dartmoor'a ilk ziyaretiydi ve Noel'den beri annesini ilk kez görüyordu.

Onunla birlikte dar patikanın kenarına doğru yürürken, "Baş Efendi'nin en düşünceli hali," diye cevap verdi. "Bataklık tarafından yavaşça boğulduktan sonra, talihsiz günahkâr Cehennem'in işkencelerini daha az şok edici bulacaktır. duyarlılıklar."

Aşağıdaki kasvetli çorak arazide şüpheli bir şekilde yeşillenmiş bir bölgeyi işaret etti. "Bazıları bunun gibi parlak yeşil. Yarım mil ileride daha büyük bir tane var ama o gri - çok daha iyi bir kamuflaj."

Yola ilk çıktıklarında öğleden sonra aydınlık ve sıcaktı, ama şimdi soğuk bir rüzgâr etraflarında dönüyordu ve gri bulutlar içeri girerek beyaz seleflerini kovdu ve bozkırın üzerini gölgelerle örttü.

Dorian, "Yol tarifi için teşekkür ederim anne," dedi. "Ama cehenneme giden yolu kendim bulabileceğime inanıyorum."

"Bulduğunuzu tahmin ediyorum." Kadın ona baktı ve güldü. "Anne gibi, oğul gibi."

Birçok kişinin tahmin edebileceğinden çok daha fazla yönden ona benziyordu.

Boyu 1.80 olmasına rağmen fiziksel olarak açık ara öndeydi. benzerlik kaçınılmazdı. Her ne kadar tamamen erkeksi olsa da -ve şu anda şiş ve solgun olsa da, dersleri kadar özenle sürdürdüğü aylarca süren sefahat sayesinde -Aynı egzotik yontulmuş yüz ifadesiydi.

Şu anda kimse onun da tensel günahlara bağımlı olduğundan şüphelenmiyordu. Sevgilileri dışında bunu bilen tek kişi oydu. Dorian onun tek sırdaşıydı.

Annem, yetişkin kadın, diye düşündü ona bakarken.

Onun gibi o da şapkadan nefret ediyor, adab-ı muaşerete verilen bu küçük ödüne bile içerliyordu. Evin görüş alanından çıkar çıkmaz başlığını çıkarmıştı. Onunki gibi kalın kuzguni saçları, çok daha uzun olmasına rağmen

Yüzü ve boynu keskinleşen rüzgârın içindeydi. Ve ona döndüğünde, aynı göz kırpmayan sarı bakış onunkiyle buluştu.

O tuhaf renkli gözleri ve rahatsız edici bakışları yüzünden -ve içine kapanık olduğu ve çok yaklaşan herkese tısladığı için- Eton'daki çocuklar ona Kedi lakabını takmıştı. Bu lakap onu Oxford'a kadar takip etmişti.

"Dikkatli olsan iyi olur," dedi. "Eğer büyükbaban solgunluğunun sebebinin ders çalışmaktan başka bir şey olduğunu anlarsa, özenle hazırladığın tüm planlarının onun haklı gazabının girdabına sürüklendiğini görürsün."

Dorian, "Bunu öğrenmemesi için büyük bir ustalık gösterdim," dedi. "Aldatıcı derecede sağlıklı bir yemek yapacağımdan emin olabilirsiniz. Noel'de, yeni yılda bana rehberlik etmesi amaçlanan yıllık konferans için ortaya çıkacak. Ondan sonra onu izleyeceğim. Şüphesiz yüzüncü kez -akademik raporların her kalem darbesinde, beni üniversiteden atmak için bir bahane arıyor. Ama ne kadar ararsa arasın bahanesini bulamayacak. Önümüzdeki Paskalya döneminin sonunda diplomamı onur derecesiyle alacağım ve diğerlerine yaptığı gibi beni de bir yıllık yurtdışı gezisiyle ödüllendirmek zorunda kalacak."

"Ve sen geri dönmeyeceksin," dedi. Uzaklaştı, bakışlarını çevredeki kırlara çevirdi.

"Bunu yaparsam ondan asla kurtulamam. Eğer yurtdışında iş bulamazsam, ölene kadar onun kesesine bağlı kalacağım."

Bu ihtimal tahammül edilemezdi.

Büyükbabası Rawnsley Kontu bir despottu.

Dorian'ın babası Edward, kontun dört oğlundan en küçüğüydü ve hepsi de eşleri ve çocuklarıyla birlikte, Lord Hazretleri'nin uyanık oldukları her anı kontrol edebildiği Gloucestershire'daki Rawnsley Hall'da yaşıyordu. Yetişkinler sezon boyunca ziyaretlere gidebilir, Londra'da vakit geçirebilir ve oğlanlar da sonunda okula gidebilirdi; ama Rawnsley Hall onların eviydi -ya da hapishanesiydi- ve efendileri onları yönetiyordu

Kesinlikle. Her zaman, nerede olurlarsa olsunlar, onun söylediği gibi düşünmeli ve davranmalıydılar.

Bunu yaptılar çünkü başka seçenekleri yoktu. Sadece Camoy'ların parasını kontrol etmekle kalmıyordu, aynı zamanda son derece acımasızdı. En ufak bir isyan belirtisi derhal bastırılıyordu ve kont bunu nasıl yaptığı konusunda hiç vicdan azabı çekmiyordu.

Örneğin, kırbaçlar, nasihatler ve ebedi lanet tehditleri Dorian üzerinde etkisiz kaldığında, Lord Rawnsley öfkesini uslanmaz çocuğun ailesine yöneltti. Bu işe yaramıştı. Dorian, ailesinin onun hataları yüzünden cezalandırılmasına ve aşağılanmasına seyirci kalamazdı.

Sonuç olarak, çabuk öfkelenen ve asi bir çocuk olarak doğmasına rağmen, Dorian duygularını ve düşüncelerini kendine saklamayı çok küçük yaşta öğrenmişti.

Dışarıdaki davranışları sıkı bir şekilde düzenlenmişti, kendisine ait olduğunu söyleyebileceği tek şey zihniydi ve bu da son derece iyi bir zihindi. Bu da ona annesinden miras kalmıştı, Camoylar entelektüel keskinlikleriyle ünlü değillerdi.

Dorian Eton'da çok başarılı olduğu için büyükbabası onu Oxford'a göndermek zorunda kalmıştı. Bir yıl sonra Lord Rawnsley de aynı şekilde yurt dışında geçireceği bir yılı finanse etmek zorunda kalacaktı.

Dorian'ın kıtada iş aramak için bir yılı olacaktı. Hayatta kalacağından emindi ve ilk başta yoksulluk içinde yaşamaktan endişe duymuyordu. Eninde sonunda dünyada yükselecekti. Tek yapması gereken derslerine konsantre olması... ve tensel zayıflıklarını daha sıkı kontrol altında tutması.

Zayıflıklarını düşününce akıllı ve bakışları annesine geri döndü. Eldivenlerini çıkarmış ve yüzükleriyle oynuyordu.

Ama bibloları, modaya uygun elbiseleri, sosyete ve romantik entrikaları severdi.

Onun neden Dartmoor'a geldiğini merak ediyordu. Burada doğup büyümüşü ama burası onun doğasına pek uymuyordu. Buranın neşesi için yaratılmıştı.

Sosyete, partiler, dedikodular ve etrafını saran hayran erkekler için.

Onu sıkılmış ve çılgın bulmayı umuyordu. Onun yerine, hiç olmadığı kadar sessiz görünüyordu. Görünürdeki sükûneti son hastalığının açıkladığını düşündü. Yine de, doktor hava değişikliği önerdiğinde, o kadar yer varken neden buraya gelmek istediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Babasının söylediğine göre bu konuda oldukça kararlıymış.

Ona yaklaştı. "Kıtada benimle kalmayı düşünmeni isterdim," dedi.

"Saçmalama," dedi. "Ben bir çatı katında yaşayamam. Ve beni özleyecekmişsin gibi davranma," diye ekledi sinirli bir şekilde. "Sana hiçbir zaman en ufak bir faydam dokunmadı. Kendi başımın çaresine bakmak için elimden geleni yaptım. Senin de bildiğin gibi bu kolay değil. Biliyorum. Lud, bundan çok yoruldum. Burada olmanın, günaha girmekten, sürekli düşünmekten, plan yapmaktan ve yalan söylemekten uzak olmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin. Ve rol yapmaktan, hep rol yapmaktan. Başımın hâlâ ağrımaya başlamalı. Çalışmaya o kadar alışmış ki, nasıl duracağını bilmiyor. Düşünecek bir şey olmadığında, bir şeyler yapıyor."

Saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu; bu onun da alışkanlığıydı ve büyükbabasını her zaman rahatsız etmişti. "Sırların sorunu da bu," dedi. "Onlardan asla kurtulamazsın. Hayalet gibi peşinizi bırakmazlar."

Gülümsedi. "Senin günahların o kadar da büyük değil, anne. Bertie Trent'in [büyükannesinin](#)* sevgilileri de kaputları geçtiği gibi geçtiğini söylüyorlar."

Düşünceli bakışlarını ötesindeki kasvetli çoraklığa dikmiş, onu duymuyor gibiydi. "Rüyamda günahlarımın fantazmlara dönüştüğünü gördüm," dedi garip, alçak bir sesle. "Yunan efsanelerindeki Fury'ler gibi beni takip ediyorlardı. Korkunçtu ve çok adaletsizdi. Doğama engel olamıyorum. Anlıyorsunuzdur."

Dorian her şeyi çok iyi anlıyordu. İçindeki bu zayıflıktan nefret ediyordu ama ne yaparsa yapsın, ona hâkim olamıyordu. Bir kadının kokusuna karşı koyamıyordu; sadece düşüncesine bile zorlukla karşı koyabiliyordu. İhtiyaç onu tekrar tekrar harekete geçiriyordu ve Tanrım, kat ettiği mesafeler baş vurduğu hileler... her zaman, daha sonra, onu tiksintiyle hasta etti.

Onunla o kadar da kötü olmadığının farkındaydı, ama o sürekli gözetim altındaydı, kendisi değildi ve bir dişiydi, cüssesi kadar tensel iştahı da daha küçüktü. Yine de, küçük kaçamakları bile sağlığına zarar vermişti.

Dorian bu uyarıyı dikkate alması gerektiğini biliyordu. Daha yeni iyileşmişti. Camoy'ların aile hekimi Bay Budge'ın "gerileme" teşhisi koymasının üzerinden altı aydan fazla zaman geçmişti. Bu sürenin yarısını bir şezlongla yatağı arasında geçirmişti.

Dorian bu kadar uzun bir zayıflık dönemini kaldıramazdı. Derslerinden geri kalacaktı... ve yurtdışı seyahati ertelenecekti... ve büyükbabasına olan esareti uzayacaktı...

Bu korkunç beklentiden sıyrıldı. "Burası Dartmoor," dedi hafifçe. "Her karış toprağın bir ürkütücülüğü var gibi görünüyor. Hayaletleri ve iblisleri hayal etmene şaşmamalı. Görmeseydin şaşırdım."

Güldü ve ona geri döndü, melankolik ruh hali indiği gibi hızla kalktı.

O andan Dorian'ın iki günlük ziyaretinin sonuna kadar annesi yine eski neşeli haline dönmüş gibiydi. Daha fazla Dartmoor efsanesinin yanı sıra, arkadaşlarının mektuplarından derlediği Londra dedikodularını anlatıyor ve babasının yüzünü kızartan ama yine de güldüren biraz uygunsuz anekdotlar anlatıyordu. Rawnsley Hall'dan uzakta, Edward Camoys daha insandı ve babasının kuklası değildi ve karısına hala asi bir çocuk gibi davranırsa da, bu yıllardır ikisinin de işine geliyordu.

Dorian ayrıldığında her şey yolunda görünüyordu.

Babasının da sırları olduğunu bilmiyordu ve aylar geçtikçe Edward Camoys'un bunları saklaması giderek zorlaşacaktı.

Aminta Camoys'un mektup yazması da Dorian'ınki gibi düzensizdi. Eylül başından sonra ondan haber alamamasına rağmen hiçbir şeyden şüphelenmemesinin nedeni de buydu.

Noel'den kısa bir süre önce, Earl'ün en büyük oğlu ve varisi Hugo Amca beklenmedik bir şekilde Oxford'a geldiğinde -ve ortaya çıktığı üzere Earl'ün emirlerine karşı geldiğinde- Dorian gerçeği öğrenmişti.

Sonra amcasının uyarılarına kulak asmayan Dorian, kuzeye giden bir posta arabasına bindi.

Annesini Hugo'nun söylediği yerde buldu.

Özel, seçkin ve çok pahalı bir akıl hastanesiydi.

Dorian onu küçük, rütbeli bir odada, bir sandalyeye bağlanmış halde buldu. Üzerinde lekeli pamuklu bir elbise ve narin ayaklarında kalın, kaba çoraplar vardı. Uzun siyah saçları kesilerek koyu renk bir takke haline getirilmişti. İlk başta onun kim olduğunu bilmiyordu. Sonunda onu tanıdığına ağlamaya başladı.

Dorian ağlamadı, sadece zalim kayışları çözerken içten içe küfretti. Bu, görevlinin koşarak odadan çıkmasına neden oldu, ama Dorian umursamayacak kadar perişan haldeydi. Annesini dar yatağa taşıdı, yatırdı, yanına oturdu, buz gibi ellerini okşadı ve annesinin ona yaptıklarını anlatırken içi çalkalanarak onu dinledi.

Yine hastalandığını ve zayıflığından dolayı Sırlar açığa çıktı. Kont artık her şeyi biliyordu ve bu yüzden onu cezalandırmak için hapsedmişti çünkü o kızıl bir kadındı. Bakıcıları onu pişman etmek için bedenini küçük düşürdüler: onu aç bıraktılar, kokuşmuş paçavralar giydirdiler ve pis çarşaf lar üzerinde uyuttular. Onu buz banyolarına soktular. Kafasını tıraş ettiler. Uyumasına izin vermediler: kapıyı dövdüler, ona fahişe ve İzebel dediler ve Şeytan'ın ruhu için geldiğini söylediler.

Dorian neye inanacağını bilmiyordu.

Kontrolsüzce hıçkırmasına rağmen konuşması tutarlıydı. Yine de Hugo Amca onun babamın peşinden bıçakla gittiğini ve Dartmoor malikanesini yakmaya çalıştığını söylemişti. Sesler duyduğunu, olmayan şeyler gördüğünü, hayalet çığlıkları attığını ve zalim pençelerin kafatasını parçaladığını söylemişti. Edward Camoys onun durumundan kimseye bahsetmemiş ve

Yerel doktor Bay Kneebones'un yardımıyla ona kendisi bakacaktı. Ancak Kont bir ay önce onları Dartmoor'da ziyaret etmiş ve gördükleri karşısında dehşete düşerek Londra'dan doktorlar çağırmıştı. "Uzman bir doktora" ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Bay Borson'un özel tımarhanesini tavsiye etmişlerdi.

"Bana öyle bakma," diye ağladı şimdi. "Hastaydım, hepsi bu ve acı korkunçtu, kafatasımı parçalıyordu, öyle ki doğru dürüst göremiyordum. Düşünemiyordum. Dilime dikkat edemiyordum. Çok fazla sır vardı Dorian ve ben onları içimde tutamayacak kadar güçsüzdüm. Oh, lütfen sevgilim, beni bu kötü yerden götür."

Dorian gerçeğin ne olduğunu umursamıyordu. Tek bildiği onu burada bırakamayacağıydı. Onu saracak, sıcak tutacak bir şeyler aradı, böylece onu götürebilecekti ama sadece sıradan yatak örtüleri vardı.

Görevli takviye kuvvetlerle ve Dorian'ın büyükbabasıyla geri döndüğünde onları yataktan söküyordu.

Kont içeri girer girmez Aminta dışı bir iblise dönüştü. Dorian'ın içinden geldiğine inanmadığı gırtlaktan gelen bir sesle küfürler ve tehditler savurarak Lord Rawnsley'nin üzerine atıldı. Dorian onu uzaklaştırmaya çalıştığında, yüzünü pençeledi. Görevliler onu yakaladı ve hızla yatağa kelepçeledi; burada kan dondurucu küfürler ve yürek burkan hıçkırıklar arasında gidip geldi.

Dorian acı veren kısıtlamalara itiraz edince, görevliler -kontun emriyle- onu odadan, sonra da binadan tamamen çıkardılar. Dışarıda kalan Dorian, büyükbabasının arabasının yanında volta atarken zihni sahneyi tekrar tekrar canlandırdı.

Titremesine engel olamıyordu çünkü annesinin neler hissetmiş olabileceğine dair mide bulandırıcı bir kavrayıştan kurtulamıyordu. İlk karşılaştığı gibi öngörülemeyen berraklık anlarında etrafına bakıp neye dönüştüğünü ve nerede olduğunu fark edebiliyordu. O da Akılsız bir hayvan gibi muamele gördüğü için duyduğu öfke ve kederi hayal edebiliyordu. Kontrolünün kaybolduğunu ve karanlığın mantığını bastırmaya başladığını hissettiği zamanki dehşetini de çok canlı bir şekilde hayal edebiliyordu. Bildiğinden hiç şüphesi yoktu

Kendisine neler olduğunu: zayıf olduğunu ve bazı şeyleri içinde tutamadığını söylemişti.

Bir zamanlar güçlü olan aklının ona ihanet ettiğini biliyordu ve bu en kötüsüydü.

İşte bu yüzden, büyükbabası dışarı çıktığında, Dorian paramparça olmuş soğukkanlılığını topladı ve gururunu bir kenara bırakıp yalvardı.

"Lütfen onu başka bir yere götürmeme izin verin," dedi. "Ona bakmaya yardım ederim. Oxford'a dönmeme gerek yok. Daha sonra bitirebilirim. Babam ve ben bir ya da iki hizmetçinin yardımıyla idare edebiliriz. Yalvarırım büyükbaba, izin ver-"

Lord Rawnsley soğuk bir tavırla, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye araya girdi. "Onun hileleri ve kurnazlıkları, deli kadın kurnazlığı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Babanı aptal yerine koydu ve bugün de aynısını sana yaptı. Ve şimdi Borson senin ne kadar zarar verdiğini anlatmanın mümkün olmadığını söylüyor. ve tutamayacağınız sözler veriyorsunuz. Belki günlerce, haftalarca tedirgin olacak." Eldivenlerini çıkardı. "Ama her zaman böyleydi. Sen her zaman onun yaratığıydın, görünüşünle olduğu kadar karakterinle de. Şimdi geleceğini bir kenara atmak istiyorsun, kendinden başka kimseyi umursamayan birine bakmak için."

Dorian sıkıca, "O benim annem," dedi.

"Ve gelinim," diye acımasızca karşılık verdi. "Aileme karşı görevimi biliyorum. Ona iyi bakılacak -ve sen de Oxford'a dönüp görevini yapacaksın."

İki hafta sonra, şiddetli bir nöbetin ortasında Aminta Camoys yere yığıldı ve öldü.

Dorian Oxford'dayken onu kurtaramadığı tımarhanede ölmüş, öfkesini ve kederini derslerine gömmüştü çünkü başka seçeneği yoktu. Onu kurtarmak için ne parası ne de gücü vardı ve büyükbabası ona yardım etmeye cüret eden herkesi cezalandıracaktı.

Olanları kimseye anlatmadı, Dorian'ın sahip olduğu tek arkadaş olan Bertie Trent'e bile.

Bu yüzden Camoys ailesi dışında hiç kimse - ve o zaman sadece Yakın aile Aminta Camoys'un Bay Borson'un pahalı tımarhanesinde delirmiş bir halde öldüğünü biliyordu.

O zaman bile huzur içinde bırakılmadı. Büyükbabası, iğrenç doktorların tüyler ürpertici meraklarını tatmin etmek için onun zavallı, ölü beynini kesmelerine izin verdi. Beyin Doku zayıftı ve kan sızıntısına dair kanıtlar bulmuşlardı. Son nöbet sırasında bir damar patlamıştı; o kadar kırılıyordu ki her an patlayabilecek birçok damardan biriydi. Doktorlar, daha önceki düşüşünün, uzun zaman önce başlamış olan içsel bir bozulmanın ilk dışsal işareti olması gerektiğine karar verdiler. Baş ağrıları, yavaş sızıntının neden olduğu başka belirtilerdi.

Kimsenin onun için yapabileceği bir şey olmadığını iddia ettiler. Tıp biliminin bu tür kusurları erkenden tespit etmesinin bir yolu olmadığı gibi, tedavi etmesinin de bir yolu yoktu.

Ve böylece Borson ve ortakları kendilerini tüm suçlardan akladılar - sanki onun son aylarını cehenneme çevirmemişler gibi.

Camoylar da aileye hiçbir suçlama ya da utanç atfedilmemesini sağladı.

"Ölümül bir düşüşe geçmişti"- anlatılan hikaye buydu, Çünkü hiçbir Camoy, evlilik yoluyla bile olsa, deli olamazdı. Henri de Camois'nın Fatih'le birlikte Normandiya'dan gelmesinden bu yana geçen yüzyıllar boyunca ailede deliliğe dair hiçbir belirti görülmemişti.

Kendi aralarında bile onun deliliğinden açıkça söz etmiyorlardı, sanki gerçeği doğrudan söylemek onu ortadan kaldırabilirmiş gibi. uygun olmayan bir tanıdık.

Dorian'a göre bu çok da iyi bir şeydi. Annesinin deliliği hakkında ahkâm kesen kalpsiz ikiyüzlüleri dinlemek zorunda kalırsa, bir rezalete imza atacak ve onun gibi yok olacaktı.

Cenazeden sonra Oxford'a döndü ve her zamanki gibi duygularını çalışmaya gömdü. Yapabileceği tek şey buydu, büyükbabasının zalim amaçları doğrultusunda ezip geçemeyeceği ya da çarpıtamayacağı tek şey.

Sonuç olarak, dönem sonunda Dorian sadece diplomasını almakla kalmadı, aynı zamanda daha önce hiçbir Camoy'un yapamadığını yaptı: *In Literis Humanioribus*.

Geleneksel kutlama Rawnsley Hall'da yapıldı. Her zamanki ikiyüzlülük. Dorian hiçbir zaman gerçek anlamda Camoy'lardan biri olmamıştı ve akademik zaferinin ailenin geneline battığını biliyordu. Yine de aile birliği görüntüsü vermeleri gerekiyordu ve Dorian için böyle davranmak daha kolaydı.

Özgürlük bu kadar yakınken. Birkaç hafta içinde kıtada olacaktı.
-Ve büyükbabası aziz atalarıyla birlikte mezara mühürlenene kadar İngiltere'ye dönmeyecekti.

Bu arada Dorian yıllardır yaptığı gibi rolünü oynayabilir, onların sahteliklerine ve ikiyüzlülüklerine katlanabilirdi.

Rol yapmak, hep rol yapmak, demişti annesi.

Zihninin bu gerginlik altında çöktüğüne inanıyordu.

Çok fazla sır... onları saklamak için çok zayıf.

Açığa vurduğu tek sırrın onunkiler olmadığını bilmiyordu.

Sözde kutlamadan yirmi dört saat sonrasına kadar bunu öğrenemedi. Ve sonra Dorian, planlarını toz gibi dağıtan ve onu ayakta tutacak gururundan başka bir şey bırakmayan tüyler ürpertici konuşmayı sonsuz, uyuşuk bir saat boyunca çaresizce dinlemekten başka bir şey yapamadı.

Dorian, Rawnsley Malikânesi'nden cebinde altı pound ve birkaç peni ile geri çevrilmişti. Çünkü Lord Rawnsley ondan başını öne eğip pişmanlık dolu konuşmalar yapmasını ve af dilemesini beklemişti; Dorian ise Kont'un Kıyamet Günü'ne kadar bekleyebileceğine karar vermişti.

Büyükbabası ona, utanmazca ve pervasızca sadece deliliğe ve birlikte olduğu pislikten kaptığı iğrenç hastalıklar yüzünden iğrenç bir ölüme götürebilecek bir yol izleyen, en aşağılık iştahların kölesi olan bir zampara demişti.

Dorian bunun doğru olduğunu bilse de, kalbinde en ufak bir pişmanlık kııntısı bulamadığı için utançtan yerin dibine girmiş olmalıydı, Sadece öfke. Bir daha asla büyükbabasına boyun eğmeyecekti, eğemezdi. Sürünerek geri dönmektense pis bir çukurda açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Tamamen kendi başına hayatta kalması gerektiğinin bilincinde olarak oradan ayrıldı. Kont, serseri torununa yardım eden herkesin başına bela açardı.

Ve böylece Dorian Londra'ya gitti. Orada yeni bir kimliğe büründü ve kendini önemsiz kitlelerden biri haline getirdi. Doğu Yakası'nın kalabalık apartmanlarında rutubetli bir odada kalacak bir yer buldu ve gündüzleri liman işçisi, geceleri de yasal kopyacı olarak çalışmaya başladı. Her iki meslekte de geleceği yoktu, ama o zaman, tüm saygın kapılar ona kapandığı için geleceği de yoktu. Yine de, liman işleri zaman zaman azaldığında bile avukatlar onu meşgul ediyordu. Belgelerin tükenme tehlikesi çok azdı. Ve angarya ruhunu ezmekle tehdit ettiğinde, birkaç Paralar ona nispeten temiz bir fahişe ve bir şişe ile geçici bir rahatlama sağlayabilirdi.

Büyükbabası savurganın elleri ve dizleri üzerinde sürünerek geri dönmesini beklerken ve savurgan büyükbabasının ölmesini beklerken aylar yıllara yayıldı.

Ancak 1826'da Dorian'ın babasını, Hugo amcasını, iki halasını ve birkaç kuzenini kaybetmelerine neden olan grip salgını, efendilerine dokunmamıştı.

Sonra, 1827 yazında Dorian aniden hastalandı ve düşüşe geçti.

1

Dartmoor, Devon
Mayıs başı, 1828

Dorian Radmore Malikânesi'nin kütüphanesinde durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Uzakta, kırlar tüm kasvetli güzellikleriyle uzanıyordu. Aylar önce, Londra'da tehlikeli bir şekilde hastalandığında, kalemini tutamayacak kadar zayıf düştüğünde, hastalıklı hayallerini çağırdıkları kadar güçlü bir şekilde şimdi de onu çağırıyorlardı.

Ağustos ayında, bir avukatın katibi olan Hoskins, onu mürekkeple çizilmiş bir belgenin üzerine yığılmış, bilinci yerinde değilken bulmuştu.

Bir doktor getireyim.

Hayır. Doktor yok, Tanrı aşkına. Dartmoor. Beni Dartmoor'a götür. Döşemenin altında birikmiş para var.

Hoskins küçük hazineyi alıp kaçabilirdi ve Tanrı biliyordu ki bir kâtibin üç kuruşuyla yaşarken paraya ihtiyacı vardı. Bunun yerine Dorian'ın istediğini yapmakla kalmamış, ona göz kulak olmaya devam etmişti. Dorian iyileştikten sonra bile kalmıştı ya da öyle görünüyordu.

Görünürdeki bu iyileşme Dorian'ı yanıltmamıştı. Annesinin yıllar önce geçirdiği hastalık gibi bu hastalığın da sonun başlangıcı olduğundan şüphelenmişti.

Ocak ayında, baş ağrıları başladığında, şüpheleri doğrulandı. Haftalar geçtikçe, saldırılar giderek daha da şiddetlendi, tıpkı onunki gibi.

Önceki gece kafasını duvara vurmak istemişti.

...acı...kafatasımı parçalıyordu...doğru düzgün göremiyordum...düşünemiyordum.

Annesinin ne demek istediğini şimdi tamamen anlıyordu. Yine de, gördüğü parıldayan hayalet olmasaydı bu acıya katlanır, dün sabah Kneebones'u çağırmaıdı. O zaman Dorian bir şeyler yapılması gerektiğini fark etmişti; tıpkı annesinde olduğu gibi, silik görsel yanılsamalar tam gelişmiş fantezilere dönüşmeden ve onu da annesine yaptıkları gibi şiddete sürüklemeyen önce.

"Ne olduğunu biliyorum," demişti Dorian dün geldiğinde doktora. "Aynı beyin hastalığı olduğunu ve tedavisinin olmadığını biliyorum. Ama eğer idare edilebilecekse, buradaki zamanımı tamamlamayı tercih ederim. Eğer yardım edilebilecekse, annem gibi... sona ermemeyi tercih ederim."

Doğal olarak Kneebones kendi kendini tatmin etmeli ve kendi sonuçlarına varmalıydı. Ama Dorian'ın da çok iyi bildiğı gibi, sadece tek bir olası sonuç vardı. Annesi "görsel kimera "nın başlangıcından sonraki sekiz ay içinde ölmüştü - söylediğı gibi sadece rüyalarda değil, uyanırken de görmeye başladığı "hayaletler".

Kneebones'un verebileceğı en fazla süre altı aydı. Dorian'ın durumunda dejenerasyonun daha hızlı ilerlediğini, bunun da "cezalandırıcı derecede israflı bir yaşam tarzı" sayesinde olduğunu söyledi.

Yine de Kneebones ona şiddetli nöbetlerin yüksek dozda afyon sakızı ile yatıştırılabileceğini söylemişti.

Doktor, "Baban aşırı dozdan korktuğı için afyonu çok az veriyordu," diye açıkladı. "Sonra, büyükbaban geldiğinde, o mutsuz kadını bir afyon bağımlısına dönüştürdüğüm için öfkeleni. Ve sonra fantezi Uzmanlar geldi, 'zehir' dediler ve halüsinasyonlara *neden* olduğunu söylediler - oysa onları bastırmanın ve onu sakinleştirmenin tek yolu buydu."

Dorian şimdi o konuşmayı hatırlayarak gülümsüyordu. Opiyat bağımlılığı endişelerinin en küçüğüydü ve aşırı doz, zamanla, hoş bir rahatlama sağlayabilirdi.

Zamanla, ama henüz değil.

Dışarıdan bakıldığında sağlıklı ve güçlüydü ve Dartmoor'da, Eton'daki son yılından beri peşini bırakmayan kendinden nefret etme duygusundan kurtulmuştu; bir kadın şeklindeki baştan çıkarma ilk kez onu çağırmış ve onunla başa çıkamayacağını anlamıştı. Burada, annesinin de dediği gibi, ayartma yoktu. Eski kaşıntısını hissettiğinde ve huzursuzlandığında, kırlarda at sürüyor, yorulana kadar uzun ve sert at sürüyordu.

Burada bir sığınak bulmuştu. Olabildiğince uzun süre tadını çıkarmak istiyordu.

Koridordaki ayak seslerini duyan Dorian pencereden yana döndü ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Saçları modaya uymayacak kadar uzundu ama moda Dorian için yıllar önce anlamını yitirmişti ve tabutuna yattığında da bunun bir önemi olmayacaktı.

Tabut da onu pek rahatsız etmiyordu ve bir süredir de etmiyordu. Ölme fikrine alışmak için ayları vardı. Şimdi ise laudanum vaadiyle kalan endişesi hafifledi. İlaç onu sersemletecek, dönüşeceği sefil şeyin tam olarak farkına varmasını engelleyecek, ona bakanların da hayatlarından endişe etmelerine gerek kalmayacaktı.

Huzura benzer bir şey içinde, onurlu bir şekilde ölecekti. Kendi kendine, bunun Londra'nın lağım çukurlarındaki onlarca sefilden daha iyi olduğunu söyledi. Kesinlikle annesinin katlandıklarından daha iyiydi.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve Hoskins elinde bir mektupla içeri girdi. Mektubu, mührü açıkça görülebilecek şekilde kütüphanedeki masanın üzerine koydu.

Rawnsley Kontu'nun mührüydü.

"Kahretsin," dedi Dorian. Mektubu yırtıp açtı, taradı ve Hoskins'e uzattı.

Dorian, "Şimdi neden hiç kimse olmayı seçtiğimi anlıyorsunuz," dedi.

Hoskins Dorian'ın gerçek kimliğini daha dün öğrenmişti, aynı zamanda Dorian'ın sağlık durumu hakkında bilgilendirilmişti ve eğer isterse ayrılma fırsatı sunulmuştu. Ama Hoskins mücadele etmiş ve

Waterloo'da yaralanmıştı. Orada yaşadığı dehşetten sonra, sıradan bir deliye bakmak çocuk oyuncağıydı.

Dahası, Dorian'ı çok rahatlatan bir şekilde, Hoskins'in tavrı gerçekçi olmaya devam etmiş, ara sıra Dorian'ın moralini yükselten darağacı esprilerine de yer vermişti.

"Yaşlılığın getirdiği irascibility mi?" Hoskins mektubu geri verirken yumuşak bir sesle sordu. "Yoksa yaşlı beyefendi hep böyle miydi?"

"O imkânsız biri," dedi Dorian. "Sanırım öyle doğmuş. Ve oldukça inandırıcı. Gençliğimin büyük bölümünde, aslında her zaman hatalı olanın ben olduğuma inandım. Onunla başa çıkmak mümkün değil, Hoskins. Yapabileceğin tek şey onu görmezden gel. Bu kolay olmayacak." Mektuba kaşlarını çatarak baktı.

Hugo'nun dul eşi olan diğer teyzesi kısa bir süre önce Dartmoor'u ziyaret etmiş ve Dorian'ı kırlarda yaptığı dörtnal gezintilerinden birinde görmüştü. Kont'a Dorian'ın binicilik kıyafetlerinin -ya da kıyafetsizliğinin- oldukça abartılı bir tasvirini yazmış ve Radmore Malikânesi'nde yaşayan münzevi eksantrik hakkında çoğu cahilce spekülasyonlardan oluşan pek çok yerel dedikodu aktarmıştı.

Kontun mektubunda Dorian'ın on iki Mayıs'ta yapılacak aile meclisine -saçları düzgün bir şekilde tıraş edilmiş ve düzgün bir şekilde giyinmiş olarak- gelmesi ve kendini açıklaması emrediliyordu.

Eğer onu istiyorlarsa, gelip almak zorundaydılar, diye sessizce yemin etti Dorian ve onu asla canlı ele geçiremeyeceklerdi.

"Bir cevap mı yazdırmak istiyordunuz, efendim?" Hoskins sordu. "Yoksa ateşe mi atalım?"

"Kendi cevabımı yazacağım. Aksi takdirde suç ortağı olarak hedef gösterilecek ve onun haklı öfkesinin ağırlığını hissetmek zorunda kalacaksın." Dorian belli belirsiz gülümsedi. "*O zaman* onu ateşe atarız."

On iki Mayıs 1828'de Rawnsley Kontu ve adamlarının çoğu yakın aile Rawnsley Hall'un misafir odasında toplanmıştı.

O anda üstlerindeki atalardan kalma çatının bir bölümü çökmeyi seçti. Birkaç saniye içinde, birkaç ton kereste, taş ve çeşitli Dekoratif enkaz onları gömdü ve Dorian Camoys'u -katılmayan çok az aile üyesinden biri- yeni Rawnsley Kontu yaptı.

Gwendolyn Adams, Wiltshire'daki bir evin küçük oturma odasında, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmadığına emin olmadan önce haftalar önceki gazete haberini birkaç kez okudu.

Sonra dikkatini yazı masasındaki diğer üç belgeye verdi. Biri, şimdiki kontun yakın zamanda ölen teyzesi tarafından yazılmış bir mektuptu. Mektuba göre, yeğeni bir vahşiye dönüşmüştü. Saçları dizlerine kadar dökülüyor ve kana susamış bir pagan tanrısının adını taşıyan öldürücü beyaz bir atla kırlarda yarı çıplak dört nala koşuyordu.

İkinci belge, Kont'un kendi ailesine yazdığı bir mektubun taslağıydı. "vahşi" torunu. Bu, Gwendolyn'e varisin cenazeye neden katılmadığı konusunda çok iyi bir fikir verdi.

Üçüncü belge, şimdiki Lord Rawnsley'nin büyükbabasının iğrenç mektubuna verdiği cevaptı ve Gwendolyn'in, Dük d'Abonville'in gelip çirkin teklifini yaptığından beri ilk kez gülümsemesine neden oldu.

Abonville'in annesi, İngiliz Camoy'larının yüzyıllar önce filizlendiği Fransız ağacından bir de Camois'ydı ve dolayısıyla Rawnsley'nin çok uzaktan kuzeniydi. Abonville aynı zamanda Gwendolyn'in büyükannesi, Pembury Vikontesi Genevieve'in de nişanlısıydı.

İkili Camoys'un cenazesine katılmış, ardından canı sıkılan bir avukat en yakın erkek akraba olarak dükün yardımını istemişti: evrakların imzalanması ve bir dizi hukuki meselenin halledilmesi gerekiyordu ve şimdiki Lord Rawnsley sorumluluklarını üstlenmeyi reddetmişti.

Bu doğrultuda, Dük ve Genevieve Dartmoor'a gitmişlerdi. Orada, yeni kontun ölümcül bir beyin hastalığının kurbanı olduğunu keşfettiler.

Gwendolyn'in gülümsemesi soldu. İlk kuzeni Bertie Trent bu haberi çok kötü karşılamıştı. Şu anda ahırda saklanıyor, çocukluk arkadaşı Cat Camoys'tan gelen, okunamayacak kadar buruşmuş ve solmuş eski bir mektuba bakarak hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Kağıtları bir kenara bıraktı ve Bertie'nin verdiği minyatürü aldı. Onu.

Küçük benzerliğin Bertie'nin arkadaşını temsil ettiği iddia ediliyordu. Bir zamanlar Yıllar önce son derece beceriksiz bir ressam tarafından çizilmişti ve ona pek bir şey anlatmıyordu.

Yine de yirmi bir yaşındaki Gwendolyn, hayatının en önemli kararını iki santim çapındaki bir resme dayandıramayacak kadar akıllı başında bir kızdı.

Her şeyden önce, sivri burnu, çenesi ve imkansız kıvılcık saçlarıyla kendisinin de büyük bir güzellik olmadığını biliyordu. Birkaç talibinin cömertçe -ve çok aptalca- kodlar yazdığı yeşil gözlerinin her şeyi telafi ettiğinden şüpheliydi.

İkinci olarak, fiziksel çekiciliğin konuyla ilgisi yoktu. Rawnsley'den ona aşık olması istenmemişti, Rawnsley de ona aşık olmamıştı. Abonville ondan sadece kontla evlenmesini ve Camoy'ları kurtarmak için ona bir oğul doğurmasını istemişti. yok olmaktan kurtardı.

Kendisinden bunu yapması istenmişti çünkü erkek doğurmasıyla ünlü, olağanüstü doğurgan bir aileden geliyordu. Her iki özellik de kritikti, çünkü Rawnsley Kontu'nun varis bırakmak için fazla zamanı yoktu. Doktoru ona altı ay ömür biçmişti.

Ne yazık ki, beyin hastalığının kendisi hakkında bilgi veren hiçbir belge yoktu. Genevieve ve Abonville'in bildikleri az şey vardı ve bunları da çoğunlukla Kont'un uşağı Hoskins'ten öğrenmişlerdi. Lord Hazretleri hiçbir ayrıntıya gönüllü olmamıştı ve bilgi almak için ona baskı yapmak nezaketsizlik olurdu, Genevieve söylemişti.

Gwendolyn kaşlarını çatı.

Annesi o anda odaya girdi ve kapıyı usulca arkasından kapattı. "Bunu gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Gwendolyn'in masasının yanındaki koltuğa otururken. "Yoksa sadece babamın yararı için tereddüt gösterisinde mi bulunuyorsun?"

Düşünmek için zaman ayırmış olmasına rağmen, Gwendolyn tereddüt hissetmiyordu. Üstlenmesi istenen görevin hoş olmayacağını biliyordu. Ama bu onu zerre kadar korkutmuyordu.

Tatsızlık sadece beklenen bir şeydi. Hastalık, ister zihinsel ister bedensel olsun, nahoş bir şeydi; aksi takdirde onu ortadan kaldırmak için bu kadar emek harcanmazdı. Ama hastalık aynı zamanda son derece ilginçti ve Gwendolyn'e göre en ilginç hastalar delilerdi.

Lord Rawnsley'in hem gizemli bir nörolojik hastalığı hem de anormal davranışları bir araya getiren vakası onu daha fazla heyecanlandıramazdı.

Eğer Yüce Tanrı ona imzalı, şahitli ve noter tasdikli bir mektup göndermiş olsaydı, O'nun sonsuz bilgeliğiyle -ki bu konuda birden fazla kez şüpheyeye düşmüştü- kendisini özellikle bu amaç için yarattığından daha emin olamazdı.

"Düşünecek bir şey olmadığından kesinlikle emin olmaya çalışıyordum," dedi Gwendolyn annesine. "Öyle bir şey yok."

Annem uzun bir süre ona baktı. "Evet, göksel bir ses duydum. çağırdığından hiç şüphem yok. Ancak babam başka bir mesele."

Gwendolyn bunun çok iyi farkındaydı. Annem onu anlıyordu. Babam anlamıyordu. Ailenin hiçbir erkeği anlamıyordu. Buna Abonville de dahildi. Gwendolyn evlilik fikrinin büyükannesi tarafından babasının kafasına yerleştirildiğinden ve onu bu fikrin kendisine ait olduğuna ikna ettiğinden emindi. Neyse ki Genevieve'in bir Erkekleri istediği her şeye inandırma konusunda kıskanılacak bir yeteneği vardı.

Gwendolyn, "Genevieve'in onu ikna etmesine izin versek iyi olur," dedi. "Aksi takdirde gereksiz bir sürü engel çıkararak gecikmelere yol açacak ve

kaybedecek zamanımız yok. Rawnsley'nin aklını ne kadar koruyacağı belli değil ve yasal işlemler için aklı başında olmalı."

Gwendolyn'in tek endişesi bu değildi. Tam şu anda, Rawnsley Kontu o pervasız gezintilerinden birini yapıyor ve ölümcül bir risk alıyor olabilirdi. bir bataklığa yuvarlanmak.

O zaman hayatında gerçekten değerli bir şey yapma şansına asla sahip olamayacaktı.

Bu endişesini dile getiremeden annesi konuştu.

"Genevieve baban üzerinde çalışmaya başladı bile," dedi. "Benim gibi o da senin cevabının ne olacağını biliyordu. Aşağıya inip ona darbeyi indirmesi için işaret vereceğim." Ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim anne," dedi Gwendolyn.

"Boş ver onu," dedi annem sertçe. "Rawnsley Kontesi olsan bile senin için dileyeceğim şey bu değil. Eğer o genç adam Bertie'nin arkadaşı olmasaydı ve Eton boyunca senin aptal kuzenine göz kulak olmasaydı -ve Güphesiz onun değersiz boynunu yüzlerce kez kurtarmasaydı-" Gözleri doldu ve sesi titreyerek devam etti, "Ah, Gwendolyn, gitmene asla izin vermem. Ama zavallı çocuğu yalnız başına ölüme terk edemeyiz." Gwendolyn'in omzunu sıktı. "Sana ihtiyacı var ve önemli olan tek şey de bu, biliyorum."

Dorian Camoys kendi kütüphanesinde kapana kısılmış bir şekilde duruyordu.

Duc d'Abonville'in kapıya gelmesinin üzerinden iki haftadan az bir süre geçmişti.

Şimdi Fransız geri dönmüştü; elinde özel bir ruhsat ve Dorian'ın hemen evlenmesini istediği bir kadın vardı.

Dorian Fransız'la ve onun gülünç emirleriyle kolayca başa çıkabilirdi. Ne yazık ki, Leydi Pembury ve

Dorian'ın henüz tanışmadığı ve tanışmayı düşünmediği kız Abonville, müstakbel torunu Bertie Trent'i de getirmişti.

Bertie de arkadaşının sağdıcı olmayı kafasına koymuştu.

Bertie'nin aklına bir şey girdiğinde, onu çıkarmak neredeyse imkansızdı. Çünkü Bertie Trent gelmiş geçmiş en aptal adamlardan biriydi. Dorian bunun nedenini uzun zaman önce anlamıştı. Bertie şimdiye kadar sahip olduğu tek arkadaşıydı ve Dorian'ın çocuksu duygularını incitmeye dayanamayacağı bir arkadaşı.

En yakın arkadaşının en sevdiği kadın kuzeniyle evlenmesine çok sevinen Bertie'yi üzmemeye çalışırken Abonville'e doğru düzgün öfkelenmek imkânsızdı.

Bertie her zamanki gibi meseleleri yanlış yorumlayarak, "Sadece Gwen," diyordu. "Bir kız için hiç de fena değil. Jess gibi değil ama kız kardeşimi kimseye, özellikle de sana vermek istemem, o zaman kardeşim olsan bile, çünkü bir adamın gün boyu onu dinlemek zorunda kalmasından daha kötü bir şey düşünemiyorum. Ancak Dain onu idare edebilir - ama o senden daha iri ve öyle olsa bile, ellerinin dolu olduğunu söyleyebilirim. Yine de, zaten zincirlendiler, bu yüzden ondan güvendesin ve Gwen ondan hiç hoşlanmıyor. Ne zaman Abonville bize evlenmek istediğinizi söyledi ve Gwen'in uygun olacağını düşünüyordu, ben de-"

"Bertie, ben evlenmek istemiyordum," diye araya girdi Dorian. "Bu çok saçma bir hata."

"Hata yapmadım," dedi Abonville. Kapının önünde durdu, seçkin yüzü sertti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Söz verdin kuzen. Görevinin bilincinde olduğunu ve sana sahip olmak isteyen bir kız bulabilirsem evleneceğini söyledin."

"Ne söylediğimin bir önemi yok - eğer söylediysem," dedi Dorian sertçe. "Siz geldiğinizde başım ağrıyordu ve afyon ilacı almıştım. O sırada aklım başımda değildi."

"Tamamen mantıklı davrandın."

"Olmuş olamam!" Dorian tersledi. "Olsaydım bile böyle bir şeyi asla kabul etmezdim. Ben lanet olası bir öküz değilim. Son aylarımı üreyerek geçirmeyeceğim!"

Bu bir hataydı. Bertie'nin yuvarlak mavi gözleri dolmaya başladı. "Sorun yok, Cat," dedi. "Her zaman bana destek olduğun gibi ben de sana destek olacağım. Ama söz vermiş olmalısın, yoksa Abonville söz verdiğini söyleyip Gwen'le konuşmazdı. Çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak ama üzülecek bir tip olmadığından bunu atlatacaktır. Ama kuzen olabileceğimizi bir düşünsene, sen bir çocuk yaparsan ben de vaftiz babası olabilirim, biliyorsun."

Dorian lanetli düke kötücül bir bakış fırlattı. Bunu o yapmıştı. Bertie'nin kafasını, onun aklına sokacağından emin olduğu fikirlerle doldurmuştu. çocuksu kalbi: ölen arkadaşının sağdıçlığını yapmak, Dorian'ın kuzeni olmak, sonra da hayali çocukların vaftiz babası olmak.

Ve zavallı Bertie, kalbi iyi niyetle dolu olmasına rağmen bunun neden imkânsız olduğunu asla anlayamayacaktı. Dorian'ın neden yalnız ölmesi gerektiğini asla anlayamayacaktı.

"Senin yanında olacağım," demişti ve Bertie de öyle yapacaktı. Dorian kuzeniyle evlenmezse, Bertie kalacaktı. Her iki durumda da Dorian'ın hiç şansı olmayacaktı. Huzur içinde ölmesine asla izin vermeyeceklerdi.

Dorian artık kendi başına düşünemeyecek hale geldiğinde, Bertie -ya da Abonville ya da karısı- deli adamlarla ilgilenmeleri için uzmanları çağıracaktı.

Ve Dorian bunun nereye varacağını biliyordu: Annesi gibi ölecek, bir hayvan gibi kafese kapatılacaktı... tabii önce kendini öldürmezse.

Ama mezara gitmek için acele etmeyecekti. Hâlâ zamanı vardı ve bunun tadını çıkarmaya, kalan her değerli an için akıl sağlığının ve gücünün tadını çıkarmaya niyetliydi.

Kendine sakinleşmesini söyledi. Kapana kısılmamıştı. Sadece öyle görünüyordu, bir tarafta sadık, ahmak Bertie, vaftiz çocuklarından bahsediyor ve

Abonville diğerk tarafta, kapıyı kapatıyor.

Dorian henüz annesi gibi zayıf ve çaresiz değildi. Soğukkanlılığını koruduğı sürece bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Yarım saat sonra Dorian, Hagsmire'a giden dar patıkada dört nala gidiyordu. Gülüyordu, çünkü numara işe yaramıştı.

Ani bir pişmanlık krizine girmiş gibi davranmak yeterince kolaydı. Büyükbabasıyla yıllarca çalışmış olan Dorian, pişman ve Abonville'in çabaları için minnettar görünmekte hiç zorlanmamıştı. Ve böylece, Dorian Geliniyle buluşmadan önce kendini toparlamak için birkaç dakika isteyen iki konuk kütüphaneden çıktı.

O da pencereden çıktı, bahçeden geçti, sonra koşarak ahıra gitti.

Onu Hagsmire'a kadar takip etmeyeceklerini biliyordu. Kendi seyisi bile, fırtına bulutlarının tepesinde dolaştığı bugün, dolambaçlı yola girmeye cesaret edemezdi.

Ama o ve Isis daha önce de Dartmoor fırtınalarını beklemişlerdi. Dorian onu eski alışkanlıklarına, şarabın ve kadınların yanıltıcı rahatlığına iten iç şeytanlarını yenerken, daha önce pek çok kez sığındıkları çatlak granit yığını bulmak için bolca zaman vardı.

Arasalar bile istenmeyen misafiri onu asla bulamayacaktı ve o teslim olmadan çok önce dönmesini beklemekten vazgeçeceklerdi. Özel şeytanlarına ya da büyükbabasına boyun eğmemişti ve soyağacına takıntılı, zorba bir Fransız asilzadesine de boyun eğmeyecekti.

Artık Görev'e boyun eğmek yoktu. Yeni Rawnsley Kontu birkaç ay içinde ölecekti ve bu da bu lanetin sonu olacaktı. Camoys hattı. Ve eğer Abonville bundan hoşlanmadıysa, Fransız dallarından birini söküp buraya diksın ve zavallıyı Bertie'nin kuzeniyle evlendirsın.

Çünkü Dorian Camoys'la evlenmesinin tek yolu, tüm gelin takımı ve vaizle birlikte Hagsmire'a gelmesi ve o zaman bile birinin damadı bir kayayla sıkıştırması gerektiğinden emin oldu. Çünkü damat dipsiz bir bataklık çukuruna dalacaktı.

Şimdi herhangi bir kadını hayatına almadan ve onun akılsız bir hayvana dönüşmesini izlemesine izin vermeden önce.

Gök gürültüsü uzaktan belli belirsiz gümbürdedi.

Ya da Dorian ilk başta öyle düşünmüştü, ta ki gümbürtünün gök gürültüsü gibi duraklamadığını, sürekli devam ettiğini ve giderek daha da yükseldiğini fark edene kadar. Ve ses yükseldikçe ve yaklaştıkça, gök gürültüsü sesi azalıyor ve daha çok... toynak seslerine benziyordu.

Önce arkasına, sonra hızla önüne baktı.

Kendi kendine, son karşılaşmanın onu şüphelendiğinden daha fazla tedirgin ettiğini ve az önce gördüğüne inandığı şeyin dejenere olan beyninin bir oyunu olduğunu söyledi.

Dartmoor'un her yerinde cinlerin yaşadığına inanan cahil köylüler, bölgeye musallat olduklarına inandıkları cadılar için Hagsmire adını vermişlerdi.

Sis ve fırtına sırasında, hayalet gibi küheylanlara binip kurbanlarını bataklığa doğru kovalarlardı.

Toynak sesleri daha da arttı.

O şey ona yaklaşıyordu.

Arkasına baktı, kalbi çarpıyor, sinirleri karıncalanıyordu.

Orada olamayacağından emin olsa da, gözleri ona orada olduğunu söylüyordu: devasa bir doru ata binen şeytani görünümlü bir kadın. Ateş kırmızısı saçlarından oluşan karmakarışık bir yelesi yüzünde çılgınca uçuşuyordu. Cesurca ata biniyor, soluk pelerini arkasından sarkıyor, etekleri dizlerine kadar iniyor ve hayalet gibi beyaz uzuvlarını utanmazca sergiliyordu.

Sadece bir anlık bir bakış olmasına rağmen, bu kısa dikkat dağınıklığı ölümcül oldu, çünkü bir sonraki anda Isis çok keskin bir dönüş yaptı.

Dorian bir kalp atışı kadar geç tepki verdi ve kısrağın kaygan eğimden aşağıya, aşağıda bekleyen bataklığa doğru savruldu.

Solgun kısrağın karanlık çukurun kenarından geri çekilmeyi başardı ama bu sırada efendisini de üzerinden attı.

Gwendolyn bineğinden aşağı atladı, getirdiği ipi topladı ve eğimden aşağı, bataklığın kenarına doğru tırmandı.

Durduğu yerden birkaç metre ötede, Rawnsley Kontu gri bir çamur çukurunda çırpınıyordu. Kim'in bataklığa ulaşması birkaç dakika sürmüştü, adam bataklığın kalbine doğru kaymıştı ve ayak basacak yer bulma çabaları Kim'i daha da derine çekmişti.

Yine de çamur sadece kalçalarına kadar yükselmişti ve Gwendolyn'in değerlendirici bakışları bu bataklık parçasının çevresinin nispeten dar olduğunu gösteriyordu.

Etrafını incelerken bile güven verici sesler çıkararak kısrağa doğru ilerliyordu. Rawnsley'nin ona gitmesi için bağırırken öfkeyle küfrettiğinin farkındaydı ama buna aldırmadı.

"Mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalış," dedi ona sakinçe. "Seni bir dakika içinde çıkaracağız."

"Git buradan!" diye bağırdı. "Atımı rahat bırak, seni lanet olası cadı! Kaç, Isis! Eve!"

Ama Gwendolyn kısrağın yelesinin altını okşuyordu ve yaratık, efendisinin bağırıışlarına ve küfürlerine rağmen sakinleşiyordu. Uysalca duruyordu.

Gwendolyn üzengi kayışını çözdü, üzengi demirini çıkardı ve kayışı yeniden bağladı. İpin bir ucunu kayıştan geçirdi ve düğümledi. Sonra kısrağı bataklığa yaklaştırdı.

Rawnsley küfretmeyi bırakmıştı ve eskisi kadar çırpınmıyordu. Rawnsley'nin aklının başına gelip gelmediğini ya da sadece bitkin düşüp düşmediğini bilmiyordu. Yine de adamın beline kadar battığını görebiliyordu. Hızla ipin serbest ucuna bir halka bağladı.

"Şimdi dikkatli bak," diye seslendi ona. "Onu fırlatacağım."

"Düşeceksin, seni aptal-"

İpi fırlattı. Adam yakaladı... ve ıskaladı. Ve bolca küfretti. Gwendolyn hemen geri çekti ve tekrar denedi.

Beşinci denemede yakaladı.

"İki elinizle tutunmaya çalışın," dedi. "Ve bize yardım etmeye çalışma. Kütükmüşsün gibi davran. Olabildiğince hareketsiz kal."

Bunun çok zor olduğunu biliyordu. İnsan batarken mücadele etmek içgüdüsel bir şeydi. Ama bataklıkla mücadele ederse daha hızlı batacaaktı ve ne kadar derine batarsa onu çıkarmak o kadar zor olacaktı. Burada, güvenli olan yerde bile, ıslak zemin zar zor yürünebilir durumdaydı. Botları ayak bileklerine kadar çamura batıyordu. Isis de çamurun yanı sıra efendisinin ağırlığıyla ve onu aşağı çeken güçlü bataklıkla mücadele etmek zorundaydı.

Gwendolyn, yine de başaracaklarından emindi. Dizginleri bir elinden geçirdi ve diğer eliyle üzengi kayışını ve ipi kavradı.

Sonra kısrağı bataklıktan yana doğru hareket edecek şekilde çevirdi ve onu kurtarmanın ilk temkinli adımlarına başlattı. "Yavaşça, Isis," diye mırıldandı. "Acele etmek istediğini biliyorum, ben de öyle ama kollarını yuvalarından çıkarma riskini göze alamayız."

Bataklıktan kurtulur kurtulmaz yere yığıldı ama Gwendolyn Isis'le birlikte dizgin yoluna dönerken onu bıraktı. At tüm çile boyunca iyi ve sabırlı davranmış olsa da, huzursuz ve sinirliydi

ve Gwendolyn başıboş bırakılırsa bataklığa saplanabileceğinden endişe ediyordu. İnsan hem ata hem de efendisine aynı anda bakamazdı.

Isis'i Bertie'nin beygirinin yanına yerleştirip heybeden bir konyak şişesi aldığı anda ve aceleyle Rawnsley'e döndüğünde, beygir tamamen kendine gelmişti. Görüldüğü ve duyulduğu kadarıyla son derece huysuz bir bilince.

Siyah yelesinden çamur damlıyordu ve onu yüzünden uzaklaştırıp kendini oturur pozisyona getirirken nefesinin altından küfrediyordu.

"Şeytan seni alsın ve cehennemde kızartsın!" diye hırladı. "Kendini ve atımı öldürebilirdin. Sana gitmeni söyledim, lanet olsun sana!"

Yüzüne gri-yeşil bir balçık maskesi yapışmıştı. Ancak bu çamurlu kaplamanın altında bile yüz hatları minyatürdekinden daha güçlü ve keskin görünüyordu. Bu sert, keskin bir şekilde kazınmış bir yüzdü, oysa boyalı olan hastalıklı görünümlü ve kabarıktı.

Geri kalanı da hastalıklı görünmüyordu. Kontun bataklıkta ıslanmış Giysiler geniş omuzlara ve sırtta, gergin, dar bir bele ve uzun bacaklara yapışıyordu ve bunların her santimi kaslıydı.

Gerçek resimden o kadar farklıydı ki Gwendolyn bir an için birinin ona şaka yapıp yapmadığını ve bunun Rawnsley olmadığını düşündü.

Sonra çamurla kaplı eldivenlerini çıkardı ve parmaklarıyla gözlerindeki pisliği sildi ve ona baktı... ve kadın dondu, kalbi bir sonraki planlanmış atışı kaçırırken nefesi boğazında sıkıştı.

Bertie ona Kedi diyordu çünkü okuldaki bütün arkadaşlarının ona böyle seslendiğini söylüyordu. Gwendolyn nedenini şimdi anlıyordu.

Rawnsley Kontu'nun gözleri sararmıştı.

İnsan kahverengisi ya da ela değil, kedi kehribar altınıydı. Bir orman yırtıcısının gözleri gibiydiler, parlak ve tehlikeliydiler.

Neyse ki Gwendolyn'in gözü kolay kolay korkmazdı. Yaşadığı şok kısa sürede geçti ve onun yanına diz çökerek şişeyi sakın bir elle uzattı.

Cevap verirken sesi de sabitti. "Kendine saygısı olan hiçbir cadı bir ölümlünün emriyle çekip gitmez. Utanç içinde meclisten kovulur."

Şişeyi ondan aldı ve içti, niyetli sarı bakışları onun yüzünü hiç terk etmedi.

"En iyi cadıların Dartmoor'a dostları için geldiğini bilmiyor olabilirsin," dedi. "Kara bir kedi olmazsa olmazdır. Tek sen olduğun için mevcut-"

"Müsait değilim ve lanet olası bir tekir değilim, seni kaçık küçük cehennem köpeği! Ve senin kim olduğunu biliyorum. Sen lanet kuzensin, değil mi? Sadece Bertie'nin akrabalarından biri böyle çılgınca bir bataklığın içine dörtnala girip, bir atı ve kendi cılız boynunu riske atarak, bir adamı içine düştüğü durumdan kurtarabilir. Ve ben kurtarılmayı istemedim, Şeytan seni şaşırtıyor! Benim için fark etmez, zaten bir ayağım çukurda, yoksa sana söylemediler mi?"

"Evet, bana söylediler," diye sakince cevap verdi. "Ama ben bütün gün gelmedim. sadece ilk engelde geri dönmek için. Sizin için her şeyin aynı olduğunun farkındayım. Bataklığın seni kafana bir tabanca dayama, kendini asma ya da aklından her ne geçiyorsa onu yapma zahmetinden kurtaracağının farkındayım. Ama bunu daha sonra, biz evlendikten sonra da yapabilirsin. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı üzgünüm lordum ama törenden önce ölmenize izin veremem, yoksa hastanemi asla alamam."

Geçmişte, Gwendolyn genellikle şaşırtıcı ifadelerden tatmin edici sonuçlar elde ederdi.

Bu sefer de işe yaradı.

Hafifçe geri çekildi ve öfkeli ifadesi yumuşayarak şaşkınlığa dönüştü.

"Bu yeterince basit," dedi. "Benim sana, senin de bana ihtiyacın var - gerçi hakkımda hemen hemen hiçbir şey bilmediğin için şu anda buna inanmanı bekleyemem."

Yukarıya doğru baktı. "Sular altında kalmak üzereyiz. Bir barınak bulmamız gerekecek - atların iyiliği için, demek istediğim, akciğer hummasından ölmeyi de umursamayacağınıza göre. Bu hiç de sakıncalı değil. Fırtınanın dinmesini beklemek bize özel sohbet etme şansı verecek."

2

Dorian, "Hayır, bilmiyorsun," dedi. Kelimeler mırıltı halinde çıkıyordu. Kızın inatla duymazdan geldiği itirazları haykırmaktan boğazı düğümlenmişti.

Uzattığı eli görmezden gelerek sendeleyerek ayağa kalktı. Dik durmak ayağa kalkmaktan daha da zor oldu.

Meğer mirler insanı öylece yutmuyormuş. Annesi önce çiğnediklerini açıklamayı başaramamıştı. Kemiklerinizin derisini emmeye, organlarınızı ve kaslarınızı ezerek jöle haline getirmeye çalışıyorlardı. Vücudunun her santimi, içi ve dışı acıyla zonkluyordu. O bunu görmezden geldi.

"Özel bir görüşme olmayacak," dedi kolundan tutarak ve onu yokuşa doğru yürüterek. "Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Seni eve geri götürüyorum, sonra da geldiğin yere geri döneceksin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. Sesi aynı seviyede kaldı ve kendini onun elinden kurtarmak için hiçbir çaba göstermedi.

Aniden bıraktı, keşke kızın ince kolunu o sersemce şekilde tutmasaydı. Hagsmire'da ikamet etmek istemiyorsa onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Yokuşu tek başına tırmanmaya başladı.

Bir süre sonra o da peşinden gitti. "Neden kaçtın?" diye sordu.

"Delilik krizine girdim." Adam yoluna devam etti.

"İnsan Bertie'yle uzun süre sohbet edince böyle oluyor," dedi. "Bazen onu sarsmak zorunda kalıyorum. Aksi takdirde, konuşmaya devam eder ve ne söylediğini tamamen unutur ve insan takip etmeye çalışırken sersemleyebilir."

"Bertie'yi çok severim," dedi soğuk bir sesle.

"Ben de öyle," dedi. "Ama mucizevi bir şekilde aptal, değil mi? Kuzen Jessica ayağı ağzında doğduğunu ve o zamandan beri çıkaramadığını söylüyor. Sanırım sana sonsuz bağlılık için çok üzücü yeminler etmiş olmalı. Bana kaçtığını söylemek için dışarı çıktığında mendiline hüngür hüngür ağlıyordu. Yani ondan anlaşılır bir açıklama almak mümkün değildi. Abonville de sadece korkunç bir hata yaptığını ve Genevieve'in beni hana geri götürmesi gerektiğini söyledi."

"Belli ki Abonville'i benden daha fazla dikkate almamışsın," dedi Dorian sinirli bir şekilde. "Görünüşe göre 'git' kelimesinin senin için hiçbir anlamı yok."

"Her zaman bana söyleneni yapsaydım, asla bir şey başaramazdım" dedi. "Neyse ki Abonville emirlere körü körüne itaat etmediğimin farkında. Bu yüzden, senin peşinden gitmem gerektiğini söylediğimde ve büyükannem de kabul ettiğinde, Bertie'yi kütüphaneye geri götürdü ve konyağa doğru yöneldiler."

Dizginli patıkaya ulaşmışlardı. Dorian atına binmek ve onu dinlemek zorunda kalmamak için ata binmek istiyordu ama bacak kasları dayanamıyordu.

Saçları çamurlu balçıkla kaplıydı ve soğuk balçık boynundan aşağı süzülüyordu. Balçık sağ olsun, leş gibi kokuyordu. Umursamayacak kadar yorgun ve sarsılmıştı.

Sendeleyerek bir kayanın yanına gitti ve oturup sırlıklam olmuş bedenine baktı. Solunumunun yavaşlamasını ve beyninin sakinleşmesini beklerken

pantolon giydi. "Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma olmuş," dedi.

Şimdiye kadar onun dengesiz olduğunu anlamış olması gerekirken, neden ondan uzak durmadığını anlayamıyordu. Bu onun için kesinlikle aşikârdı.

Bir tutam ıslak saç gözlerinden uzaklaştırdı ve ona baktı. Arkasından dörtlüye koşarken eskisi kadar iblis gibi görünmese de, hâlâ bir cadıya benziyordu. Sivri küçük burnu, çenesi ve dar, yukarı kalkık yeşil gözleriyle genç bir cadıya... Ve saçlarıyla, vahşi kızıl saçlarıyla. Normal bir kırmızı bile değildi, tuhaf bir kestane rengiydi, yaklaşan fırtınanın karanlığında bile ateş gibi parlıyordu.

Yine de, her ne kadar tuhaf olsa da, Dorian bu genç İngiliz kadını Şeytan'ın hizmetçilerinden biriyle karıştırdığına inanamıyordu.

Bu kadar öfkelenmesine izin vermemeliydi, diye kendi kendine sitem etti. Eğer iki adamla birlikte kalıp sabırla ve mantıklı bir şekilde tartışsaydı... ama yapmamıştı. Bunun yerine kaçmıştı -baştan çıkarıcı bir şeyden kaçmıştı, evet, ama onun sıradan bir kızdan kaçtığını düşüneceklerdi- ve şimdi onun bir deli olduğundan hiç kuşku duymayacaklardı! Abonville muhtemelen onu muayene ettirecek ve akıl sağlığının yerinde olmadığına dair rapor verecekti.

"Cehenneme kadar yolum var," diye mırıldandı.

"Seni rahatsız etmek istemem," dedi, "ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Benim hakkımda ne söylediler de kaçtın? Beynimi zorluyorum ama tek düşünebildiğim Bertie-"

"Onunla ne yapacağımı bilemedim!" diye tersledi. "Aptal herif trajik sonuna kadar benimle kalmak istiyor ve ben ondan asla kurtulamayacağım.

şiddete başvurmadan." *Sonra beni hapse atacaklar*, diye ekledi sessizce.

"Onu uzaklaştırabilirim," dedi. "Onunla gerçekten iletişim kurabilen birkaç kişiden biriyim. Hepsi bu mu?"

"Hepsi mi?" diye yineledi. "Hayır, hepsi bu değil. Hepinizin gitmesini istiyorum. Trajik durumumdan söz edildiği anda hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Bertie'ye ihtiyacım yok. Abonville'in benim için neyin iyi olduğunu ve ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım yok. Bunu bir ömür boyu yaşadım. Ve en önemlisi, lanet olası bir eşe ihtiyacım yok!"

Göğsündeki şeytanlar, en çok ihtiyaç duyduğu şeyin bir eş olduğunu haykırıyor ve aceleyle uzaklaştırdığı erotik imgeler çağırıyordu.

Alnında bir büzölme belirdi. "Bu çok garip. Abonville'in yanlış anlayacağını düşünmezdim. İngilizcesi mükemmeldir. Yoksa evlenmek konusunda fikrinizi mi değiştirdiniz? Keşke açıklasanız lordum. İnsan tamamen karanlıkta kaldığında bir duruma mantıklı bir şekilde yanıt vermek çok zordur."

"Fikrimi değiştirmedim," dedi, genç -çok genç- kaşının çatıklığını düzeltmek için delice bir dürtüye karşı koyarak. "Abonville'in ve büyükannenin ziyaretini hayal meyal hatırlıyorum -her ne zamansa- ve onun benimle nasıl binlerce kez kuzen olduğumuzu açıkladığını. Tüm hatırladığım bu ve bu kadar çok şey hatırlamam şaşırtıcı, çünkü o gelmeden kısa bir süre önce yaklaşık bir galon afyon sakızı içmiştim. geldi."

Yüz ifadesi netleşti. "Oh, şimdi anlıyorum. Bazı kişiler afyonun etkisi altında son derece uysal olurlar. Söyledikleri her kelimeye sevecenlikle katılmış olmalısınız ve bu sırada neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikriniz yoktu."

Gök gürültüsü uzaktan homurdanıyordu ve kara bulutlar yığılıyordu başlarının üstünde. Tehditkâr havaya hiç aldırıyor gibi görünüyordu. Sadece sessiz bir konsantrasyonla onu izliyordu. Sabit yeşil bakışlar göğsünde tehlikeli bir özlem uyandırıyor. Bunu da geri püskürttü.

"Açıklamaya çalıştım," dedi sert bir sesle, "ama beni dinlemeyi reddetti."

"Hiç şaşırmadım," dedi. "İlk karşılaştığı Rawnsley'nin nispeten aklı başında olduğunu düşündüğünden emindi - çünkü o Rawnsley, Abonville'in söylediği her şeye mantıklı bir şekilde katılıyordu. Bugün aynı fikirde olmadığınızda, bunu geçici bir delilik nöbetine bağlamak zorundaydı."

"Bu düşünce aklımdan geçti," diye mırıldandı.

"Birçok insan görünüşte mantıksız davranışlara aynı şekilde tepki verir" dedi. "Muhtemelen söylediklerinizi dinlemek yerine, çarpım tablosunun çocuklara öğretildiği gibi, söylediklerini defalarca tekrarlayarak size rasyonellik aşlamaya çalıştı. Daha iyi bilmesi gereken tıp uzmanları bile bunun, tedirgin durumdaki bireylerle başa çıkmanın 'aydınlanmış' bir yolu olduğuna inanıyor."

Sivri burnunu kırıştırdı. "Bu çok can sıkıcı. Sabrını kaybedip çekip gitmene şaşmamalı."

"Yine de bu bir hataydı," dedi. "Kalmalı ve onunla konuşmalıydım."

"Nefes kaybı," dedi hızlıca. "Akli dengenizden şüphe ediliyor. Açıklama, akıl sağlığından şüphe edilmeyen birinden gelmeli. Ben ona açıklayacağım, o da beni dinleyecek."

Durakladı, etrafına bakındı. "Fırtına beklediğim kadar çabuk üzerimize gelmiyor. İlahi takdir ilk kez biraz düşünceli davranıyor. Sorunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadan geri dönmekten nefret ederdim. Cevaptan tamamen memnun olduğumdan değil. Yine de insan aklı başında değilken verdiği bir sözü tutamaz."

Bertie onun hüznü birisi olmadığını söylemişti. Yine de sesindeki belli belirsiz boyun eğiş, Dorian'ın kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Onun hayatını kurtarmıştı. Kurtarılmak istediğinden hiç emin olmasa da, cesaretini ve etkinliğini takdir edebiliyordu. Ayrıca onu sakinleştirmişti. Onu dinlemişti. Onu anlamıştı.

Ona ne kadar açıklama borçlu olduğunu ve bunu söylemek için kendine ne kadar güvenebileceğini merak ederek başka tarafa baktı.

Uzak bir tepenin üzerinden sivri bir ateş dalı fırladı. Gök gürledi.

Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Bu sana... hastalıklı gelmiyor mu?" diye sordu. "Her zaman olduğu gibi şimdi de bir eş almam?"

Omuz silkti. "Size nasıl öyle görüldüğünü anlayabiliyorum. Yine de bu yaşlı bir adamın genç bir kadınla evlenmesinden çok da farklı değil, ki bu sık sık oluyor."

Olurdu, Dorian biliyordu. Böyle bir evlilik birkaç ay, belki de birkaç yıl boyunca ağzından salyalar akan bir sakata hizmet etmek anlamına geliyordu. Bir ödül
Zengin dulluğu ve bağımsızlığı bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Açgözlülükle hareket ettiği için bir kadına hakaret edecek biri değildi. Sanki hiç aziz olmamış gibi.

Üstelik bazı kadınların olağanüstü bir dayanma gücüne sahip olduğunun da farkındaydı. Bir ceset kadar iyi olan bir adamla yatmakla, sarhoş, şehvet düşkününü bir sersemle yatmak arasında çok mu fark vardı, diye merak etti,
İhtiyaç duyduğunda doyumsuz, sonrasında ise hüznü müydü?

Çok uzun zaman önce böyle bir adamdı.

Geçmişten ve eğer aşağılık benliğine boyun eğip kızın teklifini kabul ederse gelecekte başına geleceklerden ürperdi.

"Geri dönsek iyi olacak," dedi. "Yorgunsunuz, ıslandınız ve üşüdünüz."

Döndü ve atına doğru ilerledi.

Dorian ayağa kalktı ve onu takip etti, daha fazla açıklama istemediği için rahatlamıştı. Zaten istediğinden fazlasını söylemiş olmasına rağmen, yine de ona daha fazlasını anlatmak, açıklamak istiyordu. Ama bu, onun kirliliğini anlatmak anlamına geliyordu.

ve önünde uzanan çaresiz embesillik. Olduğu gibi bırakmak daha iyi, dedi kendi kendine. Durumu kabullenmiş görünüyordu.

Doru ata ulaştıklarında Dorian kendi kendine, başını belaya sokmadan önce dilini tutmasını söylemekle o kadar meşguldü ki durup düşünmeden kızı kucağına aldı ve eyerin üzerine oturttu.

Çok geç, bunun bir erkek eyeri olduğunu hatırladı.

Bacağını salladı ve rahatça üzerine yerleşti, safça birkaç santimlik kadınsı iç çamaşırını onun görüşüne açtı.

Kombinezonunun kirli paçaları ve balçık kaplı botları arasında çamurlu çorabı ince, kıvrımlı bir baldırı sarıyordu.

Dorian sessizce kendine küfrederek geri çekildi.

Onun yardımına ihtiyacı yoktu. Kendi atına binip eve doğru yola çıkabilir ve onu kendi başının çaresine bakmaya bırakabilirdi. Bir bataklıktan yeni kurtulmuştu. Böyle bir zamanda kimse ondan yiğitlik taslamasını beklemezdi ve belli ki o da çaresiz bir kadın değildi.

Zihninin geçmişte dolaşmasına izin vermemeliydi. Ona dokunmamalı ya da bacaklarının neye benzediğini fark edecek kadar yaklaşmamalıydı. Daha şimdiden direncinin zayıfladığını hissediyordu. Hain zihninde mazeretler oluşuyordu; güvenmemesi gerektiğini bildiği sahte vaatler. Bu ayartmaya boyun eğerse, onun için hiçbir rahatlama ya da kurtuluş olmayacaktı. Daha önce hiç olmamıştı: sadece geçici bir unutkanlık ve sonrasında kendinden nefret etme.

Aceleyle İsis'in yanına gitti ve aceleyle atına bindi.

Gwendolyn Adams ünlü bir femme'in torunu değildi. hiçbir şey için fatale. Gwendolyn, Genevieve'in kuzguni saçlarını, kalp durduran yüzünü ya da kurnazca baştan çıkarıcı yöntemlerini miras almamış olsa da, bazı içgüdüleri miras almıştı.

Egzotik sarı bakışları bacağında gezinen Rawnsley Kontu'nun yüz ifadesini yorumlamakta fazla zorlanmadı.

Adamın bakışları nezaketin izin verdiğiinden en az iki nabız atımı daha uzun kaldığında kendi tepkisini yorumlamakta da fazla zorlanmadı. Adamın gözlerindeki sıcak kıvılcım bacaklarına sıçramış ve küçük bir ateş yakarak kombinezonunun altından yukarı doğru fırlamış ve dizlerinin üzerinden geçerek, karnının çukuruna girmeden önce yaramaz sıcaklığıyla kalçalarını kızdırmıştı. Orada, daha önce duymuş olduğu ama hayatında hiç deneyimlemediği hisleri harekete geçirdi.

Rawnsley'in çılgın Kontu'nun böyle duygular uyandıracığını hiç düşünmemişti, ama o zaman, beklediği gibi biri değildi.

Bataklık ve uyguladığı acı verici basınç hakkında bir şeyler okumuştı. Adamın kendisini bir boğa sürüsü tarafından ezilmiş gibi hissettiğinden emindi. Yine de onu ince Dartmoor toprağından bir papatya koparır gibi kolayca kaldırmıştı. Şimdi onun uzun, güçlü bedenini, kır çiçekleri toplamaktan daha yorucu bir şey yapmamış gibi tek bir hareketle eyere doğru sallamasını izliyordu.

Şaşkınlık içinde, dar ve dolambaçlı yolda sessizce kontu takip etti.

Yağmur yağıyordu ama gönülsüzce. Fırtınanın en kötüsü güneydoğuda şiddetleniyor gibi görünüyordu.

Rawnsley bir kez bile ona dönüp bakmadan yoluna devam etti. Eğer onun
At taze olsaydı, Gwendolyn'in onun Hagsmire'dan dörtmala geldiği gibi umutsuzca çıkacağından hiç şüphesi yoktu.

Abonville -kuşkusuz en iyi niyetle- onu tehlikeli bir şekilde tedirgin etmişti. Bunun tekrarlanması kaçınılmazdı ve Dük'ün en iyi niyetlerle mümkün olan en kötü kararları vereceğinden emindi. Bunun olduğunu çok kez görmüştü: yığınla para kazanmaya hevesli açgözlü doktorlar, umutsuz vakalar üzerinde gülünç teorilerini deniyor ve sevgi dolu aileler çaresizlikten körü körüne kabul ediyordu.

Ancak tıp uzmanları erkekti ve erkeklerle her şey bir tür savaştı. Doktorlar zaman zaman hastalıklarla savaşmak zorunda kalıyorlardı. Hastalık kadar kurbanlar da ölümcül düşmanlardı. O zaman doktorlar hastalarının neden düşmanca davrandıklarını merak ettiler.

Rawnsley'nin ihtiyacı olan şey bir arkadaştı. Ancak şu anda Abonville ve zavallı, aptal Bertie sayesinde Gwendolyn'i düşman olarak görüyordu.

"Lanet olsun onlara," diye mırıldandı. "İşleri berbat etmeyi erkeklere bırakın."

Rawnsley kısırağını durdurduğunda sessizce türün erkeğine karşı uzun şikayetlerini gözden geçiriyordu.

Gwendolyn yolun genişlediğini fark etti. Arka arkaya gitmek için yeterince yer var gibiydi.

Rawnsley'nin ona yetişmek için beklediğini hayretle fark etti. Morali yükselmişti ama sadece çok az bir miktar. Deneyimleri ona hemen sonuca varmamayı öğretmişti, özellikle de iyimser sonuçlara.

Kadın onun yanına geldiğinde, adam konuştu.

"Bir hastaneden söz etmiştiniz," dedi ve tekrar devam etti. Sesi boğuk ve kararsızdı. Yorgunluk ve iç sıkıntısını teşhis etmek yeterince kolaydı. Sıkıntının kendisini analiz etmek daha zordu. Ona bakmıyor, önündeki yolu izliyordu ve uzun, ıslak saçları yüzüne doğru sarkarak ifadesini gizliyordu.

"Neden ölmek üzere olan biriyle evlenmeye geldiğini tahmin etmeye çalışıyordum.
deli adam," diye devam etti. "Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Sanırım ihtiyacın olan şey para." Kısa bir kahkaha attı. "Tabii ki. Başka ne sebep olabilir ki?
var mı?"

Bu oldukça kaba bir ifade tarzıydı. Yine de yeterince doğrudu ve Gwendolyn en başından beri ona karşı dürüst olmaya karar vermişti.

"Bir hastane inşa etmek için paraya ihtiyacım var," dedi. "Kesin olarak nasıl inşa edilmesi gerektiğine ilişkin fikirlerin yanı sıra

yürütülmesi gereken. Müzakere ya da uzlaşma olmaksızın hedeflerime ulaşabilmek için sadece önemli miktarda fona değil, nüfuza da ihtiyacım var. Çünkü

Rawnsley Kontesi, ikisine de sahip olmalıyım. Dul eşiniz olarak bağımsız hareket edebilmeliyim. Ailenizin son erkeği olduğunuz için kimseye hesap vermek zorunda olmamalıyım."

Kadın ona baktı. "Gördüğünüz gibi, içinde bulunduğunuz durumun tüm ayrıntılarını göz önünde bulundurdum, Lordum."

Dosdoğru önüne bakıyordu. Sırılsıklam olmuş yelesini yüzünden geriye doğru itmişti. Hâlâ yüz ifadesini okuyamıyordu ama şok ya da öfke belirtisi görmemişti.

"Büyükbabam mezarında ters dönerdi," dedi bir süre sonra. "Bir kadın - Rawnsley Kontesi, daha az değil - bir hastane inşa ediyor. aile serveti. Tüm o para köylüler için harcanıyor."

"Varlıklı insanların hastanelere ihtiyacı yok," dedi. "Her önemsiz rahatsızlıkla ilgilenecek doktorları yanlarında tutmaya güçleri yeter."

"Ve siz de kendi ilkelerinize göre yönetmek istiyorsunuz," dedi. "Büyükbabamın kadın zekâsına karşı çok düşük bir görüşü vardı. Ona göre kendine ait fikirleri olan bir kadın, doğanın tehlikeli bir sapkınlığıydı." Ona baktı, sonra hızla uzaklaştı. "Siz bana neredeyse karşı konulmaz bir cazibe."

"Umarım öyledir," dedi. "İngiltere'de koşulları benim isteklerime daha uygun olan başka bir adam yok. Bunu hemen kavradım ve siz öldürmeden önce buraya gelebilmek için çılgına döndüm. kendin. Gördüğün gibi, seninle evlenmek için senin herhangi biriyle evlenmek için olabileceğinden çok daha fazla çaresizim."

"Çaresiz," dedi kısa bir kahkaha daha atarak. "Ben dualarınızın cevabıyım, değil mi?"

Gönülsüzce yağan yağmur giderek çiselemeye başlamıştı ve şimşekler bozkırın kenarlarında çakıyordu. Yine de artık evden çok uzakta değillerdi ve öncekinden daha alçak bir zeminde seyahat ediyorlardı.

Konuyu düşünüyor gibi görünüyordu.

Gwendolyn dua etme isteğine direnerek sessizce bekledi. Kaderi daha fazla şakaya teşvik etmek istemiyordu. Zaten onu bir bataklığa sürüklemişti.

Evlenmeye geldiği adama birkaç temkinli yan bakış atmakla yetindi. Yağmur çamurların bir kısmını temizliyordu ve yüzü hâlâ kirli olsa da, asıl bir şekilde yontulmuş profilinden şüphe etmek mümkün değildi.

Çok yakışıklıydı.

Bunu hiç beklemiyordu. Ama sonra, en kötüsünü beklemeye alışmıştı. Onu çekici bulma olasılığı hesaplarına girmemişti. Adam tekrar konuştuğunda bu hesapları düzeltiyordu.

"Buraya zamanımı huzur içinde geçirmek için geldim," dedi. "Bu izole yerde içime kapanır ve kimseyi rahatsız etmezsem, kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini umuyordum."

"Ama biz geldik ve her şeyi alt üst ettik," dedi. "Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabiliyorum."

Ona döndü. "Abonville beni yalnız bırakmayacak, değil mi?"

"İsteklerine saygı göstermesi için onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım," dedi temkinli bir şekilde. Abonville'in sonsuza dek uzak duracağına söz veremezdi ama Duc'u bir tehdit olarak kullanmak istemedi. Rawnsley'nin bir kadının eteklerinin arkasına saklanmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyordu. En nahoş şeylerden biri Hasta olmanın bir yönü de çaresiz ve tamamen başkalarına bağımlı hissetmektir.

Rawnsley, "Eğer istediğini yapar ve seninle evlenirsem, muhtemelen beni en azından bir süreliğine rahat bırakacaktır," dedi. "Sorun şu ki, onun yerine sen yanımda olmalıydın, ama yine de..." Bakışları önce kadının bacağına, sonra da yukarı doğru kaydı. Düşünceli bir süre kızın yüzünü inceledikten sonra dikkatini önündeki yola verdi.

"Neredeyse on iki aydır bir kadınla birlikte olmadım," dedi sert bir sesle. "Bu tür meseleleri geride bırakmaya karar vermiştim. Görünüşe göre,

bu tür

Azizlik benim doğamda yok ve bir yıl bunu geliştirmek için yeterince uzun değil. Sanırım on yıllara ihtiyacım var," dedi acı acı.

Gwendolyn onun sözünü ettiği türden bir "azizlik" beklentisiyle gelmemişti. Onunla yatağa girmeye ve bir bebek yapmaya hazırđı. nasıl göründüğüne ya da nasıl davrandığına bakmaksızın. Eğer öyle görünmeseydi

O zamanlar zalimce ve olağandışı bir ceza gibi görünen bu durum, şimdi onu ne korkutabilir ne de tiksindirebilirdi. Eğer uzun bir bekârlık dönemi -ki bir erkek için bir yıl sonsuzluk gibi gelebilirdi- ve bacağının bir anlık görüntüsü onun lehine karar vermesine neden oluyorsa, bu onun için sorun değildi.

"Eğer beni iğrenç bulmadığınızı söylüyorsanız," dedi, "memnun oldum." "Senden ne talep edilebileceği hakkında hiçbir fikrin yok," diye hırladı adam. "Sen nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu evliliğin sonunda kazanacaklarım düşünöldüğünde, senin kişisel kusurların için üzölmem nankörlükten bahsetmiyorum bile, saçma olur," dedi. "Kusursuz olduğum da söylenemez. Güdülerimin çıkarıcı olduğunu açıkça belirttim. İtaatsiz ve sivri dilli olduğumu kendin de gördün. Ve harika bir güzel olmadığımı da biliyorum. Ayrıca inatçıyım. Bu aileden gelen bir şey, özellikle de benim kuşağımın kadınları arasında. Aslında, mantığınızı kaybetmenizi kutsanmış bir rahatlama olarak göreceğiniz zaman gelebilir."

"Bayan-bayan... Kahretsin, hatırlayamıyorum," dedi. "Trent olmadığını biliyorum ama-"

"Adım Adams," dedi. "Gwendolyn Adams."

Kaşlarını çattı. "Bayan Adams, beni sizinle evlenmeye mi yoksa kendimi öldürmeye mi ikna etmeye çalıştığınızı bilmek isterim."

"Ben sadece bu koşullar altında karakter kusurlarımız hakkında tartışmanın ne kadar anlamsız olduğunu belirtmek istedim," dedi. "Ve size karşı dürüst olmak istedim."

Kötücül bir yanı dürüst olmak istemiyordu. Erkeklik dürtülerinin muhakemesini gölgelemesinden endişe ettiğini fark etti. Kötücül yanı sadece dürtülerinin kazanmasını ummakla kalmıyordu; aynı zamanda onu diğer kızların kullandığı kadınsı taktiklerle onları cesaretlendirdi.

Ama bu adil değildi.

Ahırlara giden dar yola sapmışlardı. Yağmur şimdi daha sert atıyor olsa da, Gwendolyn esas olarak kendi kalbinin atışının farkındaydı.

Yenilmiş olarak gitmek istemiyordu ama haksız yollarla da kazanmak istemiyordu.

Uzuvlarını sergilemesinin -her ne kadar acele etmesi gerektiği ve yan eyerinin bulunmadığı için bu utanmaz ata binme şeklini seçmiş olsa da- haksız bir yöntem olduğunu düşünüyordu.

Sonuç olarak, ahırın avlusuna girdiklerinde, binek taşına doğru yöneldi.

Ama Rawnsley o gelmeden önce atından inmiş ve hemen hemen aynı anda atının yanına gelmişti.

Bir sonraki adımda, yukarı uzanıyor ve onun belini kavriyordu.

Elleri sıcaktı, kavrayışı sağlam ve emindi. Adamın kollarındaki kasların ıslak, yapışkan gömlek kollarının altında toplanmasını izlerken, sıcaklığın dışarıya doğru yayıldığını, vücudunu sardığını hissedebiliyordu.

Onu sanki bir peri perisiymiş gibi kolayca kaldırdı. Onu düşüreceğine dair en ufak bir endişesi olmamasına rağmen, güçlü omuzlarını kavradı. Bu bir refleksti. İçgüdüsel.

Onu yavaşça aşağı indirdi ve ayakları yere değdikten sonra bile bırakmadı.

Adam ona baktı ve niyetli sarı bakışları kızın bakışlarını yakalayarak kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

"Senin üzerinde hiçbir gücümün kalmayacağı zaman gelecek," dedi, alçak ses tonu kadının sinir uçlarını sızlatarak. "Zihnim parçalandığında, küçük cadı, senin merhametine kalacağım. İnan bana, bunu düşündüm. O zaman bana ne yapacağını, bana ne olacağını kendime sordum."

O anda, rahatsız edici bir soru cevaplanmış oldu.

İçinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Korkuları onun için hissettikleriyle aynıydı. Akli hâlâ çalışır durumdaydı.

Ama kadın onu rahatlatamadan devam etti.

"Ne olacağını tahmin edebiliyorum, ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor, çünkü ben her zaman olduğum adamım. Ölüm cezası hiçbir şeyi değiştirmedir." Onun Elleri kadının belinde sıkılaştı. "Beni bataklığın içinde bırakmalıydın," dedi ona, gözleri kızın içinde yanarak. "Hoş bir şey değildi ama takdiri ilahi her yarattığına güzel ve acısız bir ölüm bahşetmez. Ve ben kendi ölümüm için yeterince hazırım. Ama sen geldin ve beni çıkardın ve şimdi..."

Aniden bıraktı ve geri adım attı. "Artık çok geç."

Gwendolyn, onun güvence dinleyecek durumda olmadığını gördü. Eğer kendine kızgınsa ve kendine güvenmiyorsa, onun söylediği hiçbir şeye güvenmesi mümkün değildi. Gwendolyn'in sanki bir çocukmuş gibi onunla dalga geçtiğine inanacaktı.

O da hızlıca, iş yapar gibi başını salladı. "Bu bana evet demek gibi geldi," dedi. "Belli ki senin daha iyi bir karar vermene karşı, ama yine de bir evet."

"Evet, lanet olsun size, hepinize lanet olsun, bunu yapacağım," diye homurdandı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi kadın.

"Gerçekten de sevindim. Hastaneniz için çaresizsiniz ve ben de kızlık dualarınızın cevabıyım." Arkasını döndü. "Görünüşe göre ben de çaresizim. Bir yıllık bekarlıktan sonra, *büyükannenle* evlenmeyi kabul etmeliyim, Şeytan beni şaşırtıyor."

Eve giden patikadan aşağı doğru yürüdü.

3

Dorian doğruca kütüphaneye yöneldi, kızıl saçlı cadı da peşinden geliyordu.

Kapıyı açtı.

Abonville şöminenin önünde volta atıyordu.

Genevieve kitap okuyordu.

Bertie iskambilden bir ev inşa ediyordu.

Dorian içeri girdi ve eşikten birkaç adım ötede durdu.

Abonville kısa bir süre durdu ve bakakaldı. Genevieve kitabını bir kenara bıraktı ve başını kaldırdı. Bertie sandalyesinden sıçradı, kartlar etrafında uçuştu ve halıya çarptı.

"Jüpiter'in yıldırımları adına!" diye bağırdı. "Sana ne oldu, Cat?"

"Kuzenin beni bir bataklığa sürükledi," dedi Dorian dürüstçe. "Sonra da beni avladı. Sonra evlenmeye karar verdik. Bugün. Sağdıçım olabilirsin, Bertie."

İki yaşlı kaşlarını bile kaldırmadı.

Bertie ağzını açtı, sonra kapattı. Kaşları çatılmış bir halde bir adım geri çekildi.

Dorian bakışlarını kapı aralığından çıkıp yanında duran Bayan Adams'a çevirdi. "İtirazınız var mı, Bayan Adams?" diye sordu. "Ya da ikinci bir düşünceğiniz?"

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Tören ne zaman isterseniz gerçekleşebilir."

"Anladığım kadarıyla hızlı bir nikâh için her şey hazırlanmış," dedi. "Eğer vaiz buralarda bir yerdeyse, nikahı şimdi kıyabiliriz."

Bakışlarını akrabalarının üçlüsüne çevirdi ve kendini bir histeri patlamasına hazırladı.

Onun bir deli olduğuna inanıyorlardı. O da deli gibi görüldüğünü biliyordu. Yağmur, sırlıslıkla giysilerinden halının üzerine akan çamur tabakasını seyreltmişti sadece.

Kimse tek kelime

etmedi. Kimse hareket

etmedi.

Akrabalarına, muhteşem bir taklidini yaptıkları heykellerden daha fazla ilgi göstermeyen cadı hariç.

"Banyo yaptıktan sonra daha rahat edersin," dedi. "Ve yiyecek bir şeyler. Ve biraz kestir. Yorgun olduğunu biliyorum."

Vücudundaki her kas ağrıyordu. Güçlkle ayakta durabiliyordu. "Daha sonra rahat edebilirim," dedi, dilsiz üçlüye meydan okuyan bir bakış daha fırlatarak. "Ben evlenmek istiyorum. Şimdi."

"Ben de yıkanmak ve üstümü değiştirmek istiyorum," dedi. Bir adım daha yaklaştı ve gömleğinin vıcık vıcık olmuş manşetine baktı.

"Hizmetçimi, giysilerimi ve bakanı çağırmak zaman alacaktır.

Avukatlarımızla birlikte hepsi handa bekliyor. Anlaşmaları imzalayabilmeniz için avukatların da gelmesi gerekiyor. Eminim herkesi ıslak kıyafetlerle beklemek istemezsiniz."

Avukatlar.

İçini bir panik ürpertisi kapladı.

Ne yaptığını bildiğinden emin olmak için onu muayene edeceklerdi. Portsmouth Kontu'nun on dört yıllık evliliği, akli dengesinin yerinde olmadığı gerekçesiyle çok kısa bir süre önce feshedilmişti. Bayan Adams evliliğin feshedilmesi riskini göze almak ve onun servetini ve nüfuzuna ihtiyaç duyduğu unvanı kaybetmek istemezdi.

Ama onu sağlam bulmazlarsa... Ürperdi.

"Kendine bir bak," dedi sertçe. "Titriyorsunuz lordum. Bertie, o balık gibi ağzını açmayı bırak da gel ve bir işe yara. İnatçı arkadaşını bayılmadan önce yukarı çıkar ve hizmetçilere banyosunu hazırlamalarını ve ona yiyecek bir şeyler bulmalarını söyle. Genevieve, sen de Hana gidip ihtiyacımız olanı alırsın, değil mi? Abonville, seninle konuşmak

istiyorum." Kimseden bir itiraz gelmedi, tek bir hece bile çıkmadı.

Bertie ona doğru koştu, şaşkın Dorian'ı kolundan tuttu ve kütüphane kapısına doğru yönlendirdi.

Birkaç dakika sonra merdivenlere ulaştıklarında Dorian, Hoskins'in hizmetkârların kapısından hızla geçip kütüphaneye gittiğini gördü.

Cadının hepsine büyü yapıp yapmadığını merak etti.

"Yerinde olsam oyalanmazdım," diye uyardı Bertie. "Gwen bizi oyalanırken yakalarsa küplere biner, ki binmemesini tercih ederim, çünkü zaten küplere bindi ve kulaklarını hâlâ çınlıyor. Hayır ama haklıydı. Doğru düzgün dinlemiyorduk, değil mi?"

Dorian'ın kolunu kavradı ve çekiştirdi. "Gel Cat. Sıcak banyo, dedi Gwen ve bunu da doğru söyledi, gad tarafından. Kedinin sürüklediği şeye benziyorsun ve alınma ama ne gibi koktuğunu bilmiyorum."

"Sana beni bataklığa sürüklediğini söylemiştim," dedi Dorian. "Leş gibi kokan bir bataklığa battıktan sonra bir erkeğin nasıl kokmasını beklersin?"

Aşırı telaşlı arkadaşı tarafından merdivenlerden yukarı sürüklenmek istemeyen Dorian, yardım elini salladı ve kendi başına yukarı çıkmaya başladı.

Bertie de onu izledi. "Eğer kaçıp gitmeseydin seni kovalamak zorunda kalmazdın, değil mi?" dedi. "Bunu neden yaptığını anlayamadım. Sana onun Jess gibi olmadığını söylemişim, değil mi? Gwen'in iyi bir kız olduğunu söylemişim. Seni herhangi bir canavar dişiye zincirlemelerine izin vereceğimi mi sandın? Biz arkadaş değil miyiz? Birbirimizi kollamıyor muyuz? Öyle sanıyordum, ya da en azından ben öyle sanıyordum, ama sonra sen uzun süre uzakta kaldın ve nerede olduğunu bana hiç söylemedin. Ama sen mektupları pek sevmezdin, ben de zaten cevap vermekte pek iyi değildim. Paris."

Sahanlığa ulaşmışlardı. Dorian'a endişeli bir bakış attı. "Ama şimdi her şey yolunda, değil mi? Yani, kahvaltı masasında ona bakıyor olsaydınız, hesaplarınızdan vazgeçmezsiniz, değil mi?"

Dorian, kahvaltı masasının üzerinden ona bakıyor olsaydı, muhtemelen üzerine atlar ve onu yerdi, diye düşündü. Şimdi bile, attan inmesine yardım ederken gözlerindeki yumuşak, şaşkın ifadeyi gördükten sonra ellerini nasıl olup da onun belinde tutabildiğini merak ediyordu. Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde bakmamıştı. O bakışın altında akıl, vicdan ve irade eriyip gitmiş, onu savunmasız ve neredeyse özleminden titrer halde bırakmıştı. Şimdi bile, sadece hatırlarken, sağduyunun bir parçasını bile toplayamıyordu.

"Gözlerini sevdim," dedi Bertie'ye. "Sesi de rahatsız edici değil. Aptal ya da hanım hanımcık görünmüyor. Yetenekli, mantıklı bir kıza benziyor," diye ekledi, onu bataklıktan çıkardığı korkunç etkinliği hatırlayarak.

Bertie'nin endişeli ifadesi kayboldu ve yıllar önce Dorian'ın kalbini ona karşı yumuşatan o dostane aptal sırtışına büründü.

"İşte, bunu göreceğini biliyordum, Cat," dedi. "Mantıklı bir kelime. Sana ne yapman gerektiğini söyler ve bunu açıkça söyler, böylece her zaman nasıl yapacağını bilirsin. Ve yapacağını söylediğinde, Gwen gider ve yapar. Senin peşinden geleceğini söyledi, biz de yerimizden kıpırdamayacak, ağzımızı sıkı tutacak ve onun yolundan çekilecektik. O bunu yaptı ve sen de geri dönüp onu yakalayacağını söyledin ve şimdi hepimiz düzen içindeyiz, değil mi?"

Hayatını daha önce düzene sokmuştu, diye düşündü Dorian: her şey elinin altındaydı, kısa geleceği çok dikkatli bir şekilde planlanmıştı. Kneebones söz vermişti ve anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getireceğine güvenilebilirdi: Dorian'ın onu susturmak, huzur içinde ölmesini sağlamak için ihtiyaç duyduğu kadar afyon.

Şimdi ne olacağı belli değildi. Geline ne istediğini söyleyebilirdi ama bunu ona yaptıramazdı. Sözler verebilirdi ama bunları tutmasını sağlayamazdı. Çok geçmeden, onun üzerinde hiçbir gücü kalmayacaktı.

Ama aklını gelecekte tutamıyordu çünkü onun yeşil gözlerindeki eriyen bakışı hatırlamaktan kendini alamıyordu. Tek düşünebildiği gelecek gece ve kollarındaki küçük cadıydı...

Tanrım, ya aklı yerinde değilse ve onu incitirse, o zaman ne olacaktı? Bertie'nin hatırı için bir gülümseme uydurdu.

"Dediğin gibi Bertie," diye cevap verdi hafifçe. "Her şey yolunda ve herkes mutlu."

Birkaç saat sonra Gwendolyn, Rawnsley Kontu'nun bahçesindeki taş bankta oturmuş, kan kırmızısı güneşin uzaktaki bir tepenin üzerinden yavaşça inişini izliyordu. Fırtına çoktan Dartmoor'un başka bir bölgesini kasıp kavurmaya başlamış, havayı serin ve temiz bırakmıştı.

Genevieve'in ona Paris'ten getirdiği yeşil ipek elbiseyi temiz ve düzgün bir şekilde giymişti ve asi saçları geçici olarak başının üzerinde nispeten düzenli bir bukle yığını haline getirilmişti. Rawnsley avukatlarla yaptığı toplantıdan çıktığında saçlarının hâlâ düzenli olacağını umuyordu.

Gwendolyn'in saç varoluşunun felaketi idi. Yüce Güçler, her zamanki sapkın şaka anlayışlarıyla, ona annesinin saç yerine babasının saçını vermişlerdi.

Rengi o kadar da önemsemedi - en azından ilginçti - ama O kadar çok şey vardı ki, kıvrımlar, virajlar ve tirbuşonlardan oluşan bir karmaşa,

Her birinin kendine ait bir aklı vardı ve hepsi de kaçıktı.

Düzgün, istikrarlı ve düzenli kişiliğinin tam zıttı olan saçları, insanların onu ciddiye almasını çok zorlaştırıyordu - sanki kadın olmak bunu zaten yeterince zorlaştırmıyormuş gibi. Teşekkürler Kırmızı bukletler ve tirbuşonlardan oluşan çılgın kitle, tanıştığı her yeni insan, kendini kanıtlamak için bir başka zorlu mücadeleyi temsil ediyordu.

Sivilcelerin tekrar moda olmasını diledi.

Rawnsley'nin kuzgun yelesinin temiz ve taranmış haldeyken nasıl olduğunu merak etti. Bertie onun sorumluluğunu aldığından beri onu görmemişti.

Kontun saçlarını neden uzun tuttuğunu, bunun sadece tuhaf bir erkeksi kibir mi yoksa genel olarak geleneklere ya da daha büyük olasılıkla özellikle dar görüşlü büyükbabasına karşı bir meydan okuma eylemi mi olduğunu merak etti. Bunu kesinlikle anlayabilirdi.

Ancak isyan, Kont'un küçük portresine neden bu kadar az benzediğini açıklamıyordu. Minyatürdeki şişkin yüz oldukça şişman bir adama aitmiş gibi görünüyordu. Gwendolyn'in tanıştığı adamda bir gram bile Bir metre boyundaki bedeninde fazla et vardı. Sırılsıklam gömleği ve pantolonu ikinci bir deri gibi yapışmıştı, dalgalanan yağ rulolarına değil, yağsız, gergin kaslara.

Onun sorunu her neyse, belli ki kafatasının içindekilerle sınırlıydı.

Gwendolyn bir yandan alçalan güneşin ışığının kırların derinleşen gölgelerine kırmızı bir leke gibi yayılmasını izlerken bir yandan da zihnindeki beyin hastalıkları dizinini taradı. Acaba hangi illet, beynindeki "ufalanma" demişti.

Çakıllı yolda ayak sesleri duyduğunda anevrizma geçirmeyi düşünüyordu.

Sese doğru döndüğünde, nişanlısının kendisine doğru ilerlediğini gördü, yüzü sabitti, sağ eli bir kâğıt parçası tutuyordu.

O anda tıbbi hipotezler, diğerk tüm entelektüel konularla birlikte Gwendolyn'in zihninin en derin girintilerine gömüldü. Adam önünde durakladığında, kalbi damarlarındaki kanın uğuldamasına neden olan düzensiz bir ritimle atarken yapabildiğı tek şey bakmaktı.

İnce siyah yünden bir palto giymişti; paltonun zarif kesimi güçlü ve atletik fiziğini sarıyordu. Bakışları aynı derecede dar pantolonun üzerinden ayakkabılarının pırıl pırıl parlayan burunlarına kaydı, sonra tekrar yüzüne yöneldi.

Çamurun kalıntılarından arınmış yüzü solgun, yontulmuş mermer gibiydi. İpek gibi parıldayan uzun siyah saçları geniş omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. Yakıcı altın rengi bakışları onunkileri hapsedmişti.

Eğer normal bir kadın olsaydı, bayılırdı. Ama o normal değildi, hiçbir zaman da olmadı.

"Tanrım, inanılmaz derecede yakışıklısın," dedi nefes nefese. "Yemin ederim, böylesini hiç yaşamamıştım. Bir an için beynim durdu Hep birlikte. Söylemeliyim ki lordum, iyi temizlik yapıyorsunuz. Ama bir dahaki sefere, keşke ortaya çıkmadan önce bir uyarıda bulunsanız ve bana kendimi saldırıya hazırlama şansı buldum."

Gözlerinde karanlık bir şey titreşti. Sonra sert ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bayan Adams, iltifat konusunda ilginç, benzersiz bir tarzınız var."

Gülümsemesinin izi onu daha da şaşırttı. "Bu eşsiz bir deneyim," dedi. "Daha önce beynimin tamamen uyanıkken kapandığını hiç bilmiyordum. Bu fenomenin bilimsel olarak belgelenip belgelenmediğini ve hangi fizyolojik açıklamanın önerildiğini merak ediyorum."

Gözleri tam olarak odaklanamadı ama yine bulanık bir şekilde aşağıya doğru gitti... ve kâğıt parçasında durdu. Belge onu tekrar gerçekliğe döndürdü. "Bu resmi görünüyor," dedi. "Yasal saçmalıklar, topluyorum. İmzalamam gereken bir şey mi?"

Eve doğru bir bakış attı.

Adamın dikkati kıza döndüğünde yarı gülümsemesi kaybolmuş, ifadesi yeniden sertleşmişti. "Benimle yürür müsün?" diye sordu.

Geriye doğru bir bakış Gwendolyn'e sorunun ne olduğu hakkında iyi bir fikir verdi. Yine de düşüncelerini kendine sakladı ve itaatkâr bir şekilde ayağa kalkarak onunla birlikte güllerle çevrili bir patıkada sessizce yürüdü. Evi görmelerini engelleyen çalıların arasına vardıklarında adam konuştu.

"Hastalığımın seyri göz önünde bulundurulduğunda, işlerime nezaret etmesi için bir vasi atanması gerektiği söylendi," dedi. Sesi pek de istikrarlı değildi. "Abonville en yakın erkek akrabam olduğu için vasi olarak hareket etmeyi öneriyor. Bu makul bir teklif, kendi avukatım da aynı fikirde. Bana miras kalan yüklü miktarda mülk var ve sorumluluklarımı yerine getiremeyecek duruma geldiğimde bunların korunması gerekiyor."

İçinden yakıcı bir öfke akımı geçti. Bugün neden bu tür meselelerle uğraşması gerektiğini anlamıyordu. İmzalaması gereken tek şey evlilik anlaşmalarıydı. Bu pazarlıkta ondan tüm hayatını bir kenara bırakması istenmemeliydi.

"Kimden korunuyorsun?" diye sordu. "Açgözlü akrabalarından mı? Abonville'e göre, Camoylar'dan geriye birkaç yaşlı kadından başka kimse kalmamış."

"Mesele sadece mülk değil," dedi. Sesi gergindi, yüzü sert beyaz bir maskeye dönüşmüştü.

Elini uzatıp kargaşayı ve gerginliği yumuşatmak istedi ama bu acımak gibi görünenecekti. Bunun yerine ormangülünden bir yaprak kopardı ve şeklini çizdi.

"Vesayet, benim yasal velayetimi de içeriyor..." dedi. "Kendimden sorumlu olamayacağım için çocuk olarak kabul edilmeliyim."

Henüz sorumsuz ya da çocuksu değildi. Gwendolyn Abonville'e böyle söylemişti. Verdiği konferansın dükü sakinleştirdiğini biliyordu ama yine de konuşmalarının onun aşırı korumacılığını tamamen bastırabileceğini ummak çok fazlaydı. O

Kendine iyi niyetli olduğunu hatırlattı. Evliliğin onun için çok büyük bir çile olacağını düşünmüş ve yükü paylaşmak istemişti.

Ailesindeki diğer erkeklerin hiçbiri onu anlamazken, müstakbel büyükbabasının onun yeteneklerini tam olarak anlamasını bekleyemezdi. Hiçbiri onun tıp eğitimini ve çalışmalarını ciddiye almıyordu. Onun özverili çabaları, erkeklerin gözünde "Gwendolyn'in küçük hobisi" olarak kaldı.

"Rawnsley, "Bir çift avukat ve aşırı endişeli bir büyükbaba adayı tepemde dolaşırken sağlıklı düşünmek çok zor," diye devam etti aynı vahşice kontrollü ses tonuyla. Bertie'nin dilini tutması da işe yaramadı, bunu yapmak için mendilini ağzına sokmak zorunda kaldı, ve hala burnunu çekmeye devam ediyordu. Kafamı toplamak için dışarı çıktım, çünkü... *lanet* olsun." Saçlarını yüzünden geriye doğru sürükledi. "Gerçek şu ki, bu konuda mantıklı hissetmiyorum. Onlara Şeytan'a gitmelerini söylemek istedim. Ama kendi avukatım da onlarla aynı fikirdeydi. Eğer itiraz edersem, hepsi benim mantıksız."

Sonunun tımarhane olmasından korkuyordu. Gwendolyn anladı.

Sorunıyla ilgili olarak ona gelmiş olması iyiye işaret gibi görünüyordu. Ama Gwendolyn umutlarını öyle görünen bir şeye bağlamaktan daha iyisini biliyordu.

Onun önünde durmak için hareket etti. Adam ona bakmadı.

"Lordum, umarım farkındasınızdır, 1774 yılında çıkarılan Tımarhaneler, akli başında kişileri uygunsuz gözetililerden koruyacak hükümler içeriyordu" dedi. "Halihazırda, sadece akıl hastalarından oluşan bir embesiller ve suçlu deliller sizi akıl sağlığınızın yerinde olmadığına karar verebilirler. Aklnızın başında olduğunu kanıtlamak için bu sinir bozucu adamların yüzünüze karşı salladığı her aptal kağıdı imzalamanıza gerek yok."

"Bunu Abonville'e kanıtlamalıyım," dedi sert bir sesle. "Deli olduğuma karar verirse seni götürür."

Bu olasılığın onun için dayanılmaz olduğundan şüpheliydi. Onunla evlenmeyi yanlış nedenler olduğuna inandığı için kabul ettiğini biliyordu.

Şüpheliydi.

Son birkaç saat içinde umutsuz bir karasevda vakası geliştirmişti.

Onu test etmek için gelmiş olması çok daha muhtemeldi. Eğer başarısız olursa, gitmesine izin vermenin akıllıca olduğuna inanacaktı.

Gwendolyn daha önce de sertifikalı deliler tarafından test edilmişti ve bu adam da şu anda ondan daha deli değildi. Yine de bu denemenin daha kolay ya da daha az tehlikeli olacağını düşünerek hata yapmadı. Adamın için için yanan sarı bakışlarını kendisine çevirdiği ilk andan itibaren tehlikeli olduğunu anlamıştı. Onun zorlayıcı etkisini tamamen anladığından ve bunu nasıl kullanacağını bildiğinden emindi.

Düşünceli sarı bakışlar onunkilere indiğinde şüpheleri doğrulanmıştı. "Aklımdan geriye kalanlar bana sizin cehennemini bir karmaşayı temsil ettiğinizi ve sizden kurtulmamın daha iyi olacağını söylüyor, Bayan Adams. Ancak mantığımın sesi duyduğum tek ses değil ve nadiren kulak verdiğim bir ses," diye ekledi karanlık bir şekilde.

Bakışları aşağıya kaydđ... Kadđnđn ağzında oyalandđ... Sonra aşağıya, bedenine doğru kaydđ.

Kat kat ipek ve iç çamaşırlarının altındaki teni yavaşça incelenirken karıncalandı ve hisler el ve ayak parmakları karıncalanana kadar dışı doğru yayıldı.

Onu huzursuz etmeye çalışıyordu.

Harika bir iş çıkarıyordu.

Ama delilik ve ölümle karşı karşıya olduğunu, bunun yanında kendi endişelerinin hiçbir anlam ifade edemeyeceğini kendine hatırlattı.

Güçlü altın bakışlar yüzüne geri döndüğünde, Gwendolyn soğukkanlılığının en azından bir kısmını toplamıştı.

"Sebebin sesini doğru tanımladığınızdan emin değilim," dedi. "Ama şundan kesinlikle eminim ki, Abonville beni götürmeye kalkarsa, kendimi kaybedeceğim. Bu toplantıya hazırlanmak için epey zahmete girdim.

Düğün. Başım iğnelerle dolu ve hizmetçim elbisemi o kadar sıkı bağladı ki dudaklarımın morarmaması mucize. Beni bu gelinliğe bağlaması ve kancalaması tam bir saatini aldı ve muhtemelen içinden çıkmak için üç saat uğraşacağım."

"Seni bir dakika içinde o elbiseden çıkarabilirim," dedi çok sessiz bir şekilde. "Ve seni acı verici kalışlarından kurtarmaktan mutluluk duyacağım. Aklıma böyle fikirler sokmaman senin için daha iyi olur."

Sanki zaten orada değillermiş gibi, diye düşündü. Sanki onu uyarmamıştı: bir yıldır bir kadınla birlikte olmamıştı.

Onun kızlık metanetini sınıdığını bilmesine rağmen, alçak sesi sinirlerini gerdi.

Ondan daha uzun boyluydu. Ve daha ağırdı. Ve daha güçlüydü. Bir parçası kaçmak istedi.

Ama o şiddetli bir delilik krizinin eşiğinde değildi, diye kendi kendini azarladı. Onu sınamak için numara yapıyordu ve gözünü korkutmasına izin vermek onun güvenini kazanmanın bir yolu değildi.

"Bunun neden daha iyi olacağını anlamıyorum," dedi. "Bana karşı kayıtsız kalmanı istemiyorum."

"Öyle olsaydım senin için daha iyi olurdu."

Bir santim bile yaklaşmamıştı ama alçak sesi ve parlayan gözleri boğucu bir baskı uyguluyordu.

Gwendolyn kendine, Yüce Tanrı'nın neredeyse doğduğu günden beri yoluna engeller çıkardığını ve onu korkutmaya ya da sindirmeye kararlı adamlarla defalarca karşı karşıya geldi.

Bu, onunla başa çıkmak için yeterli bir pratikti.

"Cehennem bir karmaşa olduğumu biliyorum," dedi. "Kendinizi baskı altında hissettiğinizin farkındayım ve erkeksi dürtülerinize olan kızgınlığınızı anlıyorum,

Bu da sizi sağduyunuza aykırı davranmaya itiyor. Ama iyi tarafından bakmıyorsunuz. Bu tür dürtülerin eksikliği, sağlık ve gücün yetersizliğine işaret eder."

Adamın gözlerindeki şaşkınlık pırıltısını yakaladı, sonra adam bunu gizledi.

"Hayvani dürtülerine olumlu bir işaret olarak bakmalısın," diye ısrar etti. "Düşündüğün kadar ileri gitmemişsin."

"Tam tersine," dedi. "Kendimi tahmin ettiğimden çok daha kötü bir durumda buldum."

Sarı bakışlarını kızın sol omzunda, boyunun yakasının bitip teninin başladığı noktaya yöneltti... ve anında kız teninin her santimetrekaresinin sıcak bir şekilde farkına vardı.

Bir çatırtı sesi duydu. Aşağı baktığında, adamın sıkıca kavradığı elindeki kâğıdın buruştuğunu gördü.

O da oraya baktı. "Neyi imzaladığımın pek önemi yok," dedi. "İmzalanması gereken hiçbir şeyin önemi yok." Belgeyi ezerek bir top haline getirdi ve yere fırlattı.

Kalbi iki kat hızlı atıyor, uçuşa hazırlanmak için damarlarındaki kanı hızlandırıyordu.

"Lanet olsun bana," dedi. İlerledi.

Kadın nefesini içine çekti.

Adam kadının omuzlarını kavradı. "Güzel bir adamım, değil mi? Kendine gel, olur mu? Sana bir uyum göstereceğim."

Kadın daha nefesini veremeden, adam bir eliyle ensesine yapıştı, başını geriye çekti ve ağzını onunkinin üzerine indirdi.

Dorian kendi kendine, bu onun hatasıydı, dedi. Ona o kemik eritici şekilde bakmamalıydı. Bu kadar yakınında durmamalı ve onu, açlıktan ölmek üzere olan duyularına afyon gibi zengin ve baş döndürücü gelen kokusuyla yakalamamalıydı. Bu kadar yakınında durup onu teninin ince, porselen saflığının farkındalığına hapsetmek yerine kaçmalıydı.

O saflığı ve yumuşaklığı özlemekten kendini alamadı ve sonra ona uzanmaktan kendini alamadı.

Muhtaç ağzını onun yumuşak, titreyen ağzının üzerine kapattı ve onun temiz, tatlı tadı onu ürpertti; zevkten mi yoksa çaresizlikten mi, bilemiyordu. Tek bildiği ürpertinin içindeki boşluk olduğuydu, her zaman var olan, doldurulması imkânsız.

O zaman durmalıydı, hiç değilse akıl sağlığı için. Umutsuz olduğunu biliyordu. Bu masum onu asla doyuramazdı. Ne kadar deneyimli ve yetenekli olursa olsun hiçbir kadın bunu başaramamıştı.

Ama dudakları çok yumuşaktı, ısınıyor ve onun baskısına boyun eğiyordu. Onu daha yakına çekmek zorundaydı, masum ağzının eğitilmemiş teslimiyetinin tadını çıkarırken genç bedeninin sıcaklığını arıyordu.

Onu yakınına bastırdı, sıcaklığına ve yumuşaklığına açgözlülükle baktı. Öpüşmeyi derinleştirirken onu açlıktan kıvranan bedenine bastırdı ve her zamanki gibi umutsuzca daha fazlasını aradı.

Onun titrediğini hissetti ama duramadı, henüz değil. Dilini onun ağzının gizemlerini araştırmaktan alıkoyamıyordu... kadınsı sırlar, her şeyi vaat ediyordu.

Kokunun, tadın ve dokunuşun cazibesine kapılarak karanlığa doğru kaydı. Sırtını okşadı, parmaklarının altında ipeğin fısıltısını duydu ve dokunuşunun altında onun kaydığını hissetti. Sonra gerçekten kayboldu çünkü kadın sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi, sanki onun kollarına aitmiş, her zaman aitmiş gibi onun okşamasına doğru hareket etti.

Sıcaklık... yumuşaklık... fısıldayan ipeğin altında kıvrımlı kıvrımlar, ona karşı eriyen... kadın kokusu, onu saran... ve teni...

Dudaklarını kızın saten yanaklarında gezdirdi ve kız iç çekti. Yumuşak ses, içindeki arzunun fitilini çok hızlı ateşledi. Parmakları bir bağlantı buldu...

"Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan," dedi buğulu sesi, nefesi kulağını gıdıklayarak, "yanlış yapıyorsun."

Elleri hareketsiz kaldı.

Başını kaldırdı ve ona baktı. Gözleri açıldı ve puslu yeşil bakışları yavaşça netleşti. Kendi bulanıklığı bu delici çalışma altında anında dağıldı.

"Delirmek üzereydim," dedi, kalın ses tonunun başka bir hikâye anlattığının farkındaydı. Bakışlarını onun büyüleyici tuzağından ayırdı ve geri çekildi.

Kıvrılan kırmızı dallar iğnelerinden kurtulmuş, kızarmış yüzüne ve boynuna doğru çılgınca savruluyordu. Elbisesi yamulmuştu.

Geri çekildi ve ellerine baktı, nerede olduklarını ve masum, şehvet düşkünü bir hödüğe ne yapmış olabileceğini düşünmekten korkuyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Neden beni durdurmadın? Ne yapmış olabileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

Elbisesini tekrar yerine oturttu. "Çok iyi bir fikrim var," dedi. "Anneme de söylediğim gibi, insan üremesinin mekaniğine aşınayım. Ama kendisi bunu açıklamanın annelik görevi olduğunu düşündü."

Korsesini düzeltti. "Söylemeliyim ki, farkında olmadığım birkaç inceliğe işaret etti. Ve Genevieve, tahmin edeceğiniz gibi, beni daha da aydınlattı. İşin sandığım kadar basit olmadığı ortaya çıktı." Bir şeyi itti saçına birkaç toka geri taktı. "Bu, vesayetiniz altında hatırı sayılır bir aydınlanma yaşamadığım anlamına gelmiyor lordum," diye ekledi çabucak. "Samimi öpücükler hakkında söylenecek bir şey var. Onları deneyimlemek tamamen başka bir konudur. Neye bakıyorsun öyle?" Kendine baktı. "Bir şey mi kaçırdım? Çözülmemiş bir şey var mı?" Döndü, ince sırtını gösterdi. "Bağlamaya ihtiyacım var mı?"

"Hayır." *Tanrı'ya şükür*, diye ekledi

sessizce. Kadın arkasını döndü ve

gülümsedi.

Ağzı aşırı genişti. Bunu daha önce de fark etmişti... ve her tatlı zerresini hissetmiş ve tatmıştı.

Onun gülümsemesini daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Hatırlasaydı bile unutmazdı, çünkü bu gülümseme onu bir büyü gibi saran uzun, tatlı bir kıvrımdı.

Onun sıcak vaadine nasıl karşı koyacağını bilmiyordu. Onunla ve kendisiyle aynı anda nasıl savaşaacağını bilmiyordu. Ona sarılmayı bu kadar çaresizce istemesine neden olduğunda, onu nasıl uzaklaştıracağını bilmiyordu.

Hiçbir şeyi nasıl yapacağını bilmiyor gibiydi.

İmzalamasını istedikleri belge ve imzalaması için gösterdikleri nedenler, onu görmezden gelmeye çalıştığı şeyle yüzleştirmişti. Kendi güvenliği ve kendi huzuru için onu korkutup kaçırmak niyetiyle gelmişti. Ama o, bir kez katılmış fahişeleri titretebilen adam, onun zayıf vicdanını uyandırabildiğinden daha fazla, onda en küçük bir endişe uyandıramadı.

Bir zamanlar

yetenekliydi.

Geçmiş

zaman.

Baş ağrılarından önce. Hastalık sinsi çalışmalarına başlamadan önce.

Cevap o zaman geldi ve onu ürpertti: irade ve eylem, zihin ve beden arasındaki zayıf bağ şimdiden kopuyordu. Sağlıklı ve güçlü olduğunu iddia etmişti ama bu sadece dış görünüşüydü. Yozlaşan zihni iradesini çoktan tüketmeye başlamıştı.

Yüzündeki umutsuzluğu okumasın diye arkasını döndü. Bunun üstesinden gelecekti. Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Onu gafil avlamıştı, hepsi bu.

"Rawnsley."

Kadının elini kolunda hissetti.

Bundan kurtulmak istedi ama yapamadı.
onun farkındalığından kurtulmaya çalışıyordu. Kadının tadı ağzında kaldı ve uyuşturucu kokusu etrafına yayıldı. Onun güzel gözlerindeki yumuşak bakışı ve gülümsemesini hatırladı... sıcak vaatler. Ve üşüdü, ruhu buz kesti.

Ve çok bencil, çok zayıf, diye düşündü acı bir teslimiyetle, ona izin vermek için
Git.

Elini kaldırdı ve onun elini kapattı. "Geri dönmek istemiyorum
O lanetli kütüphaneye gidip ciddi konuşmalarını dinledim ve kanlı belgelerini okudum," dedi. "Anlaşmaları ben imzaladım. Hastanene kavuşacaksın. Bu kadarı yeterli. Evlenmek istiyorum. Şimdi."

Onun kolunu sıktı. "Ben hazırım," dedi. "Saatlerdir hazırım." Adam ona baktı. Kadın ona gülümsedi.

Sıcak vaatler.

Kolunu kendi koluna doladı ve onu eve geri götürdü. Kaçmamak için tüm iradesini kullandı. Güneş batıyor, akşam kutsanmış karanlığıyla yaklaşıyordu. Yakında, bu gece, evleneceklerdi. Yakında onun odasına, yatağına çıkacaklardı. Ve sonra... Tanrı ikisine de yardım edecekti.

Onu kapıdan aldı ve koridorda aceleyle ilerletti. Kütüphane kapısının açık durduğunu, ışığın kasvetli koridora süzüldüğünü gördü.

Onunla konuşmak için döndü, sonra görüş alanının çevresinde belli belirsiz ama net bir ses yakaladı.

Küçük ışık zigzagları.

Gözlerini kırptırdı ama onlar silinip gitmedi. Görüş alanının kenarlarında kötücül bir şekilde parıldıyorlardı.

Gözlerini kapattı ama hâlâ ölümcül uyarılarını göz kırparak yaptıklarını görüyordu.

Gözlerini açtı ve onlar oradaydı, kaçınılmaz, amansız.

Hayır, henüz değil. Çok yakında değil. Boşuna olduğunu bilse de onları uzaklaştırmaya çalıştı.

Onlar sadece ısıltılı ve acımasız bir şekilde geri döndüler: *yakında, çok yakında.*

4

Bay Kneebones, Hoskins'e "Bunu sen yaptın," diye öfkeleni. "Size hastamın kırılğan sağlığının *herhangi bir* zorlamaya dayanamayacağını söylemişim. Sinirlerini gelecek her türlü şeyden uzak tutulması gerektiğini söyledim. Gazete yok. Ziyaretçi yok. Ailesiyle ilgili haberlerin ona ne yaptığını gördünüz: bir haftada üç kriz. Yine de en savunmasız olduğu bir zamanda yabancıların üzerine çullanmasına izin verdiniz. Ve şimdi-"

"Bir adam krallığın akranı olmuşsa, bunu bilmelidir." Hoskins şöyle dedi. "Saldırı olsun ya da olmasın, yaşlı beyefendinin artık onu rahatsız edemeyeceğini öğrenmek onu rahatlattı. Yabancıları içeri alma konusuna gelince, dost ile düşman arasındaki farkı anlayabileceğimi sanıyorum. Ayırt edemesem bile, Leydi Pembury'nin yüzüne kapıyı kapattığınızı görmek isterdim; efendimin sahip olduğu tek dostun büyükannesinin yüzüne. Belki ona efendimin nesi olduğunu söylemek bana düşmezdi ama efendimin görüldüğü kadar güçlü olmadığı ve sinirlerinin eskisi gibi olmadığı konusunda onu önceden uyarmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Kneebones, "Bu da *herhangi bir* ajitasyon kaynağına maruz kalmamaları gerektiği anlamına geliyor," diye tersledi.

Hoskins, "Kusura bakmayın ama efendim, birkaç hafta öncesine kadar onu hiç görmediniz," dedi. "Tıbbi durumunu değerlendirebilecek nitelikte olabilirsiniz ama karakterini ya da isteklerini bilmiyorsunuz. Öğrenmek için dokuz aydan fazla zamanım oldu ve sizi temin ederim ki istediği son şey

buharlaşmış bir dişi gibi davranılmamalı." Gwendolyn'e baktı. "Yanlış anlamayın leydim."

"Alınmadım," dedi. "Hayatımda hiç buhara yenik düşmedim." Orta yaşlı gazi gülümsedi.

Kneebones ona ters ters baktı.

Hastasını ziyaret ettikten sonra onu salona çağırdığından beri ona ters ters bakıyordu. Düşmanlık patlak vermeden önce on dakika bile konuşmamışlardı. Dışarıda, salonda bekleyen Hoskins aceleyle içeri girmiş ve savunmaya ihtiyacı olmadığının farkında olmadan onu savunmaya atılmıştı.

Yine de verimsiz geçmemişti. Erkek hizmetçinin doktorla girdiği çatışma bazı meseleleri açıklığa kavuşturmuştu ve Tanrı biliyordu ki Gwendolyn'in alabildiği kadar aydınlanmaya ihtiyacı vardı.

Rawnsley hastalığı konusunda onu tamamen karanlıkta tutmaya kararlı görünüyordu.

Bahçedeki olaydan sonra eve döndüklerinde birkaç dakika içinde bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Sonraki saatlerde, Gwendolyn herkesi düzene sokarken, Kont'un değişimini izlemişti. Tören başladığında, sesi monoton... hareketleri acı verici bir şekilde yavaş ve dikkatli olurken, sanki camdan yapılmış ve her an paramparça olabilecekmiş gibi.

Evlilik yüzüğünü onunkine geçiren parmaklar ölümcül derecede soğuktu, tırnaklar tebeşir beyazıydı.

Ancak iş bittikten ve karı koca olarak imzalarını attıktan sonra Rawnsley ona başının ağrıdığını ve yatmaya gideceğini söyledi.

Kont'un mutlak sessizliğe ihtiyacı olduğunu söyleyerek, onun istediği gibi akrabalarını göndermişti.

Düğün gecesini afyon şişesiyle yatakta geçirmişti. Yatak odasının kapısını kilitlemiş, Hoskins'in bile içeri girmesine izin vermemişti.

Bu sabah Gwendolyn kontun kahvaltısını kendisi hazırlamıştı. Kadın kapıyı tıklatıp usulca ona seslendiğinde, adam ona bu cehennemî gürültüyü kesmesini ve kendisini yalnız bırakmasını söyledi.

Hizmetkârlar onun davranışlarından dolayı fazla telaşlanmış görünmedikleri için, Kneebones'u çağırmadan önce öğleden sonraya kadar sabırla beklemişti.

Doktor odadan çıktıktan sonra hastanın kapısı tekrar kilitlenmmişti -Ve Kneebones onunla durumunu konuşmayı reddetti.

Gwendolyn doktorun tehditkâr ifadesine aldırmandan ona sakince baktı. Doktorlar yıllardır ona ters ters bakıyor ve öfke kusuyorlardı. "Yazdığınız afyon ilacının dozajını öğrenmek istiyorum," dedi. "Kocamın odasına giremiyorum. kendim için karar veriyorum ve çok tedirginim. Aşırı acı çeken bir hastanın ne kadar aldığını ve en son ne zaman aldığını unutmaları çok kolaydır. Laudanum zehirlenmesi ne hesaplama yeteneklerini ne de hafızayı nadiren geliştirir."

Kneebones sert bir tavırla, "Bana işimi anlatmadığınız için teşekkür ederim, madam," dedi. "Hastamla faydalarını ve risklerini tartıştım - maruz kaldığı şeylerden sonra artık bunun ona bir faydası yok. Birbiri ardına yaşadığı şoklar, Adam'dan tanımadığı bir kadınla alelacele evlendirilmesiyle son buldu. Bu onu tamamen öldürmek kadar iyiydi. Kafatasına çekiçe de vurabilirdiniz."

Gwendolyn, "Hiçbir şok belirtisi görmedim," dedi. "Gözlemlediğim şey-"

"Ah, evet, Lord Hazretleri ile uzun süreli tanışıklığınız sırasında," Kneebones, Hoskins'e soğuk bir bakış attı. "Leydim onu sadece otuz altı saattir tanıyor, o da ne?"

Gwendolyn bir iç çekişi bastırdı. Onunla hiçbir yere varamazdı. O hemen hemen diğer tüm doktorlar gibiydi - Mr.

Eversham'la hiç karşılaşmamıştı. Sorgulanmaya nasıl da içerliyorlardı! Gizemli ve her şeyi bilen olmayı ne kadar da seviyorlardı. Pekâlâ. O da bu oyunu oynayabilirdi.

"Halüsinasyonların çok kısa süreli olduğunu fark ettim," dedi.

Kneebones başladı. Bir anda toparlandı, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Ona gözlem yapmak için eğitildiğini söyleyebilirdi ama Rawnsley'nin öfkeyle gözlerini kırptırdığını ve örümcek ağlarını temizlemeye çalışır gibi yüzünün yakınındaki havayı fırçaladığını fark ettikten sonra geçmiş ya da vardığı sonuçlar hakkında hiçbir şey söylemedi. Eğer Kneebones onu karanlıkta tutmayı seçtiyse, o da aynı muameleyi beklemeliydi.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Lord Hazretleri size söylemedi mi efendim?"

Ben bir cadıyım. Ama değerli vaktinizi boşa harcamamalıyım. Başka Biliyorum, ilgilenmem gereken hasta yatakları var ve kazanımı kaynatmalı... ve etrafta yeni bir yığın semender gözü aramalıyım."

Kneebones'un ağzı acımasız bir çizgiye oturdu ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Gwendolyn, Hoskins'in sessiz bakışlarıyla karşılaştı.

"Dozajı bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim şişenin neye benzediği ve birden fazla şişe var."

Dorian huzursuz, kâbus dolu bir uykudan kâbus gibi bir acıyla uyandı.

Başı durmaksızın çarpıyordu. İç organları çalkalanıyor, safrayla doluyordu.

Yavaşça, dikkatlice oturur pozisyona geldi ve komodinin üzerindeki şişeye uzandı. Dudaklarına götürdü.

Boş.

Şimdiden mi? diye merak etti. Tek bir gecede mi bitirmişti? Yoksa acı ve uyuşturucuların bunaltıcı sisi içinde birkaç gece mi geçmişti?

Önemli değildi.

Gümüşi hayaletleri yine görmüştü. Bugün, yavaşça çevreden yaklaşmışlar ve baktığı her yerde parıldıyorlardı. Hayaletli bir denizdeki dalgalar gibi havada dalgalanan ışıltılı dalgaların arasından düğün hazırlıklarını izlemişti.

Sonra, nihayet, gümüş parçalar görüş alanından kayboldu ve kafatasına beyaz kızgın bıçaklar gibi saplandı.

Şimdi annesinin neden "hayaletlerin" olduğunu iddia ettiğini anlıyordu. ve neden çılglık atıp saçlarını yolduğunu anlamaya çalışıyordu. Kötü pençeleri söküp atmaya çalışıyordu.

O bile kendine ne hayaletlerin ne de pençelerin olmadığını, bunların hepsinin hastalıklı bir fantezi olduğunu hatırlatmakta zorlanıyordu.

Hastalıklı hayallerle gerçeği daha ne kadar ayırt edebileceğini, etrafındakileri hayaletler ve iblislerle karıştırmaya başlamadan ve akılsız bir öfkeyle onlara saldırmadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordu.

Ama yapmayacak, dedi kendi kendine. Kneebones afyonun onu sakinleştireceğine, acıyla birlikte sanrıları da bastıracağına söz vermişti.

Dorian komodine yaklaştı ve kapıyı açtı. İçeri uzandı ve porselen silindiri buldu.

Kucağına aldı ve kapağını açtı.

Tahta bir bezin içine yerleştirilmiş dar şişe içinde duruyordu. Huzur iksiri... belki de ebedi.

Tüpü çıkardı ve titreyen elleriyle komodinin üzerine koydu.

Sonra tereddüt etti, ama onu duraklatan sonsuzluk ihtimali değildi. Hayır, bunun için fazla sığ ve basitti. Aklına gelen cadı, onun yumuşak ağzı ve ince kıvrımlı bedenydi. Ve bu görüntü, afyonun risklerinden kaçınmak için aklından asil nedenler uydurmasına yetti: Evlilik tamamlanmadan ölürse, evlilik feshedilebilir ve Hastanesini alamayacaktı... ve ayrıca bir varis bulmak onun göreviydi.

Ama Dorian kendi kendine, öldüğünde hastanesinin ve Camoy'ların sonunun onun için önemli olmayacağını hatırlattı. Kadın da öyle. Gitmiş olacaktı ve Tanrı korusun arkasında bir çocuk bırakacaktı. Şansı yaver giderse, çocukları da aynı kusurlu beyni miras alacak ve yaşayacaktı.
-Ve aynı utanç verici şekilde ölür.

Şişenin kapağını açtı.

"Yerinde olsam dikkatli olurum," dedi karanlığın içinden sessiz, tanıdık bir ses. "Sen bir cadıyla evlisin. Ya onu bir aşk iksirine dönüştürdüysem?"

Oda Hades kadar karanlıktı. Onu göremiyordu -zonklamanın ötesine odaklanamıyordu zaten- ama kokusunu alabiliyordu. Garip bir şekilde egzotik olan koku, hayalet parmaklar gibi acının gürleyen denizinden çaldı ve onu kendine getirdi.

"Seni bir kediye dönüştürecek bir iksir bile olabilir," dedi.

Kafasının içindeki durmak bilmeyen çekiç sesinden onun yaklaştığını duyamıyordu ama kokusunu alabiliyordu, belli belirsiz koku giderek zenginleşiyor, daha güçlü hale geliyordu. Yasemin mi?

İnce, sıcak parmaklar onun buz gibi parmaklarının üzerine kapandı.

Konuşmaya çalıştı. Dudaklarını oynattı ama hiç ses çıkmadı. Acı kafatasına çarptı. Midesi guruldadı. Şişe elinden kaydı.

"Hasta," diye nefes nefese kaldı. "Tanrım, ben-"

Soğuk, yuvarlak ve pürüzsüz başka bir şey ellerine bastırınca sözünü kesti. Bir leğen.

Vücudu şiddetle titredi. Sonra tek yapabildiği leğene tutunmak, başını eğmek ve kendini kontrol edemediği spazm üstüne spazma bırakmak oldu.

Öğürüyor. Durmadan. Çaresizce.

Tüm bu süre boyunca onun sıcak ellerini üzerinde hissetti, onu tutuyordu. Üstünde onun yumuşak mırıltılarını duydu.

"Evet, doğru. Elden bir şey gelmez. Başım ağrıyor, biliyorum. Çirkin bir şey, değil mi? Saatler ve saatler. O zaman sessizce gitmeyecek, değil mi? Bunun yerine, içinizden sökölüp atılmalı ve içinizi de beraberinde götürmeli. Öyle göründüğünden şüphem yok, ama birazdan daha iyi hissedeceksin. İşte oldu. İşin bitti."

Bir an değil, bir sonsuzluktan ve Dorian bittiğini mi yoksa öldüğünü mü bilmiyordu. Vücudundaki kasılmalar durmuştu ama başını kaldıramıyordu.

Adam leğendeki iğrenç pisliğin içine batmadan önce onu yakaladı. Başını kaldırdı ve bir fincanı dudaklarına götürdü. Nane ve başka bir şey kokuyordu. Ne olduğunu bilmiyordu.

"Ağzını çalkala," diye sessizce emretti.

Savaşamayacak kadar güçsüzdü, itaat etti. Keskin içki ağzındaki kötü tadı temizledi.

İşi bittiğinde, onu nazikçe yastıkların üzerine geri götürdü.

Orada yatıyordu, bitkin bir halde, hareketin farkındaydı. Sonra leğen kayboldu ve pis kokusu da onunla birlikte.

Kısa bir süre sonra serin, ıslak bir bez yüzüne dokundu. Nazik, hızlı, etkili; onu temizliyor ve serinletiyordu. İtiraz etmesi gerektiğini biliyordu; o bir bebek değildi. Ama gücünü toplayamadı.

Sonra yine gitmişti, sonsuz bir zaman ve yokluğunda acı tekrar başlamıştı. Eskisi kadar şiddetli olmasa da, hala oradaydı ve onu dövüyordu.

Bu kez, koku geri döndüğünde, ışık da onunla birlikte geldi, tek bir mum.

Onun gölgeli formunun yaklaşmasını izledi. Işıktan irkildi. Kadın şömineye doğru uzaklaştı ve mumu şöminenin üzerine koydu.

Yatağa geri döndü. "Görünüşe göre hâlâ rahatsızsınız," dedi çok yumuşak bir sesle. "Bunun asıl baş ağrısından mı yoksa afyonun yan etkilerinden mi kaynaklandığını bilmiyorum."

Sonra kadının ondan çaldığı şişeyi hatırladı. "Laudanum," diye boğuldu. "Şişeyi bana ver, cadı."

"Belki daha sonra," dedi. "Şu anda bir büyü üzerinde çalışmam gerekiyor. Yardım almadan kazana tırmanabilir misin yoksa yardım etmesi için Hoskins'i çağırayım mı?"

Cadının "kazanının" buharlı bir banyo olduğu ve büyüünün, cadının adamın geri kalanını kaynatırken kafasına bir buz torbası tutmasını içerdiği iddia edildi.

En azından Dorian onun açıklamasından bunu anlamıştı.

Yeryüzünde yapmak istediği son şeyin yatağından kalkıp sendeleyerek zemin kattaki banyo odasına inmek olduğuna karar vermekte zorlanmadı.

Hizmetkârlarının onu taşımaya hazır olduğunu öğrenince fikrini değiştirdi. Hiç kimse tarafından, hiçbir yere taşınmaya dayanamazdı.

"Uzuvların buz gibi soğuk," dedi ona bir sabahlık uzatırken. Adam öfkeyle içine girmeye çabalarken kadın başka tarafa baktı. "Boynundan yukarısı çok sıcak. Gördüğünüz gibi sisteminiz dengesiz. Bunu düzeltmeliyiz."

Dorian'ın dengesinin bozulmuş olması umurunda değildi. Öte yandan, onu bir bebek gibi çaresizce yatarken ve titrerken görmeye dayanamıyordu.

Böylece kendini yataktan sürükleyerek kaldırdı ve tökezleyerek odayı geçip kapıdan içeri girdi. Onun yardım elini reddederek odadan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Küçük, fayans kaplı odanın lavanta kokulu buharla dolu olduğunu gördü. Dar duvar nişlerinde mumlar titriyordu.

Kokulu sis, sıcaklık, yumuşak ışık onu sardı ve içine çekti. Büyülenmiş bir halde batık banyonun kenarına doğru yürüdü. Havlular tabana serilmiş ve yanlardan sarkıtılmıştı.

İktidarsız öfkesi tatlı sıcaklık ve sessizlik içinde dağıldı.

Sabahlığını çıkarıp içeri girdi, buharlı suya girdiğinde ve sıcaklık ağrıyan kaslarına nüfuz ettiğinde inledi.

Bir an sonra boynunun arkasına küçük bir yastık kayd. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Lezzetli sıcaklığın, davetkâr suyun büyüüne kapılmış, cadıyı unutmuştu... ve çırılçıplaktı.

"Tek yapman gereken ıslatmak," dedi. "Yastığa sırtını yasla. Gerisini ben hallederim."

Gerisinin ne olduğunu hatırlayamadı ve yumuşak, buzlu torba kafasına yerleştiğinde yüzünü buruşturdu.

"Ben onu yerinde tutarım," dedi. "Kayması konusunda endişelenmene gerek yok."

Buz torbası endişelerinin en önemsiziydi.

Suyun içine baktı. Batık küvet dünyanın en derin küveti değildi. Erkeksi eşyalarını çok net bir şekilde görebiliyordu.

Alçakgönüllülük için artık çok geç olsa da, bir parça havluyu üzerine çekti ve yukarı çıkmasını engellemek için elini üzerine koydu.

Şüpheli bir şekilde kıkırdamaya benzeyen zayıf bir ses duydu. Bakmayı reddetti.
Yukarı.

"Daha önce görmediğim bir şey değil," dedi cadı. "Kabul etmek gerekir ki
Diğerleri canlı bebekler ya da yetişkin cesetlerdi, ancak ekipman esasen tüm erkeklerde aynıydı."

Durgun zihninde bir şeyler kıpırdandı. Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı, anlaşılması zor parçaları bir araya getirmeye çalıştı. Hastane... kesin fikirler ve ilkeler... Akrobalarının şaşırtıcı itaati. Korkusuzluğu. İhtiyacı olduğu anda elindeki leğen... sessiz verimlilik.

Anlamaya başlamıştı ama tam olarak değil. Birçok kadının hemşirelik deneyimi vardı ama yine de...

Son habere geri döndü. Bebekler konusunu anlayabiliyordu. Pek çok kadın bebekleri çıplak görüyordu ama yetişkin erkek... cesetleri?

"Kaç ölüm döşegine girdiniz Bayan Adams?" Gözlerini kapalı tuttu. Aynı anda görmeye çalışmadan düşünmek daha kolaydı. Gözleri hâlâ acıyordu. Acı hafifliyor olsa da hâlâ oradaydı.

"Ben artık Bayan Adams değilim," dedi. "Artık evliyiz. Sakın bana unuttuğunu söyleme."

"Ah, evet. Bir an için aklımdan çıkmış. Cesetler yüzünden. Cesetlerinize büyük ilgi duyuyorum Leydi Rawnsley."

"Ben de öyleydim," dedi. "Ama karşılaştığım zorluklara inanamayacaksınız. Kuşkusuz, taze cesetlere ulaşmak o kadar kolay değil. Yine de bu, tıp adamlarının onlar konusunda bu kadar bencil olması için bir mazeret olamaz. Sorarım size, bir diseksiyona tanıklık etmesine bile izin verilmeyen biri nasıl öğrenebilir?"

"En ufak bir fikrim bile yok."

"Bu çok saçma," dedi. "Sonunda Bay Knightly'nin öğrencilerinden birine meydan okumak zorunda kaldım. Küçümseyici ukala, kahvaltımı kaybedip bayılacağımı, taş zemine düşüp şiddetli bir beyin sarsıntısı geçireceğimi iddia etti. Yapmayacağıma dair on pounduna bahse girdim." Durakladı. "Anlaşıldığı üzere, paramparça olan oydu." Sesinde sessiz bir zafer duygusu vardı. "Bilinçsiz bedenini yoldan çektikten sonra -kazayla üzerine basmak istemedim- diseksiyona kendim devam ettim. Çok aydınlatıcı oldu. Yaşayan bir insandan bu kadarını bile öğrenemezsiniz. Hiçbir şey göremezsiniz."

"Ne kadar sinir bozucu," diye mırıldandı.

"Evet, öyle. Kendimi bir kez kanıtlamanın yeterli olacağını düşünürsünüz ama hayır. Elimde aletler ve tek başıma bir ceset olduğu ilk ve tek seferdi. Kazandığım tek şey gözlemlene izniydi ve bu da ailem öğrenmesin diye karanlık bir sır olarak kalmalıydı. Hastalarla -yaşayanlarla- bile yetkinliğimi kimseye kanıtlamamın bir yararı yoktu. Bay Yetki Knightly'deydi, ben sadece gizlice yardımcı olabilirdim. O mutlak surette hükmetmeli ve sıradan kadınlar, en eski teorilere dayansa bile emirlere itaat etmelidir."

Dorian kapalı gözlerinin ardında cevabı şimdi çarpıcı bir netlikle görüyordu.

Bir gün önce olsa, bu içgörü onu banyodan fırlatır ve en yakın bataklığa doğru can havliyle koştururdu.

Şu anda zihninin bir kısmı kaçmanın o kadar da kötü bir fikir olmadığını söylüyordu.

Ama o kadar rahattı ki, kasları buharlı suyun içinde gevşiyor, işkence gören başı hoş bir serinlik alıyordu.

O da çok nazik bir şekilde, "O halde, kendi hastana sahip olma şansına balıklama atlamana şaşmamalı," dedi.

Ve çok geçmeden, kendine ait bir ceset, diye ekledi içinden. Bunun bir önemi yoktu. Eğer cesedini parçalara ayırmak isteseydi

itiraz edecek bir pozisyon.

Kadın hemen cevap vermedi. Dorian gözlerini kapalı tutarak etrafına yayılan kokulu sisin tadını çıkardı. Kadının kokusu da oradaydı, zengin ve derin, lavantayla sarmaş dolaştı. Kendisini bu kadar sersemleten şeyin koku mu yoksa rahatsızlığı mı olduğunu bilmiyordu.

"Tıp mesleğinin tüm üyelerinin embesiller," dedi sonunda. "Ama Abonville'in onları ayırt edebileceğine güvenemezdim. Bertie daha kötü olurdu. Londra ve Edinburgh'dan uzmanlar getirmeceğinden eminim, üstelik hata yapmakta da çok becerikli."

"Anlıyorum," dedi. "Beni... kurtarmaya geldin."

"Tıbbın cehenneminden," dedi aceleyle. "Ben mucize yaratan biri değilim ve çok az beyin hastalığının tedavi edilebilir olduğunu biliyorum. Sizinki hakkında pek bir şey bilmediğimden değil," diye ekledi biraz da kızgınlıkla. "Bay Kneebones da Bay Knightly gibi inatçı bir şekilde içine kapanık. Onunla tartışmanın boşa nefes tüketmek olduğunu biliyordum. Kelimeler nadiren işe yarar. Her zamanki gibi kendimi kanıtlamam gerekecek."

Dorian, onun kendisini bataklıktan kurtarmak için sergilediği hızlı ve telaşsız tavrı hatırladı. Onu korkutup kaçırma girişimini soğukkanlılıkla karşılayışını hatırladı. Kısa bir süre önce, iğrenç bir şekilde hasta olduğu zamanki sakin ve etkili bakımını hatırladı.

Şu anki rahat durumunu düşündü. Aylardır kendini bu kadar huzurlu hissetmemişti. Aslında en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğini hatırlayamıyordu. Hiç hissetmiş miydi?

Zayıflıkları yüzünden kendine kızmadığı ve bahsettiği doktorlar gibi mutlak hüküm vermekte ısrar eden büyükbabasına kin duymadığı bir zaman hatırlamıyordu.

Gözlerini açtı ve yavaşça başını çevirerek ona baktı. Buz torbasını yerinde tutarken, soğuk yeşil bakışları onunkilerle buluşmak için kaydı.

Soğukkanlılığın doğuştan mı geldiğini, yoksa ona güvenmeyen ya da onu istemeyen bir dünyada hayatta kalabilmek için duygularını bastırmak üzere kendini eğitmek zorunda mı kaldığını merak etti. Bunun nasıl bir şey olduğunu ve eğitimin neye mal olduğunu biliyordu.

"Nemli saçlarına garip şeyler yapıyor," dedi huysuzca. "Tüm küçük bukleler ve tirbuşonlar her yöne doğru filizleniyor ve bulanık kırmızı bir bulut oluşturuyor. Kuru havada bile canlı görünüyor, ne yapmaya kararlıysa onu yapmaya çalışıyor. "Saçları ne yapıyor böyle?" diye soruyor olmalı tıp adamları.

kendileri. Söylediklerinizi dikkatle dinlememelerine şaşırmamak gerekir."

"Dikkatlerinin dağılmasına izin vermemeliler," dedi. "Bu hiç profesyonelce değil."

"Bir grup olarak erkekler çok zeki değildir," dedi. "En azından istikrarlı bir şekilde değil. Aklımızın başımızda olduğu anlar olur ama kolayca dikkatim dağıldı."

Çok kolaydı.

Odanın buharlı sisi üzerine çökmüştü. Porselen teninde ince bir çiy parlıyordu. Nemli bukleler kulaklarının etrafında kümelenmişti. Bukleleri itmeyi ve diliyle narin şeklin izini sürmeyi düşündü. Eğer izin verirse ağzının ve dilinin nereye gideceğini düşündü... boynunun nemli eti boyunca boğazının çukuruna kadar.

Bakışları önce kadının yakasına, sonra daha aşağıya, nemli kumaşın göğüslerinin kıvrımlarına yapıştığı yere kaydı.

Benim diye düşündü. Ve sonra gelecek hakkında düşünemedi. Neredeyse hiç düşünemiyordu.

"Bazı erkekler dikkat dağıtıcı olabiliyor," dedi. "Bazen. Özellikle de sen."

Onun bu kadar keskin, özlem dolu bir şekilde farkında olmasaydı, sesindeki zayıf, kararsız ipliği yakalayamazdı.

"Ah, şey, ben deliyim." Hissettiği şey delilik de olabilirdi. Altında Havlunun gizleyici köşesinde, mantığa asla kulak asmayan yanı uykusundan uyandı.

"Bu tedavinin uyutucu bir etkisi olması gerekiyor," dedi, kaşlarını çatarak adamın yüzünü incelerken.

Endişeli değil, şaşkın görünüyordu; eğer tarafsız bir gözlem yeteneğine sahip olsaydı bu onu eğlendirirdi. Ama bu imkânsızdı.

Kadın adamın omzuna yakın, küvetin kenarına oturmuş, bacakları elbisesinin altında kıvrılmıştı ve adamın aklı küvetin altında yatan şeye takılmıştı. Elini sudan çıkardı ve küvetin kavisli kenarına dayadı, elbisesinin eteğinden birkaç santim uzakta.

"Tedavi mi?" dedi. "Bunun bir büyü olduğunu sanıyordum."

"Evet, yeterince semender gözü eklememiş olmalıyım. Hoş bir uyuşukluk yaratması gerekiyor."

"Beynim uyuşmaya başladı." Parmakları fırfırlı tülbente dokundu... ve üzerine kapandı.

Kaşlarını çatan kadının dikkati adamın eline kaydı. "Başın ağrıyor," dedi.

Fırfırla oynadı. "Şu anda bu çok da önemli görünmüyor."

Acı devam etse de artık bir önemi yoktu. Önemli olan, tülbentin altında yatan şeyi haince hatırlamasıydı. Onu geri çekti.

Yumuşak çocuk terlikleri... birkaç santim güzelce kıvrılmış ayak bileği... ve çorap yok. "Çorap yok," dedi, sesi de zihni gibi bulanıktı. "Çoraplarınız nerede, Leydi Rawnsley?"

"Onları daha önce çıkarmıştım," dedi. "Korkunç pahalıydılar -Paris'ten gelmişlerdi- ve pencerenize tırmanırken bir kıymığa takılma riskini göze almak istemedim."

Onun ayak bileğini kavradı. "Pencereye tırmanmışsın." Hapsettiği uzvundan başını kaldırıp bakmadı.

"Odana girmek için. Çok fazla afyon alacağından endişelendim. Görünüşe göre boş bir endişe değilmiş. Şişendeki solüsyon uygun şekilde seyreltilmemişti."

Törenden önce ölmesine izin veremeyeceğini söylemişti, diye hatırlıyor. Görünüşe göre, evlilik tamamlanmadan onun ölmesine izin vermeye de cesaret edememiş.

Ondan önce ölmek de istemiyordu, kara ruhunu çürütmek istiyordu. "Beni kurtarmak zorundaydın," dedi.

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kilit açmaktan hiç anlamam ve kapıyı kırmak korkunç bir gürültü çıkarırdı, bu yüzden pencere yolunu seçtim. Eliniz yine soğumaya başlamadı mı lordum?"

"Hayır." Onun ayak bileğini okşadı. "Sana soğuk geliyor mu?"

"Ben miyim yoksa sen misin anlayamadım." Yutkundu. "Ben oldukça... sıcakım."

Önlüğü daha yukarı itti ve elini açığa çıkardığı mükemmel kıvrımlı uzvun üzerinde kaydırıldı. Hastanesini istiyordu, dedi kendi kendine ve bedelini ödemeye hazırdı.

Ve ağzını onun hınzırca güzel bacaklarının üzerinde gezdirmek istedi... yukarı, ta yukarı... Bakışları saçlarına, vahşi kırmızı buklelerine kaydı. Zihninde yolculuğun sonunda, kalçalarının birleştiği yerde bulacağı şeyin bir resmi canlandı.

Sonra bakışları onunkilere kilitlendi, eritici bir yumuşaklıkla.

Sonra kayboldu, sudan çıktı ve ona doğru uzandı, kolunu dar beline doladı, onu kendine doğru çekti. Suyun sıcaklığından sonra sırtında serinleyen havayı hissetti ama istediği onun sıcaklığıydı.

"Üşüteceksin," diye nefes nefese kaldı. "Sana kuru bir havlu

getireyim." "Hayır, bana gel," dedi kalın bir sesle.

Gelmesini beklemedi, onu sıırıslıklam kollarına aldı ve uzun, çılgın bir an boyunca sıkıca sarıldı. Sonra onunla birlikte kokulu kazanın içine battı ve su üzerlerine kapandığında, ağzı onunkini buldu ve o zaman daha derine battı, kurtarmanın ötesinde... sıcak vaatler denizinde boğuldu.

Gwendolyn kollarını kocasının boynuna atarken, bu hiç profesyonelce değildi, diye kendini azarladı.

Tutkuların heyecanının hastalıklı baş ağrılarını şiddetlendirdiği iyi biliniyordu.

Ne yazık ki tıp literatürünün hiçbir yerinde hekimin tutkularının harekete geçtiği vakalar için bir çareye rastlamamıştı. Hastanın en hafif dokunuşu şiddetli kalp çarpıntısını tetiklediğinde ve ateşi şok edici bir hızla yükseldiğinde hangi panzehiri uygulayacağını bilmiyordu. Hangi palyatifin, hastayı ikna etme çabalarını hafifletebileceğini bilmiyordu. Hınzırca şehvetli bir ağzın kendi ağzı üzerindeki baskısını ya da hastasının dili onunkiyle sarmaş dolaş olduğunda tattığı şeytani karışımı hangi iksirin önleyebileceğini.

Omuzlarına vuran suyun ve elbisesinin yüzeye doğru küstahça kabardığının farkındaydı ama bu konuda bir şey yapmak için yeterli klinik tarafsızlığı kendinde bulamıyordu.

Ellerinin altındaki sert ve sıcak, kaygan, çıplak her santimiyle meşguldü ve ellerinin güçlü omuzlarında ve geniş göğsünün gergin, pürüzsüz düzlemlerinde gezinmesine engel olamıyordu. Bu yeterli değildi. Pürüzsüz, sudan kaygan tenin tadına bakma isteğine karşı koyamadı. Onun köleleştirici ağzından uzaklaştı ve elleri onun muhteşem anatomisini keşfetmeye devam ederken dudaklarıyla ıslak çenesini ve boynunu izledi.

"Oh, deltoid kası... ve pektoralis major," diye mırıldandı baş dönmesiyle. "Çok... güzel... gelişmiş."

Adamın dokunuşlarının artan aciliyetinin ve cüretkârlığının farkındaydı ve küstah davranışlarının onu kışkırttığını biliyordu. Ama adamın okşamaları onu kışkırtıyordu.

Ellerinin ağırlığını göğüslerinin üzerinde hissetti, sıcak bir baskı onu acıttı ve daha fazlasını aramak için elini itti. Boynundaki şehvetli ağız, sıcaklığı teninin altında fokurdayan öpücükleri kaydattı ve sabırsızlıkla titremesine neden oldu. Hınzır dili kulağını okşuyordu... çıldırtıcıydı.

Suyun şırıltısının üzerinde, kontrolsüzce titrediğinde ve sanki derisinin içine girebilecekmiş gibi ona sokulduğunda çıkardığı alçak hayvan sesini duydu. Bunu istedi.

Yeterince yaklaşıpamadı. Su... giysileri... aralarındaki her şey... engellerdi.

"Bir şeyler yap," diye soluk soluğa elbisesini karıştırdı. Korsesini çekiştirdi ama sırlıklam kumaş yırtılmadı. "Çıkar şunu," dedi ona. "Buna dayanamıyorum."

Adamın parmaklarının sırtındaki bantlarla boğuştuğunu hissetti. "Çok ıslaklar," dedi telaşla. "Onları çözemezsin. Yırt şunu."

"Bekle. Sakin ol." Sesi kalındı. Kadın elini

adamın karnına götürdü.

Nefesini içine çekti. "Gwendolyn, Tanrı aşkına-" "Acele et."

"Bekle." Ağzını onunkinin üzerine kapattı ve onun çılgın öfkesini sonsuz, ruhunu tüketen bir öpücükle silip süpürdü.

Adam onu kollarına alıp yukarı kaldırırken, banyodan çıkarıp nemli havluların üzerine koyarken, kadın adama yapıştı, ağzı onunla kilitlendi.

Adam sonunda uyuşturucu öpücüğünü bıraktığında, kadın gözlerini yakıcı bir altın bakışa açtı. Adam onun üzerine diz çökmüş, kalçalarını kavırıyordu. Teni kaygandı, mum ışığında parıldıyordu. Uzun, gece siyahı saçlarından sular akıyordu.

Kadın büyülenmiş bir halde onu izlerken, adam elini sırlıslıkla olmuş elbisesinin yakasına götürdü. Kolay bir çekişle elbiseyi beline kadar yırttı. "Şimdi mutlu musun, cadı?" diye fısıldadı.

"*Evet.*" Ona doğru uzandı ve tenini kendi teninde hissetmek için çıldırarak onu aşağı çekti.

Sıcak, aceleci öpücükler... alnına, burnuna, yanaklarına, çenesine... ve daha fazlası, göğüslerinin üzerinde cızırdamak için boğazından aşağıya. Kavurucu öpücükler büyüü yok etti ve delilik geri döndü.

Onu orada tutmak için parmaklarını saçlarına doladı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı ama daha fazlasının ne olduğunu bilmiyordu. Adamın ağzının göğsünün gergin tomurcuğuna yaklaştığını hissetti ve ilk hafif çekiştirme, karıncalanma ipliklerini Derisinin altındaki elektrik... bir yere... içinde olduğunu fark etmediği bir dünyaya.

Vahşi ve karanlıktı, zonklayan bir hisler ormanıydı. Onu karanlığın içine çekti, elleriyle, ağzıyla, alçak, düzensiz sesiyle daha derine çekti.

Giysilerinin kalıntıları, mantığının son kalıntılarıyla birlikte düştü. Adamın erkeksi kokusunda, güneş tadında ve gergin, pürüzsüz etinin altındaki kasların baş döndürücü gücünde kaybolmuştu.

Onun içinde, derisinin altında gezinmesini istiyordu. Onun kendisinin bir parçası olmasını istiyordu. Eli bacaklarının arasına, en özel yerlerine yerleştğinde bile bu yeterli olmadı ve daha fazlası için onun dokunuşuna doğru yükseldi.

Onu elinin altında inleyen ve kıvrandıran gizli yollarla okşadı ama bu yeterli değildi. Kışkırtıcı vuruşlar daha da derine kayd, onun içinde. Kasılmalar onu sarsıyordu, sıcak, lezzetli... ama yeterli değildi.

Uçurumun kenarında titriyor, vahşi bir zevk ile daha fazlası, başka bir şey için duyduğu mantıksız, kaçınılmaz bir arzu arasında sıkışıp kalıyordu.

"Yüce Tanrım," diye soludu, delirmiş biri gibi kıvranıyordu, ki öyleydi. "Yap şunu. Lütfen."

"Yakında." Sert bir fısıltı. "Hazır değilsin. Bu senin ilk-"

"Acele et." Adamın aletinin kalçasında titreştiğini hissedebiliyordu. Tırnaklarını adamın kollarına geçirdi. "*Acele* et."

Küfrederek parmaklarını çekti. Kadın uzak duramadı. Ellerini adamın karnından aşağıya, içgüdüünün onu yönlendirdiği yere doğru sürükledi. Kalın, sıcak şaftı buldu. Muazzamdı. Eli onun etrafında kapanamıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Kes şunu. Tanrım, Gwen, beni acele ettirme. Canın yanacak ve sen-"

"Oh, Tanrım. Çok güçlü... ve canlı hissediyorum." Ne dediğini pek bilmiyordu. Kadifemsi eti okşadı, hararetli bir merak içinde kayboldu.

Yukarıda garip, boğuk bir ses duydu.

Sonra onu tekrar yakından okşuyor, sinir bozucu çılgınlığa geri sürüklüyordu. Öfkeli zevk onu uçurumun kenarına sürüklerken eli ondan uzaklaştı.

Sonra geldi, hızlı bir itiş ve onu gerçekliğe geri döndüren acı bir his.

Yutkundu ve gözlerini kırptırdı. "Aman

Tanrım." Adam çok büyüktü. Hiç rahat değildi.

Yine de tam olarak rahatsız da değildi. Tamamen değil.

"Sana acıyacağını söylemiştim."

Onun sesindeki acıyı duydu. Onun hatası, diye kendini suçladı. İlk seferinde canının yandığını herkes biliyordu. Gafil avlanmasına izin vermemeliydi. Şimdi muhtemelen ona kalıcı bir zarar verdiğini düşünüyordu.

"Sadece ilk başta," dedi titreyerek. "Bu normal. Benim yüzümden durmamalısın."

"Daha iyiye gitmeyecek."

Onun parlayan gözlerine baktı, orada gizlenen gölgeleri gördü. "O zaman öp beni," diye fısıldadı. "Buna konsantre olacağım ve gerisini görmezden geleceğim."

Yukarı uzandı, parmaklarını adamın kalın, ıslak yelesine geçirdi ve onu aşağı çekti.

Onu şiddetle öptü. Tadına baktığı sıcak ihtiyaç onunkini tutuşturdu. Şeytanın mayasında kaynadı ve acı ve gerginlik hiçliğe doğru fokurdadı.

Kadının içinde hareket etmeye başladı, ilk başta yavaş vuruşlar yapıyordu ama kısa sürede hızlandı. Onunla birlikte hareket etti, vücudu içgüdüsel olarak, memnuniyetle cevap verdi. İçinde Arzunun samimi ritmi, tutku eskisinden daha sıcak bir şekilde geri döndü. Onunla birleşmişti ve ihtiyacı olan da buydu: bir olmak, onu uçurumun kenarına kadar götürmek... ve ötesine... son, yakıcı coşku patlamasına... ve sonra onunla birlikte salıverilmenin tatlı karanlığına gömüldü.

5

Bir süre sonra kocasının sabahlığına sarınmış olan Gwendolyn, terzi kıyafetiyle yatağının ayakucunda oturuyordu.

Kadın adamın sırtına bir yığın yastık yığmıştı ve adam bacaklarını önüne uzatarak oturdu; kadın ayaklarını sıcak tutması için ısrar ettiği için yatak örtülerinin altında.

Banyo odasındaki sefahat onları aç bırakmıştı. Kileri yağmalamışlar ve kısa sürede hazırladıkları bir tepsi dolusu kalın sandviçle gizlice onun yatak odasına girmişlerdi.

Banyo, sevişme ve yemek ruh halini kökten iyileştirmiş olsa da, tamamen huzurlu değildi.

Gwendolyn, onun bakmadığını sandığı anlarda siyah kirpiklerinin altından kendisine kaçırıldığı bakışların farkındaydı. Bu sıkıntılı bakışların ne anlama geldiğini bilmek isterdi. Şu anda, onun karakterinin sadece bir yönü onun için gerçekten açıktı.

Bataklıkta korkunç bir ölümle karşı karşıya olmasına rağmen, onu uzaklaştırmaya çalışmıştı - çünkü içine düşmesinden korkuyordu.

Kadının kendisiyle evlenmesine izin vermektense, tıbben hastalanma ve sonunda bir tımarhaneye kapatılma riskini göze almıştı.

Denetimsiz afyon sakızı tüketiminin ölümcül riskleri konusunda bilgilendirilmiş olmasına rağmen, kendisini odasına tek başına kilitlemişti; böylece onun acılarına tanık olmasını engellemişti.

Kısacası Rawnsley Kontu'nun bir mil uzunluğunda ve üç mil derinliğinde koruyucu bir çizgisi vardı.

Gwendolyn onu abarttığını düşünmüyordu. Babası, erkek kardeşleri, amcaları ve kuzenleriyle bu özel rahatsızlığı tanıyacak kadar tecrübesi vardı.

Farkındalık, zaten tehlikeli bir şekilde bozulmaya yüz tutmuş olan klinik kopukluğunu onarmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Ona bakmak bile zekâsını felç etmişti. O duygulu ağzın, o güçlü, zarif ellerin ve o uzun kaslı vücudun neler yaptığını hatırladığında

Kalbi ve sahip olduğu diğerk tüm organ ve kaslarla birlikte tüm beyni jöleye dönüştü.

Adamın alçak sesi kadının şaşkın düşüncelerini böldü.

"Burada kalman gerektiğini düşünmüyorum," dedi nazikçe.

Katlanmış ellerinden başını kaldırdı. Adamın özenli ve kibar ifadesi kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Adamın onu neden gözünün önünden uzaklaştırmak istediğini tahmin edebiliyordu. Muhtemelen banyo odasından ayrıldıklarından beri zamanının çoğunu bir plan tasarlayarak geçirmişti. Bu deneyimi tekrarlamak istemediğini söylemenin nazik bir yolu.

Ama daha önce de sayısız kez reddedilmişti, diye hatırlattı Gwendolyn kendine ve bu onu henüz öldürmemişti.

"Anlıyorum," dedi, sesi soğuk, yüzü sıcaktı. "Şok edici davrandığımı biliyorum. Kendim hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Hayatım boyunca hiç kimseye böyle bir tepki vermemiştim."

Çenesinde bir kas çalıştı.

"Çok fazla sevgilim olduğundan değil," diye ekledi aceleyle. "Ben çapkın değilim, olsaydım bile taliplere ayıracak pek vaktim yoktu. Zaman ayırmak istemedim," diye geveledi yüz ifadesi gerginleşirken. "Ama kızlar sosyete de görünmek zorundalar ve tabii ki erkekler de Diğerleri gibi, ve insan kendini bu doğruymuş gibi davranmak zorunda hissediyor. Ve itiraf etmeliyim ki kur yapmanın ve öpülmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Ama hiçbir şeye benzemiyordu ve örneğin Bay Culpeper'in *Bitkileri* kadar bile ilginç değildi. Sizinle de öyle olsaydı, eminim aşağıda çok daha kibar davranırdım. Aklımı tıbbi bir incelemeye verir ve kendimi rezil etmezdim. Ama düzgün davranamadım. Gerçekten çok üzgünüm. İsteddiğim son şey kendimi senin için nahoş."

İç çekerek yataktan sürünerek çıkmaya başladı.

"Gwendolyn." Sesi boğuk çıkmıştı.

Durakladı ve onun bakışlarıyla

karşılaştı.

"Benim için nahoş biri değilsin," dedi sıkıca. "Hiç de değil. Şeref sözü."

Olduğu yerde kaldı, yatağın kenarına yakın bir yerde diz çöktü ve onun ifadesini okumaya çalıştı.

"Hoşnutsuz olduğumu nasıl düşünebilirsin?" diye sordu. "Senin ırzına geçtim."

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Kendisine kızgındı, ona değil. Bir kilometre uzunluğundaki koruyucu çizgi yüzünden.

Genevieve'in ona erkekler hakkında -ve ilk kez- söylediklerini hatırlamaya çalıştı ama zihni karmakarışık. "Oh, hayır, o zaman öyle değildi.

Hepsi bu," diyerek onu temin etti. "Çok naziktiniz ve bunu takdir ettim, gerçekten takdir ettim. Bir general gibi davranmamam gerektiğini biliyorum: 'Şunu yap,' 'Bunu yap. 'Acele et'. Ama kendime engel olamadım. Bir şey"-işaret etti çaresizce- "üzerime geldi."

"O şey senin şehvetli eşindi," dedi acımasızca. "Kendime izin vermemem gereken bir şey."

"Ama biz evlendik," diye karşı çıktı. "Bu senin hakkındı ve bu benim için bir zevkti ve-" Yüzü alev alev yanarken cesaretle ekledi: "Şehvet duymanıza sevindim lordum. Bunu yapmasaydınız büyük hayal kırıklığına uğrardım çünkü o zamandan beri beni kendinize ait kılmanızı istiyordum..." Kaşlarını çatı. "Tam olarak ne zaman başladığından emin değilim ama beni öptükten sonra bunu istediğimi biliyorum." Ona doğru yaklaştı. "Keşke benim için endişelenmesen."

"Bunun bir iş anlaşması olması gerekiyordu," dedi. Gölgeler gözlerini kararttı. "Evlilik gerçekleşmemiş olsaydı kimsenin haberi olmayacaktı. Pozisyonunuz yeterince güvenliydi. Sana dokunmamalıydım. Hiç tecrüben yok. Duygularını nasıl koruyacağını bilmiyorsun. Kalbin çok yumuşak."

Topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. "Anlıyorum. Duygularımın devreye girmesinden endişe ediyorsunuz."

"Nişanlılar," dedi. "Az önce bana da söyledin. Kendim göremediğimden değil. Keşke bana nasıl baktığını görebilseydin."

Aman Tanrım. O kadar belli miydi?

Ama tabii ki öyleydi. Genevieve ya da Kuzen Jessica gibi değildi. Gwendolyn onun hiç kurnaz olmadığının farkındaydı. Ama hem mizah duygusuna hem de sağduyuya sahipti ve bunlar onu kurtarmaya geldi.

"Aşık bir kız öğrenci gibi mi demek istiyorsun?" diye

sordu. "Evet."

"Ne bekliyordun ki? Şok edici derecede yakışıklısın."

Öne doğru eğildi, gözleri kısılmıştı. "Bende bir *beyin hastalığı* var. Zihnim paramparça oluyor. Ve birkaç ay içinde çürüyen bir ceset!"

"Bunu biliyorum," dedi. "Ama henüz deli değilsin ve ne zaman öyle olursa, sen benim ilk delim olmayacaksın - ilk cesedim olmayacağın gibi."

"Diğerleriyle evlenmedin! Onlarla yatmadın! Lanet olsun." Yatak örtülerini geriye savurdu ve çıplak bir halde pencereye doğru yürüdü. Karanlığa bakarken, "Senin hastan olmak bile istemedim," dedi. "Ve şimdi senin sevgilim. Ve sen büyülenmişsin. Bu ürkütücü."

Kendisini onun gördüğü gibi görebilseydi, mum ışığında bu kadar uzun, güçlü ve güzel durabilseydi, bunun ürkütücü olduğunu düşünmezdi.

"Takdiri ilahinin tüm yarattıklarına güzel bir ölüm bahşetmediğini kendiniz söylediniz," dedi. "Her birimize tam olarak istediğimizi vermez. Beni doktor olayım diye erkek yapmadı."

Yatağı terk etti ve onun yanına gitti. "Ama şimdi bir kadın olduğum için hiç de üzgün değilim," dedi ona. "Beni çok mutlu ettin ve bu mutluluğun tadını çıkarabildiğim kadar uzun süre çıkarmak isteyecek kadar pratik ve bencilim."

Döndü, yüzü kasvetliydi. "Oh, Gwen."

O zaman fazla zamanı kalmadığını anladı. Yüzündeki sert ifade, sesindeki umutsuzluk ona durumun görüldüğünden daha kötü olduğunu söylüyordu.

Ama bu gelecekti, dedi kendi kendine.

Elini onun göğsüne koydu. "Bu gece bizim," dedi usulca.

Onu kadın olduğuna memnun etmişti.

Bu gece var, demişti.

Aziz Petrus'un kendisi, bir dizi şehit ve melek tarafından desteklense bile ona karşı koyamazdı. Cennet kapılarının arkasından kapanmasına izin verir, onu kollarına alır ve bedenini ve ruhunu -her ne kadar ebediyen lanetlenmiş olsa da- onu mutlu etmeye adanmıştı.

Böylece Dorian aptalca aşık olduğu karısını kollarına alıp yatağa götürdü ve onunla tekrar sevişti. Ve bir kez daha sevişmenin, arzulanmanın ve güvenilmenin coşkusu tatmıştı. Ve daha sonra, uyuyan kontesini kollarında tutarken, ölü mü yoksa diri mi olduğunu merak ederek uyanık kaldı çünkü kalbinin ne zaman bu kadar tatlı bir huzur içinde olduğunu hatırlayamıyordu.

Şafağın ilk cılız ışığı odaya girene kadar aklına açıklama gibi bir şey gelmedi.

Hayatı boyunca hiç kimse için iyi bir şey yapmamıştı. Annesini ait olmadığı bir dünyadan kurtarmanın ve onu artık yalan söylemek ve rol yapmak zorunda kalmayacağı Kıtaya götürmenin hayalini kurmaktan başka bir şey yapmamıştı. Sonunda onu burada ziyaret etme fırsatı bulduğunda, annesinin verdiği tüm ipuçlarını kaçırmış ve kendi yoluna gitmişti.

neşeli bir yol. Bunun yerine dikkatini verip kalsaydı ve babasının ona bakmasına yardım etseydi, büyükbabasını ve "Uzmanlar." Tımarhanede bile çok geç kalınmış gibi görünse de, Dorian kendisine miras kalan zeki beynini kullanmış olsaydı, böyle olması gerekmezdi. Öyle olmalıydı. büyükbabasının aşırı gururu ve görev duygusuyla oynamış ve onu yavaş yavaş yola getirmişti. Annesi yıllarca yaşlı zorbanın gözünü boyamıştı. Dorian bunu yapabiliirdi, yapmalıydı.

Rawnsley Hall'dan çocukça bir öfke nöbetiyle çıkıp gitmek yerine bunu daha sonra, balta düştüğünde yapmalıydı. O zaman bir şeyler başarabilirdi. Kontun parasını kullanabilir ve İyi bir amaç için, örneğin akademik çalışmalarda, bilgiyi ilerletmek için veya belki de siyasi bir çabada.

Herkes öldü, bazıları erken, bazıları geç. Bu sızlanacak bir şey değildi. Ama pişmanlık ve keşkelerden başka bir şey duymadan ölmek acınası bir durumdu.

Dorian, son aylarda onu bu kadar huzursuz eden şeyin bu olduğunu fark etti.

Ama şimdi ruhu sessizdi. Onun yüzünden.

Karısının asi saçlarını okşadı. Onu mutlu etmişti. Onu bir kadın yaptığı için Tanrı'yı affetmesini sağlamıştı. Gülümsedi. Bunun küçük bir başarı olmadığını biliyordu.

Doktor olmak istiyordu. Rawnsley Kontu'nun parasını ve nüfuzunu iyi bir amaç için kullanacaktı.

Pekâlâ, dedi ona sessizce. Size tıp diploması veremem ama elimden geleni yaparım.

Ve bu doğru bir sonuç olmalı, çünkü meşgul zihni sakinleşti ve kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Kahvaltıdan sonra Dorian onu kırlara, annesinin sekiz yıl önce onu getirdiği yere götürdü.

Gwendolyn'in atından inmesine yardım etti -bu sırada kendisine kısa bir öpücük verdi- ve onu pistin kenarındaki bir kayaya götürdü. Paltosunu çıkarıp soğuk taşın üzerine koydu ve oturmasını istedi, Gwendolyn de şaşkın bir gülümsemeyle oturdu.

"Dün gece benim senin ilk delin olmadığımı söylemiştin," diye başladı.

"Hiç de değil," diye hevesle güvence verdi ona. "Bay Knightly'nin muayenehanesini devralan Bay Eversham özellikle nörolojik hastalıklarla ilgileniyordu ve birkaç vakada kendisine yardımcı olmama izin verdi. Hastaların hepsi mantıksız değildi elbette. Ama Bayan Ware'in son sayıma göre altı farklı kişiliği vardı ve Bay Bowes şiddetli bunamaya eğilimliydi ve Bayan Peebles - sorunlu ruhu huzur içinde yatsın -"

"Ayrıntıları bana sonra anlatırsın," diye araya girdi Dorian. "Ben sadece dün gece doğru duyduğumdan emin olmak istedim. Söylediğim için üzgünüm ama tam olarak katılmamıştım. Sen geldiğinden beri doğru düzgün dinlemedim."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" diye haykırdı. "Bay Eversham dışında beni ciddiye alan tek adam sizsiniz. Hastane fikrime gülmediniz ve diseksiyonlar konusunda dehşete düşmediniz." Kısa bir süre tereddüt etti. "Biraz aşırı korumacısınız, doğru, ama bu sizin doğanızda var ve bunun çok centilmence ve asil bir eğilim olduğunu biliyorum."

"Aşırı korumacı," diye tekrarladı. "Sen böyle mi görüyorsun, Gwen?"

Başını salladı. "Beni tatsızlıklardan korumak istiyorsun. Bir yandan, şımartılmak oldukça hoş bir şey. Ama diğer yandan da biraz sinir bozucu."

Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anlıyordu. Hastalığı hakkında karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyordu. Diğer erkeklerin yaptığı gibi ona aptal bir kadın gibi davranmıştı.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Çok istediği gibi onu kollarının arasına alıp "aşırı korumaya" kalkışmamak için ellerini arkasında kavuşturdu. "Sizinki tıbbi bir zihin. Meseleleri biz meslekten olmayanlar gibi görmüyorsunuz. Hastalık sizin için bir çalışma konusu ve hasta insanlar bilgi kaynağı. Onların rahatsızlıkları sizi bir Cicero'nun eserlerinin bir kısmı beni etkiliyor." Durakladı, yüzü kızarmıştı. "Bir zamanlar kendimi alim sanırdım. Klasikler."

"Biliyorum." Yeşil bakışları hayranlıkla yumuşamıştı. "Bertie'nin dediğine göre bir ilke imza atmışsın."

"Evet, ben sadece güzel bir adam değilim," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Benim bir beynim *var*." Utanarak uzaklara, kırlara doğru baktı. "Benim de bir zamanlar senin gibi planlarım vardı. Ama bunlar... iyi düşünülmemiştii ve her şey... bir karmaşayla sonuçlandı."

Boğazı düğümlendi.

Kendi kendine huzursuz hissetmesinin saçma olduğunu söyledi. Kendini ona her şeyi anlatmaya hazırlamıştı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Geleceği hakkında akıllıca kararlar verebilmesi için gerçekleri - hepsini- öğrenmesi gerekiyordu. Şu anda ona olan bağlılığı muhtemelen yeni bir gelinin karasevdasından, paylaştıkları fiziksel tutkuya verdiği tepkiden biraz daha fazlasıydı. Eğer onu geçmiş ve geleceği hakkında aydınlattıktan sonra gitmeyi seçerse, dengesini çabucak toparlayacaktı. Kalmayı seçerse, bunu en azından gözleri açık ve en kötüsüne hazırlıklı olarak yapacaktı. Aklına ve karakterine saygı duyduğunu ve hedeflerine inandığını göstermek için ona seçim hakkı vermeli, kararını kabul etmeli ve sonuçlarına katlanarak yaşamalı ve ölmeliydi.

"Dorian?"

Gözlerini kapattı. Onun adı dudaklarından ne kadar da tatlı dökülüyordu. Ne olursa olsun bunu da hatırlayacaktı ya da en azından beyni çalıştığı sürece hatırlayacaktı.

Rüzgârda savrulan saçlarını yüzünden uzaklaştırırken gülümseyerek ona döndü.

"Hastalığının tüm büyüleyici ayrıntılarını duymak istediğinizi biliyorum," dedi. "Ben sadece nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyordum."

Daha dik oturdu ve yumuşak, hayranlık dolu ifadesi, ilk tanıştıklarında onun çok ilgisini çeken sabit yeşil bakışa dönüştü. "Teşekkür ederim canım," dedi, ses tonu artık tamamen profesyoneldi. "Sakıncası yoksa, annenden başlamanı istiyorum."

O akşam yemekten sonra Gwendolyn kütüphanedeki bir masada oturmuş, evden gönderilecek tıbbi metinlerin bir listesini yapıyordu. Dorian ateşin yanında oturmuş, bir şiir kitabını inceliyordu.

Geçmiş hakkında konuşmanın onun için kolay olmadığını biliyordu ama bunun ona iyi geldiğinden emindi. İçinde çok fazla şey saklıyordu, Gwendolyn bakışlarını tekrar ona çevirirken düşündü. İnsanlar bunu yaptığında, meseleler orantısız bir şekilde abartılma eğilimine giriyordu ve onun tıp bilimi konusundaki cehaleti durumu daha da kötüleştiriyordu.

Örneğin tarif ettiği görsel kimera, sandığı gibi korkunç sapkınlıklar değil, bir dizi nörolojik hastalıkta görülen fizyolojik fenomenlerdi. Dahası, Dorian annesinin durumunu ya da delillerle başa çıkmanın zorluklarını tam olarak kavrayamamıştı. Doktorların ölümden sonrasına kadar beynin fiziksel olarak hasar gördüğünü kesin olarak bilmelerinin mümkün olmadığını da fark etmemişti. Yine de Bay Borson'un vakayı tamamen akıllıca ele aldığından emin değildi.

Dorian başını kaldırdı ve onu kendisine bakarken yakaladı.

"Tıbbi kaşlarınızı çatmışsınız," dedi. "Farkında olmadan ağzımdan köpükler mi saçıyorum acaba?"

"Annemi düşünüyordum," dedi. "Saçlarını mesela. Kesmenin tek seçenek olduğundan emin değilim."

Yüzü sertleşti ama sadece bir anlığına. "Başka ne yapabilirlerdi emin değilim," dedi yavaşça. "Babam ve amcamın anlattığına göre, saçlarını kanlar içinde koparıyormuş. Kendi saç olduğunu fark etmemiş."

Düşün. Pençeler olduğuna inanmış olmalı. Hayali Furies'in hayali pençeleri."

Gwendolyn sandalyesinden kalkarak onun yanına gitti ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı.

Ona gülümsedi. "Saçımı kesmen için sana izin veriyorum, Gwen. Bunu haftalar önce yapmalıydım ya da en azından düğünüm için."

"Ama mesele de bu zaten," dedi. "Saçını kesmek istemiyorum."

"Bu şekilde giymemin nedeni, sizin hoş görmeniz gereken çılgınca bir heves değil," dedi. "Artık geçerli olmayan pratik nedenlerim vardı."

"Bunu büyükbabana inat yaptığını sanıyordum," dedi. "O benim büyükbabam olsaydı, eminim onu kızdıracak bir şey yapardım." Kısa bir süre düşündü. "Pantolon. Pantolon giymeliydim."

Güldü. "Ah, hayır, o kadar cesur değildim. Londra'ya gittiğimde, birinin beni tanıyıp nerede olduğumu söyleyebileceğinden endişe ettim. O zaman ev sahibemi ve işverenlerimi düşmana yardım ve yataklık ettikleri için cezalandırırdı."

Ona Londra'da geçirdiği zamanlardan, gece gündüz köle gibi çalıştığından bahsetmişti. Rıhtımda çalışmak kaslarını açıktıyordu ve bu da onu çok şaşırtmıştı. İşçiler ve boksörler arasında yeterince yaygın olmasına rağmen, soylular arasında bu tür bir üst vücut gelişimine nadiren rastlanırdı.

"Eksantrik -ve muhtemelen tehlikeli- bir münzevi gibi görünmek meraklıları uzak tutar," diye devam etti. "Kişinin kişisel işlerine burnunu sokmalarını engeller. Bu tür kaygılar burada, Dartmoor'da, en azından büyükbabam hayattayken açıkça geçerliydi."

"Pratik davranıp düğün için saçlarını kestirmediğine sevindim," dedi. "Egzotik yüz hatlarınıza çok yakışıyor. Pek İngiliz gibi görünmüyorsunuz. En azından sıradan bir şekilde." Durakladı, aklına bir fikir gelmişti.

Onu düşünmek için geri çekildi... ve sırtıttı.

Elini kavradı ve onu kendine doğru çekti ve üzerine yuvarladı.

kuc

ak.

"Bana gülmeseniz iyi olur Doktor Gwendolyn," dedi.
sertçe. "Biz deliler bunu pek hoş karşılamayız."

"Kuzen Jessica ve kocasını düşünüyordum," dedi Gwendolyn. "Dain de sıradan görünümlü biri değil. O ve ben benzer erkek zevklerine sahibiz gibi görünüyor."

"Aynen öyle. O canavarları seviyor, sen de

delileri." "Ben senden hoşlanıyorum," dedi ona

sokularak.

"Benden hoşlanmanıza nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. "Dün saatlerce tıbbi semptomlar ve akıl hastaneleri dışında pek bir şey konuşmadım. Sen de sanki şiirmiş gibi dinledin ve ayaklarıma kapandın. Etrafımda hiç tıp kitabı olmaması çok kötü. Eminim bir iki paragraf okusam şehvetten kuduracak ve elbiselerimi yırtmaya başlayacaksınız."

Tek yapması gereken orada durmaktı, diye düşündü, onu şehvetten kudurtmak için. Geri çekildi. "Bunu ister miydin?"

"Kıyafetlerimi mi yırtıyorsun? Tabii ki hoşuma gider." Başını eğdi ve kulağına fısıldadı, "Akli dengem yerinde değil, hatırla."

Kapıya doğru baktı. "Ya Hoskins gelirse?"

Dorian elini gömleğinin deliğinden içeri kaydırды. "Ona bunun tıbbi bir tedavi olduğunu söyleriz," dedi.

Ona geri döndü. Gözlerinde parıldayan kahkahanın ardında arzu yanıyordu, şiddetli ve değil.

Bir gün, çok yakında, şiddet ve sıcaklık tehlikeli, belki de ölümcül bir hal alacaktı.

Ama o gün geldiğinde bununla başa çıkacağını söyledi Gwendolyn kendi kendine.

Bu arada, onun güçlü kollarında yanmaktan mutluydu.

Adamın elini göğsüne doğru kaldırdı. "Dokun bana," diye fısıldadı. "Beni de çıldırt, Dorian."

Ertesi gün bir kriz geçirdi.

Onun sabırsızca göz kırptığını ve yüzünün yakınındaki havayı fırçaladığını gördüğünde kahvaltılarını henüz bitirmişlerdi.

Bunu yaparken kendini yakaladı ve güldü. "İyi bir şey olmadığını biliyorum," dedi. "Bir refleks sanırım."

Gwendolyn sandalyesinden kalkıp onun yanına gitti. "Şimdi yatağa gidersen ve sana bir doz afyon tentürü veririm, başın ağrıdığında farkına bile varmazsın. başlar."

Ayağa kalktı ve onunla birlikte yukarı çıktı, yüz ifadesi dalgındı. Kadın onun soyunmasına yardım etti ve adamın görüşünün göğüslerini bulamayacak kadar bozuk olmadığını fark etti. Kadın onun boyun örtüsüyle boğuşurken adam onları okşadı.

"Son derece güler yüzlüsün," dedi sonunda onu yatak örtülerinin altına soktuğunda. "Bilmesem, lordumun beni yatak odasına çekmek istediğinden şüphelenirdim."

"Keşke bir numara olsaydı," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Ama işte o lanet şeyler bana göz kırpıp duruyorlar. Ve sen haklıydın, Gwen. Hayaletler gibi değiller sonuçta. Sen daha iyi tarif etmiştin. "Bir elektrik direğine çarpmak gibi," demiştin. "Önce yıldızları görürsün, sonra acı vurur. Kafama bir darbe aldığıma beynimi ikna eden şeyin ne olduğunu bilmek isterdim."

Çok iyi biliyordu.

Kneebones, onun her türlü sinirsel tedirginlik kaynağından yalıtılması gerektiğini söylemişti, dedi.

Onlarca yıllık tecrübesi olan gerçek bir doktordu. Hastalığı anlamıştı, Dorian'ın annesini aylarca incelemişti.

Ailesiyle ilgili haberlerin ona ne yaptığını gördünüz: bir hafta içinde üç saldırı.

Dünkü konuşmayı hatırladı ve vicdanı sızladı. "Ne olduğunu anlayabiliyorum," dedi sıkıca. "Dün, seni bir şey yapmak zorunda bıraktım. hayatınızın en acı deneyimlerini yeniden yaşarsınız. Ve ben genel resimle yetinmedim, değil mi? Annenizin otopsi raporu hakkında bile ayrıntılar için sizi sıkıştırdım. Bunun bir anda kaldıramayacağın kadar ağır bir yük olduğunu fark etmeliydim. Bunu düşünmediğime inanamıyorum. Aklımı nerede kaybettiğimi merak ediyorum."

Kadın afyon şişesini almak için uzaklaşmaya başladı ama adam onun elini tuttu. "Şimdi onları nereye koyduğunu merak ediyorum," dedi. "Her şeyi tersinden anlıyorsun, Gwen. Dünkü konuşmamız bana iyilikten başka bir şey yapmadı. Yüzlerce farklı konuda zihnimi rahatlattın."

Elini çekiştirdi. "Otur."

"Afyon ilacını getirmem gerek," dedi.

"İstemiyorum," dedi. "Yönetilemez hale gelmediğim sürece olmaz. Bu da Daha önce almamın tek sebebi buydu. Kendime güvenebileceğimden emin değildim. Ama sana güvenebilirim. Ben senin ilk delin değilim. Ne zaman kendime gelmem gerektiğini bilirsin. sersemlemiş."

"Acının korkunç olduğunu ben de biliyorum," dedi. "Orada yatmana ve buna katlanmana izin veremem. Bir şeyler yapmalıyım Dorian."

Sonra gözlerini kapadı ve yüzü sabitlendi.

"Başladı, değil mi?" Sesini alçak ve eşit tutmak için mücadele

ediyordu.

"Sersemletilmek istemiyorum," dedi dürüstçe. "Zihnimin açık olmasını istiyorum. Fiziksel olarak etkisiz hale gelmem gerekiyorsa, hala yapabiliyorken bu fırsatı düşünmek için kullanmak isterim."

Gwendolyn çılgılık atan vicdanını sertçe bastırdı. Suçluluk duygusu ona yardım etmeyecekti.

Düşük beklentilerle geldiğini kendine hatırlattı. Onun acılarını mümkün olduğunca hafifletirken bir şeyler öğrenmeyi ummuştu. Bırakın nasıl tedavi edileceğini bilmeyi, tıp biliminin çok az anladığı bir şeyi iyileştirmek gibi bir hayali bile yoktu.

Ona neredeyse anında aşık olmayı beklemiyordu. Yine de, bu sadece duygularını değiştirdi ve onlarla yaşamak zorunda kalacaktı. Ne var ki, yapması gereken onu dinlemek ve neye ihtiyacı olduğunu ve bunu en iyi nasıl sağlayabileceğini öğrenmekken, onların hüküm sürmesine izin vermeyecek ve bir mucize için dua etmeye kalkışmayacaktı.

"Düşünmek istiyorsun," dedi kaşlarını çatarak.

"Evet. Annem ve onun hakkında söylediklerin hakkında. Büyükbabam hakkında. Uzmanlar. Akıl hastanesi." Başparmağını şakağına bastırdı. "Bir damarımı patlattığımı sanmıyorum ama hayatımın gözümün önünden geçtiğini çok net görüyorum." Eğri büğrü gülümseyerek ekledi: "Ve bu mantıklı."

Bir telaş dalgası hissetti ama bunu acımasızca bastırdı. "Pekâlâ," dedi sakince. "Sakinleştirici yok. Onun yerine bir uyarıcı deneyeceğiz."

Gwendolyn ona kahve verdi. Çok sert ve bol miktarda kahve.

İki saat ve sayısız bardaktan sonra Dorian tamamen iyileşmişti ve karısı ona sanki ölümden yeni dönmüş gibi bakıyordu. Ateşin yanında durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde komik bir ifade vardı. Onun kıyafetlerini çekiştirmesini izlerken endişe ve şaşkınlık karışımı bir duyguya kapıldı.

Pantolonunun düğmelerini iliklerken, "Bir damarımı patlattığımı düşündüğünüzden şüphelenmeye başladım," dedi. "Ya da patlamak üzereydi."

Komik ifade kayboldu, yerini tanıdık, sabit yeşil bir bakış aldı. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi. "Açıkçası kafam karıştı. Baştan sona iki saat. Bu tıbbi açıdan hiç mantıklı değil."

"Dördüncü fincandan sonra baskının hafiflediğini belirgin bir şekilde hissettiğimi söylemiştim," dedi. "Sanki kafam bir mendenen kurtuluyormuş gibi. Belki de kahve sistemimdeki baskıyı yıkadı ve"- sıırıttı-"hazneye girdi."

"İdrar söktürücü özelliği var," dedi. "Belli ki."

"Ama bu şekilde karşılık vermemelisin." Kaşları çatıldı. "Belki de otopsi raporunda anlattıklarınızı yanlış yorumlamışım. Nasıl? Annenizin durumu pek de alışılmadık bir vaka değildi."

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmek isterim," dedi. "Farkında olmadan tutarsızca gevezelik mi ediyorum? Farkında olmadan saçmalıyor muyum? Mani mi? Bu olağanüstü iyi hissetme hali bir tehlike sinyali mi? Çünkü eğer ölümün eşiğindeysem, Gwendolyn, bilgilendirilmekten memnun olurum."

Titrek bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Kan damarlarının genişlediğini ve kan akışının arttığını düşünmüştüm - muhtemelen sızıntıyla -Aura ve ağrıyı tetikledi. Ancak ağrının durması için damarların tekrar kasılması ve kan akışını azaltması gerekir ve hücrelerinizin ve dokularınızın bunu bu kadar hızlı ve tam olarak yapamayacak kadar zayıf ve hasarlı olması gerekir."

Dün ona beyin fonksiyonları hakkında söylediklerini hatırladı. "Anlıyorum," dedi. "Bir şeyin kan akışını aniden kesmiş olmasından korkuyorsunuz, belki de tehlikeli ve anormal bir şekilde - ve bu geçici ve yanıltıcı bir rahatlamadır."

"Söleyemem." Sesi birazcık kararsızdı.

Belki de bir dakika içinde düşüp ölecek, diye düşündü Dorian. Bu mümkün görünmüyordu. Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Yine de işini şansa bırakmayacaktı.

Yanına gitti ve onu kollarının arasına alıp uzun uzun öptü, ta ki kız onun karşısında eriyene kadar. Onu öpmeye devam etti, sonra okşadı ve çok geçmeden onu yatağa taşıdı.

Niyeti bu değildi. Sadece onun hakkında ne hissettiğini anladığından emin olmak istemişti.

Ama bir kez başladılar mı durmak yoktu.

Kısa bir süre sonra, kısa süre önce giydiği giysiler onunkilerle birlikte yere saçıldı ve adam kayboldu, onun içinde, arzusun sıcak denizinde boğuldu.

Ve daha sonra, birlikte yattıklarında, uzuvları birbirine dolanmışken, kalbinin hala attığını ve beyninin hala çalıştığını fark etti ve böylece ona ne yaptığını söyledi.
onun için yaptım.

Dün ona ahlaksız geçmişinden bahsetmiş, şok ve tiksinti beklemişti. Bunun yerine, kadın sabırsızca onun fahişelik ve içki içmesini normal bir erkek davranışı olarak görmezden gelmişti.

Ona annesinden, annesinin dönüştüğü acınası ve canavarca yaratıktan bahsetmişti ve Gwendolyn kılını bile kıpırdatmamıştı. "Sanki Tüketim," demişti, dehşeti mantıklı bir fizyolojik olaylar dizisine indirgedikten sonra. "Sadakatsizliklerinin ve sırlarının daha da kötüleştirdi ya da çöküşü tetikledi. Evliliği tatmin edici değildi. Bildiğimiz kadarıyla, romantik entrikalar duygusal gerginliği azaltmış ve kaçınılmaz olanı hızlandırmak yerine geciktirmiş olabilir."

Gwendolyn'in teorisine göre, Dorian annesiyle kalsaydı, Aminta'nın babasına kıyasla Dorian'la daha güçlü bir duygusal bağı olduğu için annesinin tedirginliğini daha da artırabilirdi.

Dahası, Gwendolyn ona tımarhanedeki koşulların bir perspektife oturtulması gerektiğini söylemişti. Bu tür vakalarda ahlaki yetiler genellikle yok edilirdi. Hastalar sakin ve mantıklı görünseler de Düşünceleri ve davranışları üzerinde, ipleri hasarlı beyin hücrelerinin çektiği birer kukla olduklarından daha fazla farkındalık ya da kontrol sahibiydiler. Ve farkında olsunlar ya da olmasınlar, hastalar genellikle neye kızdıklarını ya da üzüldüklerini unuturlar, tıpkı temel hijyeni ve hatta kim olduklarını ya da dakikalar önce kim olduklarını hayal ettiklerini unuttukları gibi.

Sonra annesinin sürekli aşağılanmaya ve acıya katlanmamış olabileceğini fark etti, çünkü çoğunlukla kendi dünyasında, ona çok az şeyin ulaşabileceği bir yerde yaşıyordu.

Dorian karısına, "İçimi gerçekten rahatlattın," dedi. "Büyükbabam bile o kadar korkunç görünmüyor. Aslında cehaleti, anlamadığı şeylerden korkması ve 'uzmanlara' olan bağımlılığı acınası. Ama siz ne ona ne de onun değerli uzmanlarına benziyorsunuz. Sende bir şeyler yapma becerisi var. anlaşılmaz olanı anlamlı kılıyor. Her şeyi yönetilebilir boyutlara indirgediniz. Bu son saldırı bile lanet olası bir baş belasından biraz daha fazlası gibi görünüyordu."

Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırdı ve onun yüzünü inceledi. "Belki de, Çünkü daha az tedirgin oldunuz, beyninizin bu kadar çok çalışması gerekmedi" dedi. "Düşünmeye ihtiyacın olduğunu söyledin ve görünüşe göre düşüncelerin olumluydu. Bu tür düşünceleri sersemletmek yerine teşvik etmenin daha faydalı bir yaklaşım olması mümkündür."

"Sevişmek bana pek çok olumlu duygu aşıyor," dedi. "Belki de bunu da faydalı bir tedavi olarak görmeliyiz."

Tek kaşını kaldırdı. "Tıp literatüründe bir tedavi yöntemi olarak cinsel birleşmeyi öneren hiçbir şey hatırlamıyorum."

Parmaklarını kızın asi saçlarına geçirdi ve onu kendine doğru çekti. "Belki de yeterince kitap okumamışsındır."

6

Üç hafta sonra, Dorian karısının oturma odasının kapısında durmuş, onun bir broşür üzerinde kaşlarını çatmasını izliyordu.

Kitapları iki hafta önce gelmişti ve Hoskins'le birlikte oturma odasını bir çalışma odasına dönüştürmesine yardım etmişlerdi. Tıp kitapları bir kitaplıkta düzgün sıralar halinde duruyordu.

Masası o kadar düzenli değildi. Broşürler, defterler ve aptal kağıtlar gelişigüzel yığınlar halinde duruyordu.

Dorian kapının çerçevesine yaslandı ve kollarını kavuşturarak dalgın karısını inceledi.

Ne aradığını biliyordu. Tedavi değil, çünkü öyle bir şey yoktu, ama "tedaviye olumlu yanıt verdiği" dair ipuçları. Bunu asla kabul etmeyecek olsa da Dorian, onun hayatını değilse bile akıl sağlığını uzatmaya dair umutları olduğunu biliyordu.

İşbirliği yapmak için her türlü nedeni vardı. Fazladan bir ay, hatta fazladan bir gün bile onu mutlu edebilirdi. Yine de onun inatçı arayışı, kalbinin onun için acımasına neden oldu. İddia ettiği gibi "pratık ve bencil" biri değildi. Hastalarını derinden önemsiyordu. Hatta demans hastalığı yüzünden Dorian'ın annesinin nöbetleri sadece somurtma gibi görünen Bay Bowes'u bile önemsiyordu.

Ama şu anda bu sadece bir önemseme meselesi değildi. Dorian, Gwendolyn'in adanmışlığının entelektüel aydınlanma arayışından saplantıya dönüşerek çizgiyi aşmasından korkuyordu. Dün gece uykusunda "idiyopatik inkontinans" ve "lezyonlar" ve "prodromal semptomlar".

Kitapları geri göndermeyi ve beyin hummasına yakalanmadan önce bu işe bir son vermesini emretmeyi çok istiyordu. Yine de onu hayatının öğrenme fırsatından mahrum edemez ya da olgunluğuna, zekâsına ve yetkinliğine saygı duymadığını gösteremezdi.

Neyse ki, iki atak daha geçirmesine rağmen zihni hâlâ yeterli şekilde çalıştığı için çözüm gibi bir şey tasarlayabilmişti. Sonuncusu, bir hafta önce, yirmi dört saat boyunca devam etmişti, ta ki kadın onu kusturmak için ipeka verene kadar. Ondan sonra yarım gün daha ölü gibi uyumuştı.

Yine de önceki iki seferde yaşadığı aynı iyilik hissi ve zihin açıklığıyla iyileşmişti. Bunun nedeninin kadının korku, utanç ve cehalet şeytanlarını kovması ve böylece hasarlı beyni üzerindeki duygusal baskıyı azaltması olduğundan emindi. Bu ertelemenin geçici olduğunu biliyordu ve bunu boşa harcamayacaktı. Kendisinin bir geleceği yoktu ama onun vardı ve geçen haftayı onunkine bakarak geçirmişti.

"Bölmek için kötü bir zaman mı?" diye sordu.

Başı yukarı kalktı ve dalgın kasveti kayboldu ve güneş kalbini hâlâ göğsünde çarptırabilen o sonsuz gülümsemeyle ortaya çıktı.

"Sizin için asla kötü bir zaman yoktur," dedi.

"Dünyadaki en hoş karşılanan kesinti sensin."

Dorian kapı çerçevesinden uzaklaştı, masasına geçti ve kenarına tünedi. Bakışları, yaklaştığında yere bıraktığı broşüre takıldı: "*Akut İdiopatik Mani Hastalığının Belirtileri...*"

"Bu Bay Eversham'ın çalışmalarından biri," dedi.

"Ama davranışlarınız onun modeline uymuyor."

Kitabı eline aldı ve sayfaları taradı. "Bu saçmalıktan nasıl bir şey çıkardığınızı merak ediyorum." Broşürü bıraktı ve dar bir cildi eline aldı.

"Bu daha da kötü. İlk cümleyi okumaya çalışırken çılgına dönmeliyim ve bu sadece bir sayfanın dörtte üçü uzunluğunda."

"Onlar doktor, yazar değil," dedi Gwendolyn. "Onların el yazılarını görmelisin. Şimdiye kadar matbaacıların hepsinin tımarhaneye düşmemiş olması bir mucize."

"Seninkinin övünülecek bir yanı yok," dedi, kızın daha da düzensiz karalamalarıyla kaplı düzensiz kâğıt yığınının anlamlı bir bakış atarak.

Burnunu kırıştırdı. "Evet, el yazım berbattır. Sizinkine hiç benzemiyor. Eminim Londra'daki avukatların sahip olduğu en iyi kopyacı sizsiniz."

"Notlarınızı okunaklı bir şekilde kopyalamaktan mutluluk duyarım," dedi. "Aslında, ben..." Sözüünü yarıda kesti, aklı bir anısına takıldı. Haftalar önce söylediği bir şey. "Yanlış yorumlanmış" bir şey.

Onun endişeli bakışlarını yakalayan adam omuz silkti. "Ben iyiyim. Aklım dağıldı, hepsi bu. Belirli bir sebepten dolayı araya girmiştim ve tıbbi jargon ve senin korkunç el yazının dikkatimi dağıttı." Kızın saçlarını karıştırdı. "Benimle Athcourt'u ziyaret etmek isteyip istemediğini sormaya geldim."

"Athcourt mu?" dedi boş boş.

"Birkaç gün önce Dain'e mektup yazdım," diye açıkladı.

"Bazı iş konularında tavsiyeye ihtiyacım var. Kendisi artık ailenin bir üyesi, evi buranın birkaç mil güneydoğusunda ve duyduğuma göre mükemmel bir yönetici."

Gwendolyn başını sallayarak, "Athcourt krallıktaki en müreffeh ve iyi işletilen mülklerden biri olarak bilinir," dedi. "Eminim iş konusundaki muhakemesi sağlamdır."

"Her halükarda, bana kendimi iyi hissettirdi." Dorian cebinden bir mektup çıkardı ve ona verdi.

Mektubu incelerken ağzı seğirmeye başladı. "Adam iflah olmaz derecede kötü. Peki bu ne?" Yüksek sesle okudu, "Eğer o ahmak Trent hâlâ ortalıkta dolaşıyorsa, onu da getirsen iyi olur, çünkü kendi haline bırakılırsa kargaşa çıkabilir. Yine de, ne bekleneceğini biliyorsun

"Başını kaldırıp baktı. "Görünüşe göre tahmin ettiğimden daha iyi tanışıyorsunuz."

Dorian güldü. "Bertie ilk geldiğinde Dain hâlâ Eton'daydı," diye açıkladı. "Yaklaşık iki haftada bir, Bertie merdivenlerden düşer, bir şeye takılır ya da başka bir şekilde Lord Hazretleri'nin yoluna çıkmayı başarırdı. Neyse ki ilk seferinde olay yerindeydim ve Dain onu daha şiddetli yollarla bertaraf edemedi Bertie'yi oradan uzaklaştırdım. Ondan sonra kuzenin ne zaman Şeytan'ın huzuruna çıksa, Lord Hazretleri beni çağırırdı. "Camoy's," derdi, istediğiniz kadar soğukkanlı bir şekilde. 'Geri döndü. Gitmesini sağla.' Ben de Bertie'yi ortadan kaldırırdım."

"Dain'in bunu yaptığını görebiliyorum. Ve seni de." Onun kolunu okşadı. "Bu senin koruyucu damarın."

"Bu benim *kendimi koruma* içgüdümdü," dedi Dorian kızgın bir şekilde. "Neredeyse on iki yaşındaydım ve Dain on altı yaşında bile bir ev kadar büyüktü. Beni ezmesi için kocaman bir elini kafama koyması yeterliydi. böcek." Sırıttı. "Yine de ona büyük bir hayranlık duyuyordum. Onun yaptıklarından kurtulmak için her şeyimi verirdim."

Güldü, lezzetli bir sestti. "Ben de öyle yapmalıyım," dedi. "Jessica'nın neden onun büyüüne kapıldığını anlamak zor değildi. Ya da bu konuda neden bu kadar kızgın olduğunu."

"Dain ve ben iş konuşurken senin de onu ziyaret etmekten hoşlanacağını düşündüm," dedi.

"Çok isterim." Mektubu geri verdi. "Dain'i bir iş danışmanı olarak düşünmenize sevindim. Abonville'den daha iyi bir seçim. Dük yabancı ve başka bir kuşaktan."

"Onun hakkında çekincelerin olduğunu biliyordum."

"Harika bir adam ama *fazla* babacan olabiliyor."

Dorian tereddüt etti. Onu üzmemek istemiyordu; öte yandan, kalan zamanı ileride olacaklardan söz etmekten kaçınarak geçiremezlerdi.

"O halde Dain'i vasim yapmamın bir sakıncası olmayacağına inanıyorum," dedi sessizce.

Konuşmadan önce sadece kısa bir duraklama oldu. "Eğer zorluklarla karşılaşsam ve sen bana yardım edemezsen, yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yok," dedi. Onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları net ve sabitti.

Soğukkanlılığın ve kararlılığın ona neye mal olduğunu tahmin edebiliyordu ve bu onu üzüyordu. Yine de, sonsuza dek sahip olmadıkları halde sahipmiş gibi davranamazlardı.

Eğildi ve onu hafifçe öptü. "Ben de böyle hissediyorum," dedi. Geri çekildi ve sırtıttı. "Eğer bir müttefik seçmemiz gerekiyorsa, bulabileceğimiz en büyük müttefiki seçmemiz mantıklı olur."

Birkaç gün sonra, iki gün kalmak niyetiyle Athcourt'a gittiler. Bir hafta kaldılar.

Dain'in pek çok konuda bilgili ve inatçı olduğu ortaya çıktı ve iki adam kısa sürede eski dostlar ya da kardeşler gibi mutlu bir şekilde tartışmaya başladılar. Athcourt'un geniş parkında ve çevredeki bozkırda birbirleriyle yarıştılar. Çitle dövüşüyor ve tabancayla atış talimi yapıyorlardı. Bir gün Dain, Dorian'a boksörlüğün bazı inceliklerini öğretmeyi üstlendi ve eşleri onları alkışlarken ahır avlusunun bir köşesinde birbirlerine vurdular.

Dain'in gayrimeşru oğlu da Athcourt'ta yaşıyordu. Sekiz yaşında, Dain'in gururla Şeytan Tohumu olarak adlandırdığı yaramaz bir çocuktü.

Küçük Dominick ilk başta Dorian'a karşı temkinliydi ama iki gün içinde Rawnsley Kontu'nu ağaç evini ziyaret etmeye davet etti. Dorian bunun büyük bir onur olduğunu öğrendi. Şimdiye kadar sığınağın yerini sadece çocuğun çok sevdiği babası biliyor ve gizemlerini öğrenebiliyordu.

Böylece Dorian Athcourt'tan dizleri ve dirsekleri sıyrıklarla, Dain'in Gwendolyn'in işlerinin düzgün bir şekilde halledileceğine dair verdiği güvencelerle ayrıldı.

ve bir çocuk için delice bir özlem.

Dorian kendi kendine doğduğunu asla göremeyeceği bir çocuk için özlem duymanın saçma olduğunu söyledi ve enerjisini acımasızca Gwendolyn'in hastane hayalini gerçekleştirmeye odakladı.

Dain, nüfuzlu unvanı ve servetinin bir kadın ve üstelik genç bir kadın olmasını tam olarak telafi edemeyeceği konusunda onunla hemfikirdi. Çok azı kadınsı yetenekler konusunda aydınlanmış bir görüşe sahip olan çok sayıda erkekle mücadele edecekti.

"Adamlarla ben ilgilenebilirim," demişti Dain, "ama kesin talimatlar isterim. Gündelik hastaneler hakkında bile hiçbir şey bilmiyorum ve görünüşe göre hanımefendinin aklında yeni bir şey var."

"Zamanı geldiğinde, birisinin dilediği kadar kesin olacağından emin değilim. geliyor," diye yanıtladı Dorian. "Şimdiden duygusal gerginlik belirtileri seziyorum. Projeye şimdi başlarsam, sağlıklı bir dikkat dağıtıcı olacağını düşünmüştüm. Dahası, eğer kuruluşuna doğrudan dahil olursam, başkaları da daha ciddiye alırlar. Örneğin Rawnsley Kontu binanın mükemmel bir altıgen olması gerektiğini söylüyorsa, başka bir adam mükemmel bir küp olması gerektiğini söyleyip en iyi otoritelere göre sekizgen olması gerektiğini söyleyen biriyle tartışmaya girmeyecektir. Bunun yerine, hepsi mırıldanacaktır, 'Evet, efendim. Bir altıgen. Kesinlikle' diye mırıldanacak ve sanki doğrudan Cennet'in tahtından gelmiş gibi her kelimemi büyük bir özenle yazacaklar."

Dain kıkırdadı ama karanlık bakışlarındaki bir şey Dorian'ı tedirgin etti. "Aşırı iyimser miyim?" diye sormuştu. "Yeteneklerim konusunda şüphelerin varsa, Dain, keşke-"

"Ben de saçını neden kestirmediğini merak ediyordum," dedi Dain. "Saç modelinizin güvenilirliğinizi etkileyeceğinden kuşkuluyum - ne de olsa bir Camoys'sunuz- ama bu projeyi organize etmek için yeterince uğraşmayacakmışsınız gibi, saçınıza bakmanın lanet olası bir baş belası olduğunu düşünüyorum."

Dorian mahcup bir şekilde gülümsedi. "Karım bundan hoşlanıyor."

"Ve sen aşık olmuşsun, zavallı aptal." Dain ona acıyan bir bakış attıktan sonra güldü. "Pekâlâ, o zaman, sanırım bu senin hiç olamayacağın kadar mantıklı. Elinden gelenin en iyisini yap derim."

Dorian bunu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı.

Bu doğrultuda, eve döndükleri ikinci gece, Gwendolyn'e hastaneye erken başlama fikrini açıkladı.

Ona bunun mükemmel bir fikir olduğunu söyledi ve çok hevesli görünüyordu, ama Dorian onun aklının başka bir yerde olduğu hissinden kurtulamıyordu: lanetli hastalığında ve onun kışkırtıcı gizemlerinde. Ona nutuk çekmeyi şiddetle arzuluyordu. Bu dürtüyü bastırdı ve onun yerine onunla sevişti.

Ertesi öğleden sonra, konuyu ayrıntılı olarak tartışmak için kütüphaneye yerleştiler ve o da aynıydı. Fikirlerinden coşkuyla bahsetti ve binanın kendisi için kabataslak bir plan çizdi ve farklı alanların işlevlerini tarif etti. Yine de Dorian onun zihninin tam olarak meşgul olmadığını hissetti.

Sonraki günlerde, hayallerini düzenli gerçeklere ve şartnamelere dönüştürerek onunla neşeyle çalışmaya devam etti, ancak soyutlama notası kaldı.

Dorian buna sabırla katlandı. Ondan, bir hastalığın bir dizi belirtisiyle mücadele etmek için genellikle birkaç tedaviyi birleştirmenin mümkün olduğunu öğrenmişti. Örneğin, baş ağrısı için bir çare laudanum ile ipecac-ilki ağrıyı hafifletmek için, ikincisi ise kusturarak mide bulantısını hafifletmek için.

Aynı şekilde, onun için bir kombinasyon tedavisi tasarlamıştı. "İlaçlardan" biri Athcourt'tan dönüşlerinden bir hafta sonra geldi.

Dorian gizlice çalışma odasına girdi ve ertesi günün menüsü hakkında aşçıya danışırken paketi masasına bıraktı. Sonra da çarenin bir sonraki kısmı üzerinde çalışmak üzere evden ayrıldı.

Bir saat sonra Gwendolyn alışma odasının kapısında durmuş, boş gözlerle Hoskins'e bakıyordu.

"Okehampton'a gitti," dedi uşak ikinci kez. "Bir randevusu varmış. Hastaneyle ilgili bir şeymiş, öyle dedi."

"Oh. Oh, evet. Bay Dobbin'le birlikte." Gwendolyn arkasını döndü. "Kahvaltıda bana hatırlattı. Unutmam ne kadar aptalca. Aklım başımdan gitmiş olmalı. Teşekkür ederim, Hoskins."

Kapı aralığında durmuş, Hoskins'in ayak sesleri uzaklaşırken masasının üzerindeki kalın mektuba bakıyordu.

Sonra kapıyı kapatıp masasına döndü ve titreyen elleriyle mektubu tekrar eline aldı.

Aminta Camoys'un bakımını üstlenen doktor Bay Borson'dan geliyordu. Dorian'ın bir sorusuna yanıttı. Anlaşılan iki hafta önce Borson'a mektup yazmış, ama ona haber vermemişti.

Dorian, Borson'un mektubuna bir not iliştirmişti: "İşte burada, Doktor Gwendolyn - tüm lezzetli ve tüyler ürpertici detaylarıyla birlikte. Döndüğümde sizi kontrol edilemeyen bir şehvetle kıvranırken bulmayı umuyorum."

Gwendolyn notu onuncu kez tekrar okudu ve bu sefer kendini kontrol edemedi. Elleriyle yüzünü kapatıp ağladı, Borson'un cevabı yüzünden değil, kocasının bunu elde etmesinin, annesinin katili değilse bile işkencecisi olarak gördüğü adama yazıp ondan bir iyilik istemesinin neye mal olduğu yüzünden.

Dorian bunu Gwendolyn'in iyiliği için yapmıştı ve kalbini dayanılmaz bir şekilde sızlatan da buydu, öyle ki olmak istediği doktor yerine karısı gibi ağlıyordu.

Ya da olmak istediğini dşnmşti.

Ya da olabileceğini hayal etti.

şu anda pek de becerikli davranmıyordu, diye kendi kendini azarladı.

Gözyaşlarını sildi ve kendine daha sonra ağlamak için bolca zamanı olacağını söyledi. Bir ömür, eğer onu kedere adamayı ve Tanrı'nın ona verdiği armağanları ve kocasının ona vermeye çalıştığı her şeyi bir kenara atmayı seçerse. Kocasının öğrenmeye çalıştığını biliyordu ve ona elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu.

Bu konuda ağlamasına gerek yoktu. Dorian'ın ona yardım etmekten mutlu olduğunu biliyordu. Üstelik Borson'un mektubu son derece değerli bilgiler içeriyordu. Bunu daha ilk bakışta anlamıştı. Hatta ölüm sonrası raporunun bir kopyasını da mektuba eklemişti ki bu da kafasını kurcalayan birkaç bilmeceyi çözecekti... tabii zihnini doğru düzgün odaklayabildiği takdirde. Ve odaklanmaya devam edebilirdi ki bu son zamanlarda hiç de kolay olmamıştı.

Sürekli bir şeyleri unutuyor ve kaçırıyordu. Kuzeninin üremekte olduğunu fark etmeden önce Jessica ile tam bir hafta geçirmişti. Gwendolyn en basit belirtileri bile bir araya getirememişti: herhangi bir tıp öğrencisinin fark edebileceği fiziksel kanıtlar, karakteristik olmayan huysuzluktan bahsetmeye bile gerek yoktu. Gwendolyn oradayken iki kez, hiç ağlamayan Jessica görünürde hiçbir neden yokken gözyaşlarına boğulmuş ve birkaç kez de en önemsiz konular yüzünden kendini kaybetmişti.

Jessica bu konuda hiçbir şey söylememişti ve Gwendolyn de nazikçe onu sorgulamaktan kaçınmıştı. Ne de olsa henüz erken günlerdi ve ilk üç aylık dönem herkesin bildiği gibi belirsiz bir dönemdi.

Üç aylık dönem... on iki hafta... belirtiler...

Gwendolyn otopsi raporuna gözlerini dikmiş

bakıyordu. Altı haftadan uzun süredir evliydi.

Son regl dönemi düğünden iki hafta önceydi.

Rapor sinirsiz parmaklarından düştü ve bakışları karnına kayd.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Dorian, Okehampton'daki Golden Hart Inn'in özel bir salonunda, hayali Bay Dobbin'le değil, kare suratı acı dolu bir yüz buruşturmasına dönüşmüş olan Bertie Trent'le oturuyordu.

Bunun nedeni Bertie'nin düşünmeye çalışmasıydı.

"Eversham'ın paraya ihtiyacı var," dedi Bertie sonunda. "Ama diğer erkeklerle pek iyi geçinen biri değil, öyle olsaydı Chippenham'da sıkışıp kalmazdı, bunu Gwen bile söyledi, ama onunla iyi anlaştı ve Claire Teyze de onu yeterince sevdi, çünkü büyülerinden ne çıkaracağını bilen tek kişi oydu."

"Diğer arkadaşlarla iyi geçinmesine gerek yok," dedi Dorian. "Sadece bize ne yapmamız gerektiğini söylemesi gerekiyor. Dain ve ben hastane planlama komitesinde deneyimli bir hekime ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikiriz."

Ayrıca Gwendolyn ile kendi dilinde konuşabilecek birine ihtiyacı vardı. dinlemesini ve gerçeklerle yüzleşmesini sağlayın. Ve kendine daha iyi bakmasını.

Ama bütün bunlar Dorian'ın mektubunda açıklanıyordu. Kalın paket masanın üzerinde, Bertie'yle onun arasında duruyordu; Bertie mektuba kuşkuyla bakıyor, nedense mektubu almakta hâlâ isteksiz davranıyordu.

"Hastane bilgileri," dedi Dorian. Bu kısmen doğruydı, ancak içeriğin büyük kısmı Borson'un materyallerinin kopyalarından oluşuyordu - böylece Eversham, Gwendolyn ile yapacağı entelektüel mızrak dövüşü için gerçeklerle donanmış olarak gelecekti. "Umarım bu teklifi karşı konulmaz bulur. Eğer bulmazsa, eşsiz ikna gücünüzü kullanacağınıza güveniyorum. Borson'a yaptığın gibi."

Dorian Borson'a yazması gerektiğini fark eder etmez, bir mektuptan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Gwendolyn'in söylediğine göre, doktorlar huysuz olabiliyordu ve sır saklamayı seviyorlardı. Ayrıca, çoğu zaman

yazışmalarla ilgilenmek için. Aylarca sürebilecek bir beklemeyi göze almak istemeyen Dorian, Bertie'yi çağırmaya karar vermişti.

Trent zeka konusundaki eksikliğini sadakat ve inatçılıkla telafi ediyordu. Dorian'a sadıktı ve Bertie inatla

Borson ona istediğini verene kadar. Borson da ondan kurtulmanın başka yolu olmadığını anladığında bunu yapmıştı.

Dorian, Bertie'nin sadakatının ve inatçılığının Eversham'a da aynı şekilde hizmet edeceğine güveniyordu. Gwendolyn'in kahramanı, bir asilzadenin parmak şıklatmasıyla koşup gelecek türden bir adam gibi görünmüyordu.

Dorian, "Yine de işe yaramazsa başka bir şey deneyebiliriz," diye ekledi, Çünkü Bertie hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Bunun Borson'la uğraşmaktan daha zor olacağının farkındayım. Eversham'dan muayenehanesini bırakıp gitmesini istiyoruz ki bu hiç de küçük bir mesele değil. Kabul etse bile, işlerini yoluna koymasının biraz zaman alacağının farkındayım. Ama sen onun

Tüm masrafları karşılayacağımı ve gerektiğinde nüfuzumu kullanacağımı anlar. Benim sözümün eri bir adam olduğumu anladığından emin ol, Bertie - bunun bir delinin kaprisi olmadığını. Eğer şüpheleri varsa, Dain'e yazabilir."

Bertie gözlerini kırptırdı. "Sen deli değilsin, Cat. Artık değilim ve iyi de görünüyorsun, eskisinden daha iyi. Sana iyi geldi, değil mi?"

"Elbette kızgın değilim," dedi Dorian. "Ve hepsi Gwendolyn sayesinde. O harika biri ve ben de... son derece mutluyum," diye ekledi gülümseyerek. *Ben de onun mutlu olmasını istiyorum*, diye ekledi sessizce.

Bertie'nin ifadesindeki bulutlar kayboldu ve soluk mavi gözlerinde bir ışık parladı. "Ondan hoşlanacağını biliyordum, Cat. Sana iyi geleceğini biliyordum."

Dorian ışığın ne anlama geldiğini anladı ve Bertie'nin neye inanmak istediğini tahmin etmekte zorlanmadı.

Ama Bertie Borson'un anlattıklarını ya da otopsi raporunu okumamıştı ve okusaydı bile Dorian'ın anladığı kadarını bile kavrayamazdı. Ve bu, ilk seferinde yaptığından çok daha fazlaydı, yedi Yıllar önce, Gwendolyn'in beynin kendi kendini yok etmeye bu kadar yatkın hale getiren benzersiz kendine yeterliliğini açıklamasından çok önce.

Bertie yıkımın Gwendolyn tarafından bile onarılamayacağını ya da durdurulamayacağını anlayamazdı. Bir kez başladıktan sonra çürümenin

durmaksızın devam etti... Rawnsley Hall'da olduğu gibi, çatı çökene kadar sessizce yüzeyin altında erimeye devam etti.

Bertie "iyi" kelimesinin "iyileşmiş" anlamına geldiğine inanıyordu ve Dorian'ın aradaki farkı açıklamaya yüreği yetmiyordu.

"Ondan çok hoşlanıyorum, Bertie," dedi. "Ve bana bir dünya iyilik yaptı."

Gwendolyn hastaneyi Dartmoor'da inşa etmek

istiyordu. Bu da kalıcı olarak burada kalmaya niyetli

olduğu anlamına geliyordu.

Kütüphanenin penceresinde durmuş dışarı bakıyordu ve Dorian çaresizlik içinde ona bakıyordu.

Birkaç kaba mimariyi yerleştirdiği masanın başında durdu. Son beş gündür her gün sorduğu soruya cevap vermesi için onu sıkıştırmadan birkaç dakika önce hastanenin eskizlerini çizdi.

Ona baskı yapmak istememişti.

Bertie ile yaptığı gizli görüşmenin üzerinden iki hafta geçmişti ve Dorian ondan hiçbir haber alamamıştı. Bu arada Gwendolyn hastalanmaya başlamıştı. Yüzü yorgun bir solgunlukla telaşlı bir kızarıklık arasında gidip geliyordu ve şüphesiz uykusuz kaldığı için çabuk sinirleniyordu. Dün gece yastıkların üzerinden fırlayıp bir şeylerin "ekstravazasyonu" hakkında gevezelik etmişti.

"Gwendolyn, burada yaşayamazsın," dedi, sesi sakindi ama zihni onun geleceğine dair rahatsız edici görüntülerle çalkalanıyordu.

"Burayı sevdim," dedi. "Geldiğim andan itibaren kendimi eve dönmüş gibi hissettim."

"Burası sağlıklı bir iklim değil," dedi. "Vadilerde bile nem yerleşiyor ve-"

"Yoksul insanların hasta yakınlarını sahil beldelerine götürmeye ya da onları ziyaret etmek için gidip gelmeye gücü yetmiyor." Arkasını döndü. "Bozkır halkının modern bir hastaneye ihtiyacı var. Ve rutubet neredeyse hiç sorun değil. Bath nemli ve soğuktur ve her türlü hastalık ve yaşlılık evresindeki insanlar orada su içerek yaşarlar."

"Burası senin için sağlıklı bir yer değil," dedi sertçe. "Sadece iki aydır buradasın ve-" Elini saçlarının arasından geçirdi. *Söyle*, diye emretti kendine. Rol yapmayı bırakmanın zamanı gelmişti. O hastaydı ve onu bu hale getiren de oydu ve Eversham olsun ya da olmasın bununla yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Adam şimdiye kadar burada olmalıydı, lanet olsun ona, diye düşündü Dorian. Eversham ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilirdi. Deneyimli ve sözde zeki bir doktordu. Onun için çileden çıkarıcı bilmeceyi çözecek ve gerçeklerle yüzleşmesini sağlayacaktı.

"İyi değilsin," dedi Dorian. "Doğru dürüst yemek yemiyorsun, doğru dürüst uyumuyorsun, yorgunsun ve mantıksızsın. Dün gece yemek 'sıkıcı' olduğu için iki saat surat astın," dedi.

"Baharatları kullanması gerekiyordu," dedi Gwendolyn sert bir sesle. Onun Elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Onları almak için Londra'ya gönderdim ve Cook'a -Balgam ve tıkanıklığı giderir ve aşırı sıvıdan kaynaklanan basıncı azaltır -Ve devam etti ve...*pap* yaptı."

Dorian iç çekti. Hoskins'le konuşmuş, o da Cook'la konuşmuş, o da keskin baharatların Leydi Hazretlerine hazımsızlık vereceğini, bu yüzden geceleri uyuyamadığını söylemişti. Herkes "kanı yükselttiğini" biliyordu, demişti Cook.

"Cook senin için endişeleniyor," dedi. "Hepimiz senin için endişeleniyoruz."

Gözlerini devirdi. "Oh, bu çok hoş. Tıbbi bir buluşa doğru gidiyorum ve kimse işbirliği yapmıyor - çünkü *endişelenmeyi* kafalarına koymuşlar." Masaya doğru yürüdü. "Eğer bir erkek olsaydım -bir bilim *insanı* olarak kabul edilseydim- sadece işimle 'meşgul' olurum. Ama bir kadın olduğum

için buhar nöbeti geçiriyorum ve kanımın düşürülmesi gerekiyor.
Dşrlmeli." Yumruğuyla masaya vurdu. "Tüm bu çağdışı,

ortaçağ kavramları. Etrafımdaki atmosferi bu kadar saçmalık ve endişe kaplamışken düşünmem bile bir mucize. Sanki bu durum yetmezmiş gibi bir de konsantre olmakta zorlanıyorum-" Sözüünü kesti, çizimlere kaşlarını çattı ve masadan uzaklaşarak kapıya doğru ilerledi.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi.

Ama Dorian ondan önce oraya varmış ve yolu kapatmıştı. "Gwen, yağmur yağıyor," dedi. "Ve sen..." Cümleinin geri kalanı kadının görünüşüne bakarken silikleşti. Yüzü kızarmış, göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi hızla inip kalkıyordu ve... Kaşlarını çattı. "Elbisen küçülmüş."

Kendine baktı.

"Nefes alabiliyor olman bir mucize," dedi. "Korse dikişlerinin sökülmemiş olması bir mucize."

Bir adım geri çekildi. "Şaşılacak bir şey değil," dedi bakışlarını kaçırarak. "Bu ailemdeki tüm kadınların başına gelir. Biz çok bariziz." Uzun, titrek bir nefes aldı. "Ben... ürüyorum."

"Oh." Kapıya yaslandı. "Anlıyorum. Evet, tabii. Tabii ki."

Oda karanlıktı, etrafında dönüyordu, içinde ise başka bir karanlık büyük bir ağırlık gibi yerleşmişti. Gözleri ağrıyordu, boğazı da öyle ve kalbi göğsünde katı bir acıdan oluşan bir kama gibiydi.

"Yapma!" diye bağırdı. "Sakın yol verme, Dorian. Şimdi hasta olmayı aklından bile geçirme." Kendini ona doğru attı ve kolları refleks olarak onun etrafında kapandı.

Başını adamın ağrıyan göğsüne yasladı. "Mutluyum," dedi titreyerek. "Bebeğimizi istiyorum. Ve senin de orada olmanı istiyorum."

"Oh, Gwen."

"İmkânsız değil," dedi. "Yedi ay kadar daha, hepsi bu. İhtiyacımız var." Geri çekildi ve ona sesi kadar titrek bir gülümseme verdi. "Eğer ben

bir fil olsaydı, durum farklı olurdu. Gebelik süresi yirmi buçuk aydır."

Titrek bir kahkaha atmayı başardı. "Evet, iyi tarafından bakalım. En azından sen bir fil değilsin."

"Sonunda öyle görüneceğim," dedi. "Bunu kaçırmak istemezsin, değil mi?"

Parmaklarını kızın vahşi saçlarında gezdirdi. "Hayır, yapmazdım tatlım. Bana karşı konulmaz bir cazibe sunuyorsun."

"Umarım öyledir." Onun göğsünü okşadı. "Bay Eversham, hastanın motivasyonunun tedavi üzerinde belirgin bir etkisi olabileceğini söylüyor." Sesi neredeyse normal soğukkanlılığına dönmüştü. "Size bebekten daha önce bahsetmeliydim ama bu belirsiz bir dönem ve sizi boş yere umutlandırmak istemedim. Yine de belki de fazla ihtiyatlı davrandım. Ailemdeki kadınların düşük yapması nadir görülen bir durumdur."

Yedi ay daha, diye düşündü Dorian. Kız gelmeden önce ona bundan daha az süre verilmişti ve kız iki aydır buradaydı.

Yine de bu aşamada annesinden daha iyi durumdaydı. Görsel kimera kötüleşmemiş, şeytanlara dönüşmemişti. Öfkesi geçmemişti. nispeten dengeli. Ani kara melankoli ya da açıklanamayan neşe veya öfke nöbetleri yok.

Bunun yerine, sevişmelerinin şiddetli coşkusu vardı ve anları ve onunla birlikte çalışmanın, değerli bir şey planlamanın mutluluğu.

Borson'un anlattığına göre, annem son ana kadar açık sözlü olmaya devam etmiş. Deliydi ve kendine ait sapkın bir dünyada yaşıyordu ama açık sözlüydü... ve kurnazdı, hatta zaman zaman hilekârdı. Belki de gerçek dünya anlayış, neşe ve yararlı, değerli ve sevgiye layık olma duygusu sunsaydı, kendi iblislerle dolu dünyasına gömülmezdi. Belki biraz daha uzun yaşayabilir ve daha huzurlu ölebilirdi.

İmkânsız değildi.

Birkaç ay daha, dedi kendi kendine. Bebeklerini görecektik kadar uzun. Bu harika olurdu. Ve eğer bu imkânsız olursa, en azından Gwendolyn'e bir çocuk vermiş olacaktı, bu da onun kalbini sevindirecek ve kendisi için yas tutma eğilimini ortadan kaldıracaktı.

Yine de burada kalmak istemesi iyiye işaret değildi. Yeni bir yerde, üzücü anılardan uzakta, yeni bir hayata başlaması gerekiyordu. Ama Eversham eninde sonunda gelecekti, diye kendini temin etti Dorian. Akıl hocası onu doğru yola sokacaktı.

Dorian karısını sıkıca kendine doğru çekti. "Olumlu bir tavır takınmaya çalışacağım," diye yumuşak bir sesle söz verdi.

Gwendolyn gömleğinin ön kısmına doğru, "Cook'la konuşmalısın," diye mırıldandı. "Ona bu evde kimin doktor olduğunu hatırlat. Akşam yemeği için köri sipariş ettim ve *sıcak* olmalı."

Kıkırdadı. "Evet, çapraz yama." Onun başının tepesini öptü. "Ama önce Doktor Dorian'ın öfkeni yatıştırmak için ne yapabileceğini görelim."

7

On gün sonra, Gwendolyn o konuşmayı hatırlıyordu ve Dorian'ın onun öfkesini yatıştırmak için kullandığı yöntemler. O zamandan beri her gün aynı teknikleri kullanmış, kızgınlığını öpüp okşayarak gidermiş, onu sinir bozucu ruh halinden çıkarıp güçlü kollarına çekmiş, onu cennete götürüp geri getirmiş ve mutluluktan sersemlemiş bir halde bırakmıştı.

Şimdi Bay Kneebones'un muayenehanesinde otururken, öfkesinin kendisini ele geçirmesini ve doktora ciddi, muhtemelen ölümcül bir bedensel zarar vermesini engellemek için bu mutluluk verici hislere odaklandı.

Kendi kendine, doktorlar karşısında ilk kez kendini alçaltmadığını ve Dorian'ın gururundan çok daha önemli olduğunu söyledi.

Kneebones'a özür dileyen bir gülümsemeyle yaklaştı. "Ben sadece bu materyallerin Bayan Camoys'un beyninin bozulmaya başlamasına neden olan şeyi kesinlikle kanıtlayıp kanıtlamadığını bilmek istiyorum."

Kneebones kaşlarını çatarak önce ona, sonra da elindeki otopsi raporuna baktı. "Böyle durumlarda hiçbir şey *kesin olarak* kanıtlanamaz. Biri mantıklı Gözlemlenebilir gerçeklere ve hastanın geçmişine dayanan çıkarımlar. Bayan Camoys aşırı içki içmemiş ya da afyon kullanmamıştır, bu da toksik delilik ihtimalini ortadan kaldırmaktadır. Düşüşten önce ya da düşüş sırasında yüksek ateşi olmamıştır. Ve eğer tahmin ettiğiniz gibi başına bir darbe almış olsaydı, aile hekimi Bay Budge'ın tıbbi geçmişini anlatırken bu küçük ayrıntıdan bahsedeceğini düşünmüyor musunuz?"

"Ya bilmiyorsa?" Gwendolyn ısrar etti.

"Budge işinin ehli bir adamdır. Sanırım bir sarsıntıyı gördüğünde anlar."

"Ama insan onları tam olarak *göremiyor*," dedi Gwendolyn. "Sevgilileri vardı. Ya bunu sevgililerinden biri yaptıysa? Eğer bahsettiğimiz kadar büyük bir yara açıtıysa, kadın hatırlamayabilirdi bile." Başını bir yana eğdi. "Hizmetçisini sorguladınız mı acaba? Hizmetçiler genellikle aileden daha fazla aile sırrı var."

Kneebones gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Lord Rawnsley'nin nasıl olup da şimdiye kadar deli gömleği giymediğini merak ediyorum," diye mırıldandı.

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi. "Aksi takdirde sizi rahatsız etmeye gelmezdim. Mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini biliyorum ama bulamıyorum."

Kneebones gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi. "Bunun nedeni aşırı aktif -ve oldukça *melodramatik*- bir hayal gücü ve gözlemlenebilir gerçeklere yeterince dikkat etmemek olabilir."

"Nerede hata yaptığımı söyle," dedi.

Otopsi raporunu ona doğru itti. "Diyelim ki küçük teoriniz doğru, Leydi Rawnsley. Diyelim ki Bayan Camoys'un durumu, ölümünden aylar önce başına aldığı bir darbeden kaynaklandı. Sıklıkla olduğu gibi travmatik delilik belirtileri ortaya çıktı. Ne fark eder ki? Oğlunun geçmişi fiziksel olarak şiddet, ateş, alkolizm, bir dizi hastalıklı durumdan bahsetmiyorum bile Hepsi de benzer sonuçlar doğuran sistem. Belki de bu sizin aklınıza gelmemiştir. Bir insanın karakterinin ve bununla birlikte irrasyonel, kendine zarar veren bir yaşam tarzına yatkınlığının miras kalabileceğinin de farkında değilsiniz. Hastanın yozlaşmış ahlakını, mantıksız davranışlarını ve vahşi görünümünü hesaba katmıyorsunuz. Başlangıçtaki hasar nasıl başlamış olursa olsun, bu belirtiler açıkça ilerleyen bir bozulmaya işaret etmektedir."

Bunun üzerine Gwendolyn'in yıpranan sabrı kırıldı. Ayağa kalktı. "Kocam yozlaşmış, mantıksız ya da kendini beğenmiş biri değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır. Yıkıcı," dedi sert bir şekilde. "Kendine karşı güçlü bir içgüdüğü var. Yoksa bırakın yılları, Londra'nın kenar mahallelerinde bir ay bile hayatta kalamazdı." Otopsi raporunu aldı ve çantasına doldurdu. "Bunu gözden kaçırdığınıza inanamıyorum," dedi, "ve bir bilim adamı olarak sırf *saçları* yüzünden ona deli teşhisi koyduğunuza inanamıyorum."

Dışarı çıktı.

Lord Rawnsley karısının Bay Rawnsley ile tartıştığını bilmiyordu. Okehampton'daki Kneebones. Okehampton'da bir tur yapması gerekiyordu. Hoskins ile olası hastane sahaları ve onunla tartışmak, çünkü Hoskins'in emirleri (a) tüm sahalarda hata bulmak ve (b) onu çay saatine kadar meşgul etmektir.

Dorian, Hoskins'in tüm oyalama taktiklerine karşı inatla başı sıkıştırarak kazanmış bir şekilde, tam şu anda eve doğru koştuğundan habersiz, kütüphanenin yanında duruyordu Şömine. Elleri arkasında sıkıca kenetlenmişti ve bakışları rahatsız edici derecede genç ve centilmen bir doktora sabitlenmişti.

Eversham kütüphane masasında duruyordu. Gwendolyn'in son notlarını incelemeyi bitirmiş, şimdi de düşünceli bir şekilde Dorian'ı inceliyordu.

Eversham, "Annenizin davasında hedefe çok yaklaştı," dedi. "Mektubunuzu ve Borson'un materyallerinin kopyalarını okuduğumda benim de aklıma aynı teori geldi." Belli belirsiz gülümsedi. "Çok güzel yazılmışlardı lordum."

"Benim el yazımı boş ver," dedi Dorian. "Bana Gloucestershire'da neler öğrendiğini anlatmak üzereydin."

Eversham'ın gelişi, Aminta Camoys hakkında bilgi almak için Rawnsley Hall malikânesine gitmesi nedeniyle gecikmişti. Kısmen Dorian'ın mektubu tıbbi merakını uyandırdığı için, kısmen de Bertie Trent'in Dorian'ın asil ve kahramanca niteliklerini gözyaşları içinde anlatması yüzünden bu yolu seçmişti. Dorian'ı bulmaları birkaç gün sürmüştü. Annemin eski hizmetçisini bulun.

"Hassas mı olmalıyım yoksa acımasızca açık mı?" Eversham sordu. Dorian'ın kalbi küt küt atıyordu. "Acımasızca, lütfen."

"Annenin Hugo Amcanla bir ilişkisi vardı," dedi Eversham soğukkanlılıkla. "Malikânenin çamaşırvhanesinde gizlice buluşuyorlardı ki, hizmetçisi gelip büyükbabanın beklenmedik bir şekilde döndüğü konusunda onları uyardı. Annen paniğe kapılmış, ayağı takılmış ve başını taş lavaboya çarpmış. Neredeyse anında iyileştiği için doktor çağırmaya ve kazanın sebebinin ortaya çıkmasını riske atmaya gerek yokmuş gibi görünüyordu. koşullar."

Eversham, sinsî bir şekilde aldatıcı olabilen beyin sarsıntılarını açıklamaya devam etti: dış kanıt olmadan iç yaralanma, bazen hiç haftalar, aylar, hatta yıllar boyunca fark edilebilir semptomlar göstermiştir - bu süre zarfında semptomları uzun zaman önce geçirdiği görünüşte küçük bir kazayla ilişkilendirmek zor olacaktır. Bu nedenle başlangıçta kendisine "gerileme" ya da bünyesel çöküş yaşadığı şeklinde yanlış bir teşhis konmuştu.

"Farkında olmayabilirsiniz ama," dedi Eversham, "beyin fonksiyonları-"

"Nasıl çalıştığını biliyorum," diye araya girdi Dorian. "Gwendolyn bunu ve nasıl bozulduğunu da açıkladı."

Eversham başını salladı. "Bir travma sonrasında -örneğin bir darbe- aşağı yukarı aynı şekilde bozuluyor gibi görünüyor, tıpkı bir dizi başka, oldukça farklı hastalıkta olduğu gibi. Mesele şu ki, lordum, anneniz belli ki ciddi bir sarsıntı geçirmiş ve bunun kalıtsal olması mümkün değil."

Gwendolyn'in notlarını içeren kâğıtlardan birini eline aldı. "Ayrıca, Leydi Hazretleri sizde her zamanki beyin dejenerasyonunun belirtileri. Bu şaşırtıcı değil, çünkü tespit edilecek bir şey yok."

Eversham Dorian'a değerlendirici gözlerle baktı. "Özellikle üst sınıftan birine göre oldukça formdasın," diye ekledi. Beynin mükemmel bir çalışma düzenine sahip. Hem el yazınız - üstün motor kontrolünü kanıtlıyor -Son derece kişisel ve duygu yüklü bilgilerin mantıklı ve düzenli bir şekilde sunulması da buna şüphe bırakmıyor." Dikkatini elindeki kâğıda geri verdi. "Uyuşukluk ya da yorgunluk bildirmiyor. Huzursuzluk ya da uykusuzluk yok. Detaylara dikkat etmekte güçlük çekmiyor ve Konsantrasyon - hastane teklifiniz de bunu açıkça gösteriyor." Boğazını temizledi. "Ve görünen o ki üreme fonksiyonları -er-fonksiyonel." Gülümseyerek başını kaldırdı. "Sizi tebrik ederim lordum. Bu dört gözle beklenecek hoş bir olay, değil mi?"

Lord Hazretleri, kendisine miras kalmış olması mümkün olmayan bir beyin sarsıntısını daha yeni sindirebilmişti. Diğerlerine yetişmesi bir anını aldı ve bu sırada aptal aptal Eversham'a baktı.

Kelimeleri söylemeye zorlamak bir an daha aldı. "Ne diyorsun sen?" diye sordu şaşkınlıkla. "Dört gözle bekle-? Ben-sen-" Saçlarını geriye attı. "Bir şeyi gözden kaçırmadın mı? Şeyleri. "Görsel kimera" - "önce yıldızları görürsün, sonra acı başlar. Karım, bir dizi nörolojik rahatsızlıkta görülen fizyolojik fenomenler olduğunu söyledi."

Eversham başını salladı. "Gerçekten de oldukça yaygın. Diğerlerinin yanı sıra, bunlar migren baş ağrısının klasik semptomlarıdır. Sanırım sizi rahatsız eden de bu."

"Migren mi?" Dorian tekrarladı. "Yani...'megrims' mi?"

"Sadece baş ağrısı değil - ki çoğu insan 'megrims' ile bunu kasteder - ama şiddetli, zayıflatıcı baş ağrıları. Yine de, tüm bunlara rağmen ölümcül değil." "

"Bana bunca zamandır..." diye mırıldandı Dorian. Yüzü kızarmıştı. "Bunca aydır trajik kahramanı oynuyorum ve tek sahip olduğum kanayan, lanet olası bir *baş ağrısı* mı?"

Eversham kaşlarını çattı ve kâğıdı diğerleriyle birlikte yığına geri koyup düzeltirken, Dorian sessizliğin uzamasını dinledi ve onu neyin dolduracağını merak etti. Eversham az önce baş ağrısı olduğunu söylemişti. Ölümcül değillerdi. O zaman neden tereddüt ediyordu?

Gwendolyn Dorian'ın sesini duyduğunu sanmıştı ama kütüphanenin kapısına vardığında içerisi sessizdi. Emin olmak için kapıyı açıp bir göz attı.

O anda, aynı derecede tanıdık bir başka erkeksi ses sessizliği bozdu.

"Keşke aksini söyleyebilseydim lordum ama bu hastalık tedavi edilemez. Yüzyıllardır üzerinde çalışılmasına rağmen, tıbbi bir muamma olmaya devam ediyor. Henüz tam olarak birbirine benzeyen iki vakayla karşılaşmadım. Emin değilim. Hatta size rahatlama sözü bile veremem, ki bundan derin üzüntü duyuyorum, çünkü bunun ölümcül derecede acı verici olduğunu biliyorum. Ve bu hastalığın çocuğunuza geçmeyeceği konusunda da söz veremem, çünkü kalıtsal bir yatkınlık olduğuna dair güçlü kanıtlar var."

Boğuk bir hıçkırık kaçtı.

İki erkeksi kafa keskin bir şekilde döndü ve biri mavi, diğeri altın rengi iki bakış, o geri çekilemeden ona yöneldi.

"Oh," dedi. "Özür dilerim. Bölmek istememiştim." Aceleyle kapıyı kapattı... ve kaçtı.

Gwendolyn koridorda körlemesine koştu,  n kapıyı çekerek açtı, kapıdan içeri fırladı ve merdivenlerden aşağı indi - ve doğruca Bertie'ye çarptı.

"Diyorum ki, Gwen, neredesin-"

Onu iterek geçti ve seyislerden birinin götürmekte olduğu atına doğru koştu.

Dizginleri damattan kaptı.

Bertie aceleyle ona doğru koştu. "Gwen, ne oldu?" "Beni

yukarı çıkar," dedi kadın sıkıca.

Eğildi ve ellerini birbirine kenetledi. "Sakin bana Cat'in yine kaçıp gittiğini söyleme," dedi onu kaldırıırken. "Eversham'la iyi geçineceğini sanıyordum ve tam Dain'e haber vermek için yola  ıkmıştıım ki, senin arabaya döndüğünü gördüm ve hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştıım. Senin-

"Gwendolyn!"

Bertie döndü. "İşte orada, Gwen. Her şeye rağmen gitmemiş. Sen ne-"

"Ayağımı bırak, Bertie."

Bıraktı ama Dorian aynı anda onlara ulaştı ve dizgini yakaladı. "Canım, ne yaptığını bilmiyorum-"

"Ben biraz... keyifsizim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bir gezintiye ihtiya ım var. Kafamı toparlamak için."

"İhtiya ın olan şey bir fincan çay," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Eversham'ı görmenin bir şok olduğunu biliyorum, ama ben-"

"Ah, keşke hiç gelmeseydi!" diye bağırdı. Sesi titriyordu ve gözleri dolmuştu. "Ama bu aptalca, biliyorum. Gerçekleri bilmek her zaman daha iyidir. Ve sen beni... Çok mutlu ettin ve seni seviyorum ve seni seveceğim.

Her zaman, ne olursa olsun." O anda sesi kesildi ve onunla birlikte kontrolünün son kırıntısı da gitti. Çaresizce ağladı ve adam uzanıp belinden kavrayarak onu aşağı indirdiğinde yapabildiği tek şey ona sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak oldu.

"Ben de seni seviyorum tatlım, tüm kalbimle," dedi nazikçe. "Ama bu işi tersinden anladığına inanıyorum."

"Hayır, duydum," diye hıçkırdı. "Eversham'ın ne dediğini duydum ve o da biliyor. O gerçek bir doktor. Tedavisi yok, dedi. Kneebones haklıydı ve ben hatalıydım ve bunu daha iyi bilmeliydim."

Dorian parmaklarını kızın saçlarından geçirirken, "Gerçekten de geriye doğru," dedi. "Londra'daki uzmanlar, Borson ve Kneebones yanlış anlamışlar. Aynı şekilde I. Hepimizden daha iyi biliyordun. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Ama sizin Bay Eversham beynimin çalıştığını ve beyin sarsıntısının kalıtsal olamayacağını söylüyor, bu yüzden süresiz olarak bana -ve benim şaşkın megrimlerime- mahkûm olduğunuzu anlıyorum."

Başını kaldırdı ve gözyaşlarının arasından onun altın gözlerinde parıldayan gerçeği gördü. "M-m-megrim?"

"Migren diyor," dedi Dorian. "Korkarım kader sana bir şaka daha yaptı. Bunca yolu, ölmek üzere olan bir deliye son sefil aylarında bakıp teselli etmek ve tıp bilimini ilerletmek için geldin. onun büyüleyici vakasını inceleyerek bilime katkıda bulunmak..." Gülümsedi. "Ve sıkıcı, yaşlı bir baş ağrısı olan son derece sağlıklı bir adamla karşılaştınız."

Uzanıp kocasının saçlarını okşadı ve artık ağlayacak bir şeyi olmamasına rağmen akmaya devam eden gözyaşlarının arasından ona göz kırptı. "Yine de seni seviyorum," dedi.

Atın kişnediğini duydu ve etrafına bakınca seyisin atı ahıra götürdüğünü ve endişeli görünen Bertie'nin aceleyle kendisine ve Dorian'a doğru geldiğini gördü.

"Jüpiter'in şimşekleri adına... Aman Tanrım, Cat, ne oldu? Neden ağlıyor? Gwen'in bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim."

Dorian onun sırtını nazikçe okşarken, "Bu son derece normal, Bertie," diye cevap verdi. "Kuzenin bir bebek sahibi olacak. Bu onu duygusal yapar."

"Oh. Şey. Oh, yani demek istediğim, evet. Çok iyi. Gerçekten." Bertie nazikçe onun başını okşadı. "Aferin kuzen."

"Ve sen de vaftiz babası olabilirsin." Dorian onun yüzüne bakmak için geri çekildi. "Bu doğru, değil mi tatlım?"

Gwendolyn sulu bir kahkaha attı. "Ah, evet. Elbette Bertie vaftiz babası olacak." Dorian'ın yakasını bıraktı ve gözlerini sildi.

Kocası ona mendilini verirken, "Ve modern fikirlere sahip yeni ve sevimli bir doktorun olduğu çok güzel bir hastanemiz olacak," dedi. "Bıktırıcı ihtiyar Kneebones'u da göndereceğiz, böylece hiçbir şeye karışamayacak, engel çıkaramayacak ya da mantıklı insanlarla kavga edemeyecek. Onu şu şekilde göndereceğiz Rawnsley Hall'daki yaşlı Camoys hanımlarının özel doktoru. Kendi şarlatanları ve patentli ilaçları onları şimdiye kadar öldürmediyse, Kneebones'un onlara zarar vermesi pek olası değil."

Tekrar güldü ve burnunu sildi - muhtemelen şu anda saçları kadar kızarmıştı, diye düşündü. Bertie'nin yüz ifadesine bakılırsa saçları da göz kamaştırıyor olmalıydı.

"İşte, gördün mü?" Dorian ona söyledi. "Neredeyse yeniden kendisi

oldu." Bertie hâlâ ona kuşkuyla bakıyordu. "Kıpkırmızı ve benek benek."

"Sadece alışmak için zamana ihtiyacı var," dedi Dorian. "Anlayacağınız, Gwen'in ne kadar süre benimle kalacağını Tanrı bilir. Zavallı kız. Bunca yolu ölmek üzere olan bir deliyi son trajik günlerinde teselli etmek için geldi-ve şimdi-"

Gwendolyn, "Ve şimdi Cat'in tek derdinin baş ağrısı olduğu ortaya çıktı," dedi.

Sesi hâlâ titrekti. Sesini dengeledi. "Sadece megrim, Bertie." Kuzeni

gözlerini kırptırdı. "Megrim mi?"

"Evet, canım."

"Claire Teyze'nin büyüleri gibi

mi?" "Evet, tıpkı annem gibi."

"Ya Frederick Amca? Ve Büyük Mortimer Amca?"

"Evet, canım."

"Peki o zaman." Bertie'nin gözleri parladı. Onları ovuşturdu. "Ama sana söylediğim gibi, her şeyin yoluna gireceğini başından beri biliyordum. Demek istediğim, Cat, tam olarak her şey yolunda değil. Çok mide bulandırıcı. Büyük Mortimer Amca kafasını duvara vuruyor. Ama megrimler henüz bizden kimseyi öldürmedi." O

Dorian'ın omzuna vurdu. Sonra Dorian'ın elini tuttu ve kuvvetlice sıktı. Sonra Gwendolyn'e sarıldı. Sonra yüzü kıpkırmızı, ayrıldı. "Jüpiter adına. Bir bebek, gad tarafından. Vaftiz babası. Megrim. Pekala. Susadım."

Sonra Bertie çılgınca gözlerini ovuşturarak aceleyle eve doğru ilerledi.

Bir saat sonra, Bertie banyo odasında duygusal dengesini toparlarken, Dorian karısıyla birlikte durmuş, Bay Eversham'ın hırpalanmış arabasının yolda ilerleyişini izliyordu.

"Ona daha iyi bir araba bulmalıyız," dedi Dorian. "İnsanlar görünüşe göre karar verirler ve genç doktorlar güven telkin etmekte zorlanırlar. Ama güzel bir ekipman, kârlı bir muayenehaneye işaret edecektir. Eğer insanlar onun çok arandığına inanırlarsa, ondan daha az şüphe duyacaklardır. yeterlilik."

"Her şeyi düşünüyorsun," dedi Gwendolyn. "Ama bu senin korumacı tavrın -ki bunun Camoy'ların feodal kökenlerine ve malikânenin lordunun tüm halkını gözetmesine dayanan bir geri dönüş olduğundan şüphelenmeye başlıyorum."

"Saçmalama," dedi. "Ben sadece pratik davranıyorum. Adamın doktorluk ve hastane inşaatını denetlemek arasında yapacak yeterince işi olacak,

Kendini kanıtlamak zorunda kalmadan ve yerel rekabet ve siyasete karışmadan."

"Evet canım," dedi saygıyla. "Pratik."

"Günde onlarca kez onu savunmak ya da bu konuda beni rahatsız etmek zorunda kalmadan da yapacak yeterince işin olacak. Hamilelik seni yeterince sınırlendiriyor zaten. Tüm Dartmoor'u karşına almana izin veremem."

Arabanın bir tepenin arkasındaki dönemeci dönüp gözden kayboluşunu izlediler. "Güneş batıyor," dedi. "Periler, hayaletler ve Cadılar tuvaletlerini yapmış, gecenin eğlencesine hazırlanıyor

olacaklar." Bakışları kadına döndü. "Benimle yürür müsün?"

Elini adamın dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve onunla birlikte bahçeye doğru yürüdü. Onu haftalar önce sessizce beklerken bulduğu taş banka götürdü. Oturdu ve onu kucağına aldı.

Güneş uzaktaki bir tepenin üzerinde süzülüyordu. Parıltısı, mavi, yeşil ve menekşeden oluşan göksel bir yatakta kaz tüyü yastıklar gibi dağılmış bulutları ateşe veriyordu.

"Hâlâ Dartmoor'da inşaat yapmak istiyor musunuz?" diye sordu.

Başını salladı. "Burayı seviyorum, sen de öyle. Dain ve Jessica da yakında."

"Eğer bir aile kuracaksak daha büyük bir eve ihtiyacımız olacak," dedi. Arkasındaki mütevazı malikâneye baktı. "Sanırım bir kanat ekleyebiliriz. Çok büyük olmaz. Ama Rawnsley Malikânesi büyüktü ve kendimi muazzam bir mezar gibi hissediyordum. Oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Aslında şu anda, onarımları bir kenara bırakıp tüm o lanet olası yığını yerle bir etmeyi çok istiyorum."

"Sen beğenmezsin ama varisin beğenebilir," dedi. "Eğer yeniden inşa edersen, bunu ona düğün hediyesi olarak verebilirsin."

Karnını hafifçe okşadı. "Orada bir oğlan olduğundan emin misin?"

"Hayır, ama eninde sonunda bir tane olacak."

"Bir 'sonunda' olacağını fark etmeden önce bile, kız olsaydı da aynı şekilde mutlu olmam gerektiğini biliyordum" dedi.

"Ah, şey, kalbinizde kadınlara karşı yumuşak bir nokta var," dedi. "Ama aynı zamanda küçük oğlanlarla da aran iyi gibi görünüyor, bu yüzden her iki durumda da endişeli değilim. Sevecen, sadık bir baba olacaksın. Bu da iyi bir şey," diye ekledi kaşlarını çatarak, "çünkü ailemdeki kadınlar oldukça ihmalkâr annelerdir. Ama sonra, her zaman ürüyorlar, görüyorsunuz, bu da dikkat dağıtıcı."

"O zaman çocuklara ben bakarım," dedi. "Çünkü çok sayıda çocuk istiyorum ve sen de hastanenin dikkatini dağıtacaksın. önemli."

Saçlarını geriye doğru okşadı. "İleriye düşünme konusunda bir yeteneğin var." "İleriye bakmak için çok fazla şeyle kutsanmış durumdayım," dedi.

"Örneğin hastanenin yerden yükselişini izlemek. Modern tıbbi fikirlerin ve ilkelerin neleri başarabileceğini ve neleri başaramayacağını keşfetmek. Olasılıklar. Sınırlamalar." Başını iki yana salladı. "Son haftalarda tıp hakkında ne kadar çok şey öğrendiğimi ve bunların ne kadar ilginç olduğunu görmek beni şaşırtıyor. Hatta her entelektüel uğraş gibi bir tür şiirselliği, kendi mantığı ve bilmeceleri var. Ve gizemler çözüldükçe aynı harika keşif duygusu yaşanıyor. Bugün Eversham notlarınızın sizi nereye götürdüğünü açıkladığında bunu hissettim." Onun alnından öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Kendinle gurur duymalısın," dedi. "Beni kendimden korumak istemene rağmen yoluma engeller koymadın. Bunun yerine, Borson'a yazarak ve Eversham'a göndererek bilmecemi çözmeme yardımcı olmak için mümkün olan her yolu denedin."

"Eversham karşılaştığım diğer doktorlara benzemiyor," dedi. "Kesinlikle kendine has fikirleri var. Sen yüzünü yıkarken ona seni neden meslektaş olarak kabul ettiğini sordum. Bana eski zamanlarda birçok toplumda şifacıların kadınlar olduğunu söyledi. Ama onların sanatları

Cahil halk, Şeytan'la ilişkilendirilen büyü gibi görünüyordu. Bu yüzden cadı olarak aşağılandılar ve zulüm gördüler." Kıkırdadı. "Ve böylece en başından beri haklı olduğumu anladım. Bir cadıyla evlenmişim. Ve o da haklıydı, çünkü sen bir şifacısın. Kalbimi iyileştirdin. Hasta olan tarafım orasıydı."

Parmaklarını onun boynuna doladı. "Sen beni de iyileştirdin, Cat. Doktor tarafımla kadın tarafımı birbirine uydurdun."

"Çünkü her iki parçanı da seviyorum," dedi usulca. "Bütün parçalarını. Hepinizi."

Gülümsedi, o sonsuz tatlı gülümsemesiyle ve parmaklarını adamın saçlarına geçirerek onu kendine çekti ve yavaşça, derinden, uzun uzun öptü.

O anın sıcak sonsuzluğunda onunla oyalanırken, güneşin dar kırmızı yayı parlayan tepenin arkasında battı. Soluk bir iplik ışık ufukta parıldıyordu. Gece sisleri kırların oyuklarına ve yarıklarına sızdı ve gölgeler kabarıp uzayarak dolambaçlı yolları karanlığa gömdü.

Keskinleşen esinti başını kaldırmasına neden oldu. "Güzel bir Dartmoor Gece," diye mırıldandı. "Böyle anlarda büyüye inanmak çok kolay." Onun yumuşak bakışlarıyla karşılaştı. "Sen benim için sihirsin, Gwen."

"Çünkü ben senin cadınım ve sen de benim sadık tanıdığımsın."

"Öyleyim." Ona gülümsedi. "Hadi bir büyü yapalım, büyücü

kadın." O sevimli tıbbi kaşlarını çattı.

"Pekala. Ama önce bana bir semender gözü bulmamda yardım etmelisin."

Güldü. Sonra Rawnsley Kontu gelinini kollarına alarak ayağa kalktı ve onu evin içine taşıdı.

* Loretta Chase'in Avon Books tarafından yayınlanan *Lord of Scoundrels* adlı kitabına bakınız.

Sözler

Lisa Kleypas

*Kirsten'e sevgilerle-
gelmiş geçmiş en iyi nedime!*

1

İngiltere
Ocak, 1820

''Yine Chance'i düşünüyorsun," dedi Elizabeth öfkeli bir sesle. "O alçağın hatırasının iyi bir eş bulma fırsatını mahvetmesine izin veriyorsun! Onu unutmanın ve geleceğini düşünmenin zamanı geldi."

Lidian Acland gülümseyerek döndü ve kendisinininkine çok benzeyen yüze baktı. Annesi Leydi Elizabeth Acland, birkaç yıl önce kocasını kaybetmiş olmasına rağmen kırk beş yaşında hâlâ güzeldi. Yumuşak kahverengi gözlerinde silinmez bir hüzün izi vardı.

Lidian sakince, "Geleceğimi çok dikkatli bir şekilde düşündüm," diye cevap verdi. "Ne kadar uzun sürerse sürsün, Chance'in bana geri dönmesini beklemek niyetindeyim."

Elizabeth iç çekti. "Chance bir yıl önce gittiğinden beri seni böyle balolarda tek başına dururken görüyorum, diğer genç erkeklerle dans edip gülmen gerekirken bir duvar çiçeği gibi davranıyorsun."

"Hiçbirini istemiyorum." Lidian annesine uzandı ve yatıştırıcı bir şekilde koluna dokundu.

"İnatçılığını anlamıyorum," dedi Elizabeth yumuşak bir sesle. "Seni her zaman çok iyi tanıdım Lidian ve bu sen değilsin." Onlar da Her zaman yakın olmuşlardı, özellikle de Lidian'ın babası John'un zayıf bir kalpten ölmesinden bu yana geçen dört yıl boyunca. Birbirlerine benziyorlardı bile; ikisi de ufak tefek, siyah saçlı ve koyu kahverengi gözlüydü. Aynı mizacı paylaşıyorlardı, pratik ve mantıklı. *Ama ben tam olarak senin gibi değilim anne, diye düşündü* Lidian sessizce. Elizabeth bile Chance Spencer'ın bıraktığı umut, acı ve kırık hayalleri barındıran romantik çekirdeği anlamıyordu.

İki kadın birlikte durarak önlerindeki tanıdık sahneyi izlediler: canlı bir taşra dörtlüsünde hareket eden çiftler, kızaran kızlara yaklaşan kibar genç erkekler, kızlarına göz kulak olan dullar ve şaperonlar. Bir zamanlar Lidian da bu şenliklere katılmış, yakışıklı çapkınlarla göz göze gelmiş, flört etmiş, vals yapmıştı... ölünceye kadar dans etmeyi çok sevmişti. etekleri ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. Sonra Chance'le tanıştı ve kalbi sonsuza dek kayboldu. O, şimdiye kadar istediği tek erkekti.

"Anne," diye mırıldandı, "benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi kabul etmelisin."

"Ama siz hayatınızın büyük bir bölümünde taşrada gömülü kaldınız. En iyisinin ne olduğunu nasıl bilebilirsin? Şu anda hayatının geri kalanını etkileyecek kararlar veriyorsun. Geri çevirdiğin her genç adam seni gerçekten mutlu edebilecek kişi olabilir."

"Sevmediğim bir adamla evlenerek asla mutlu olamazdım."

"Aşk kadar önemli başka şeyler de var. Nezaket, şefkat, güvenlik... Babanla yaşadığım her şey. Tutku ve romantizm solup gider ama dostluk bir ömür boyu çok iyi gider."

"Chance döndüğünde hepsini alacağım."

Elizabeth karanlık bir ifadeyle, "Onun dönmesini istiyorum," diye cevap verdi, "böylece onun hakkında ne düşündüğümü söyleyebilirim." Konuşurken gülümsedi, böylece Torrington'ların balosundaki diğer konuklara hafif bir sohbet ediyorlarmış gibi göründü. "O kıtanın dört bir yanında gezip tozarken seni yıllarca gönül tellerinden tutup sallamak-"

"Anne, lütfen... Bu konuşmayı daha önce yüzlerce kez yaptık."

Elizabeth onun eline uzandı ve sıktı. "Senin için endişelendiğimden konuştuğumu biliyorsun, sevgilim. Chance'in geri döneceğine gerçekten inandığımı sanmıyorum. Ama bunu kendine bile itiraf edemeyecek kadar inatçısın. Tekrar incinmekten korkuyorsun ve Chance Spencer sana yanlış davrandığı için hiçbir erkeğe güvenmemeye karar verdin. Ve kalbini onun gibi bir alçağa vermiş olman tamamen benim hatam."

"Senin hatan mı?" Lidian şaşkınlıkla tekrarladı.

"Evet. John öldüğünden beri, mülkü ve kiracıları yönetmemde bana yardımcı olman için sana güveniyorum. Diğer kızlar dans edip flört ederken, sen En güzel yıllarınızı feda ettiniz, hesap defterleri yığınlarının arkasında oturdunuz, ay sonunu getirmek için bütçemizden şilinleri sıkıştırmaya çalıştınız-"

"Sana yardım etmek istedim." Lidian bir kolunu annesinin beline doladı. "Eğer sen ve ben mülkü kaybetseydik, kendimi asla affetmezdim. Ve bence çok iyi idare ettik."

Elizabeth sıkıntılı bir ifadeyle, "Belki de," dedi. "Ne yazık ki senin yaşındaki çoğu kızdan daha safsın, Lidian. Bunu söylediğim için beni bağışla ama bu doğru. Öyle yüksek ideallerin var ki... her şeyden korunmuşsun. sizi daha bilgili yapabilecek deneyimler. Şans bunu gördü ve senden faydalandı. Anlamadığım şey, neden ona sadık kalmakta ısrar ettiğin."

Bu soruya kolay bir cevap bulamayan Lidian içini çekti ve odaya göz gezdirdi. Balo Torrington'lar tarafından kızlarının on yedinci yaş günü şerefine düzenleniyordu. Baloya bol miktarda bekârın katılacağı söylentisi yayılmıştı ve bu yüzden Berkshire ve çevresindeki ilçelerin her yerinden heyecanlı aileler kızlarını getirmişti. Ancak, Saygıdeğer Chauncey Spencer orada değildi ve Lidian'a göre, kızının isteyebileceği tek erkek oydu.

Daha bir yıl önce Chance ona bu kadar ateşli, bu kadar şefkatli bir şekilde kur yapmamış mıydı? Onun kalbini kazanmıştı ve sonra onu terk etmişti. O istedi Hayatı daha fazla tecrübe edeceğini söylemişti. Kendini bu işe adamadan önce Evliliğin, bir eşin ve çocukların getirdiği sorumlulukları bir kenara bırakıp kıta turuna çıkmak istiyordu ama sonra ona geri dönecekti. Ondan anlamasını istemişti ve Lidian anlıyormuş gibi yapmıştı. Ondan kendisini beklemesini istemiş, o da kabul etmişti. Kendinden o kadar emin değildi ki, onun karşısında gözleri kamaşmıştı ve itiraz edememişti.

Belki de annesi haklıydı. Lidian, Chance'in onun için asla geri dönmeyeceğine kendini inandıramazdı. Sorun şuydu ki, Chance'in

Onu unutmak ya da hayatına devam etmek için. Başka hiçbir erkek onun kötü cazibesine sahip değildi... başka hiç kimse onun ilgisini çekmiyordu.

"Şuraya bak Lidian," diye seslendi annesinin sesi. "Kapının yanındaki uzun boylu beyefendiyi görüyor musun?"

Lidian yirmili yaşlarında bir adam olan yabancıya odaklandı. Sadece hevesli bir sporcu bu kadar atletik bir yapıya ve güneşten bronzlaşmış bir tene sahip olabilirdi. Altın sarısı saçları özenle taranmıştı ama çoktan alınına, bir çift parlak, yoğun kirpikli gözün üzerine dökülmüştü. Gerçekten de çok yakışıklıydı... ama Chance Spencer'ın karanlık cazibesinden yoksundu. Onunla birlikte durdu elini genç sarışın bir kızın beline koymuş, kalabalığın içinde onu koruyarak yönlendiriyordu.

"Kim o?" Lidian boş boş sordu.

"Onun Lord Eric De Gray olduğuna eminim. Onu yıllardır görmedim ama babası Edgar'a tıpatıp benziyor! Yanındaki kız da kız kardeşi Dorothy olmalı." Kızının bakışlarının yabancıya sabitlendiğini fark eden Elizabeth konuya ısındı. "Ben De De'yi yakından tanıyordum. Baban hayattayken Grays. O zamandan beri yollarımız ayrıldı ama onlara hala büyük bir sevgi besliyorum. En büyük çocukları Edward kısa bir süre önce bir binicilik kazasında öldü... Çok yazık. Ama Eric ne kadar da olgunlaşmış! Sizi tanıştırmamanın bir yolunu bulmalıyım-"

"Anne, hayır," dedi Lidian kararlılıkla. "Kimseyle tanışmak gibi bir niyetim yok. Baloya katılmayı sadece sen ısrar ettiğin için kabul ettim."

"Ama sevgilim-"

Başını sallayan Lidian, odanın kenarı boyunca göze batmayan bir yoldan ilerleyerek içecek masasına doğru süzüldü.

Lord Eric De Gray, kız kardeşi Dollie'yi kalabalığın arasından geçirirken bir koluyla onu sarıyor, selamları ve hevesli soruları ustalıkla yanıtlıyordu. Onlar gülümseyen yüzler denizinin içinden geçerek içecek masasına doğru ilerlediler. Kendisine yöneltilen bakışlara kayıtsız kalarak hepsini görmezden geldi.

"Tanrım, Eric," diye haykırdı kız kardeşi soluk soluğa, "bu kadar rağbet gördüğünü bilmiyordum. Az önce bir kadının senin sezonun avı olduğunu söylediğini duydum!"

"Nedenini merak ediyorum," dedi alaycı bir şekilde, ikisi de bilmesine rağmen. Aile, on yıllar önce bir zamanlar kendilerine ait olan unvanların yağmuruna tutulmuştu. De Gray'in atalarından biri İngiliz iç savaşında vatana ihanetle suçlandığında bu unvanlar -ve çok sayıda mülk- iptal edilmişti. Kısa süre önce saygın bir tarihçi tarafından suçlanan adamın masum olduğu kanıtlandığına göre, Parlamento De Gray'lere ellerinden alınan her şeyin tam olarak iade edilmesine karar vermişti.

Geçtiğimiz yıl içinde fakir bir aileden oldukça zengin bir aileye dönmüşlerdi ve herkesten gelen tepkiler aynıydı. Bir De Gray ile evlenme arzusu had safhadaydı. Eğer ağabeyi Edward hâlâ hayatta olsaydı, Eric nispeten normal bir hayat sürmeye devam edebilirdi. Ama Edward iki yıl önce ölmüştü ve şimdi Eric hayatta kalan en büyük oğuldu, babasının unvanını miras almak için ilk sıradaydı. Bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kardeşini geri almak için her şeyini verebilirdi. Tüm statü ve ilgi Edward'ın olmalıydı... ve o da bunu her zamanki kararlı bilgeliğiyle halledebilirdi. Bunun yerine Eric, Edward'ın yerine geçmek zorunda kalmıştı. Hiç beklemediği ya da istemediği bir etki.

Bir zamanlar Eric'in kendileriyle ilgilenmesinden korkan anneler Kızları şimdi çılgınca onun ilgisini üzerlerine çekmeye çalışıyorlardı. Onu geri çeviren genç hanımlar şimdi flört etmeye, ona kirpiklerini savurmaya ve istediği her şeyi kabul etmeye çok hazırdı. Bir zamanlar onların ilgisi karşısında gururu okşanırdı ama şimdi onların bu ateşli takibinden alaycı bir zevk alıyordu. Hiçbirine kur yapmamaya kararlıydı. De Grays'in yeni keşfettiği servetini görmezden gelecek ve sadece kendisini görececek birini istiyordu.

Dollie için de aynısı geçerliydi. Eric kız kardeşini servet avcılarından korumak için ona balolarda, partilerde ve sosyal etkinliklerde eşlik ediyordu. Ona göz kulak oluyor, ne zaman ihtiyaç duysa korumasını ve tavsiyelerini esirgemiyordu.

"Artık istediğin kadınla evlenebilirsin," dedi Dollie.

"Evlenmek gibi bir arzum yok," dedi Eric. "Uzun bir süre için

değil."

Üç genç adam Dollie'yi kuşattı ve onun soluk sarı saçlarının diplerine kadar kızarmasına neden oldu. Hevesle onun dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyor, içki bardakları ve çerez tabakları getiriyorlardı. Eric boğazını kesiyormuş gibi görünen kravatının kenarını çekştirirken, içeceklere doğru ilerleyen bir kız gözüne ilişti. Ona baktı, dikkati aniden dağılmıştı.

Siyah saçları, inanılmaz derecede saf ve parlak görünen teninden uzakta, düzgün bir şekilde geriye doğru toplanmıştı. Vücudu inceydi, yarı açık omuzları avizelerin ışığında baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyordu. Ne yazık ki yüzü bir maske kadar cansız ve boş bir ifadeye sahipti. Ne kadar güzel olursa olsun, hiçbir erkek etrafındaki manzarayla bu kadar ilgisiz görünen bir kıza yaklaşmazdı. Onun gibi kadınlarla daha önce de karşılaşmıştı, içinde hiçbir şey olmayan güzel kabuklar. Ama bu kız porselen teniyle çok dikkat çekiciydi. ve parlayan siyah saçlarıyla diğerleri gibi olduğuna inanmak istemedi.

"De Gray!" diye seslendi eski arkadaşı George Seaforth. Kırpılmış kızıl bukleleri ve bol çilleri olan kısa boylu bir adam olan George, çocukken onunla birlikte okula gitmişti. Eric'in bakışlarının izlediği yolu takip eden George, siyah saçlı kıızı gördü ve başını salladı. "Bu Bayan Lidian Acland," dedi. "Merhum Sör John Acland'ın kızı. Onunla vaktinizi boşa harcamayın, De Gray."

"Neden olmasın?"

"Birinin peşinden koşuyor. Görünüşe göre uzun zamandır öyleymiş. Söylentiye göre, Chance Spencer adında iyi bir adama aşıkmiş ve başka hiçbir erkeğe ilgi duymuyormuş. Ayrıca, çeyizi de yok. Babası öldüğünden beri aile kasası kurudu."

Eric bu açıklamaya ironik bir gülümseme dışında hiçbir tepki göstermedi.

İki yıl önce onun için de aynı şeyler söylenmişti. Sadece mütevazı beklentileri olan ikinci oğuldu. Çeyizinin büyüklüğüne bakarak bir kadını reddedecek son kişi kesinlikle o olurdu. Bakışları Bayan Lidian Acland'a döndü ve onun güzel, ketum yüzünün ardında ne olduğunu merak etti.

Lidian tam içecek masasına ulaştığında bir sesin farkına vardı yakınlarda bir rahatsızlık. Yanılmıyorsa, ince sarışın bir kadın -Lady De Gray

-Elinde pun tutarken itilip kakılmıştı. ilek rengindeki sıvı beyaz ipek elbisesine sıçramıştı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olan kız çaresizce lekeye bakarken, etrafındaki üç adam hararetle özür dilemeye başladı.

Lidian hemen dehşete düşmüş adamların yanından geçip kızı herkesin göremeyeceği bir köşeye çekti. Temiz bir peçeteyle lekeyi sildi. "Sadece küçük bir sıçrama," dedi neşeyle, kızın perişan yüzüne gülümseyerek. "Merak etme, üzerini bir şeyle kapatırız. Hiç kimse haber verin."

Kız utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "O kadar yaklaşmışlardı ki -Dirseğim kırıldı."

"Herkesin başına gelir," diye yanıtladı Lidian rahatlatıcı bir şekilde. "Ben bunu onlarca kez gördüm. Bir keresinde önüme bir parça buzlu kek düşürdüm ve Tam da benim üzerime bulaşıyor, tahmin edersiniz." Kendi korsajına iliştirdiği pembe orkideye uzandı, kendisi için alabildiği tek süsdü bu. Dikkatlice kızın beline iliştirerek yumruk lekesini gizledi. "İşte, iek mükemmel görünüyor."

"Ama elbiseniz onsuz çok sade," diye haykırdı kız ve sonra daha da kızardı. "Oh, demek istemedim-"

Lidian kakhahasını bastırarak, "Sorun değil," dedi. "Gerçekten. Bu arada benim adım Lidian. Lidian Acland."

Kız kendini işaret etti. "Dorothy De Gray. Ama ailem ve arkadaşlarım gibi siz de bana Dollie demelisiniz." Akut utancından kurtulmayı başaran Dollie ona gülümsedi. "ok naziksiniz."

"Hiç de değil-" Lidian söze başladı ama yanlarına bir adam yaklaşınca sözleri boğazında düğümlendi. Uzaktan sadece yakışıklı görünen Eric De Gray, yakından hayranlık uyandırıyordu. enesinin yan tarafındaki küçük bir yara izi dışında Yüz hatları mükemmeldi. Lidian, bir İskoç gölünün serin yeşil-gri rengindeki gözleriyle büyülenmişti. İrisler kömürle çevriliydi, koyu kenarları

parlak, dumanla dokunmuş yeşile karşı farklıydı. Adamın bakışları onu rahatsız etti. Büyük bir çabayla gözlerini kaçırdı ve boğazından sıcak bir renk yükseldiğini hissetti.

Eric önündeki temkinli genç kadına baktı. Uzaktan taktığı maske tekrar yüzüne yerleşmişti... ama artık çok geçti. Dollie'ye nasıl gülümsediğini, beklenmedik ve göz kamaştırıcı bir sıcaklıkla nasıl parladığını görmüştü. Kız kardeşini utançtan kurtarmak için tek süs eşyasını vermişti ve bu kaybı göze alamazdı. Orkide olmadan, elbisesinin ucuza yapılmış ve yaşlılıktan hafifçe sararmış olduğu gerçeği dikkatini dağıtmıyordu. Kadın uzun zamandır hiçbir kadının olmadığı kadar ilgisini çekmişti. Onun gülümsemesini istiyordu. Yine... ona sarılmak ve siyah saçlarını tokalarından kurtarmak istedi.

Dollie onları ustalıkla tanıştırdı ve Eric kibarca eğildi. "Görünüşe göre kız kardeşimi kurtarmaya gelmişsiniz, Bayan Acland."

Onunla konuşmak istemediğini belli ederek uzaklaşmaya başladı. "Hiç sorun değil lordum. İzin verirsiniz-"

Kalabalık pisti işaret etti. "Bu dans dolu mu Bayan Acland?" Kadın tereddüt etti ve dans kartını karıştırır gibi yaptı, ince gümüş kapakları ayırarak yarı saydam fildişi sayfaları inceledi. Hepsi boştu. "Aslında hayır, ama ben-"

"Lütfen beni onurlandırın." Reddedilemeyecek kadar ısrarcı bir jestle kolunu uzattı.

Dollie sevinçle gülümseyerek Lidian'dan kirli peçeteyi aldı. "Devam et," diye ısrar etti. "Kardeşimle vals yapmaktan keyif alacaksın, kendisi çok iyidir." De Gray'e göz kırptı. "Ben gidip köşedeki dul kadınlarla sohbet edeceğim."

Onların nazik zorbalıkları karşısında Lidian reddetmek için hiçbir yol bulamadı. İsteksizce eldivenli parmaklarını De Gray'in sert, sağlam koluna yerleştirdi ve adam onu dans eden çiftlerin girdabına doğru yönlendirdi. Elleri otorite vardı, biri Lidian'ın sırtında sabit dururken diğeri hafifçe kavırıyordu

parmaklarının etrafında. Onu o kadar hızlı ve yumuşak bir valsine içine çekti ki, ayak parmakları zemini zar zor sıyrıyormuş gibi hissetti.

De Gray'in sesi derin ve sessizdi, hoş bir törpülenme izi içeriyordu. "Ürkek olmanıza gerek yok."

Bir tahta kadar sert olduğunu fark eden Lidian kaslarını gevşetmeye zorladı. Onlar dans ederken, kalabalıktaki birçok insan onları yakından izledi. Kadınlar ipek yelpazelerini açıp arkalarından fısıldaştılar. Gördükleri ilginin farkında olan Lidian rahatsızlıkla kaşlarını çatı.

"Dans etmeyi sevmez misiniz, Bayan Acland?" De Gray sordu.

"Başka birine sorsaydın daha iyi yapardın," dedi açıkça. Adam şaşkınlıkla ona baktı, tek kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü biriyle sözlüyüm." "Nişanlı mısın?"

"Resmi olarak değil. Ama kalbimi ona verdim." Onun gözlerinin içine baktı ve anlamlı bir şekilde ekledi, "O benim tek gerçek aşkım."

De Gray üzgün görünmek yerine eğleniyor gibiydi. "Gerçek aşkınız nerede, Bayan Acland?"

"Şu anda kıtayı turluyor. Ama yakında beni almaya gelecek."

"Elbette," dedi patronluk taslayan bir ses tonuyla. "Bu arada-"

"Bu arada ben de onu bekleyeceğim."

"Ne kadar süre?"

"Gerekirse sonsuza kadar."

"Böyle bir bağlılığı hak edecek kadar iyi bir adam olmalı."

"Evet, o..." Lidian onun yeşil-gri gözlerine bakarken ne söylemek istediğini unutmuştu. Onun üzerinde tuhaf bir etkisi vardı ve kendisini biraz dengesiz hissetmesine neden oluyordu. Biri tarafından bu kadar heyecanlandırılacağını hiç düşünmemişti. Chance'in aksine. De Gray'de Chance'in çocuksu yaramaz cazibesinin hiçbiri yoktu, onun çapkın yeteneklerinden hiçbiri yoktu. Onun yerine kendinden emin ve korkutucuydu. De Gray'in aşık olsaydı nasıl biri olacağını hayal etmeye çalıştı. Ezici olurdu. İsterse bir kadına cehennemi yaşatacak güce sahip olurdu. Bu düşünceyle omurgasından aşağı bir ürperti indi. Tanrı'ya şükür onun üzerinde böyle bir gücü yoktu!

"Bana ondan bahset," dedi De Gray.

Lidian, Chance'i tanımlamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kaşlarını çatı. "Yakışıklı... hayat dolu... ele avuca sığmaz. İçinde kalmayı sevmiyor bir yerde uzun süre kalamaz. Heyecan ve macera için yanıp tutuşuyor ve herkesi kendisiyle birlikte sürüklüyor."

Eric onun utangaçlığının kısa bir an için yok olup gitmesinden ve altındaki romantik ruhu görmesine izin vermesinden büyülenmişti. Erkekler konusunda tecrübesizdi ve serseri sevgilisine olan yanlış sadakatının ona neye mal olacağı açıktı. "En son ne zaman O mu?" diye sordu. Kadın bakışlarını kaçırıp cevap vermeyince, adam onu ısrarla dürtükledi. "Bir yıl mı? Daha fazla mı?"

"Bir yıl," dedi net bir şekilde.

"Sana yazıyor mu?"

Herhangi bir öfke belirtisi göstermeyi reddetti. Yüzü eskisi gibi kapalı ve boştu. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Elbette, Bayan Acland."

Ses tonu kibar olsa da Lidian onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu; onun bir aptal olduğunu ve Şans'ın onun için asla gelmeyeceğini. Sabırsızlıkla valsini bitmesini diledi. Kibirli adam! Chance hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Chance'i ona, onu da Chance'e bağlayan büyüü anlamıyordu. Paylaştıkları şey alışılmışın çok dışındaydı.

Tatlı, baş döndürücü öpücükler, Chance'in onunla dalga geçme şekli, Chance yanındayken gülümsemeyi hiç bırakmıyor gibi görünmesi. Chance, büyük bir hevesle okuduğu romantik romanların sayfalarından çıkıp gelmiş gibiydi ya da Tutkulu özlem ve aşk şiirleri. Bundan daha azını istemiyordu.

Müzik büyük bir gürültüyle sona erdi ve Lord De Gray Lidian'a annesinin beklediği odanın kenarına kadar eşlik etti. Elizabeth, De Gray ile birkaç kelime konuşurken sakindi ama Lidian annesinin heyecanla dolu olduğunu görebiliyordu.

"Lordum," dedi Elizabeth gülümseyerek, "beni hatırlamadığınıza eminim. Sizi son gördüğümde hâlâ küçük bir çocuktunuz-"

"Biraz hatırlıyorum, Leydi Acland," dedi De Gray. "Annemi ziyaret eder ve onunla suluboya resimler yapardınız."

"Evet, aynen öyle! Lütfen Düşes'e onu sevgiyle andığımı söyleyin."

"Umarım yakında tekrar salonumuzu şerefendirirsiniz, Leydi Acland. İyi dileklerinizi anneme ileteceğim." Elizabeth'in elinin üzerine eğildi ve saygıyla öptü, sonra Lidian'a döndü. Yeşilimsi gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. "Dans için teşekkür ederim, Bayan Acland."

Lidian ona üstünkörü bir reverans yaptı, hâlâ onun meraklı bakışlarının etkisindeydi. soruları ve küçümseyici tavrı. De Gray yanlarından ayrılırken ona sırtını döndü ve bu olay sona erdiği için rahat bir nefes aldı.

Annesinin gözlerinin çöpçatanlık hevesiyle dolu olduğunu görünce dehşete kapıldı. Elizabeth, "Yakışıklı olduğu kadar çekici de," diye haykırdı. "Ve dans ettiğinizde birlikte o kadar harika görünüyordunuz ki-"

"Bundan bir şey çıkmaz anne," dedi Lidian kesin bir ifadeyle. "Umut dolu kadınlarla kuşatılmış durumda. Ve ona evlilikle ilgilenmediğimi söyledim."

"Ona *ne* söyledin?" Elizabeth'in heyecanı hızla sönmeye başlamıştı. "Lidian, sadece alay ettiğini söyle-"

"Bu doğru. Başka bir adamı beklediğimi anlamasını sağladım."

"Ah." Elizabeth'in alnı hayal kırıklığıyla kaplanmıştı. "Tek söyleyebileceğim, umarım ne yaptığının farkındasındır, Lidian. De Gray gibi bir adamı geri çevirirken, umutlarını o alçak Chance'e bağladın. Spencer..." Başını salladı ve çenesini sıkılaştırdı. "Sana son zamanlarda verdiğim bir karardan bahsetmek istiyordum."

Lidian annesine temkinli bir bakış atarak devam etmesini bekledi.

"Geçen gün sezonluk kiralanacak küçük bir evin ilanını gördüm; St. James'in biraz güneyinde, iyi bir konumda. Bize uygun oldukça iyi."

"Londra'da bir ev kiralamamıza kesinlikle gerek yok," dedi Lidian şaşkınlıkla. "Zaten başımızı sokacak bir evi zar zor geçindirebiliyoruz. Anne, bana bir koca bulmak için Londra'da kalarak para harcamamızı öneriyor olamazsın!"

Elizabeth inatla, "Bu bir kayıp değil," diye karşı çıktı. "Bu senin geleceğin için bir yatırım. Sadece Chance'i sevdiğini düşünüyorsun çünkü başka hiçbir erkekle gerçek anlamda ilişki kurmadın. Şehirde biraz tecrübe edindikten sonra hayatın sunabileceği daha ne kadar çok şey var."

"Anne, bu şimdiye kadar sahip olduğun en saçma fikir-" "Ben kararımı verdim."

"Mahvolacağız!"

"Belki de. Ama en azından bir koca bulmak için iyi bir şansın olacak. Ve eğer John hayatta olsaydı, bana tamamen katılacağını biliyorum." Lidian arkasından kaşlarını çatarken o boş bir sandalyeye doğru yürüdü.

Lidian, Acland Hall'un küçük kütüphanesinde, bir zamanlar babasının oturduğu sandalyede oturuyordu. Hesap defterlerindeki en son kayıtları titizlikle topladı. Bu arada Elizabeth, iki hizmetçi ve bir aşçıdan oluşan küçük personeli günlük temizlik ve tamir işlerini yaparken denetliyordu. Daha fazla yardıma güçleri yetmediği için Elizabeth her zaman kendi konumundaki diğer kadınların nadiren yapmak zorunda kaldıkları işlerle meşguldü. John Acland ailesine çok küçük bir miras bırakmıştı ve mirastan elde ettikleri yıllık gelir, yetersiz masraflarını ancak karşılıyordu.

Lidian, malikâne yöneticisi olarak kiracıların yanı sıra Acland ailesinin ve hizmetkârların ihtiyaçlarıyla da ilgilenme konusunda gayretliydi. Bu bir Yorucu bir sorumluluk, sürekli tasarruf ve tasarruf, asla borçtan kurtulamama. Ev, içinde bulundukları zor koşulları yansıtmaya başlamıştı ama henüz cazibesini kaybetmemişti. Acland Hall ve tüm mobilyaları eski ve yıpranmıştı ama sevgiyle bakılıyordu. Ahşap paneller parlak bir şekilde cilalanmış, solmuş halılar ve döşemeler tertemiz tutulmuştu.

Keşke bir gün evi eski güzelliğine kavuşturabilselerdi! Lidian bunu mümkün kılacak biriyle evlenmediği için kendini suçlu hissediyordu. Annesi kolay ve rahat bir hayatı hak ediyordu. Lidian ailesi ve bakmakla yükümlü olduğu kişiler için en iyisi yerine kendi arzularını düşünerek bencillik ettiğini biliyordu. Ama Chance'i sevmekten ve onunla birlikte bir hayat hayal etmekten kendini alamıyordu. Ve soğuk, pratik bir görücü usulü evlilik fikrine katlanamıyordu.

Lidian kendi düzenli elleriyle yazdığı uzun sayı listesine bakarken ön kapının boğuk bir şekilde çalındığını duydu. Hizmetçilerden biri kapıyı açtı ve hemen ardından Elizabeth'ten bir sevinç çılgılığı geldi. Lidian merakla kalemini bıraktı ve kütüphaneden çıktı. Kütüphaneye gitti. giriş holünde şaşkınlık içinde durdu. Annesi ve bir hizmetçi devasa bir çiçek aranjmanını maun ağacının üzerine taşımak için uğraşıyorlardı. salonun ortasındaki masa.

"Ne kadar güzel," dedi Lidian, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Elizabeth parmaklarının arasında tuttuğu küçük bir kartla ona doğru koştu. "Az önce size teslim edildi. Al, bunu hemen okumalısın!"

Annesinin heyecanına gülümseyen Lidian kartı açtı.

*Dollie- Lord De Gray'e nazik hediyeniz için
teşekkürlerimle*

Aranjman, tıpkı dün gece Dollie'nin elbisesine iliştirdiği gibi pembe orkidelerden oluşuyordu. Lidian pahalı çiçeklerin bolluğuna şaşkınlıkla baktı. Daha önce hiç kimse ona böylesine büyük bir jest yapmamıştı. Yavaşça kartı Elizabeth'e verdi ve çiçeklerden birine uzanarak onu aranjmandan çıkardı ve narin kemerli yapraklarını okşadı.

Elizabeth muzaffer bir edayla, "Yakında bizi çağırarak niyetinde," dedi. "Hayatım üzerine bahse girerim."

Lidian ne düşüneceğini bilemiyordu. "Sanırım buna bir itirazım olmazdı, ancak nedenini anlamıyorum-"

"Lord De Gray seninle ilgileniyor, Lidian!" Elizabeth'in aklı bir anda pratik düşüncelere yöneldi. "Salondaki mobilyaları yeniden düzenlemeli ve o yıpranmış iğne oyalı sandalyeyi üst kattaki güzel sandalyeyle değiştirmeliyiz -oh, aşçı da o geldiğinde yemek için biraz kek ve bisküvi hazırlamalı..." Lidian şaşkınlık içinde çiçeklere bakarken o mutfağa doğru koştu.

Elizabeth'in heyecanlı beklentilerinin aksine, Lord De Gray aramaya geldi. Lidian kendi adına rahatlamış olsa da, annesinin umutlarının gün geçtikçe söndüğünü gördükçe Lord De Gray'e daha da sinirlenmeye başladı. Ne yazık ki, bu olay Elizabeth'i sezonun geri kalanında Londra'da bir ev kiralamaya daha da kararlı hale getirmiş görünüyordu. Lidian şimdiye kadar onu vazgeçirmeyi başarmıştı ama annesinin henüz umudunu yitirmediğini biliyordu.

Elizabeth yoğun bir şekilde gelecek ayki etkinlikler için aldıkları bir avuç davetiyeyi sıraladı ve Lidian'ın kendisine eşlik etmesi için ısrar etti. Londra'daki arkadaşları tarafından verilen özel balo. "Willoughby'lerin yıllık dansını asla kaçırmayız," dedi Elizabeth ısrarla, "ve bu yıl katılmamız özellikle önemli."

"Neden bu yıl?" Lidian kuru bir sesle sordu.

"Çünkü Leydi Willoughby bana yazdığı mektupta, aralarında Lord De Gray'in de bulunduğu çok sayıda tanınmış bekâr beyefendinin davet edildiğinden bahsetti."

"Lord De Gray'e ya da başka bir adama karşı hiçbir ilgim yok, sadece-"

"Onun adını ağzına alma," diye yalvardı Elizabeth.
kulakları. "Geleceğine söz ver Lidian. Benim hatırım için. *Lütfen*."

Willoughby'lerin Londra'daki şehir evi Fransız tarzında zarif bir şekilde döşenmişti; narin sandalyeler ve masalar, tablolar ve ipek kaplı duvarlardan oluşan yemyeşil bir fonun üzerinde duruyordu. Balo salonunun zemini pırıl pırıl parlatılmış, hava ise balmumu ve çiçeklerle zengin bir şekilde kokulandırılmıştı.

Bu lüks manzara Lidian'ı sezonun tek yeni elbisesi olan, mint yeşili tülle kaplanmış beyaz ipek bir sarcenet giydiği için memnun etti. Elbisenin bedeni en yeni modaya göre kesilmişti ve bel kısmı geçen yılki modelin en az iki santim altındaydı. Bu da onun yuvarlaklığını vurguluyordu. Göğüslerini ve kalçalarını nazik kıvrımlarla örtmüştü. Koyu renk saçlarını sıcak maşayla kıvrımış ve başının tepesinde toplamıştı. Çoğu uzun süre kapalı kalamayacak kadar yumuşak ve ince olan ipeksi siyah bukleler yığınınını sabitlemek için saçına fazladan sayıda toka takmıştı.

Lidian itaatkâr bir şekilde Willoughby'lerle selamlaştı ve annesine içecek odasına kadar eşlik etti. Arkadaşlarıyla sohbet ettiler ve bitişikteki balo salonundan gelen müzik etraflarında dolanırken küçük porselen tabaklardan lezzetler yediler.

Sarhoş edici melodinin cazibesine kapılan Lidian kapıya doğru ilerledi ve balo salonuna göz attı. Çiftler müzik eşliğinde dönüyor, pistte zarif yaylar çizerek ilerlerken birbirlerine gülümsüyorlardı. Chance ile ilk kez dans ettiği zamanı hatırladı, tıpkı bunun gibi bir baloda.

Daha tanıştırlmadan onu kollarının arasına almış, onun şaşkın kahkahasını görmezden gelmişti. "Sen de kimsin?" diye mırıldanmış, otomatik olarak onu takip etmişti. Adam diğerlerinin aksine kötü, karanlık ve atılgandı. O akşam ona yaklaşan kibar genç adamlar.

"Benim adım önemli değil," diye yanıtladı ona gülümseyerek. "Senininki de öyle."

"Pardon?" Adamın cüretkârlığı karşısında hayrete

düşmüştü. "Önemli olan tek şey birbirimiz için yaratılmış olmamız."

"Beni tanıımıyorsun bile!" diye haykırmıştı.

"Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız olduğunu biliyorum. Gerisini sonra anlatırsın."

Chance hayatına girmiş ve başka hiç kimsenin ona denk olamayacağı baştan çıkarıcı bir çekicilikle kalbini çalmıştı. Ona kendini güzel, arzulanır ve özel hissettirmişti. Lidian dansçıları özlemle izlerken zihni geçmişle meşguldü. "Bana geri dön, Chance," diye fısıldadı. "Geri dön-"

"Bayan Acland." Sessiz bir ses onu düşüncelerinden uyandırdı. İrkilerek başını kaldırdı ve Lord Eric De Gray'in karşısında durduğunu gördü. O da Hatırladığı kadar yakışıklıydı, ince yüz hatları ve her düşüncesini okuyormuş gibi görünen bakışları vardı. Koyu altın sarısı saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı ama bir tutamı alnına düşmek üzereydi. Koyu mavi paltosu, sert beyaz kravatı ve bej pantolonu içinde çarpıcı ve zarifti. Rahat durgunluğunda bile, onda kadının geri adım atmasına neden olan bir güç ve enerji hissi vardı.

"Hâlâ kayıp sevgilinin özlemini mi çekiyorsun?" diye sordu.

"Özlem duymuyorum," dedi büyük bir asaletle. "Bekliyorum."

"Başka biriyle birlikte olmadığından bu kadar emin olabilir misiniz Bayan Acland? Şu anda kollarında başka bir kadın olabilir."

Onun alayına soğuk bir bakışla karşılık verdi. "Konuşmanızı rahatsız edici bulmaya başlıyorum, Lord De Gray." Durakladı ve isteksizce ekledi, "Ama çiçekler için teşekkür ederim."

Gülümseyerek elini ona uzattı. "Bana bir dans lütfedin, Bayan Acland."

"Yapamam. Üzgünüm." Avucundaki küçük gümüş dans kartını tutarak ondan uzaklaştı.

Tartışmak yerine omuz silkti. "Pekâlâ. Size ve annenize saygılarımı sunarım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve onun uzaklaşmasını izledi. Bir an pişmanlık duydu, bir dansın hiçbir şey ifade etmeyeceğini biliyordu. Belki de bundan zevk bile alabilirdi. Ama De Gray'i cesaretlendirmek ya da annesine boş umutlar vermek istemiyordu.

"Lidian?" Annesi onun yanında belirdi. "Seni Lord De Gray ile konuşurken gördüm! Ne dedi?"

"Yok bir şey anne. Sadece selamlarını iletmek istedi."

De Gray bir grup genç kadına ve refakatçilerine yaklaşıırken odada kadınsı bir heyecan dalgası vardı. Kız kardeşi Dollie de oradaydı, koluna girmiş ve onu arkadaşlarından bazılarıyla sohbetin içine çekiyordu. Birkaç dakika sonra, çekici bir sarışına odanın ortasına kadar eşlik etti, kibarca selam verdi ve vals yapmak için onu kollarına aldı. De Gray son derece iyi bir dansçıydı ve partnerini avantajlı bir şekilde gösteriyordu.

Lidian bakışlarını manzaradan ayırdı ve şüphe ile mücadele etti. mantıksız bir kıskançlık duygusuna kapıldı. Nedense birdenbire Chance'e, Lord De Gray'e ve genel olarak tüm erkeklere kızmıştı. Evlilik ödülleri kapmak için uğraşan bu hareketli kızları izlemek istemiyordu; müzik ve gevezelikten uzak, huzurlu ve özel bir yerde olmak istiyordu.

Annesinin dikkati eski arkadaşlarıyla yaptığı bir tartışmaya odaklanana kadar bekledi ve sonra odadan çıktı. Willoughby'lerin evini uzun yıllardır tanıdığı için nereye gitmek istediğine dair bir fikri vardı. Balo salonunun, yaşlıların toplanmayı sevdiği kâğıt odasının ve erkeklerin sigara içmeyi sevdiği av odasının yanından geçerek evin diğer tarafındaki kabul odalarına yöneldi.

Boş bir salon bulan Lidian rahatlama işaretiyle kapıyı arkasından kapattı. Oda sessiz ve loştu, ateş perdesinin arkasında bulunan ızgarada yanan bir kütük dışında. Uzun beyaz eldivenlerini çıkarıp dikkatsizce yere fırlattı ve çıplak ellerini ateşe doğru uzattı. En azından birkaç dakikalığına biraz huzur bulacaktı.

Kapı o kadar sessizce açıldı ki duymadı. Birdenbire bir adamın sesi onu irkiltti ve iri gözlerle etrafına bakındı.

"Burada yalnız olmanız uygun değil, Bayan Acland."

Lord De Gray odaya girdi ve kapıyı kapattı. Ona yaklaşırken kırmızı ve altın rengi şömine ışığı yüz hatlarında oynuyor, yüzünün gölgelerini ve açılarını daha belirgin hale getiriyordu. Bakışları üzerinde gezindi. Soluk yeşil tül den yapılmış şeffaf bir örtüyle beyaz ipeğe bürünmüştü.

Lidian şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışarak alaycı bir tavırla cevap verdi. "Burada benimle olmanız da uygun değil lordum. Giderseniz çok memnun olurum. Arkadaşlığınıza ihtiyacım yok."

"Bunun yalnızca iki olası nedeni var. Birincisi beni çekici bulmaman ve ben buna inanmıyorum."

Lidian hem eğlenmiş hem de kızmıştı. "Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?"

"Diğeri ise başka bir adama aşık olduğunu düşünmen." "Başka

bir adama aşığım."

"Ve kimse sana onu unutturamadı mı?"

"Bir dakika bile."

"Öptüğün tek erkeğin o olduğuna şüphe yok."

"Düzinelerce erkeği öptüm," diye soğukkanlılıkla yalan söyledi.

Gözlerinde ani bir kahkaha parladı. "Keşke ben de onlardan biri olsaydım."

Kollarını kendine doladı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Lütfen gidin lordum."

De Gray uzanıp bedenindeki yeşil tülün küçük bir kıvrımını düzeltti. Dokunuş hafif ama samimiydi, kalbinin kontrolsüzce hızlanmasına neden oldu. "Umarım benden korkmuyorsundur."

"Kesinlikle hayır," demeyi başardı, ondan uzaklaşmak için can atıyordu ama yerinde durmaya kararlıydı. "Sana kızgıyım."

Gözlerinde şakacı bir kahkahanın izi kalmıştı. "Birazdan daha da öfkeli olacaksın."

"Neden-" Aniden adamın çelik gibi kollarına yakalanıp elleri vücutlarının arasında sıkıştığında şaşırdı. Sertçe nefes alarak haykırmaya başladı ama adamın ağzı sıcak bir hisle onunkine yapışmıştı. Kıvrandı ve çırpındı ama adamın tutuşu kaçınılmazdı. Başı geriye doğru eğildi ve saçlarının ipeksi bir tutamı buklelerin yukarı doğru kıvrımından kayarak yüzünün üzerine düştü. Bir ya da iki saç tokası halı kaplı zemine düştü. De Gray durakladı, kollarının baskısını gevşetti ve bukleyi kulağının arkasına doğru taradı. Lidian şok içinde ona baktı. "Bırak beni," diye fısıldadı.

Yüzü birden sade bir hal aldı, yeşil gözleri altın kirpiklerle örtüldü. Eli boynunun arkasına kayarak onu sıkıca kavradı ve ağzı tekrar onunkine döndü. İçinden bir inkâr duygusu geçti -*hayır*, o Chance'e aitti, başkası için hiçbir şey hissetmezdi- ama artık başka bir şey düşünmüyordu. Adam nazıkçe ağzına sahip olurken, kadın istekli bir tutsak haline geldi.

yutan öpücükler. Sonunda başını kaldırdığında, kadın kendi başına zar zor ayakta durabiliyordu.

Onu öpen son erkek Chance olmuştu ve şimdi bu yabancı o tatlı anıyı silmişti. Nefesi ciğerlerine hücum ederken ve bacakları altında titrerken ona baktı. Adamın yüzünde küstah bir zafer görmeyi beklemesine rağmen, kendisinininkini yansıtan bir şaşkınlık ifadesinden başka bir şey yoktu.

"Bayan Acland-"

Lidian bir hamle yaptı ve avucunun yanağına değdiğini hissetti. Eğer gücü yetseydi, ona daha sert bir tokat atardı. Darbe elinin acımasına neden oldu. Kaçmak için arkasını döndü ama De Gray uzanıp bileğini yakaladı. Kadının sert elini yavaşça yüzüne götürdü ve ağzını kızarmış avucuna bastırdı. Dudakları kızın tenine karşı sıcaktı.

Bu jest karşısında afallayan Lidian, elini sertçe tutarak öylece kalakaldı. Artık onları birbirine bağlayan bir sırdı bu öpücük... bir kenara atılması ve görmezden gelinmesi gereken bir hatıraydı. Bu öpücüğün uyandırdığı duyguları hayatının sonuna kadar inkâr edecekti. Bir yabancıya bu şekilde karşılık vererek Chance'e ihanet etmişti. Kendi davranışları karşısında hem şaşırmış hem de utanmıştı.

Sessizce konuşurken berrak gözleri onunkileri tutuyordu. "Onu unutacaksınız, Bayan Acland. Bundan emin olabilirsiniz."

Lidian ondan kurtuldu ve odadan çıkmak için acele ederken hafifçe tökezledi. Kapının kolunu hızlıca kavradıktan sonra panelli kapı açılarak kaçmasına izin verdi.

Birkaç gün sonra, Willoughby'lerin balosundaki öpücüğün anısı Lidian'a hâlâ işkence ediyordu. Lord De Gray'i, onun dudaklarını, onu vücuduna nasıl bastırdığını düşünmeden edemiyordu. Onun kendisini tekrar tekrar öptüğünü hayal ederken, Lidian da ona karşı mücadele ediyordu. zevk ve utanç. Daha da kötüsü, Chance'le ilgili hayalleri, onun neye benzediğini zar zor hatırlayana kadar solmuştu. Chance'in karanlık görüntüsü

Gözlerinin yerini gri-yeşil gözler almıştı ve büyüleyici esprilerinin yerini De Gray'in ona tokat attıktan sonra elini nasıl öptüğünün anısı almıştı.

Doğal olarak olanları annesine anlatmamıştı; kendinden çok utanıyordu. Düzgün genç kadınlar bu şekilde davranmaz, daha yeni tanıdığı bir adamın kendisiyle oynamasına izin vermezdi. Ayrıca, bu sadece Elizabeth'in ona bir eş bulma konusundaki kararlılığını artıracaktı. Elizabeth, kızının itirazlarına rağmen, sezonun geri kalanında Londra'da yaşamaları için gerekli düzenlemeleri yapmakla meşguldü.

Chance, çok uzun süre uzak kaldın, diye düşündü Lidian perişan bir halde, başını masasının dağınık yüzeyine yaslayarak. Neden benden beklememi istedin ve sonra ortadan kayboldun? Yakında benim için gelmelisin. Annesinin ısrarı ve kendi zayıflığı karşısında güçlü olup olamayacağını bilmiyordu. Yalnızdı ve günaha karşı çok savunmasızdı.

"Lidian!" Elizabeth kütüphaneye daldı, yüzü kızarmış ve nefes alış veriş endişe verici derecede hızlanmıştı. Elinde tuttuğu mektubu kaldırdı ve sarsak bir hareketle eliyle işaret etti. "Buna inanmayacaksın -kendin oku-"

"Ne oldu?" Lidian endişeyle ona doğru koşarak sordu. "Kötü haber mi?" "Hayır, hayır, tam tersi!" Çılgınca heyecanlanan Elizabeth, mektubu onun ellerine.

Lidian kâğıdı aldı ve üzerine eğilerek hızla okumaya başladı. İlk paragraftan sonra durdu ve şaşkınlıkla annesine baktı. "Kontes De Gray'den gelmiş."

"Evet, geçen hafta gönderdiğim bir mektuba cevap. Hadi, oku!"

Sevgili Lizzie,

Sizi Londra'da bir ev kiralama zahmetinden kurtarmak istiyorum. De Gray House'da bu kadar fazla oda varken buna pek gerek yok. Umarım siz ve kızınız bana

*ailemle kalma lütfunda bulundu. Dollie'nin Li-dian'ın arkadaşlığından büyük keyif alacağına inanıyorum.
Umarım bunun tersi de doğru olur!*

Ev halkı Edgar, ben, Dollie ve Edgar'ın kardeşi Carrett'ten oluşuyor; kendisi son iki yıldır, karısı öldüğünden beri bizimle kalıyor. Durumumuzu canlandıracak iki yeni yüzün hem onun hem de bizim yararımıza olacağına inanıyorum. İtiraf etmeliyim ki, bunu kendi bencil nedenlerim için de istiyorum. Benimle birlikte eski günleri yad edebilecek değerli bir dostun rahatlığını çok isterdim. Sevgili kocanızın ve sevgili oğlum Edward'ın hala hayatta olduğu daha eski, daha mutlu günler. Anılarımızda hala genç ve canlılar, değil mi? Lütfen geleceğini söyle Lizzie.

Lidian okumayı bıraktı ve mektubu bir kenara koydu. Sert bir sesle konuştu. "Yapamam anne. En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın ama ben gitmeyeceğim."

Elizabeth sertleşerek, "Evet, öyle yapacaksın," dedi. "Sezonun en güzel balolarına ve partilerine gitmek ve Londra'daki her uygun erkekle tanışmak için bir fırsat varken seni burada gömdürmeyeceğim..."

"Lord De Gray ile tanışmak için ailesi ve kız kardeşiyle kalmaktan daha iyi bir yol var mı?" Lidian alaycı bir tavırla sordu. "Ona karşı bir ilgim yok anne!"

"O zaman başka birini seç, eğer dönerse Chance Spencer'ı al. Ama bu arada bana De Grays'lerin evine kadar eşlik edecek ve sezonun geri kalanını orada geçireceksin."

"Biz yokken emlak işleriyle kim ilgilenecek?" "Bunu

Londra'dan yapabilirsiniz. Bir yolunu buluruz."

"Anne, bu pratik değil, uygunsuz-"

Elizabeth kararlılıkla, "Bir kez olsun genç ve sorumsuz olmanı istiyorum," dedi. "Çok değerli yılların çalındı! Birkaç yıl için

Aylar boyunca, baban olmasaydı sahip olman gereken şeye sahip olmanı istiyorum-"

"Lütfen babam hakkında konuşma," dedi Lidian, inatçılığı azalıyordu. Bıkkın bir şekilde masanın önündeki sandalyeye oturdu ve oradaki iş yığınlarını inceledi. "Bu konuda tartışmayalım anne. Chance'e sahip olamayacaksam kimseyi istemediğimi kabul etmeyecek misin?"

"Biricik kızımın ne kocası, ne çocuğu, ne de kendine ait bir evi olmayacağını kabul edin, hepsi de bana yalan vaatlerde bulunan bir alçak yüzünden. O mu? Asla!" Lidian'ın yanına gitti ve başında durarak ona sevgi ve amaç dolu gözlerle baktı. "Benimle De Grays'ın malikânesine gel. Senden asla başka bir şey istemeyeceğim, sevgilim. Bunu benim iyiliğim için, senin için duyduğum endişeyi hafifletmek için yap. Lütfen beni reddetme Lidian."

De Gray House, Yukarı Grosvenor Caddesi'nde yer almaktaydı. Hyde Park'ta, çınar ağaçlarından oluşan bir koruda. Klasik tasarımlı evin cephesinde yüksek Dor sütunları ve her odayı havadar ve aydınlık kılan sıra sıra Palladyan pencereler bulunuyordu. İçeride, ana salonda bir İkinci ve üçüncü katlara çıkan geniş çift merdivenler. Beyaz ve buz mavisi duvarlar, yanmış altın renginde süslemeler ve pervazlarla bezenmişti. süslü çerçeveler içinde görkemli tablolar. Lidian mekanın ihtişamını tam olarak özümseyemeden, Kontes De Gray onları karşılamak için ortaya çıktı.

Kontes önce Elizabeth'i kucaklarken Lidian utangaç bir tavırla geride durup onları izledi. Julia, Elizabeth'in ona verdiği isimle, Dollie ile aynı gümüşü sarı saçlara sahip, ince ve güzel bir kadındı. "Tanrım, Lizzie," diye haykırdı, "son on yılda hiç değişmemişsin!"

"Oh, ben değiştim," diye alaycı bir tavırla cevap verdi Elizabeth. şehvetli bir figür. "Ama sen, sevgili Julia... her zamanki gibi söğüt gibisin. Seni nasıl affedebilirim?"

Julia güldü ve Lidian'ın yüzüne döndü. "Lizzie, kızın ne kadar güzel! Seni tercih ediyor ama ben onda biraz John'u da görebiliyorum." Öne doğru yürüdü ve kollarını Lidian'a dolayarak telaşla ona sarıldı

ipek ve narin parfüm kokuyordu. "Bizimle kalmaya gelmene çok sevindim canım," diye mırıldandı. "Çocuklarımın ikisi de senden çok hoşlandı."

Lidian nasıl cevap vereceğini bilemediği için kızardı.

"Lidian!" Dollie aniden altın rengi bukleler içinde belirdi. narin yüzü parlıyordu. "Sonunda geldiniz! Gelin, hizmetçiler eşyalarınızı yerleştirirken ben de size evi gezdireyim."

Tam o sırada kırklı yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan, uzun boylu, siyah saçlı bir adam daha belirdi. Birinci kat koridorundan geliyordu ve onları görünce büyük merdivene doğru giderken durakladı. Şakaklarında bolca gümüş dokunuşlar vardı ve zayıf yüzünde çatık bir ifade vardı. Bir zamanlar

Yakışıklı bir adamdı, eğer ağzının etrafında keskin bir alaycılığa ve hayata karşı hayal kırıklığına işaret eden çizgiler olmasaydı. Yeni gelenleri görünce "Siz de kimsiniz?" diye mırıldandı.

Julia utanç içinde kızarak bu garip anı düzeltmek için acele etti. "Garrett," dedi hafifçe, "bunlar sana daha önce bahsettiğim konuklar - sevgili dostum Leydi Acland ve kızı Lidian."

Bakışları fazla ilgi göstermeden onları süzdü ve Elizabeth'in üzerinde bir an daha kaldı. Sonra homurdanarak selam verdi ve yoluna devam etti.

Julia hafifçe irkildi. "Kayınbiraderim Garrett'ın kusuruna bakmayın," dedi adam duymazdan geldikten sonra. "O genellikle bundan daha naziktir."

Elizabeth başını onaylamaz bir ifadeyle sallayarak, "Umarım öyledir," dedi.

Dollie kıkırdayarak Lidian'ı yukarı çıkarırken Julia da Elizabeth'i salona götürdü. Julia, "Garrett için özür dilemeliyim," diye itiraf etti. narin kıvrımlı ayakları olan Fransız sandalyelerinde oturuyorlardı. "İki yıl önce karısı Audrey beklenmedik bir ateşle ölene kadar her zaman sevimli ve cana yakın biriydi. Onu umutsuzca seviyordu. Onu kaybetmek yıkıcı bir darbe oldu. Cenazeden sonra Edgar ve ben onu bizimle kalması için davet ettik.

istediği kadar uzun süre. Ailesiyle birlikte olmaktan küçük bir rahatlık duyuyor gibi görünüyor, ancak son derece özel bir adam. Çoğu zaman neredeyse burada olduğunu biliyorum." Zarifçe omuz silkti, ağızı hüznle doluydu. "Garrett'in yeniden evleneceğinden şüpheliyim. Audrey'nin ölümünden beri kadınlara ilgi göstermiyor -saygın kadınlara yani."

"Hiç çocuk var mı?"

Julia başını salladı. "Korkarım onlara hiç çocuk bahşedilmedi. Ama Garrett, Audrey'e sahip olduğu sürece bunu hiç umursamamış gibi görünüyordu. Şimdi ise kimsesi yok."

Elizabeth, nezaketsizliğine rağmen adama karşı biraz daha sempati duyuyordu. "Hayat arkadaşı olmadan yaşlanmak çok zor," dedi. "En azından kızım beni rahatlatıyor."

"Yeniden evlenecek misin, Lizzie?"

"Tanrım, hayır!" Elizabeth bu düşünceye gülümsedi. "John'un yeri doldurulamazdı. Lidian'ın mutlu bir evliliği olduğunu görebilseydim, hayatımın geri kalanını torunlarımla birlikte geçirmekten memnun olurum."

"Ama hâlâ genç ve çekicisin!" Julia haykırdı. "Kolaylıkla başka bir koca bulabilirsin. Yaşı ve durumu uygun olan bazı seçkin erkekler tanıyorum-"

Elizabeth gülerek, "Hayır, hayır," dedi. "Tek istediğim Lidian için bir koca bulmak. Kendime talip aramak gibi bir niyetim yok."

"Garrett kadar inatçı görünüyorsun! Görünüşe göre tüm çöpçatanlık çabalarımı Lidian üzerinde yoğunlaştırmalıyım."

Lidian ve Dollie merdivenlerden çıkarken, Lidian onların Eric De Gray'in aniden ortaya çıkabileceğinden yarı korkmuş bir tedirginlikle etrafına bakındı. "Dollie," diye sordu ihtiyatla, "kardeşin ailenin geri kalanıyla birlikte burada mı yaşıyor?"

"Eric mi? Hayır, Pall Mall yakınlarında bir evde oturuyor." Dollie sinsice gülümseyerek ekledi, "Artık bizimle kaldığına göre, sanırım daha sık ziyaret edecektir."

Lidian'ın kaşları çatıldı. "Oh."

Dollie ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Dehşete düşmüş görünüyorsun. Dünyadaki her kadının kardeşimi yakalamak için can attığını sanırdım!"

"Kardeşin çok çekici," diye itiraf etti Lidian, mümkün olan en objektif tonla. "Ancak, ben zaten birine aşığım."

"Öyle mi?" Dollie yüzünü buruşturdu. "Bu çok kötü. Eric'in bir gün senin gibi bir kızla evlenmesini isterdim. Nazik, doğal ve yapmacık olmayan biriyle. Çoğu kadın onun yanında böyle havalara giriyor." Dollie durakladı ve gururla ekledi, "Biliyorsun, o sezonun en iyi avı."

Julia ile uzun ve keyifli bir sohbetin ardından Elizabeth seyahat kıyafetlerini değiştirip mavi bir günlük elbise giydi. Eski bir dostunun evinde kalmak, Lidian'la birlikte her zaman karşılaştıkları günlük endişelerden kısa bir süreliğine uzaklaşmak rahatlatıcıydı. Ve bu ziyaret Lidian için de iyi olacaktı, sadece deneyimlerini genişletmek ve ona hayatın sunabileceği bazı olasılıkları göstermek için bile olsa.

Elizabeth alt kata inen büyük merdivene doğru ilerledi ama salonun sonunu süsleyen altın çerçeveli büyük aynanın önünde durdu. Saçlarından birkaç tutamın iğnelerinden kurtulduğunu görünce onları düzeltmek için uzandı. Görünüşüyle ilgili her şeyin düzgün ve kontrollü olmasını tercih ederdi; ne bir saç teli yerinden oynar ne de giysilerinde bir leke olurdu. Ayak sesleri Aubusson halı tarafından boğuluyordu ve neredeyse kendisine ulaşana kadar bir adamın yaklaştığını duymadı.

Süslenirken yakalandığı için utanan Elizabeth suçlu bir gülümsemeyle ona döndü. Ancak, gülümsemesi adamın yüzündeki ifadeyi görünce hızla soldu.

Davetsiz misafir Garrett De Gray'di. Siyah gözleri hoşnutsuzlukla kaynıyordu ve ağzında sert, asık bir ifade vardı. Dağınık görünüyordu, sanki az önce

Yataktan kalkmış ve aceleyle giyinmişti. Adamın üzerinde konyak kokusu hissedebiliyordu ve daha gün ortasıydı!

"Lord De Gray," dedi keskin bir sesle, boyunu bir metre on santime çıkararak.

"Leydi Acland," dedi kalın bir sesle. "Misafirlere tahammül edilmesi gerekiyorsa, sanırım siz edersiniz."

"Pardon?" Elizabeth şaşkınlık içinde konuştu. Onun durumundaki herhangi bir adama sempati duyabilirdi, ama bu küstah yaratık böyle bir saygıyı pek hak etmiyordu.

Utanmaz bir bakışla vücudunu bir aşağı bir yukarı süzerek karşılık verdi. "Küçük bir tavuk kadar dolgun ve düzenli. En güzel çağında dul kalmışsın... Gerçekten yazık olmuş. İhtiyacın olursa doğu kanadındaki odalarımda beni ziyaret edebilirsin. arkadaşlık."

"Seni kaba adam!" Elizabeth şaşkınlıktan yüzü kızararak bağırdı. "Hiç kimse bana bu kadar saygısızca hitap etmemiştii ve bunu Edgar'ın kardeşi söylüyor."

"Tanrı'ya şükür Edgar'la birbirimize hiç benzemiyoruz. O, benim hiçbir zaman uymaya zahmet etmediğim görgü kuralları ve standartlarla yüklenmiş durumda."

"Onu taklit etsen iyi edersin," dedi soğuk bir sesle ve onun yanından geçerek merdivenlere doğru ilerledi.

"Öyle mi?" Garrett sordu ve kadın hızla ondan uzaklaşırken iğrenç bir şekilde güldü. "Doğu kanadı, madam. Unutmayın."

Eric arabasının iç duvarına huzursuz bir ritimle vurdu. Birden parmak uçları kabartmalı deri üzerinde hareketsiz kaldı ve eli sıkı bir yumruk haline geldi. Lidian Acland'ı düşünmeden edemediği için kendine kızgındı. Belki de Lidian ona karşı böylesine kararlı bir kayıtsızlık sergilediği içindi; Lidian hiçbir zaman bir meydan okumaya karşı koyamamıştı. Willoughby'lerin balosundaki öpücüğün anısı hâlâ aklından çıkmıyordu. Kızın ağzı onunkinin altında o kadar yumuşaktı ki, ısrarlı baskısına tatlı bir şekilde boyun eğmişti. Daha fazlasını istiyordu, üç hafta önceki o geceden beri her dakika bunu istemişti.

Lidian'ı tekrar görmek için çeşitli planlar düşündükten sonra, annesinden Acland'ları uzun bir ziyaret için davet etmesini istemişti. Annesi tereddüt etmeden kabul etmiş ve ona Aclands'ların artık De Gray Evi'ne rahatça yerleştiklerini yazmıştı. *Ne güzel bir kız, diye yazmıştı annesi o zarif yazısıyla. Lidian utangaç ama çok tatlı. Ona kendi elbiselerimden ya da Dollie'ninkilerden vermeyi düşünüyorum, çünkü Elizabeth'le birlikte yanlarında çok az giysi ve eşya getirmişler. Ancak ikisi de gururlu insanlar ve ikisini de kırma riskini göze alamam. Yakında bizi ara, canım.*

Eric bunu yapmaya niyetliydi. Lidian'la aralarındaki çekimin hatırladığı kadar güçlü olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ve eğer öyleyse... geçmişteki aşkına bu kadar inatla sarılmasına neden olan yanılsamaları kesip atma sorunu vardı. Başka seçeneği olsaydı, ona layık olan hiçbir erkek onu terk etmezdi. Eric, Spencer hakkında daha fazla bilgi edinmek için St. James Caddesi'ndeki kumar kulübü Craven's'ı ziyaret etmeye karar vermişti.

Kulübün bir üyesi olarak Eric zaman zaman elini denemekten zevk alıyordu
oyun masaları ve arkadaşlarıyla sosyalleşmek... ama bu geceki amacı bu değildi. Craven's bilgi edinmek için bildiği en iyi yerdi. Sahibi Derek Craven, İngiltere ve Avrupa'daki önemli herkesi tanıyordu ki bu, kenar mahallede doğmuş bir taşralı için hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Craven dünyanın en iyi kumar kulübünü kurmuştu ve müşterilerinin istediklerini nasıl temin edeceğini çok iyi biliyordu. Londra'daki her varlıklı adamı araştırttığı, böylece mirasları, banka hesapları ve mülkleri hakkında her şeyi bildiği söyleniyordu.

Eric'in arabası, ön cephesi devasa sütunlar ve alınlıklarla kaplı mermer bir yapı olan binanın önünde durdu. Burası kısmen Grek tapınağı, kısmen de genelevdi. Craven's'da enfes Fransız mutfağı, kaliteli şarap ve likör, bilardo ve puro, canlı müzik ve güzel ev kadınları da dahil olmak üzere çeşitli eğlence türleri sunuluyordu. Tüm bunların amacı müşterilerin iştahını tek bir şey için kabartmaktı: kumar. Tehlike masalarında ve kart odalarında her gece akıl almaz miktarlarda para harcanıyordu.

Geniş basamakları çıkıp uşağa başıyla selam veren Eric kulübe girdi. Yabancı diplomatlar, aristokratlar, politikacılar ve işadamları, yaldızlı sütunlar ve koyu mavi kadifelerle kaplı ünlü merkezi oyun salonunda birbirlerine karışmışlardı. Oda sekizgen şeklindeydi ve tepesinde kubbeli bir tavanı vardı. Eric, Derek Craven'ın ince, esmer formunu ortadaki tehlike masasında görünce yanına gitti. Craven onu zengin müşterilerine has bir samimiyetle karşıladı ve bir çalışana masayı getirmesini işaret etti. Eric'e bir içki.

Craven horoz aksanlı İngilizcesiyle, "İyi akşamlar lordum," dedi. Sert bir yüzü ve soğuk yeşil gözleri olan siyah saçlı bir adamdı. Beyaz dişleri hafifçe kırılmıştı ve bu da gülümsemesine hırıltılı bir hava veriyordu. "Bu akşam biraz oynamaya var mısın?"

"Belki de," diye cevap verdi Eric, zarların yeşil keçe masanın üzerinde yuvarlanışını izlerken. Garsonun getirdiği konyak sürahisini aldı ve bardağı elinde ısıttı. "Craven," dedi aniden, "sana sormak istediğim bir şey var."

Craven'ın kara kaşları sessiz bir sorgulamayla kalktı.

Eric masanın etrafındaki diğer adamların duymasını istemediği için sessizce konuştu. "Lord Chauncey Spencer hakkında ne bildiğinizi öğrenmek istiyorum. Şu anda kıtayı geziyor ama yakında döneceğini umuyorum."

Craven ona değerlendirici bir bakış attı. "İlginizin ne olduğunu sorabilir miyim, lordum? Size biraz borcu var, değil mi?"

Eric başını salladı ve brendisinden bir yudum aldı. "Bir kadınla ilgili."

"Ah." Craven'ın gülümsemesi tekrar belirdi. "Sizin gibi özel bir beyefendiyi memnun etmek için iyi bir tüy parçası olmalı. Vikont'a mı ait? Spencer?"

"Bir bakıma."

"Onun hakkında biraz bir şeyler biliyorum," diye itiraf etti Craven. "Neredeyse bir aydır, neredeyse her gece kulübe geliyor."

"İngiltere'ye geri mi döndü?" Eric bir parça şaşkınlıkla sordu.

Craven başını salladı, yüzü sertleşmişti. "Spencer derin oynuyor ve faturalarını ödemiyor. Bu gidişle yakında ona kredi vermeyi reddedeceğim. Süslü unvanına rağmen, gösterişli zenginlerden daha iyi değil. Ailesi varlıklı ama zengin değil. Ona miras olarak pek bir şey

bırakmayacaklar." "Spencer bu gece

burada mı?" Eric sordu.

"Şu anda kart odalarından birinde. Size göstermemi ister misiniz, lordum?"

Eric'in başını sallamasıyla Craven kendini tehlikeden ayırdı. ve onu takip etmesini işaret etti. Eric konyağının kalanını yuttu ve bardağı yoldan geçen bir garsona verdi. Craven'la birlikte sekizgen odanın içinde yürüdüler, yemek ve büfe alanlarını geçtiler ve uzun kart odaları sırasına yaklaştılar. "İstedığınız bayan..." Craven boş boş, "Spencer'in metresi mi?" diye sordu.

"Hayır. Ona aşık olduğuna inanıyor."

"Güzel bir kız, değil mi?" Craven kendisine rağmen ilgileniyor gibi görünerek sordu.

Eric ona konuşur gibi bir bakış attı. "Çok güzel. Siyah saçları ve yeni süt renginde bir teni var."

Craven hayranlık dolu bir ses çıkardı. "Rum malları gibi görünüyor. Sana şans dilerdim De Gray, ama ben şansa inanmam. Sadece bir adamın kendisi için yarattığı türden."

"Bir kumar kulübünün sahibinden gelen ilginç bir açıklama."

Craven gülümsedi ve zengin çevrelerini işaret etti. "Bütün bunları bana getiren şey şans değil, lordum."

İskambil salonlarından birinde durdular; mavi kadife perdeler açıldığında, kumar fişleri, kâğıtlar ve içeceklerle dolu yuvarlak bir masaya oturmuş küçük bir grup adam görünüyordu. Oyunculardan biri bir kucak dolusu fişi toplarken yüksek sesle böbürleniyordu. Eric'in adamın kumarbaz olduğundan hiç şüphesi yoktu. Chance Spencer.

"Kıtada yaşadığım şans serisinin yanında bu hiçbir şey," diyordu Spencer, yanakları heyecandan ve sert içkiden kızarmıştı. Kaygan siyah saçları ve koyu, yontulmuş bir yüzü olan yakışıklı bir adamdı. "Dokunduğum her şey altına dönüşüyordu. Etrafımda kalabalık bir kadın topluluğu vardı, kartların her dönüşünü izliyorlardı... bunu çok erotik buluyorlar, bilirsiniz, bir erkeğin kumar oynamasını izlemeyi-" Craven'ın kapıda durduğunu görünce durdu ve yüzüne kendini beğenmiş bir ifade yerleşti. "Craven," dedi içtenlikle. "Görüyorum ki başarıma tanıklık etmeye gelmişsin."

"İyi akşamlar beyler," diye mırıldandı Craven, bakışları odayı tararken. "Masaya yeni kartlar göndereyim mi? Biraz daha şarap, ne dersiniz?"

Masadaki beş adam ona rahatlıklarını garanti ettiler. Eric onlarla selamlaştı, onları kulüpten ya da yakın zamandaki sosyete etkinliklerinden tanıyordu. İçlerinden biri saygıyla ayağa kalkarak elini sıktı. "Lord De Gray," diye mırıldandı gülümseyerek, "lütfen sevgili kız kardeşinize selamlarımı iletin."

Eric, "Kesinlikle öyle yapacağım," diye cevap verdi.

Eric'i fark eden Spencer dikkatle ona baktı. "Daha önce tanışmamıştık."

Craven onları tanıştırdı ve Spencer karizmatik bir gülümsemeyeyle Eric'i kayırdı. "Bize katılmak ister misiniz, De Gray? Buradaki herkesin cebini boşalttım."

Eric başını salladı. "Yemek odasına gidiyorum." "Paranı

kaybetmekten mi korkuyorsun?" Spencer alay etti.

Derek Craven bu soru karşısında sıırttı ve Eric'e doğru bir işaret yaptı. "Lord De Gray'in yakacak parası var. Ama istediği şeyi satın alamaz."

"Sahip olmaya değer her şey satın alınabilir," diye karşı çıktı Spencer. "İnsanlar bile."

"Birkaçı hariç," diye yanıtladı Eric, Lidian Acland'ın kalbini verdiği adamın bu olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Spencer'ın gibiler her yerde vardı -saygınlığın en uç noktalarında hayatta kalan, kendini beğenmiş parazitler. Kibarca başını sallayan Eric, Spencer gibilere aşık olan bir kadından neden bu kadar etkilendiğini merak ederek kâğıt odasından ayrıldı.

Derek Craven, Eric'i kayıtsızca takip etti. "İşte şimdi Lord Spencer'la tanıştın. Akıllı başında hiçbir kadın senin gibi bir centilmen yerine Spencer gibi bir horozu seçmez."

"Kadınlar," dedi Eric karanlık bir sesle. "Onların nasıl düşündüğünü

kim anlayabilir ki?" Craven eğlenerek homurdandı. "Doğru, lordum.

Ama onlar için Tanrı'ya şükürler olsun, hepsi aynı."

De Gray'in evinde kalmak Lidian'ın beklediğinden çok daha keyifli olacaktı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir ortamda uyumamıştı: soluk pembe şam kumaşıyla ve narin parşömen panellerle dekore edilmiş, saten ağacından mobilyalarla cilalanmış bir yatak odası. Evin geri kalanı da bir o kadar güzeldi, zarif odaları tertemiz ve aydınlıktı.

Lidian, Acland malikânesinin işleriyle ilgili endişelerini hiçbir zaman unutmamış olsa da, annesiyle birlikte Julia ve Dollie'yle bolca vakit geçirdikçe bunları aklının bir köşesine atmaya başlamıştı. Birlikte Londra'da alışveriş gezilerine ve parkta fayton gezintilerine çıkıyorlar, evde ise yaklaşan sosyete etkinlikleri için planlar yapıyor ve davetiyeleri inceliyorlardı.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Lidian'ın kendini geliştirmesi için hiç zamanı olmamıştı. Diğer genç kadınlarla arkadaşlık kurdu ve Dollie'den çok hoşlandığını fark etti. Kız zeki ve iyi kalpliydi, kendi hatalarına gülebilme yeteneğine sahipti. "Ben çok romantik ve Kendi iyiliğim için fevri davranıyorum," diye gülerek itiraf etti Dollie Lidian'a. "Her hafta yeni bir beyefendiye aşık oluyorum gibi görünüyor."

"Peki tüm bu aşklar ne olacak?" Lidian gülümseyerek sordu.

"Çabuk kayboluyorlar. Henüz kaderimdeki adamı bulamadım." "Onu bulduğunu nasıl anlayacaksın?"

Dollie düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi. "Gözlerine baktığımda ya da beni öptüğünde anlayacağım. Bu saf bir sihir olacak! Sen de sevdiğin adamla böyle hissediyor musun Lidian?"

Lidian uzun bir süre tereddüt etti. Chance ile hissettiği büyü uzun zaman önce kaybolmuştu. Bir yıl boyunca beklemek ve merak etmek duygularına zarar vermişti. Chance ile arasında hâlâ çözülmemiş o kadar çok şey vardı ki. "Sanırım öyle," dedi sessizce. "Ama aşık olmak sihirli bir şey değil Dollie. Ve tekrar yaşamak isteyeceğim bir şey de değil."

Dollie meraklı ve sempatik görünüyordu. "Garrett Amca da aynı şeyi söylüyor. Artık karısı da öldüğüne göre, kalbinden kimseye verecek bir şey kalmamış."

"Zavallı amcan," diye mırıldandı Lidian içtenlikle. Zaman zaman huysuz ve asabi olabilse de Lidian bu adamdan oldukça hoşlanıyordu. Sert yüzünün altında birkaç gün önce keşfettiği bir yumuşaklık vardı, tek başına kitap okurken yanlışlıkla onu rahatsız ettiğinde

kütüphanede. *Aşk Sonsuza Dek Kayboldu* adlı bir romanla yakalandığı için utanarak hafifçe sıçradı ve kitabı bir kenara bıraktı.

Garrett genellikle ona karşı kayıtsızdı ama kara gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı ve yüzündeki çizgiler biraz gevşemişti. "Ne okuyorsun, çocuk?"

Lidian suçluluk duygusuyla kızarmıştı. "Romantik bir roman," diye itiraf etmişti. En sevdiği kitaplardan biriydi; birçok kez okumuş ve Acland Hall'dan yanında getirmişti. "Çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız lordum, boş hayallere kapılıyorum."

"Hayır," diye sessizce araya girdi. "Bu tür hayaller hayatı çok hoş." Kendine bir içki koymaya gitti. "Okumana devam et çocuğum. Birazdan gideceğim."

"Lord De Gray... kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi?" Bir başkasının aşk hikâyeleri okuduğunu öğrenmesine ve bu konuda onunla alay etmesine dayanamazdı. Eric De Gray'ın onunla nasıl alay edeceğini ancak hayal edebilirdi.

"Kesinlikle hayır." Gerçekten de gülümsemişti. "İstersen bana Dollie gibi Garrett Amca diyebilirsin."

Kont ve Kontes'ten zaten Edgar Amca ve Julia Teyze olarak bahsettiği için Lidian başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Ancak... annemin bunu onaylayacağından emin değilim." Elizabeth'in Garrett'a diğer De Grays'lere duyduğu saygıyı duymadığı herkes tarafından biliniyordu. Elizabeth sık sık ona küçük iğnelemeler yapıyor, içki içmesini, sigara içmesini, kumar oynamasını ve saat başı eve gelip gitme alışkanlığını eleştiriyordu.

Garrett kuru bir sesle, "Evet," dedi, "annenle aramız pek iyi değil gibi görünüyor."

"Bence bu çok yazık."

"Öyle mi?"

Lidian sözlerini dikkatle seçti, Garrett'ın daha önce hiç görmediğini biliyordu.

Annesinin sevgi dolu, çekici ve kırılğan yanını. Tek gördüğü, Elizabeth'in ne zaman yanına gelse takındığı çekingen, onaylamayan yüz ifadesiydi. "Annemin ilkel, düzgün ve oldukça eleştirel görüldüğünü biliyorum... ama özünde sıcak ve hoş bir insan. Babamı çok özleyor ve o öldüğünden beri çok fazla sorumluluğu var. Keşke sen..." Lidian niyet ettiğinden daha fazlasını söyleyerek durdu.

Garrett'ın yüz ifadesi anlaşılmazdı ama bir an için gözlerinde meraklı bir bakış belirmişti. "Keşke mi?" diye sordu.

"Keşke bir ara onunla konuşmayı denesen," dedi Lidian ciddiyetle, "sanırım ondan çok hoşlanacaksın."

Alaycı bir homurtuyla karşılık vermiş, elinde içkisiyle ayrılırken başıyla onu selamlamıştı. Lidian onun önerisine uyup uymayacağını merak etmişti. Çok geçmeden onun bunu yapmayacağı sonucuna vardı.

Bir akşam Garrett, De Gray'lerle akşam yemeğini paylaşması için bir misafir getirdi; beyaz-sarı saçları, sarkık yakut dudakları ve tembel, erimiş şeker gibi bir sesi olan güzel bir kadın. Garrett'ın Leydi Hewet olarak tanıttığı bu kadın, koyu renk, yüksek yakalı bir elbise giymiş olmasına rağmen, neredeyse hiç saygıdeğer görünmüyordu. Akşam yemeğinde Garrett'a kirpiklerinin siyah saçaklarının arasından uzun uzun baktı ve en son gelişmelerle ilgili -şok edici olsa da- eğlenceli hikâyeler anlattı. Londra'daki skandallar.

"Leydi Montbain'in kısa süre önce beşinci çocuğunu doğurduğunu duyduunuz mu?" Leydi Hewet kedi gibi gülümseyerek sordu. "Kıvrıcık siyah saçlı, sevimli, küçük bir oğlan."

Julia içtenlikle, "Ne kadar harika," diye cevap verdi. "Lord Montbain çok gurur duyuyor olmalı."

"Öyle olurdu," dedi Leydi Hewet gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla, "eğer bebek ona benzeseydi. Ne yazık ki çocuk, en yakın arkadaşı Lord Lambert'e çarpıcı bir benzerlik gösteriyor!"

Garrett hafifçe gülümsedi. Dollie ve Edgar ciddi bir konsantrasyonla tabaklarına bakarken Lidian yüzünün pembeleştiğini hissetti. Dudakları dikilmiş gibi sıkıca kapanmış olan annesine hızlı bir bakış fırlattı.

Anne, lütfen bir şey söyleme, diye düşündü Lidian, ama Elizabeth net ve kontrollü bir ses tonuyla konuştu.

"Leydi Hewet, korkarım ki böyle bir konuşma hassas kızların kulaklarına uygun değil."

Leydi Hewit'in kırmızı dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir gün hayatı öğrenmeleri gerek canım."

"Belki," diye cevap verdi Elizabeth. "Ama şimdi değil... ve senden değil." Leydi Hewit'in gülümsemesi bir seğirmeyle kayboldu ve Garrett, onun kulağına sinsice fısıldarken, Julia yeni bir konuşma konusu bulmak için acele ediyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Elizabeth tuvalet masasında saçlarını açarken Lidian'a duygularını açtı. "Garrett De Gray çok fazla saldırgan Saymakla bitmez," diye haykırdı Elizabeth, iğneleri umursamaz bir tavırla yere bırakarak. Gümüş sırtlı bir fırça aldı ve siyah saçlarında hızlı darbelerle gezdirdi. "Edgar ve Julia'nın neden onun burada kalmasına izin verdiklerini, akşam yemeğine şöhreti şüpheli kadınları getirdiğini düşünemiyorum... böylesine kibar bir aile nasıl olur da böyle bir yıpratıcı yarattığı anlamak imkansız! O kadının anatomisinin her parçasını ona sürmesine nasıl izin verdiğini gördünüz mü? Hem de *herkesin* önünde!"

Lidian, Elizabeth'in Garrett De Gray'i kışkırdığını itiraf etmektense ölmeyi tercih edeceğinden şüphelenerek gülümsemesini bastırdı. "Tamamen sakıncalı biri değil," dedi hafifçe. "Kırkklı yaşlarının sonundaki bir adam için oldukça çekici olduğunu kabul etmelisin."

"Öyle mi? Başının etrafında sürekli dönen puro dumanı bulutunun arasından onu hiçbir zaman net olarak göremedim."

Lidian güldü. "Zavallı adam. Islah olmayı çok istiyor, değil mi?"

Elizabeth karanlık bir sesle, "Bunu yapabilecek güce ve sabra sahip hiçbir kadın yoktur," dedi ve fırçayı masanın üzerine koydu. "Kesinlikle Leydi Hewet değil!"

"Belki de Garrett Amca'nın *senin* gibi bir kadının etkisine ihtiyaı vardır, anne," demeye cesaret etti Lidian, makyaj aynasında annesinin yüzünü izlerken.

Elizabeth bu söz karşısında hayrete düşmüş gibiydi. "Ben mi?... O kötü huylu adama mümkün olduğunca az maruz kalmayı tercih ederim!"

Lidian, "Bence kötü davranışları yalnızlıktan kaynaklanıyor olabilir," dedi. "Birini bu kadar uzun süre sevip sonra onu kaybetmek çok zor. -Ya da onu, beklenmedik bir şekilde. Bunu herkesten çok sen anlayabilirsin anne."

Elizabeth samalamayan bir ses tonuyla, "Onun hakkında daha fazla konuşmamayı tercih ederim," dedi ve Lidian itaatkâr bir şekilde kabul etti.

De Gray kütüphanesindeki maun masalardan birine oturan Lidian, Acland Hall'daki geçici emlak müdürü tarafından kendisine teslim edilen bir hesap defterindeki rakamları yığınlar halinde ekledi. Tanıdık bir ses duyana kadar odaya birinin girdiğinden habersiz rakamlara odaklandı.

"Bayan Acland. Ne hoş bir sürpriz."

Lidian sandalyesinden öyle bir aceleyle kalktı ki neredeyse masanın üzerindeki hokkayı devirecekti. Eric De Gray'e baktı, zayıf ve güçlü binici kıyafetleri. Kendini tekrar karşılaşacakları zamana hazırlamaya çalışmış olsa da, tam olarak kontrol edemediği bir nefes darlığının farkındaydı. Kendine olan güveni müthişti, orada rahat bir tavırla duruyordu. dudaklarında gülümseme oynayıyordu. Birden onun kendisini nasıl öptüğünü, ağzının sıcaklığını, elinin ensesindeki hafif kavrayışını hatırladı. Yüzünü bir kızarıklık kapladı ve aklını başına toplamak için boşuna çabaladı.

"Eminim senin için sürpriz olmamıştır," dedi sonunda. "Annem ve benim ailenizle birlikte kaldığımızı biliyor olmalısınız."

"Konaklama koşulları sizi memnun ediyor mu, Bayan Acland?" O kadar aşırı bir nezaketle konuşuyordu ki neredeyse alay eder gibiydi.

Lidian temkinli bir şekilde başını salladı. "De Gray Evi muhteşem ve herkes çok nazik davrandı."

"Şanslı bir tesadüf, annelerimiz yeniden tanıştılar."

"Kimin için şans?" diye karşılık verdi, De Gray odaya daha da yaklaşırken geri çekildi.

Bakışları onu tepeden tırnağa kuşatmış, kahverengi yün ve kordelalı ipek elbisesinin her ayrıntısını incelemişti. Hayal mi görüyordu, yoksa bakışları göğüslerinde mi takılı kalmıştı? Yüksek yakalı elbise üç bedene tam oturmuştu.

Yıllar önce, ancak olgunlaştıkça korsaj biraz fazla dar gelmeye başlamıştı. Ne yazık ki her sezon bir ya da iki yeni elbise yaptırmaya yetecek kadar para yoktu. Lidian savunmacı bir tavırla De Gray'e baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturma dürtüsüne direndi.

"Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun," diye mırıldandı.

"Lord De Gray... Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi Lidian huzursuzca, iltifatı görmezden gelerek. "Buraya daha iyi bir karar vermeme rağmen geldim.

Çünkü annem bu konuda çok kararlıydı. Umarım sadece ailede kaldığım için senin üzerinde bir planım olduğunu düşünmüyorsundur. ev."

De Gray spekülâtif bir şekilde ona baktı ve elini cebine attı. "Bunları sen beni terk ettikten sonra Willoughby'lerin balosunda buldum. Sana aitler, değil mi?"

Lidian onun elindeki bir çift beyaz eldivene bakarken şiddetle kızardı. Adam onu öptükten sonra aceleyle uzaklaşırken salonda bıraktığı eldivenlerdi bunlar. Onları geri almış olmalıydı, yoksa

itibarını zedelemek için. "Lordum... o geceyi kimseye anlatmazsınız, değil mi? Sessizliğinizi korumalısınız-"

"Tabii ki."

"Teşekkür ederim," dedi rahatlayarak ve eldivenleri almak için elini uzattı.

De Gray yaklaştı ve işaret parmağıyla çenesine dokunarak, doğrudan bakışlarıyla karşılaşana kadar yukarı doğru itti. "Ancak sessizliğim için ödemem gereken bir bedel var."

"Bir bedel mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla, elini geri çekerek. "Bir öpücük daha... ve bu sefer sonrasında tokat yok."

Lidian öfkeyle ondan uzaklaştı. "Sen en utanmaz, adi, ilkesiz-"

"Bunları geri istiyor musun?" diye araya girdi, eldivenleri cazip bir şekilde önünde sallandırdı. "Yoksa bir akşam aile yemeğinde sana geri vereyim de açıklamayı sen mi yaparsın?"

Lidian onları almak için hamle yaptı ama Lidian onları başının üzerinde tuttu ve çıldırtıcı bir şekilde gülümsedi.

"Ne olacak Bayan Acland?"

Zihni dönüp duruyordu. Hatırladığı onca geceden sonra onu öpmesine izin verme düşüncesi... endişeden zayıf düşmesine neden oldu. Ama belki de aynı olmayacaktı. Bu sefer hiçbir şey hissetmeyebilirdi. Ah, ona kendisini etkilemediğini göstermeyi ne kadar çok isterdi! Bir hüsrana patlamasıyla cevap verdi. "Oh, yap şunu! Çabuk yap ve sonra beni yalnız bırak!" Gözlerini kapadı ve bekledi, dudakları kenetlenmişti, burun delikleri hızlı nefes alış verişleriyle alevlendi.

Eric anı uzattı, kızın kalkık yüzünü, kaşlarını çatarak birbirine yaklaştırmış ince siyah kaşlarını seyretmenin tadını çıkarıyordu. Yanaklarını avuçlarının içine aldı, başparmakları teninin tüylü yüzeyini yumuşattı, elleri Parmak uçları saç çizgisinin ipeksi kenarıyla buluştu. Enfes bir zevkti

onu tekrar tuttu. Dokunuşuyla irkildi, sanki ellerinin sıcaklığı onu ürkütmüştü ve adam boğazındaki nabızı ellerinin topuklarında hissetti.

Ağzını onunkine doğru indirerek nazikçe öptü, dudakları tereddütle ayrılana kadar ısıttı. Kalbi güm güm atana ve vücudu arzudan sızlayana kadar yavaşça ağzını keşfetti, alay etti, tattı. Kadının paltosunun yakalarına uzandığını, parmaklarıyla sıkıca tutunduğunu hissetti. Ani denge kaybını telafi etmek için. Öpüşmeyi keserek onun gözlerine baktı ve yumuşak karanlıkta boğulacakmış gibi hissetti.

Lidian bir şekilde ondan uzaklaşacak gücü kendinde buldu. "Umarım hoşuna gitmiştir," dedi soğuk bir ses tonuyla, sanki öpücük onu hiç etkilememiş gibi... sanki nefeslerinin, dudaklarının ve sıcaklığın birbirine karışması onu şaşkına çevirmemiş ve paramparça etmemiş gibi.

De Gray gülümsedi ve eldivenleri ona uzattı. "Chauncey Spencer şanslı bir adam."

"Adını nasıl öğrendin?" diye sordu kararsızca.

De Gray soğukkanlı ve eğlenen bir sesle konuştu. "Bayan Acland, Spencer için taşıdığınız meşale pek de sır sayılmaz. Torrington'ların balosunun olduğu gece bir arkadaşım bana bundan bahsetti."

Lidian'ın zihni bir an için şaşkınlıktan bomboş kaldı. Sonra öfke kapladı içini. Onun bir eğlence ya da acıma nesnesi olduğunu ima etmeye nasıl cüret ederdi!

Eldivenleri elinde uzun bir ip haline gelene kadar büktü. De Gray ve modacı arkadaşlarının dedikodularının hiçbir önemi yoktu. Bırakın Chance'i sevdiği için onunla alay etsinler, kimsenin onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Masanın üzerindeki hesap defterlerine döndü. "Yapacak işlerim var," dedi kısaca.

Ama De Gray gitmeye hazır değildi. "Aslına bakarsanız Bayan Acland, dün gece Spencer'ı gördüm."

Lidian'ın onun ne dediğini anlaması birkaç dakika sürdü. Onunla yüzleşmek için döndü, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Ne?"

"GörünüŖe göre Saygıdeğer Chauncey Spencer kıtadan dönmüş. Dün akşam Craven's'da onunla karşılaştım. Kart oynuyor ve 'büyük tur'unda yaşadıklarını anlatıyordu."

"Yalan söylüyorsun!"

Bakışları kızın yüzüne kilitlenmiş, ifadesinin her nüansını yakalamaya çalışıyordu. Gözlerinde öfke olabilecek ani ve sert bir parıltı vardı. "Hayır," dedi usulca. "Gerçek aşkın Londra'da ve görünüşe göre henüz seni aramaya zaman ayırmamış."

Lidian sanki karnına bir darbe almış gibi hissetti. "Sana inanmıyorum."

"Akşamlarının çoğunu Craven's'da kumar oynayarak geçiriyor-"

"Sakın ona karşı tek kelime etmeye kalkma," diye tısladı Lidian, "yoksa senden sonsuza dek nefret ederim!"

Son derece gergin sessizlikte ona baktı, bakışları deliciydi.

"Eric?" diye hafif bir kadın sesi geldi ve aniden Dollie kapıda belirdi. "Burada sesler duyduğumu sandım. Demek sonunda ziyarete geldin! Umarım akşam yemeğine kalmaya niyetlisindir..." Lidian'ın savunmacı duruşundan Eric'in sert yüzüne bakarken gülümsemesi soldu.

De Gray'in yüz ifadesi hemen silindi ve kız kardeşine rahat bir gülümseme verdi. Ona doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Küçük kardeşim," diye mırıldandı, "akşam yemeğini kaçırmayı aklımdan bile geçirmem. Son fetihlerini dinlemek istiyorum."

Dollie güldü ve onun kolunu itti. "Cazibeni annem ve Leydi Elizabeth'e sakla. Salonda çay içiyorlar." Umutlu bir bakış fırlattı Lidian'a baktı. "Sen de gelmeyecek misin?"

Lidian başını iki yana salladı ve körlemesine masaya doğru ilerledi. "Şu hesap defterlerine bakmalıyım."

Dollie'nin yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. "Ah, canım. Umarım yakında bitirirsin Lidian." Kolunu kardeşinin kolunun arasından geçirerek

Lidian'a dönüp bakmayan Eric'le birlikte odaya girdi. "Sayılar konusunda şaşırtıcı bir zekâsı var," dedi Dollie'nin sesi süzülerek. "Güzel olduğu kadar zeki de Eric..."

"Gerçekten mi?" De Gray'in sesi kuruydu.

Onlar gittikten sonra Lidian masaya oturdu ve gözlerini hiçbir şeye dikmedi. Zihni sorularla doluydu. Chance buradaydı, Londra'daydı. Ona nasıl veda ettiğini, yakında döneceğine, onu özleyeceğine ve her gün onu düşüneceğine söz verdiğini hatırladı... Nasıl bu kadar samimi görünüp döndüğünde onu *görmezden* gelebilirdi? Ya onun tarafında ya da onun tarafında bir yanlış anlaşılma olmalıydı. Onu görmeli ve ne olduğunu öğrenmeliydi.

Craven's... De Gray, Chance'in her gece orada kumar oynadığını söylemişti.

Belki de bu akşam orada olacaktı. Endişesinin bir kısmı azaldı, yerini kararlılık aldı. Eğer Chance bu gece Craven'ın yerindeyse, onu bulacak ve ondan bir açıklama alana kadar rahat etmeyecekti.

Yemek sırasında Lidian, De Grays'in keten kaplı uzun yemek masasında sessizce oturdu ve Eric'e bakmaktan özenle kaçındı. Nezaketin gerektirdiği durumlar dışında onunla konuşmadı. O da aynı kayıtsızlıkla karşılık vererek dikkatini ailesine odakladı. Lidian annesinin onun bu alışılmadık suskunluğuna şaşırdığını görebiliyordu, Eric'i çok sevdikleri belli olan De Gray'lerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Grup gülüyor ve hararetli bir şekilde konuşuyordu

Londra'daki son sosyal ve politik olayları tartışıyorlardı. Lidian kendini hepsinden soyutlanmış hissediyor, Chance'in şu anda şehirde bir yerlerde olduğu gerçeği dışında hiçbir şey düşünemiyordu... ve onu yakında görecekti.

Yemekten sonra, De Grays'lerle sosyalleşmekten kaçınmak için baş ağrısını öne sürerek odasına erken çekilmek istediğini belirtti. Dollie onu takip etti, alnında endişeli bir büzülme vardı. Birlikte bir süre durakladılar. merkezi koridor. "Lidian... iyi misin?" "Uzun

bir gece uykusundan sonra iyi olacağım."

"Kardeşimi pek sevmiyorsun, değil mi?" Dollie üzüntüyle sordu.

Lidian tereddüt etti. "Ona karşı öyle ya da böyle bir şey hissetmiyorum." Dollie'ye sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ancak sana ve ailene tapıyorum."

"Biz de sizin için aynı şeyleri hissediyoruz. Belki de Eric'le daha fazla zaman geçirseydiniz ona daha farklı bir gözle bakardınız."

"Belki de," dedi Lidian kuşkuyla ve ona kısaca sarıldı. "İyi geceler, Dollie."

Kız ona gülümsedi ve Lidian büyük kıvrımlı merdiveni çıkarken diğerlerine katılmak üzere geri döndü.

O gece geç saatlerde, De Gray'in arabası gittiğinde ve ev halkı uyuduğunda Lidian ağır gri yünden yapılmış kapüşonlu bir pelerin giydi ve odasından çıktı. Hizmetçilerin merdivenlerine doğru dikkatlice sürünerek ilerleyip birinci kata çıkarken kalbi hızla çarpıyordu. Mutfaktan ve hizmetkârların salonundan geçerek evin arka tarafındaki girişten çıktı.

Şubat havası soğuk ve ısıracıydı, ancak gökyüzü alışılmadık derecede açıktı ve yıldızlarla benekli gökyüzünde sadece birkaç bulut fiskiyesi dolanıyordu.

Lidian titreyerek pelerininin kapüşonunu yüzüne çekti ve De Gray Evi'nin avlusundan aceleyle geçip sokağa çıktı. Birkaç dakika yürüdükten sonra, kendisine doğru gelen bir taksinin karanlık hatlarını gördü. Elini kolunu sallayarak araca doğru koştu. "Buraya," diye seslendi, "buraya!"

Hackney durdu ve kadın, koyu renk örgü şapka takmış, ufak tefek, yaşlı bir adam olan şoföre bir an göz attı. "Beni St. James Caddesi'ne götür," dedi. "Craven's'a."

"Peki leydim." Kadın arabaya binene kadar bekledi ve ata doğru ilerledi.

Hackney Londra'nın güneyine doğru ilerlerken Lidian ellerini retikülünün kadife kesesinin üzerinde gezdirerek bozuk paraların ve hışırdayan banknotların şeklini hissetti. Böyle acil durumlar için şilin şilin para biriktirmişti. Yanından geçtikleri manzaraya bakarken, gölgelerin içinde ve dışında gezinen karanlık şekiller gördü; yankesiciler ve fahişeler, kendilerini bu işe adanmış beyefendilerin arasına karışmak için ortaya çıkıyorlardı. bir akşam eğlencesi için.

"Genç ve güzel bir kızın gece dışarıda yalnız olması güvenli değil," dedi şoför, St. James'e dönüp kumar kulübünün önünde duran sonsuz araba kuyruğunun yanından geçerken. Hackney durdu.

"Bir şey olmaz," dedi Lidian, ona biraz bozuk para uzatarak ve araçtan inerek. "İyi akşamlar, efendim."

"Efendim," diye tekrarladı, sanki daha önce hiç kimse ona böyle seslenmemiş gibi gülerek ve kız caddeyi geçene kadar bekledi, sonra araba tıkırdayarak uzaklaştı.

Saray gibi beyaz bina, pencerelerden süzülen ışık ve tamamen erkeksi atmosfer gözünü korkutmuştu. Müşteriler, kapıdaki uşağın dikkatli bakışları altında düzenli bir akış halinde kulübe giriyordu. Lidian elindeki retikülü tutarak merdivenlerden yukarı çıktı. Birçok meraklı bakışlar kapıya yaklaşan refakatsiz bir kadına yöneldi.

"Hanımefendi?" Kâhya ona tedirgin bir ifadeyle baktı. Lidian kendinden emin görünmeye çalışarak gülümsedi. "Sanırım Lord Spencer kulübünüzün üyelerinden biri. Bu gece burada olup olmadığına bakar mısınız? Onunla konuşmam çok acil."

Uşak başını salladı. "Hanımefendi, bu kulüp politikası değil-"

"Lütfen, buraya gelip beni görmesini söyleyin. Aldıracağını sanmıyorum."

Kâhya ona kuşkuyla baktı, umut dolu yüzüne ve saygın ama yıpranmış pelerinine göz gezdirdi. Lidian neredeyse onun iç tartışmasını görebiliyordu

gerçekleşiyor. Onu reddetmek istedi ama yine de bir şey onu tereddüt ettirdi. Nefesini tuttu, umutsuzca onu geri çevirmeyeceğini umuyordu.

İkinci bir adamın ortaya çıkmasıyla ikilem bir anda çözüldü. Ufak tefek ve gözlüklüydü, havası onun bir yüksek makam sahibi bir çalışan. Onu kapının eşiğinde görünce biraz şaşırılmış gibiydi ve uşağa döndü. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kâhya başını eğip ona bir şeyler mırıldanırken, küçük adam gözlüklerinin ardından Lidian'a bakıyordu. Sonunda küçük adam kendini kulüp sorumlusu olarak tanıttı ve Lidian'la hızlıca konuştu. "Kulübe kadın giremez hanımefendi. Bu Bay Craven'ın sıkı sıkıya bağlı olduğu bir kuraldır."

"İçeri girmek istemiyorum. Tek istediğim birinin Lord Spencer'a onunla konuşmak istediğimi bildirmesi." Reddedilme düşüncesi gözlerinin dolmasına ve akmayan gözyaşlarının parlamasına neden oldu. "Lütfen, efendim."

Her iki adam da onun yüz ifadesi karşısında oldukça telaşlanmış görünüyordu. "Ağlamayın hanımefendi," dedi factotum aceleyle. "Eminim buna gerek yoktur. Lord Spencer'ın bu gece kulüpte olup olmadığını soracağım. İsminiz, lütfen?"

Lidian rahatlamış bir şekilde cevap verdi. "Söylememeyi tercih ederim. Sadece eski bir arkadaşının onu sorduğunu söyle." Chance'in burada olduğunu hissediyordu; o bunu iliklerine kadar hissediyordu.

"Pekâlâ. Burada beklemenizin bir sakıncası var mı,

hanımefendi?" "Elbette," diye fısıldadı minnetle.

Kâhya kulübün içinde kaybolurken Lidian geride durup kâhyanın yeni üyeleri içeri almasını izledi. Birkaç dakika sonra kapıda uzun boylu bir adam gördü. Tereddütlerle pelerininin kapüşonunu geriye itti ve öne doğru adım attı. Chance'in şaşkınlıkla karışık tanıdık sesini duydu. "Tanrı aşkına... Lidian? Tanrım, yapamıyorum burada olduğuna inan!"

Siyah saçları ve çarpıcı yüzüyle çok yakışıklı, çok tanıdıktı. Bir yıllık bekleyişin ve hayallerin ardından Lidian kendini onun kollarına atmaktan

alı koyamadı.

kollarına bıraktı. Yanağını onun omzuna yasladı, gözyaşları kirpiklerinin altından süzülüyordu. "Chance," dedi acılı bir rahatlamayla. "Chance, bu gerçekten sensin." Kolları yavaşça ona sarıldı ve onun tarafından tutulma hissiyle hafifçe hıçkırdı.

Sonunda konuştuğunda nefesinde güçlü bir şarap kokusu vardı. "Yüce Tanrım, bunu hiç beklemiyordum." Sesine bir eğlence titremesi dokundu.

"Kıta'dan ne zaman döndün?" Lidian hâlâ ona yakın durarak sordu.

"Sadece birkaç hafta önce."

"Neden benim için gelmedin? Senden hiç haber yoktu, hiçbir şey."
_"

"Nasıl oldu da buraya geldin?"

Lidian dikkatle ona baktı. Bu onun hayal gücü müydü, yoksa Chance eskisinden biraz daha mı az gösterişliydi? Onu hayattan daha büyük, erkeksi güzelliğiyle nefesini kesen biri olarak hatırlıyordu... ama şimdi o kadar da olağanüstü görünmüyordu. Yine de onu istiyordu. Chance onun ilk ve tek aşkıydı ve hafızasının ona bahsettiği tanrısal boyutlar yerine daha insani boyutlara büründüğü için onu suçlayamazdı.

"De Gray'in evinde kalıyorum," dedi ona. "Beni aramalısın, Chance. Konuşmamız gerek. Seni özledim, seni bekledim-"

"De Grays," diye araya girdi, ilgisini çekmişti. "Bu birliktelik nasıl ortaya çıktı?"

"Annem ve kontes eski arkadaşlar. Gelir misin, Chance?" "Evet, deneyeceğim..."

"Ne zaman?" Lidian birden sinirlendi ve gururu paramparça olmuş bir halde ona yalvardığı için utandı.

"Tam olarak ne zaman bilmiyorum. Ben meşgul bir adamım, sevgilim. Yakında, söz veriyorum." Ona gülümsedi ve alnından öptü. "İyi bir kız ol Lidian ve şimdi git. Burası sana göre bir yer değil."

"Belki..." Lidian onu eve götürmesini isteyerek söze başladı ama adam çoktan arkasını dönmüştü. Onu nasıl böyle aniden, nasıl böyle umursamazca? Adam kulübün içine girdi ve onu kapının eşiğinde bıraktı. "Gelmeyeceksin," diye fısıldadı. "Aramaya hiç niyetin yok."

Lidian kâhyanın sesini sanki çok uzaklardaymış gibi duydu, kendisine bir taksi bulmasını isteyip istemediğini soruyordu. Başını salladı ve merdivenlerden indi. Tek isteği kumar kulübünün parlak ışıklarından uzaklaşmak olan Lidian yavaşça sokağa yaklaştı. Tuhaf bir hava vardı. Chance'i gördüğünü, onunla konuştuğunu ve bunun uzun zamandır beslediği hayallere hiç benzemediğini anlamaya çalışırken kulaklarında gök gürültüsü gibi bir ses duydu. Onu sevmiyordu. Paylaştıkları şey onun için onun için olduğundan çok daha az önemliydi. Kafa karışıklığı, öfke ve acı kör edici bir dalga halinde üzerine hücum etti. Gök gürültüsü daha da arttı ve ileriye doğru yürürken sabırsızca başını salladı.

Birdenbire öfkeli bir bağırış duyuldu ve acımasızca acı veren bir tutuşla yakalandı, dengesi kaybolana kadar geriye doğru sarsıldı ve caddenin kenarına sürüklendi. Sersemlemiş gözlerinin önünde, birkaç atlıyla birlikte büyük bir araba şaşırtıcı bir hızla ilerliyordu. Birçok zengin İnsanlar böyle bir hızda seyahat etmeyi tercih ediyor, birçok at ve binicinin gürültüsüyle kendi önemlerini gösteriyorlardı. Böyle bir gösteri kesinlikle etkileyiciydi, ancak yollarına çıkacak kadar şanssız olan herkes için tehlikeliydi. Neredeyse onlar tarafından dümdüz ediliyordu - yaklaştıklarını fark edemeyecek kadar sersemlemişti.

Gördüğü manzara karşısında içgüdüsel olarak arkasını döndüğünde, kendini bir adamın sert göğsüne yaslanmış halde buldu. Adam tıraş sabunu ve keten kokuyordu. konyak izi. Bir an için onun Chance olduğunu düşündü - onu takip etmiş ve tehlikeden uzaklaştırmıştı - ama sonra başını kaldırıp ona baktı. "Lord De Gray," dedi şaşkınlıkla.

Eric De Gray'ın yüzü gergin ve solgundu, gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu. Sanki cinayet işlemeye hazırmış gibi görünüyordu. "Seni küçük aptal," dedi.

dedi vahşice ve tüm vücudunu sarsan bir sarsıntı yaşattı. "Aklından ne geçiyordu?"

"Lord De Gray," diye soluk soluğa bağırdı, elleri adamın çelik gibi bileklerine geldi. "Canımı yakıyorsun-"

"Doğruca o arabanın yoluna doğru yürüyordun," diye hırladı. "Ölebilirdin ve bu sırada birkaç kişiye daha zarar verebilirdin."

Adam onu bir kez daha sarsarken dişlerini sıkarak, "Düşünmüyordum," demeyi başardı. Gözleri yaşardı. "Yapma Eric... lütfen..." Neden onun ilk ismini kullandığını bilmiyordu; bu isim daha önce hiç aklına gelmemişti. Ama bu söz onun üzerinde mucizevi bir etki yaratmış, onu anında sakinleştirmişti. Kıpırdamadan durdu, kollarının üst kısmını tutmaya devam ederken ona bakıyordu.

Konuşana kadar uzun bir süre geçti. "İyisin." Bu ne bir ifade ne de bir soruydu, ikisinin arasında bir şeydi.

"Evet." Lidian yüzünü eğdi ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Bırak beni gideyim."

Tutuşu gevşedi ama onu bırakmadı. "Bu gece kulübü ziyaret ediyordum. Derek Craven birkaç dakika önce bana geldi. Görünüşe göre yardımcısı ona ön girişte Lord Spencer'ı soran siyah saçlı bir kız olduğunu söylemiş. Sen olamayacağını biliyordum ama her ihtimale karşı bakmaya karar verdim. Tanrı aşkına, neden buradasın?"

"Çünkü bana Chance'in neredeyse her gece burada olduğunu söylemiştin." "Tüm o aptalca, umursamaz... Chance'in burada olduğunu söyleyecek kadar aptal olacağını düşünmemiştim. buraya yalnız gel!"

"Şey, öyleydin," diye karşılık verdi, ıslak bir bulanıklığın içinden ona bakarak. "Ve Chance beni geri çevirdi. Şimdi bana verdiği tüm sözlerin yalan olduğunu biliyorum. Umarım çok h-" *Mutlu* kelimesi ağzından çıkmadı ve hıçkırıklara boğulmamak için dudağını sertçe ısırdı.

Lidian onun dudak bükmesini ve ona ne kadar aptal olduğunu söylemeye devam etmesini bekliyordu.
...ama onun yerine elinin saçlarına hafifçe dokunduğunu hissetti ve sokağa düşen bir tokenin sesini duydu.

"Saçların her zaman çözülüyor gibi görünüyor," diye mırıldandı, serbest kalan parlak koyu renkli tutamla oynarken. Dokunuşu yanağına kaydı, parmak eklemleri pürüzsüz kıvrımın üzerinde gezindi. "Spencer'ı ya da seçtiğin herhangi bir erkeği küçük parmağının etrafında döndürme gücüne sahipsin. Bunu bilmiyor musun?"

"Ah, tabii ki," dedi acı acı, adamın kendisiyle alay ettiğini düşünerek.

Sersemlemiş mutsuzluğu azalmaya, kalp atışları normal hızına dönmeye başladı. Kendini daha çok kendisi gibi hissetmeye başladı. De Gray'den uzaklaşarak korsajını ve buruşuk eteklerini düzeltti. Saçlarına uzandığında tokalarının çoğunun döküldüğünü fark etti. Kafa derisindeki küçük acı iğnelerini memnuniyetle karşılayarak onları sıkıca geri taktı.

De Gray onu izlerken, "Şoförüm ve arabam yakınlarda bekliyor," dedi. "Sizi De Gray Evi'ne geri götüreceğim."

Lidian yüzünü buruşturdu. Yatağında dönüp duracağı, anılarla, pişmanlıklarla ve istenmeyen duygularla eziyet çekeceği saatlerle yüzleşmek istemiyordu. "Bu gece asla uyuyamayacağım," diye mırıldandı.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra De Gray kayıtsızca, "Eğer durum buysa, benimle kalabilirsin," dedi.

Kadın ona şüpheyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzüne sakın, hafif alaycı bir ifade yerleşmişti, sanki reddetmesini beklediği bir teklifi düşünüyordu. "Bu gece bir macera yaşamak ister misiniz, Bayan Acland?"

Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. Kendini bir hakarete, saldırgan bir teklife hazırladı ama "Ne tür bir macera?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Sadece küçük bir tane."

Hemen reddetmesi gerektiğini biliyordu... yine de kabul etmenin cazibesi güçlüydü. Böylesine ezici bir yenilginin ardından De Gray'ın evine geri dönme düşüncesi hiç de cazip değildi. "Ya annem gittiğini öğrenirse?"

"Spencer için bunu riske atmaya hazırdın, değil mi?"

"Evet, ama..." Lidian onun tereddüt ettiğine inanamayarak sustu. *Ona seni doğruca eve götürmesini söyle, diye düşündü. Tüm bu olanlardan sonra, ne kadar çekici görünürlerse görünsünler erkeklere güvenmenin nelere yol açabileceğini bilmelisin.* Hayır demeye isteksiz bir pozisyonda yakalanmıştı ve evet diyemedi. Çaresizce ona bakmakla yetindi, kaşları çatıldı.

De Gray aniden güldü ve pelerinini düzeltti, kapüşonunu yüzünün etrafına koruyucu bir şekilde çekti. "Benimle gel," diyerek onun yerine karar verdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Vauxhall'daki zevk bahçeleri."

"Orayı duymuştum. Orada fahişeler yok mu? Ve hırsızlar?" "Aklınıza gelebilecek her türden insan var," dedi ve onu kulübün dışında bekleyen özel arabaların uzun kuyruğu.

Lidian hem endişelenmiş hem de meraklanmıştı; hayatının bu dönemecine nasıl geldiğini, gecenin bir yarısı hiç tanımadığı bir adamla Vauxhall'a nasıl gittiğini merak ediyordu. "Neden onlara ' zevk bahçeleri' deniyor?"

"Belki de öğrenirsin," dedi kışkırtıcı bir ses tonuyla.

"Sizinle gelmeyi kabul etmeden önce, bir centilmen olacağınıza söz vermelisiniz."

Sırıttı ve arabasına işaret etti. "Tanıdığınız diğer erkeklerin aksine Bayan Acland, asla tutamayacağım sözler vermem."

4

Lidian, Vauxhall'ın adının geçmesine eşlik eden tüm o çöküş ve skandal fısıltılarına rağmen, buranın ne olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı. Kensington Lane'in kuzeyinde yer alan Vauxhall'da bir akşam geçirmenin tam anlamıyla bir partiye, hayal edebileceği en muhteşem partiye katılmak gibi olduğunu kısa sürede keşfetti. Aristokratlar, züppeler, hanımefendiler ve fahişelerden oluşan bu kadar kalabalık ve sınır tanımayan bir insan grubuyla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Büyük bir orkestranın müziği havayı doldururken, yiyecek satıcıları dondurma, cheesecake ve bisküvi satıyordu. Renkli biblolar kazanma şansı için biletlerin satıldığı bir piyango standında kuyruklar oluştu.

Lord De Gray bahçeye girebilmeleri için adam başı iki gine gibi abartılı bir ödeme yaptı. Lidian kimsenin bakışlarıyla karşılaşmamaya özen gösterdi ve De Gray'in yanından ayrılmadı. Ancak merakı kısa sürede onu ele geçirdi ve çevresine merakla bakmaya başladı. Bahçeler, bazıları tentelerle kaplı ve ağaçlarla çevrili, ayaklarının altında çakıl veya tuğla bulunan beş yürüyüş yolu şeklinde düzenlenmişti. Soğuk bir gece esintisi etrafını kırbaçladı ve kalın yün pelerininin sıcaklığından memnun olarak titredi.

De Gray durdu ve onun için, diğer birçok insanın taktığına benzer, dar, siyah bir keçe maske satın aldı. "Hiçbir düzgün genç hanım maskesiz yakalanmaz," diye kuru bir ifadeyle güvence verdi ona, "kocalar da öyle

eşlerinden uzakta bir gece geçirmek ya da atılgan görünmek isteyen genç kanlar-"

"Giyecek misin?" diye sordu, keçe şeridi başının arkasına bağlamasına izin vererek.

Kadını yüzünü kendisine dönmesi için çevirdi ve göz deliklerinden görebileceği şekilde maskeyi ayarladı. "Burada olmam benim için bir skandal değil, Bayan Acland. Öte yandan siz mahvolursunuz." Lidian'ın bakışlarının elinde bisküvi tepsisiyle yürüyen bir adama kaydığını fark edince hafifçe gülümsedi. "Acıkmış olmalısın. Akşam yemeğine neredeyse hiç dokunmadın."

"Yemek yiyemeyecek kadar gergindim. Sürekli şunu düşünüyordum..." Chance'i görmek için ne kadar hevesli olduğunu hatırlayınca sesi kesildi.

"Unut bunu," dedi aniden ve onu yüzden fazla yemek kutusunun bulunduğu Grove'a doğru çekti. Orkestrayı dinlerken jambon, dil ve tavuk tabaklarının tadını çıkaran çiftlerle doluydular. Müzik gürültülü ve canlandırıcıydı, Lidian'ın aklından Şans'la ilgili tüm düşüncelerin silinmesine neden oldu. De Gray onu, içi ressam Francis Hayman tarafından bir kır manzarasıyla boyanmış bir yemek locasına oturttu. Orkestra popüler bir melodi çalarken kalabalık mırıldanıyor ve şarkı söylüyordu.

De Gray'in işaretiyle bir garson onlara minyatür kızarmış tavuklar, kâğıt inceliğinde jambon dilimleri, pasta ve kat kat krema ve dut reçeliyle dolu keklerle dolu tabaklar getirdi. Lidian aç bir şekilde yemeklere yumuldu, De Gray ona bir kadeh şarap uzatınca şaşkınlıkla durakladı.

"Şarap içmeme izin yok," dedi tereddüt ederek.

De Gray ağzını kızın kulağına yaklaştırdı. "Söylemem," dedi komplocu bir tavırla, alçak sesi kadının omurgasında zevkli bir karıncalanmaya neden oldu. Kadın gülümsedi ve kadehi kabul ederek zengin kırmızı şaraptan bir yudum aldı. De Gray onu daha fazla lezzete zorladı ve saçmalıklarına gülmekten kendini alamayana kadar onunla alay etti. Giderek artan bir güvenle onun sıcaklığına yaslandı. Böyle bir yerde bulunmanın ve yakışıklı bir adamın pohpohlayıcı ilgisini görmenin yeniliği tuhaf bir etki yaratmıştı. ona büyü yaptı. Gecenin hiç bitmemesini istiyordu.... Gecenin ortasındaydı.

büyüleyici bir rüya. Müzikal performansın sonunda havai fişekler patlatıldı, gökyüzüne fırlayan roket tekerlekleri döndü ve Parlak çiçeklere dönüşen renkli ışık patlamaları. Kalabalık her yeni gösteride tezahürat yaparken Lidian keyifle izledi.

Daha sonra De Gray ona yemek kutusundan çıkarken eşlik etti ve onunla birlikte Grove'a doğru yürüdü. "Keşke sonsuza dek böyle hissedebilsem," dedi Lidian, şarap ve eğlencenin etkisiyle hâlâ parlıyordu.

"Ne taraftan?" diye sordu, onun heyecanına gülümseyerek.

"Sanki kanatlarım varmış gibi!" Aniden iç çekti. "Elbette, yarın dünyaya geri dönmek zorunda kalacağım."

De Gray koyu gri-yeşil gözleriyle ona baktı ve bir an için gözlerinde garip bir özlem duygusu belirdi. Lidian, De Gray'in Ona bir şey söylemek, önemli bir şeyi anlamasını sağlamak istedim. -Ama yine de bir şey onu engelledi.

Sonunda nötr bir tonda cevap vererek büyüü bozdu. "Bu gece henüz bitmedi." Piyango gişesinde durdu ve Lidian'ın bir ödül çekmesi için birkaç şilin ödedi. Lidian onun ısrarıyla elini bir kâse kâğıdın içine daldırdı. ve parmaklarını bir tanesinin etrafında kıvırdı. Bileti çıkardı ve kabindeki adama uzattı.

"Hanımefendi için bir ödül!" diye bağırdı adam, biletin üzerindeki numarayı inceleyerek. Tezgâhın arkasına uzandı ve onun için küçük bir nesne aldı. Mavi bir kurdeleye asılmış boyalı bir teneke düdüktü bu.

Lidian düdüğü boynuna astı ve tiz bir ses çıkarana kadar üfledi. De Gray tören yapmadan düdüğü büzülmüş dudaklarından çıkardı ve pelerininin içine soktu.

Lidian gülerek, "Şimdi, ne zaman ıslık çalarsam, çağrıma uymak zorundasınız," dedi.

De Gray gülümsedi ve hafifçe eğildi. "Ne zaman isterseniz leydim."

Kadın ona kuşkuyla baktı. "Verdiğin sözü unutmayacaksın, değil mi?"

Ona baktı ve maskesinin kenarına takılan küçük bir tutam saçını okşadı. "Asla."

Lidian kolunu tanıdık bir şekilde onun sırtına doladığında itiraz etmedi. Çiftlerin ileri geri yürüdüğü ve azgın genç erkeklerin yanlarından geçen kadınları süzdüğü bazı yürüyüş yollarında gezindiler. Yaklaştıklarında Lidian, Ermiş Yürüyüşü'nün sonunda, gölgelerin arasında tutkuyla öpüşen bir kadın ve bir erkekten oluşan birbirine dolanmış iki figür gördü. Kızardı ve De Gray'e baktı, o da onları görmüştü. Lidian, De Gray'in buraya başka kaç kadın getirdiğini ve bu gölgeli yürüyüş yollarından birinde bir kızı çekingenliğini unutması için baştan çıkarıp çıkarmadığını merak etti.

"Hiç aşık oldun mu?" Lidian onun sade profiline bakarak utangaç bir şekilde sordu.

"Bir ya da iki kez buna yakın bir şey hissettim."

"Belki bir gün bunun nasıl bir şey olduğunu anlarsın," dedi en olgun ses tonuyla.

Adamın boğazında bir kahkaha duydu. Sesinde ironi vardı. "Umarım öyledir." Lidian'ın şimdiye kadar gördüğü en dar patikada durdular. Karanlık ve sessiz görünüyordu, gölgeler ve hışırdayan yapraklarla dolu bir tünel. "Burası Aşıklar Yolu olarak bilinir," dedi De Gray. "Oraya girmeye cesaret edecek kadar aptal olan her genç kadın bir skandal." Tek kaşını alaycı bir şekilde kaldırarak ona döndü ve yolu işaret etti. "Gidelim mi?"

Lidian ondan ne istediğini merak ederek, "Bilmiyorum," dedi. Belki de onu aptal gibi göstermeye çalışıyor, ürkek ve aptal bir yaratık olarak resmediyordu. Ama onunla böyle bir yere gitmesi mümkün değildi. Vauxhall'da, annesinin korumasından uzakta şarap içmek yeterince kötüydü zaten... Artık buna bir son vermeliydi. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu kadar sorumsuzca davranıyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu usulca.

"Kesinlikle hayır!" Lidian kendi kendine akıl yürütmeye çalıştı. En kötü ne olabilirdi ki? Ona yaklaşmaya çalışabilirdi... o zaman da Lidian onu azarlar ve her şey sona ererdi.

Pervasızca patikadan aşağı inmeye başladı ve Lidian da onun yanına düştü. Kısa süre sonra fısıldaşan ve öpüşen başka bir çiftin yanından geçtiler ve Lidian bakışlarını kaçırdı. Onlar geçerken giderek daha gergin hissetmeye başladı. daha koyu bir karanlığa gömüldü, ağaçlar gökyüzünün birkaç parıltısı dışında her şeyi engelliyordu.

"Saat çok geç oldu," diye yorum yaptı. "Gece yarısını geçmiş olmalı." "Saat iki sanırım."

Başka bir konuşma konusu bulmaya çalıştı. "Cuma günü Brimworthy'lerin balosuna katılacak mısınız?"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Yol daraldı, daha samimi bir hal aldı, Londra'nın hareketli ve kalabalık şehrinden başka bir dünyaya dönüştü. Sessizlikten rahatsız olan Lidian aniden, "Lord De Gray, ilerlemeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Güldü, durdu ve onu yüzüne doğru çevirdi. "Yapmamı ister misin?"

"Hayır, sadece... eğer öyleyseniz, bunun için endişelenmek yerine hemen halletmeyi tercih ederim!"

Sesi yumuşak ve eğlendiriciydi. "Şimdiye kadar karşılaştığım kadınlar arasında en az sabırlı olan sizsiniz Bayan Acland."

"Ben çok sabırlı bir insanım. Sadece seninle ilgili konularda değil." "Nedenmiş o?"

"Beni çok...çok..." Doğru kelimeyi bulmak için bocaladı ve sonunda "*sinirli* "de karar kıldı.

"Gerçekten mi?" Karanlıkta adamın beyaz dişlerinin parıltısını gördü. "Gelecekte daha hoşgörülü olmaya çalışacağım. Ve sen de benim ilerlemem için bu kadar hevesli göründüğüne göre..." Ona doğru eğildi ve dudaklarına bir kelebeğin kanadının dokunuşu kadar hafif ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Geri çekilerek ona gülümsedi. "Artık maceran tamamlandı."

Lidian onun bu rahat hareketiyle rahatlayarak güldü. "Teşekkür ederim," dedi ve bunu içtenlikle söyledi. İmkânsızı başarmış, dünyanın en iyi Hayatının en kötü gecelerini oldukça keyifli bir hale getirmişti. Yarın kendini toparlayacak ve hayatına devam edecekti. Ve şu andan itibaren saf olmayacaktı. Bir daha asla bir erkeğin kendisinden faydalanmasına izin vermeyecekti.

De Gray kızın kalkık yüzüne baktı ve şakağında sallanan bir tutam saçı hafifçe parmakladı. "Seni şimdi eve götüreceğim."

Onu arabasıyla De Gray Evi'ne geri getirdikten sonra, Lidian ayrıldığı yoldan, hizmetçilerin kapısından geçip arka merdivenlerden çıkarak odasına ulaştı. Şafağa kadar uzun bir süre geçmeyecekti. Yaklaşan gün için yorgun düşeceğini biliyordu ama umurunda değildi. Soyundu ve yatağa girerek yorganı çenesinin altına kadar çekti. Daha sonra Chance'i, onun nasıl göründüğünü ve söylediği her şeyi düşünecekti ama şimdilik Şimdi düşünceleri havai fişekler ve müzikle doluydu... ve Eric De Gray'ın ona sarılmış kollarının anısıyla. Bu gece ayrılırken Eric gözlerinde alaycı bir parıltıyla, "Yakında görüşürüz," demişti. "Sadece emin olmak için iyileşiyorsun."

Craven'ın bu akşamki tatsız deneyiminden ve Chance hakkındaki duygularından bahsettiğini biliyordu. "Çok çabuk iyileşmek niyetindeyim." ona güvence vermişti. "Erkekler hakkında hiçbir yanılsamam kalmadı. Bir daha asla böyle hatalar yapmayacağım."

"Çok alaycı," diye alay etti ve sırtarak yanından ayrıldı.

Sonraki bir ay boyunca Chance'ten hiç haber gelmedi, Lidian da gelmesini beklemiyordu. Geçmişini ve bir adama karşı neden bu kadar savunmasız olduğunu düşünmek için bol bol yalnız kalmayı tercih ederdi Chance gibi, ama De Grays onu partiler, müzikli akşamlar, öğleden sonra telefon görüşmeleri ve Hyde Park'ta fayton gezintileriyle sürekli meşgul etti.

Julia'nın ve Dollie'nin çoğu sevimli ve başarılı kadınlar olan arkadaş çevreleriyle tanışmaya başlamıştı. Annesi uzun zamandır olmadığı kadar mutlu görünüyordu ve Lidian, Elizabeth'in çok keyif aldıkları sosyal aktiviteleri ne kadar özlediğini fark etti.

Yıllar önce.

Eric De Gray birkaç günde bir ziyarete geliyordu ve Lidian kayıtsız kalma çabalarına rağmen onun gelişini dört gözle beklemeye başlamıştı. Girişteki çivide onun derin sesini her duyduğunda kalbi daha hızlı atıyordu ve onu karşılamaya gittiğinde, vücudunun uzunluğuna attığı küstah ama gurur verici bakışların farkındaydı. Ona karşı tavrı Dollie'yle olan ilişkisine benzer şekilde arkadaşça ve alaycıydı.

De Gray'in ziyaretlerinden birinde, Dollie ve Lidian'la birlikte salonda uzanmış, kız kardeşiyle çocukluk maceralarını, özellikle de bahçıvanın makaslarını çaldıkları ve tomurcuklanan sanatsal yeteneklerini resmi bahçedeki çitleri yeniden şekillendirmek için kullandıkları zamanı anımsıyordu. "Zavallı Edward," diye haykırdı Dollie gülerek, "ikimizle birlikte cezalandırıldı."

"Onun bu olayla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen mi?" Lidian şaşkınlıkla sordu. "Ailelerimiz çocukları arasında asla ayrımcılık yapmaz," diye yanıtladı Dollie.

"Eğer biri yaramazlık yaparsa, diğerlerine de şaplak atılırdı."

"Edward hiç şikâyet etmedi ama." De Gray'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sorumluluk sahibi olan oydu, her zaman bizi zor durumlardan kurtarmaya yardım eder, yapmadığı şeyler yüzünden yediğimiz dayakları paylaşırdı."

Dollie gözünden aniden akan bir damla yaşı silerken gülümseyerek, "Ne kadar iyi bir insandı," diye haykırdı. "Onu özledim. Onu hala sık sık düşünüyor musun, Eric?"

De Gray'in gülümsemesi soldu ve pantolonunun yumuşak yününden bir iplik kopardı. "Her zaman." Yüzünü çevirdi ve konuyu değiştirdi. "İkiniz Hyde Park'ta bir gezintide bana katılmak ister misiniz? yarın sabah?"

Dollie hemen, "Oh, evet," dedi.

Lidian tereddüt etti. Her türlü bahaneyi düşündü ama sonunda gerçeği söylemeye karar verdi. "Teşekkür ederim ama binmemeyi tercih ederim. Çok iyi ata binemem." Safkan bir ata binmeyeli yıllar olmuştu ve kesinlikle De Gray ahırlarındaki bineklerin kalitesiyle kıyaslanamazdı.

"Sana nazık bir at bulacağız," dedi De Gray. "Ahırlarda Lady adında beş yaşında bir at var." Gözleri parlayarak ekledi: "Daha sessiz ve daha duyarlı bir dişiyle henüz karşılaşmadım."

Lidian başını sallarken Dollie gülerek onu bu sözlerinden dolayı dövüyormuş gibi yaptı. "Binicilik alışkanlığım eski ve ne yazık ki modası geçmiş durumda, ayrıca-"

"Oh, benimkilerden birini ödünç al!" Dollie

haykırdı. "Ama yapamam-"

De Gray yumuşak bir sesle, "Tartışmaya gerek yok," dedi.

Lidian cevap veremedi Dollie odadan çıktı ve "Bende tam aradığım şey var, siyah bir elbise, vücuda oturan, mavi bir eşarp. Gidip bir bakayım. Şimdi!"

Lidian arkasından, "Bekle," diye seslendi ama kız duymamış gibiydi. Lidian şaşkınlıkla De Gray'e alaycı bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre yarın sizinle birlikte ata bineceğim."

"Hoşuna gidecek."

Üzerlerine bir sessizlik çöktü. Vauxhall'daki geceden bu yana ilk kez özel olarak konuşma fırsatı bulmuşlardı. "Kardeşin neye benziyordu?" Lidian aniden sordu. "Onun bir portresini hiç görmedim."

"Üçümüzün resmedildiği bir tane var -Edward, Dollie ve ben -Biz daha küçükken. Annemin en sevdiğiydi. Beş yıl önce öldüğünde onu kaldırttı. Ona bakmaya dayanamadığını söyledi. Şimdi benim evimde duruyor."

Lidian düşünmeden, "Bir gün görmek isterim," dedi ve sonra renklendi. Sanki bir davet bekliyormuş gibi konuşmuştu.

Onun rahatsızlığına güldü. "Bunu ayarlayabiliriz." Kadın

duraksadı ve sessizce "Nasıl oldu?" diye sordu.

Eric onun Edward'ın ölümünden bahsettiğini anlamıştı. "Bir binicilik kazası. Hiç denememesi gereken bir atlayış sırasında düştü." Ayağa kalktı ve şöminenin şöminesindeki heykelcikleri incelemek için duraklayarak odada dolaşmaya başladı. Hızla Lidian'a baktı. Edward hakkında konuşmak kolay değildi ama Lidian'ın sıcak kahverengi gözlerindeki bir şey onu devam etmesi için cesaretlendirdi. "O zamandan beri her gün onu düşünüyorum. O ve ben neredeyse birbirimizden ayrılamazdık. Tanrı biliyor ya, asla onun yerine geçmek istemedim. Bazen ben-" Durdu ve elini heykelciklerden birine doladı, parmakları kırılğan porselenin üzerinde nazıkçe duruyordu. "Acaba hayatımın geri kalanını Edward'ın kötü bir taklidi olarak mı geçireceğim?"

"Eminim kimse senden bunu istememiştir," diye mırıldandı.

Eric omuz silkti. "Edward'ın bir sonraki kont olması ve ve babamın istediği varisleri yetiştirmek. Edward okulda her zaman en yüksek notları alırken ve onurlu bir şekilde davranırken, ben zamanımı eşek şakaları yaparak ve bar kızlarının peşinden koşarak geçirdim.... Ve şimdi kendimi kardeşimin koyduğu lanet olası yüksek standartlara uymaya çalışırken buluyorum." Eric çarpık bir şekilde gülümsedi. "Eski arkadaşlarımdan biri Edward'ı kaybetmeyi 'şans eseri' olarak nitelendirmişti. Ben hiçbir zaman Aile serveti ya da unvan umurumda değil. Sanki hepsini bir şekilde ondan çalmışım gibi hissediyorum." Eric heykelciği yere bırakırken kravatının altında rahatsız edici bir sıcaklık birikti. Bu kadarını söylemek istememişti... Edward hakkında hiç kimseye bu kadar rahat konuşmamıştı. Lidian'ın yakınlardaki küçük varlığını hissederek döndü ve onun hemen arkasında durduğunu fark etti.

Yüzü şefkatle yumuşamıştı. "Eğer Edward eminim o da senin yapmanı isterdi. Ve bunu çok iyi yapacağından hiç şüphem yok."

Eric sözsüzce ona baktı. Lidian Acland diğerlerine benzemiyordu. Tanıştığı sığ, kıkırdayan genç flörtler ya da arkadaşlarının evlendiği soğukkanlı, sofistike sosyete dışı aslanları gibi. Dürüst, şefkatli, samimi ve o kadar güzeldi ki onu istemekten neredeyse acı duyuyordu. Kuşkusuz hataları vardı, en önemlisi de inatçılığı, ama bu adalete uygundu. Her şey ona her zaman çok kolay gelmişti. Hayatında hiç kimse ya da hiçbir şey için beklemek zorunda kalmamıştı ve şimdi sonunda sabretmeyi öğrenmek zorunda kalıyordu. *Tanrı bana güç versin*, diye düşündü alaycı bir şekilde, yanaklarının pürüzsüz kıvrımlarını elleriyle kavrayıp onu öpmeyi arzuluyordu.

Bunun yerine, umursamaz bir hareketle parmağıyla çenesinin ucuna hafifçe vurdu. "Spencer'dan haber aldın mı?" diye mırıldandı, Dollie'ye hayranlarından birini sorar gibi.

Kalın siyah kirpiklerini indirdi. "Hayır. Yine de annemle onun hakkında konuştum. Ona Chance'in geri döndüğünü duyduğumu söyledim. Artık onunla ilgilenmediğimi söyledim....Tabii ki rahatladı ve Chance'ten daha iyisini hak ettiğimi söyledi." Bakışları ellerine kaydı, parmakları birbirine dolanıyordu. "Onu hâlâ kulübünüzde görüyor musunuz?"

"Ara sıra." Eric ona Chance'in kibirli bir genç olarak kendini kabul ettirdiğini söylemekten kaçındı. Görünüşe bakılırsa kasabada atılğan bir kılıç olarak ün kazanıyordu. İlişkileri, kumar borçları ve hatta bir aristokratın karısı için yaptığı düello hakkında sık sık söylentiler çıkıyordu. Eric'in bildiği kadarıyla, çok az erkek ona saygı duyduğunu, hatta Chance Spencer gibi, her ne kadar etrafında her zaman birkaç züppe ve serseri dolaşıyor gibi görünse de. "Annene söylediklerin doğru mu?" diye sordu. "Ona karşı başka bir ilginiz var mı?"

Lidian, Dollie'nin tam zamanında araya girerek mükemmel bir binicilik kıyafeti bulduğunu ve Lidian'ın hemen gelip bunu denemesi gerektiğini söylemesiyle cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Londra sosyetesinde, Lord ve Leydi Blasedale'in yıllık balosundan daha heyecanla beklenen bir bahar habercisi yoktu. "Onlar her zaman bir "Dollie Lidian'a nefes nefese hazine avı hakkında bilgi verdi, "ve tüm konuklara aynı ipucu veriliyor. Geçen yıl ödöl yakut bir kolyeydi, bu yıl ise bir elmas broştan önce! Bu benim katılmama izin verilen ilk yıl. İkimizden birinin hazineyi bulması heyecan verici olmaz mıydı?"

Lidian bu düşünceye gülümsedi. "Evet, olurdu ama bunu keşfedecek kişinin ben olacağımdan şüpheliyim."

"Kim bilir," dedi Dollie ve bütün öğleden sonrayı hazinenin ne olabileceği konusunda spekülasyon yaparak geçirdi.

Blasedale'lerin devasa, hantal malikanesi, oyma melek ve seraphim'lerden oluşan granit ve mermerden yapılmış sağlam cephesiyle Upper Brook Sokağı'nın yarısını kaplıyor gibiydi. Birçok çeşmesi yunus heykelleri, kanatlı atlar ve diğer fantastik figürlerle doluyken, her duvar mitoloji ve tarih sahneleriyle kaplıydı.

Lidian en güzel yeşil-beyaz saten elbisesini giymişti. Leydi De Gray'den ödünç aldığı bir tutam inciye siyah saçlarının arasından geçirmişti. Annesi ve De Gray'ler bu geceki görünüşünü övmüş, hiç bu kadar güzel görünmediğini söylemişlerdi. Ama en çok Eric De Gray'in fikrini merakla bekliyordu. Dollie günün erken saatlerinde ona, "Orada olacağından eminim," diye güvence vermişti ve Lidian umutla parmaklarını çaprazlamıştı. Onu görmeyi neden bu kadar çok istediğini tam olarak açıklayamıyordu ama beklentiden başı dönüyordu.

De Gray'ler balo için ayrılmadan hemen önce Lidian'a, içinde mükemmel bir pembe-beyaz orkide olan, tertemiz beyaz bir kutu gelmişti. İçindeki kartta herhangi bir mesaj yoktu, sadece Lord Eric De Gray'in kazanmış adı yazılıydı. Tüm ailenin gülümseyen bakışları altında Lidian zevkten kızarmış ve orkideyi korsajına ilıstirmıştı.

Balodaki diğer konuklarla konuşurken ara sıra çiçeğin narin yapraklarına dokunuyordu. Balo salonunda toplanmış, Leydi Blasedale'in yapacağı duyuruyu bekliyorlardı. Lidian'ın bakışları De Gray'i aramak için odayı taradı ama boşuna. Tam da De Gray'i düşünmeye başlamıştı ki

katılmamaya karar verebileceğini düşünürken, onun yanında belirdi. Devetüyü renginde bir pantolon, iyi dikilmiş siyah bir ceket ve bembeyaz bir kravat giymişti. "Bayan Acland," dedi, gözleri sıcacık parlıyordu ve eldivenli elini dudaklarına götürdü.

"Orkide için teşekkür ederim," dedi Lidian usulca. "Çok güzelmiş."

"Bu senin hakkını vermiyor." Bakışları onun üzerinde hızlı, neredeyse tescilli bir gezintiye çıktı.

Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Aileniz benimle ilgilendiğinizi düşünüyor gibi görünüyor."

"Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Acland?"

Tereddüt etti ve yumuşak bir sesle, "Emin değilim," dedi.

O cevap veremedi. Leydi Blasedale toplanan konukların önünde belirdi. Alkışlar için teşekkür ederken gri saçlarına taktığı siyah tüyler neşeyle sallanıyordu. "Sevgili konuklar, yıllık balomuza hoş geldiniz! Bu gece keyifli bir yemeği paylaşacağız ve daha sonra umarım genç İnsanlar terlikleri eskiyene kadar dans edecekler, ama şimdilik hazine avımız var." Başta kadınlar olmak üzere pek çok misafirin alkışları arasında durakladı.

Onay. "Bu yılın hazinesi zümrüt bir bilezik." Memnun mırıltıların hissettirmesini duyunca gülümsedi. "Size yeri hakkında verebileceğim tek bir ipucu var. Malikânede arama yaparken, şu numarayı aklınızda tutun *dört*." Vurguladığı noktayı vurgulamak için dört tombul parmağını havaya kaldırdı ve onlara gülümsedi. "Hepinize iyi şanslar ve eğer avdan yorulan olursa, sonucu beklerken lütfen içeceklerimizi içmek için bize katılın. Bilezik bulunduğunda bu çanı çalarak sizi uyaracağız." Büyük gümüş bir çanı gösterdi ve ipek bir kordonu çekerek odanın her tarafına yüksek sesli bir müzik sesi gönderdi. "Hazine avı başladı!"

Konuklar hemen dağıldılar; bir adam merdivendeki dördüncü iği incelemek için durakladı, bir başkası sanat galerisindeki dördüncü resme yöneldi ve diğerleri mutfaktaki dördüncü tencere ve belirli bir koridordaki dördüncü oda gibi nesneleri incelemeye gitti. Dollie geldi

Lidian'a döndü, gözleri heyecandan parlıyordu. "Hadi, acele edelim!" diye bağırdı. "Nerede olabileceğine dair bazı fikirlerim var."

Lidian başını kaldırıp Eric'e baktı. "Hazine avında bize katılacak mısınız lordum?"

Güldü ve başını salladı. "Senin ve Dollie'nin bileziği bulacağınıza inancım tam. Ben de bilardo odasında arkadaşlar-"

Dollie onaylamaz bir tavırla başını sallayarak, "Ve duman ve konyak kokarak dışarı çıkıyorlar," diye araya girdi.

Eric ona haksız yere suçlanmış gibi masum bir bakış attı ve bilardo salonuna doğru yöneldi.

Dollie hevesle Lidian'ı balo salonundan dışarı çıkardı. "Hadi yukarı çıkalım," dedi. "Leydi Blasedale hakkında bir iki şey biliyorum. İğne işi yapmayı çok sever ve bunun için özel bir dikiş odası vardır. Bilezik orada ya da belki de çocuk odasında saklı olabilir. Blasedale'ler çocuklarının ve torunlarının üzerine titrerler."

"Ben dikiş odasını araştıracağım," dedi Lidian.

"Ben de çocuk odasını bulayım o zaman."

Dollie'nin heyecanını paylaşan Lidian, uzun merdivenleri çıkarken onun hızına yetişmek için acele etti. Merdivenlerin başında ayrıldılar ve kendi görevlerine gittiler.

Eric tam bilardo salonuna ulaştığında altıncı hissi onu omzunun üzerinden bakmaya itti. Görüş alanına karanlık bir şekil girmişti, giriş holünde yürüyen bir adam.

"Bir içki için içeri gel, De Gray," diye seslendi bilardo salonunun içinden biri. Arkadaşı George Seaforth'tu, yüzü kırmızının bir tonuna kadar kızarmıştı.

kızıl saçlarıyla uyum içindeydi. Eric, Seaforth'a doğru anlamsız bir gülümseme fırlattı. "Sonra görüşürüz. Sanırım ben de hazine avına katılacağım."

"Bahse girerim bilezikten başka bir şey arıyordur," dedi Seaforth ve Eric ayrılırken bir kahkaha tufanı koptu. Giriş holüne doğru ilerledi ve çoktan merdivenlerin tepesine ulaşmış olan adama baktı. Eric adamın kimliğinden emin olamıyordu ama yine de bir fikri vardı. "Spencer," diye mırıldandı, çenesi gerilmişti.

Leydi Blasedale'in dikiş odasını bulan Lidian içeri girerek küçük ahşap masayı ve üst üste dizilmiş nakış karnaklarını inceledi. Her bir parça farklı bir tamamlanma aşamasındaydı. Soldan dördüncü ve sağdan dördüncü kasnağın altını kontrol etti, altlarında hiçbir şey bulamadı. Daha sonra sandalyelerin ve taburelerin üzerine düzgünce yığılmış renkli ipek iplik sepetlerini aradı. Hayal kırıklığına uğramıştı, bilezik orada değildi. Odanın içinde dolaşırken, kontrol etmeden bıraktığı bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışırken şunu fark etti kapı aralığında biri duruyordu. Sorgulayıcı bir gülümsemeyle davetsiz misafirine doğru döndü... ta ki onun sesini duyana kadar.

"Bu yerde bulmaya değer tek hazine sensin"

Yüzü kaskatı kesildi ve aniden üşüdüğünü hissetti. "Ne istiyorsun, Chance?"

5

Chance ona hınzırca bir gülümseme takındı, istediği her şeyi elde etmek için her zaman kullandığı bir gülümsemeydi bu. Çok zarif ve karanlık olan çarpıcı varlığı odayı dolduruyor gibiydi. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Bunun için artık çok geç," dedi alçak bir sesle. "Bir zamanlar söyleyeceklerin ilgimi çekebilirdi ama artık çekmiyor."

Nazikçe güldü. "Bana kızma sevgilim. Geçmişteki davranışlarımdan dolayı üzgün olmakta haklısın ama bunu açıklamak için bir şansı hak ediyorum."
_"

"Hiçbir şeyi hak etmiyorsun," dedi şiddetle. "Açıklamaların da zerre kadar umurumda değil."

"Öyle değil mi?" Tekrar gülümsedi, bakışları Lidian'ın nefes alışındaki rahatsız edici çabukluğu, yüzünde yükselen kızarıklığı yakalamış gibiydi. "Bana karşı kayıtsız değilsin Lidian, her ne kadar kendini buna inandırmak için çok uğraşsan da."

"Haklısın," dedi gözleri parlayarak. "Kayıtsız değilim. Benden aldıkların yüzünden senden nefret ediyorum."

Bir an için irkilmiş görünüyordu. "Ne almışım, söyler misiniz?"

Açıklamayı reddederek başını salladı. "Sadece benden uzak dur. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Bunu nasıl söylersin? Neyi paylaştığımızı hatırlamıyor musun? Birbirimize aşıkta, Lidian."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi yanağından aniden süzülen sıcak bir damla gözyaşını silerken. "Ama görünüşe göre ikimiz de *sana* aşık mıyız."

Yumuşak bir ses çıkardı ve onu rahatlatmak niyetiyle ilerledi. Lidian geri adım attı ve neredeyse büyük bir makara sepetine takılıp düşüyordu. "Uzak durun!"

"Sana aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu hatırlatayım, sonra konuşuruz. Kollarıma gel sevgilim." Ancak onun yüzündeki değişimi görünce durakladı. ve omzunun üzerinden yeni gelen başka birine baktığını fark etti.

Bu kadar üzgün olmasaydı Lidian, Chance'in dönüp Eric De Gray'ın orada durduğunu görmesine gülebilirdi. Chance etkisiz bir şekilde

onu kovmak için. "De Gray," dedi hoş, erkek erkeğe bir tonda, "gördüğünüz gibi, özel bir sahneye rastladınız. Eğer sakıncası yoksa ayrıl-"

"Defol," dedi Eric, yüzü bir bıçak kadar sertti.

Chance'in ağzı şok içinde açık kaldı. "Anlamıyorsun-" Eric

gözlerini kırpmadan ona bakarak, "Dışarı," diye tekrarladı.

Tamamen sinirlenen Chance bir kez daha tereddütlü bir protestoya başladı ve Lidian'a şaşkın bir bakış fırlattı. Lidian ondan uzaklaşarak ıslak yanaklarını sildi. Onun gittiğini, kapının kapanırken çıkardığı mandal sesini duydu.

Kendini hiç bu kadar yenilmiş, bu kadar bitkin hissetmemişti. Belki daha sonra Eric De Gray'in bu aşağılayıcı sahneye tanık olduğunu hatırlamaktan utanacaktı ama şimdilik hissizleşmişti. Kararsız bir iç çekişle Eric'e baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sakıncası yoksa birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Garip bir şekilde ona kızgın görünüyordu. "Seni küçük aptal," dedi kabaca, onun isteğini görmezden gelerek. "Onun değersiz bir piç olduğunu biliyorsun. Neden onu bırakamıyorsun?"

Lidian ıslak kirpiklerinin arasından ona baktı. "Chance bana en savunmasız olduğum anda geldi. Bir sürü güzel hayal kurdu ve beni bunlara inandırdı. Ve beni terk ettiğinde, her şey solup gitti ve elimde eskisinden çok daha az şey kaldı. Artık kendi yargılarıma güvenmiyorum." Titreyen çenesini düzeltmeye çalıştı ama başaramadı. "Artık aşkın ne olduğunu bilmiyorum.... bildiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Emin olduğum tek şey bir daha incinmek istemediğim."

"Herkes er ya da geç incinir. Bir adamın tüm güveninizi yok etmesine izin verecek kadar kırılgan olamazsınız." Lidian ondan uzaklaşırken Eric onu durdurdu. Sıcak nefesi Lidian'ın şakağına değecek kadar yakındı ve Lidian onun muazzam gücünü sıkıca kontrol altında tuttuğunu hissetti. "Seni baştan çıkarmayı ne kadar istediğimi bilmiyorsun," dedi, sesi sessiz ve sertti. "Sana hayal bile edemeyeceğin şeyler hissettirebilirim.... kollarımda hissettiğin zevk dışında her şeyi unutmanı sağlayabilirim. Ama

Senden faydalanmayacağım. Bu beni Spencer'dan daha iyi yapmaz. Lidian, sonunda yanılsamalarından kurtulup ne istediğine karar verdiğinde bana gelmek zorunda kalacaksın."

Kızgınlıkla geri çekildi. "Benimle bir çocukmuşum gibi konuşmana gerek yok!"

"Birçok açıdan hâlâ bir çocuksun. Ama bu seni sevmeme engel değil."

Zihni bomboş kaldı ve dudakları sözsüz bir şaşkınlıkla aralandı.

Erie onun anlamayan yüzüne baktı. "Tanıştığımız andan beri seviyorum. Seni güzelliğin, zekân, inatçılığın, annene ve malikâneye göz kulak oluşun ve her şeyi omuzlayışın için seviyorum. Başka herhangi bir kızın bırakıp gideceği sorumluluklar. Seni tüm bu nedenlerden ve henüz keşfetmediğim binlerce nedenden ötürü seviyorum." Ağzı kendi kendini yargılayarak büküldü. "Öylece durup Spencer gibiler için ellerini ovuşturmanı izlersem lanetlenirim. O iyi biri değil ve sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Kendinize ve bana karşı dürüst olmanın zamanı geldi."

Kafası karışmış ve savunmaya geçmiş olan Lidian cevap vermek için çabaladı ama Eric uzanıp parmaklarıyla Lidian'ın dudaklarına dokundu. Yüzü sabırsızlıkla kararmış olmasaydı, bu jest şefkatli olabilirdi. "Burada seninle yalnız kalamam," diye mırıldandı. "Kendime hâkim olmamın da bir sınırı var."

"Bekle," diye fısıldadı ama adam çoktan kapıya yönelmişti.

Dollie bir anda odaya daldı. "Lidian, neden bu kadar geciktin? Çocuk odasından yeni geldim ve-" Aniden durdu. kardeşinin beklenmedik görüntüsü. "Eric, neden buradasın? Bize katılmaya mı karar verdin..." Ağabeyi aniden arkasını dönüp ellerini saçlarında gezdirirken sesi soluğu kesildi. "Ah, canım," diye mırıldandı Dollie, anlaşılan aralarındaki gerginliği sezmişti. "Umarım kavgaya etmiyorsunuzdur."

Lidian gülümsemek için kendini zorlasa da bu çaba yüzünden yüzü kaskatı kesilmişti. "Ben buna 'heyecanlı bir tartışma' demeyi tercih ederim. Aramaya devam edelim mi?"

z  mr  t bilezik?"

"Buna gerek kalmayacak," diye cevap verdi Dollie. "Hazine avı sona erdi." "G  m  ş   anı   aldılar mı?"

"Hayır... ama olacaklar." Dollie zafer kazanmış bir edayla, ısııl ısııl parlayan bileğini havaya kaldırdı. Dollie'nin yaşındaki bir kız i  in fazla s  sl   olan z  mr  t bilezik bileğine takılmıştı. "Bunu   ocuk odasında buldum, beşikteki d  rd  nc   k    k bebeğin etrafında." Durakladı ve umutla sordu: "Sence annem bunu takmama izin verir mi?"

Eric bileziğe baktı. "Belki yirmi beş yaşına geldiğinde," dedi kuru bir sesle.

Dollie, Eric'in koluna girerek, "Hadi a  ağı inelim ve zaferimi ilan edelim," diye bağırdı. "Gel, Lidian!"

Lidian başını salladı. "Size daha sonra katılacağım. D    ncelerimi toparlamak i  in biraz yalnız kalmak istiyorum."

Dollie tartışmaya başladı ama Eric arkasına bile bakmadan onu odadan   ıkardı. "Sorun nedir..." diye Dollie'nin cılız sesi geldi, onlar   ıkarken kayboldu.

Lidian uzanıp kapının kenarını yakaladı ve dikkatlice kapattı. K    k odanın i  inde ama  sızca dolaşırken zihni karmakarışıkty. Eric De Gray onu sevdiğini s  ylemişti. Bir heyecan hissetti ama bu heyecan kısa s  rede korkuyla bastırıldı.

Chance onu terk ettiğinden beri korkuyordu; onu sevmediğinden ve belki de seilmeye layık olmadığından korkuyordu. Kalbini tekrar riske atmak ve daha fazla acı ve reddedilme olasılığıyla y  zleşmek... Bu d  ş  nce ona kendini bir u  urumun kenarında, a  ağıdaki sonsuz boşluğ  a d  şmeye hazırmış gibi hissettirdi. İlk kez Chance'e olan aşkını itiraf etmesinin aslında bunca zamandır kendini daha fazla kalp kırıklığına karşı korumak i  in bir bahane olduğunu fark etti. Ama bu korkunun onu sonsuza dek sakat bırakmasına izin veremezdi.

Lidian küçük bir dikiş masasına oturdu ve boş bir makara alarak tahta silindiri ellerinin arasında yuvarladı. Eric onu birkaç kez tuttuğunda Birkaç dakika önce onu kollarının arasında ezmesine ramak kalmıştı. Heyecandan ensesi karıncalanmıştı. Onun kendisini öpmesini, daha önce hatırladığı tutkuyla sahiplenmesini ve ele geçirmesini istemişti. Tahta avuçlarının arasında nemlendi ve nefesini tuttuğunu fark ederek yavaşça nefes verdi. Ona karşı böyle bir çekim hissetmesi doğaldı. Büyüleyici derecede yakışıklı bir adamdı. Ama ona karşı hisleri bundan çok daha derindi.

Onun ailesine karşı ne kadar koruyucu ve sevgi dolu olduğunu ve hepsinin ona nasıl güvendiğini görmüştü. Sorumluluğu hafife alacak bir adam değildi ve Sevdigi insanlara şiddetle bağlıydı. Craven's'a gittiği gece onu nasıl kurtardığını ve o kasvetli deneyimi nasıl ışıltılı bir maceraya dönüştürdüğünü hatırlıyordu. *Asla tutamayacağım sözler vermem*, demişti ona ve bunun doğru olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Lidian'ın yumrukları makaranın etrafında kenetlenirken içini bir aciliyet hissi kapladı. Az önce gitmesine izin vermemeliydi. Onunla birlikte olmak ve ona söylemek istiyordu... ona ne söylemek istiyordu?

Bir elini saçlarına götürdü ve dalgın bir hareketle düzeltti, bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir anda her şey berraklaştı, sanki bir göletin aniden dalgalanan yüzeyine bakıyormuş gibi durgun ve pürüzsüz hale geldi. Eric'e gerçeği söylemek istiyordu: geceleri onu rüyasında gördüğünü, son zamanlarda onunla ilgili düşüncelerin uyanık olduğu her anı işgal ettiğini. Onun tüm sırlarını bilmek ve karşılığında kendi sırlarını ona anlatmak istiyordu. Gözleri büyüdü ve makara elinden düştü. Onu *seviyordu* ve bu, bir zamanlar Chance'e karşı hissettiği her şeyin bir gölge kadar sönük ve geçici görünmesine neden oldu. Bunu daha önce nasıl görememişti?

Bir telaşla ayağa kalktı, Eric'i bulmak ve nasıl hissettiğini anlamasını sağlamak için çırıpınıyordu. "Lütfen, çoktan gitmesine izin verme," diye fısıldayarak kısa bir dua etti ve odadan aceleyle çıktı.

Zümrüt bilezik herkesin hayranlıkla bakması için sergilendi ve Dollie'nin zekâsı memnuniyetten kıpkırmızı olana kadar övüldü.

utanç. Balo salonundaki orkestradan gelen m z k havayı doldurmaya başladı ve Blasedale'ler sakin bir valsle ilerleyerek misafirlerini kendilerine katılmaya davet ettiler. Lidian'dan hiçbir iz göremeyen Eric suratını asarak gitmeye karar verdi. Lidian kendisinden uzak durmak işin elinden geleni yaparken, gecenin geri kalanı boyunca kendini göstermeye hiç niyeti yoktu.

Eric şapkası ve paltosu işin bir hizmetçi, arabası işin de bir başkasını gönderdi.

Kısa süre içinde Lord ve Leydi Blasedale'e iyi dileklerini ilette ve onlara katılması gereken başka bir nişanı olduğunu söyledi. Hayal kırıklığıyla tepki verdiler, onu kalması işin ikna etmeye şalıştılar ama o pişman bir gülümsemeyle reddetti. Giriş salonuna gitti, başına koyu renk bir şapka geçirdi ve paltosunu omuzlarına silkti.

Uşak ağır  n kapıyı açarken soğuk rüzgâr yüzüne çarptı. Eric dışarı adımını attı ve arkasında yumuşak bir ses duyduğunu sandı.

"Lordum."

Lidian'ın onu takip ettiğini ve üzerinde sadece ipek elbisesi olduğunu görünce şaşırdı. K hyaya kapıyı kapatmasını söyledi ve Eric'e bakarken kollarını kendine doladı. Koyu renk gözleri solgun yüzünde ışıl ışıldı. Sıkıntılı ve nefessiz görünüyordu, sanki bir kelime selini tutmak işin tüm iradesini kullanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ona doğru ilerleyerek.

"Seninle hemen konuşmalayım." Elini adamın koluna koydu, parmakları adamın ceketinin işine girdi. "Lütfen, beni de yanında götür."

Bu fikir düşünülemezdi. Gece bitmeden itibarı yerle bir olurdu. Böyle bir öneride bulunmak işin çaresiz olmalıydı. "Yarın seni De Gray House'a şağıracağım," diyerek onu tekrar içeri şağırmaya şalıştı.

Lidian direndi, başını salladı ve bir rüzgâr elbisesini ısırırken titredi. "Ailelerimiz orada olacak, konuşmamıza izin vermeyecekler. yalnız."

Eric, Blasedale malikânesinde başka bir özel yer bulma şansını düşündü ve bunun neredeyse imkânsız olduğunu fark etti.

Lidian paltosunu çıkarıp kızın omuzlarına yerleştirirken, "Arabanız," diye önerdi.

"Hayır. Eğer biri seni benimle bir arabaya binerken

görürse-" "Umurumda değil." Sesi sessiz ama inatçıydı.

Sessizce yemin etti. Burada ne kadar uzun süre tartışılırsa, fark edilme ihtimalleri de o kadar artacaktı. "Beş dakika," dedi sonunda. "Sonra içeri girip diğerlerine katılacaksınız."

Kadın dişlerini gıcırdatarak başını salladı ve uşak onu hızlı adımlarla merdivenlerden indirip arabanın karanlık iç kısmına götürdü. Küçük kapıyı arkalarından kapatırken uşağın yüz ifadesi kayıtsızdı. Aracın içi soğuktu ama en azından dışarıdaki esintilerden korunmuşlardı.

"Şimdi," diye mırıldandı, onun karşısına oturarak, "itibarını riske atacak kadar acil olan nedir?"

"Chance konusunda haklıydın," dedi usulca.

"O bir alçak ve ona asla güvenmemeliydim. Babamı ve ardından Chance'i kaybettikten sonra, sevdiğim her erkek bir şekilde elimden kayıp gidecekmiş gibi hissettim. Bir daha kimseyi kaybetmek istemedim ve bu yüzden kendimi korumaya çalıştım. Ama artık başka seçeneğim yok; bir risk daha almalıyım, yoksa seni kaybederim." Durakladı, ona gerçeği söylemek için cesaretini topluyordu. "İlk tanıştığımızda seni sevmeye başladım. Bunu itiraf etmek istemedim... ve bu geceye kadar sana ne kadar derinden değer verdiğimi fark etmemiştim." Gözleri parladı ve ağzı titredi. "Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Sen benim her şeyimsin. Hiç istemedim."

Eric ona inanmak istiyordu ama gururu ve ihtiyatı onu engelliyordu. "Bundan emin olamazsın. Şu anda neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorsun."

Onun yanındaki boşluğa kaydı, küçük, eldivenli bir eli çenesinin sert kenarının etrafında kıvrıldı. Yakınına eğildi, yumuşak, arayış içindeki dudakları onunkilere değdi. "Bu gerçek mi?" diye fısıldadı.

Eric kendini kontrol etmek için savaşıarak gözlerini kapattı. Bu küçük, özel alanda onunla yalnız kalmak tehlikeli bir teklifti. Ellerini kadının beline koydu, onu rahatlatmak niyetindeydi. Palto bir anda ağır bir gümbürtüyle yere düştü ve kızın ince, ipek giysili bedeni Eric'in kollarındaydı. Çıplak omuzlarını ve boğazını görmek onu mahvetti. Nefesi kesildi ve kanı kulaklarında gümbürdemeye başladı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Lidian, kolları onun boynuna dolanırken. "Seni seviyorum. bana inanmanı sağlayacağım... Eric..." İçinde vahşi ve pagan bir şey yükseldi: ona sahip olma ve onun iradesini kendi iradesiyle eşleştirme ihtiyacı. Sanki bir rüyadaymış gibi, kendini adamın kafasındaki şapkayı yere düşene kadar iterken buldu. Adam boğuk bir ses çıkarıp kendi ağzıyla onun ağzını yakalamak için dönene kadar alnını, burnunun köprüsünü, yanağının yalın yüzeyini öptü. Adam onu hararetle öptü, ağzı sert ve talepkârdı, iri vücudu onunkinin altında gergindi.

Dudakları kadının boynuna kaydı, yumuşak teninin ve nabzının hızlı çarpıntısının tadını çıkardı. Parmakları korsajının yakasının altına girdi ve yumuşak meme ucu avucunun içinde sıkıca yükselene kadar göğsünün yuvarlak, çıplak ağırlığını kavradı. Kızın boğazından gelen küçük çığlık hoşuna gitmiş gibiydi ve ağzını tekrar kızinkine götürdü, dili sıcak bir his kaymasıyla kızinkiyle buluştu.

Lidian onu sert beline doğru ayarlarken nefesi kesildi, ta ki Erkeksi basınç vücuduna iyice oturmuştu. Delici zevk hızla tırmandı ve Eric inleyip ağzını onunkinden ayırana kadar titreyerek kendini ona sıkıca yapıştırdı. "Lidian," dedi çabayla, elleri onun sırtında ve kalçalarında gezinirken bile, "Buna daha fazla dayanamayacağım."

Ona bakarken, alnına düşen birkaç tutam saçı geriye doğru taramaya cesaret etti. Yüzü gergindi, gözleri karanlık ve arzuyla parlıyordu. "Artık bana inanmalısın," dedi, sesi normalden bir ton daha derindi.

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Başlıyorum," diye itiraf etti.

Başını onun göğsüne yasladı ve kalbinin ağır, düzenli gümürtüsünü dinledi. "Bana evlenme teklif etmeyi mi planlıyorsunuz lordum?"

"Bu akşam değil."

"Eğer kabul edersen, kabul ederim."

Eric aniden güldü ve kızın kulağının altındaki yumuşak çukuru öptü. "Sabırsız sürtük. Ben teklif etmeden kabul edemezsin."

"Ne zaman?" diye ısrar etti.

Çenesini kaldırdı ve kızarmış yüzüne baktı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ne istediğinden emin olduğuna ikna olduğumda."

"Sana söyledim-"

Kısa bir öpücükle onu susturdu ve uzanarak paltosunu tekrar vücudunun üzerine çekti. "Baloya geri dönmelisin," diye mırıldandı. "Şansımız varsa, kaybolduğunu fark etmemişlerdir."

Elizabeth Acland, Lidian ve De Gray'ler Blasedale'lerin balosundan sonra eve dönerken hoş spekülasyonlarla doluydu. Elizabeth, Chance Spencer'ın toplantıdaki iğrenç varlığını ilk o zaman fark etmişti, Lidian'a bağlanacağını ve tüm gece boyunca onun ilgisini tekeline alacağını düşünerek korkudan hasta olmuştu. Ama Lidian ona karşı tamamen ilgisiz görünüyordu ve birlikte tek bir dans bile etmemişlerdi. Belki de Lidian'ın Chance'le işi bitmişti ve onun yağlı cazibesine aldanmayacak kadar olgunlaşmıştı. Ve eğer durum buysa, belki de Lidian Eric De Gray'e yeni bir gözle bakacaktı.

Uyuyamayacak kadar heyecanlı ve huzursuz olan Elizabeth, herkes yattıktan sonra aşağı indi. Tek başına bir şeri içmeye karar verdi ve

Kızında gördüğü değişiklikler üzerine özel olarak düşündü. Bu onun

En büyük dileği Lidian'ın iyi bir adam bulup evlenmesi ve bir gün kendi ailesine sahip olmasıydı. Temkinli bir şekilde kütüphaneye girdi ve ızgarada birkaç kömürün parlak bir şekilde yandığını görünce memnun oldu.

Bfeye yaklaşarak küçük bir kadeh şeri doldurdu ve şöminenin başında ısınmaya gitti. Keyifle ve yalnızlıkla i geçirerek yukarı baktı ve kadehini kaldırdı. "İimde her şeyin yoluna gireceğine dair bir his var John," dedi sessizce. "Lidian güzel ve duyarlı bir genç kadın olarak olgunlaşıyor. Gurur duyardın, canım."

"Gerçekten de yle." Karanlıktan gelen bir ses onu irkiltti. Elizabeth hızla döndü, şeri bardaktan halının üzerine döküldü. Yüksek arkalıklı koltukta oturan Garrett De Gray'i gördü. Elinde bir konyak kadehi vardı ve kadehten yavaşça bir yudum alıyordu.

Elizabeth utançtan kızardı. "Beni gözetlemeye nasıl cüret edersin!"

"Ailenin herhangi bir üyesinin sana söyleyebileceği gibi, her akşam buraya gelirim. günü bir brendi ile bitirmek için."

"ok fazla içiyorsun."

"Evet, yle," dedi adam ve sandalyesinden kalkarak kadının sinirli parmaklarından bardağı aldı. "İzninizle içkinizi tazeleyeyim, Leydi Acland. Sherry, değil mi?"

"Gerek yok."

Onu görmezden gelerek bfeye gitti ve kristal bir srahideen şeri doldurdu. "Artık aynı ailenin bir parçası olacağımıza göre," dedi, "bu Görünüşe göre bir ateşkes gerekiyor. Lütfen benimle oturun ve

ateşin tadını çıkarın." "zel ritelinizi bozmak gibi bir

niyetim yok. Lord De Gray."

"Size eşlik etmek beni memnun eder, madam. Sivri dilinize rağmen, manzaraya biraz canlılık katıyorsunuz."

"Böyle bir iltifata nasıl karşı koyabilirim?" Elizabeth kuru bir sesle sordu ve ondan gelen şarabı kabul etti. Onun yanındaki sandalyeye oturdu ve elbisesinin her kıvrımını mükemmel bir hale getirene kadar özenle düzenledi.

Garrett oturmuş onu izliyordu, ifadesi okunamıyordu. "Merhum kocanızla sık sık konuşur musunuz, hanımefendi?"

"Hayır, pek sık değil." Ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Ancak bazen bunu rahatlatıcı buluyorum."

"Belki de karım Audrey ile konuşmayı denemeliyim." Hafifçe gülümsedi. "Gerçi son iki yıldır beni cennetten izliyorsa, beni iyi bir azarlamak isteyeceğinden şüpheleniyorum."

"Anladığım kadarıyla ateşten ölmüş?"

Garrett başını salladı ve konyağından derin bir yudum aldı. "Peki ya kocanız?" "Kalbi." Durakladı ve tereddütle ekledi: "Bir gün onunla yaşlandım. Onu bu kadar erken bir yaşta kaybetmeyi hiç beklemiyordum."

"Evet." İlk kez birbirlerini anlayan bir bakış attılar ve Elizabeth, Garrett De Gray'in kahvenin zengin, koyu tonunda olağanüstü gözleri olduğunu fark etti. "Artık kızınızla ilgilenileceğine göre," dedi yavaşça, "geleceğiniz için ne öngörüyorsunuz, madam?"

"Hayatımın geri kalanını huzur içinde, taşrada geçirmek için."

"Heyecan verici," diye yorumladı kuru bir sesle, kadehindeki konyağı çalkalayarak. "Peki niyetiniz nedir lordum? Kardeşinizin evinde ikamet etmek geri kalan günleriniz için?"

Hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş görünüyordu. "Hayır, benim eşek arısı dilli küçük dostum. Hazır olduğumda bir ev tutacağım. Şimdilik Edgar'ın ailesinin arkadaşlığını arzuluyorum."

Elizabeth yaptığı sert yorum için hemen özür diledi. "Seni

suçlamıyorum," dedi. "Yalnız yaşamının çok zor olduğuna eminim.

Her biri kendi tarzında harika insanlar."

Onun uzlaştırıcı ifadesine gülümsedi. "Size bir davetiye sunmak isterim, madam."

Elizabeth onun davetinin De Gray Evi'ne ilk geldiğinde yaptığı aşağılayıcı teklife benzeyip benzemeyeceğini merak ederek gerildi.

"Ne zaman isterseniz," diye devam etti, "gece içkisi için bana katılabilirsiniz."

Elizabeth başını onaylarcasına eğdi ve kristal kadehinin kenarından ağırbaşlı bir ifadeyle ona baktı. "Belki bir akşam gelirim... eğer hoşgörölü olmaya gayret edersen."

"Bunu yapabilirim," dedi ve ona gülümsedi - her zaman yaptığı gibi küstahça değil, gözlerinde dostça bir pırıltıyla.

Elizabeth, Garrett De Gray'in teklifini bir değil birkaç kez kabul ederek kendini şaşırttı, ta ki her akşam ona katılmak bir alışkanlık haline gelene kadar. Ailenin geri kalanı bu gizli buluşmalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve zımni bir anlaşmayla gelişmekte olan arkadaşlıklarını bir sır olarak sakladılar. Her nasılsa sohbetleri evlilikleri hakkındaki anılardan Audrey ve John, çocuklukları, kişisel duyguları, hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyler hakkında çok daha samimi tartışmalara girdiler.

Sadece ızgaradaki küçük ateşin aydınlattığı sessiz karanlıkta, Elizabeth için kendisiyle ilgili hiç bilmediğı şeyleri açıklamak kolay hale gelmişti. itiraf edebileceğini düşündü. Garrett da benzer şekilde açık sözlüydü ve çok az kişinin görme ayrıcalığına sahip olduğı özel yönlerini bilmesine izin veriyordu. Garrett kocasından çok farklıydı. John her zaman bir beyefendiydi, sessiz ve zarıftı, en nazik doğaya sahipti. Garrett ise ona geçmişiyle ilgili renkli ve zaman zaman da iğneleyici hikâyeler anlatırdı. Garrett'in dünyevi bir erkeklığe sahip olması onu şaşırttığı kadar ilgisini de çekmişti.

Elizabeth bu özel buluşmalardan çok fazla zevk aldığını fark etti. Ancak iki gece önce, aralarındaki samimiyetin çok ileri gittiğine karar vermişti. Adamın, her zaman ziyaret etmeyi hayal ettiği Paris'le ilgili anlattıkları onu öylesine heyecanlandırmıştı ki, hiç düşünmeden, "Ah, orayı görmeyi ne kadar isterdim!" diye haykırmıştı.

"Bir gün sana göstereceğim," diye cevap vermişti, sanki yabancı bir ülkede değil de sokağın sonunda bulunabilecek bir yermiş gibi kayıtsızca. Ayrıldıktan sonra bütün gece Elizabeth onun ne demek istediğini merak etmişti. Oraya birlikte yolculuk edeceklerini mi ima ediyordu? Acaba Elizabeth'in, açık renk etekli kadın arkadaşlarından biriyle aynı kategoride olduğunu düşünüyor olabilir miydi? Aşka aç bir dul - muhtemelen onun hakkında böyle düşünüyordu. Böyle bir yanlış anlamamanın devam etmesine izin veremezdi. Dün akşam ona katılmak yerine odasında kalmıştı. Gece sohbetlerine katılmış ve saatlerce uykuya dalmak için sefilce beklemişti.

Sabah kahvaltı saatinde ikisi de büyük merdivene doğru ilerlerken Garrett'la karşılaştı. Onu görür görmez durdu ve kendini çok garip hissetti.

"Leydi Acland," dedi anlaşılmas bir ifadeyle. "Dün gece alt katta bana katılmadınız."

Elizabeth koridorun ortasında durdu ve rahatsız bir şekilde cevap verdi. "Evet, ben... son zamanlardaki konuşmalarımızın tamamen kişiselleştiğini hissediyorum. Baş başa geçirdiğimiz akşamlara bir son vermeye karar verdim."

Kaşlarını çattı ve uzun bir süre ona baktı. "Anlıyorum."

Elizabeth daha fazla açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Tartışmalarımızdan zevk alıyorum lordum. Aslında her gece onları dört gözle bekliyorum ama..." Nasıl açıklayacağını düşünerek durakladı.

Bir adım daha yaklaştı ve elini uzatarak onu şaşırttı. İri, sıcak parmakları garip bir heyecanla onun elini kavradı. "Leydi Acland," dedi sessizce, "sizi bir şekilde kırdıysam lütfen bana söyleyin."

Elizabeth birden nefes nefese kalarak, "Hayır, kesinlikle," diye cevap verdi. Adam şimdi yanındaydı ve kokusu burun deliklerine doğru süzülüyordu; sandal ağacı ve puronun hoş bir şekilde tanıdık gelen ince karışımı.

Adam kızın eline baktı, kızın teni onunkinin koyu tonuna karşı solgundu. Sesi alışılmadık derecede nazikti ve kelimelerini büyük bir dikkatle seçiyor gibiydi. "Sizi temin ederim ki hanımefendi, size büyük saygı duyuyorum. Tüm sırlarınıza değer veriyorum, sizin de benimkilere değer verdiğinizizi umuyorum."

Elizabeth bakışlarını onunkilere kaldırarak, "Elbette," diyebildi.

Gözlerinin derinlikleri karanlık ve sıcaktı. "Beni arkadaşlığınızdans mahrum bırakmayın, madam. Her günün sonunda yüzünüzü görmeyi çok özleyeceğim."

Elizabeth okuldan yeni çıkmış bir kız gibi kızardı. Başıyla onayladı ve kahvaltıya kadar kendisine eşlik etmeyi teklif eden adamın koluna girdi. Aklından bir düşünce geçti: John onun böyle bir adamla birlikte olmasına itiraz eder miydi? Hayır, diye karar verdi, Garrett De Gray'in güçlü profiline baktı. John ondan hoşlanmış bile olabilirdi. Garrett iyi bir adamdı, biraz patavatsız ve açık sözlü olsa da. İçten içe nazik ve onurlu biriydi. Onu bu kadar hırçın yapan yalnızlığıydı.

Blasedales'in balosundan kısa bir süre sonra Lidian, Dollie ve De Grays'in geri kalanı Thames Nehri'nde düzenlenen tekne gezintisi ve piknik gününe katıldılar. aile dostları. Açık bir bahar günüydü, serin esinti suyun üzerinde esiyor ve teknelerdeki parlak bayrakların neşeyle şaklamasına neden oluyordu. Kadınlar ince dilimlenmiş rostolar ve bir dizi salata eşliğinde yemeklerini yerken adamlar su üzerindeki çeşitli tekneleri doldurdular.

"Eric, Garrett Amca ve babam nerede?" Dollie, Lidian'la birlikte şenlikli renklere bürünmüş çadırların önünden geçerken boş boş sordu. "Henüz teknelerden birine binmediler mi?"

Lidian başını salladı. "Sanırım hâlâ kıyıda, siyasi bir tartışma yürüten o büyük grubun ortasındalar."

Dollie alaycı bir ses çıkardı. "Eric bir keresinde bana, erkekler siyasi tartışmalar yapıyormuş gibi davrandıklarında genellikle kadınlar hakkında konuştuklarını söylemişti."

Lidian gülümsedi. "Şaşırmazdım." Çadırların ötesinde bir okçuluk alanı gördü ve bazı kadınların ustaca atışlarını izledi samanla doldurulmuş hedeflere oklar.

"Denemek ister misin?" Dollie onun ilgisini fark ederek sordu. "Göründüğü kadar zor değil."

Sonraki yarım saat boyunca Dollie, Lidian'a okçuluk becerisini öğretmeye çalışırken, ikisi de onun çılgınca uçan oklarına gülmekten kendilerini alamadılar. Hedefi vurduğu kadar ıskaladıktan sonra Lidian alaycı bir gülümsemeyle yayı Dollie'ye uzattı. "Yanlışlıkla birini şişlemeden önce dursam iyi olacak." Bir elini o gün boynuna takmaya karar verdiği boyalı teneke düdüğe doğru kaldırdı. "Bunu şans getirsin diye taktım ama Korkarım pek işe yaramadı. Tanrıya şükür okçuluk günlük hayatta ihtiyaç duyulan bir beceri değil."

"Yine de eğlenceli." Dollie yaya bir ok taktı ve dikkatlice nişan aldı. Tam o sırada genç ve yakışıklı bir beyefendi ona doğru yaklaştı ve Dollie göz ucuyla onu gördü. Oku fırlattı ve bilerek hedefin dışına gönderdi. "Lord Bolton," dedi utangaç bir sesle, "belki nişan almama yardım etmek istersiniz? Bu işi bir türlü beceremiyorum."

Lidian gülmek istedi. Dollie okçulukta son derece becerikliydı ve istediği zaman hedefin tam ortasını vurabiliyordu. Lidian giderken gülümseyerek, "Sanırım anneme eşlik etmeye gideceğim," dedi.

Bir çadırın arkasına geçerek, üzerinde esen serin rüzgârın tadını çıkardı. yüzü ve boğazı. Mavi yün bir elbise ve hafif bir pelerin giymişti, koyu renk saçları bükülmüş ve ensesine tutturulmuştu.

"Lidian."

Bir erkek sesi duyunca döndü. Şaşkınlık içinde Chance Spencer'ın orada durduğunu gördü. Koyu renk giysiler giymiş ve siyah bir

süslü altın ve elmas iğneli ipek kravatı vardı. Pantolonu çok dar dikilmişti ve erkekliğinin tümseklerini tıpkı tüylerini sergileyen bir erkek tavus kuşu gibi gösteriyordu.

Lidian'ın kaşları birbirine çatıldı. "Burada ne işin var?"

"Seni görmeye geldim," dedi kolayca.

Dudaklarına küçümseyici bir gülümseme değdi ve tek kelime etmeden yanından geçip gitmeye başladı. Adam onun bileğini sıkıca kavradı. "Benden gerçekten uzaklaşmak istiyor olamazsın," dedi. "Londra'daki her kadın beni isterken olmaz."

Onun kibri karşısında hayretle başını salladı ve bileğini çekti.

Onu bırakmayı reddetti. "De Gray'i elde etmek büyük bir başarı," dedi. Bir kadının arzulayabileceği tüm zenginlik ve sosyal statü. İlk önce benim olduğunu biliyor mu, sevgilim?"

Ben asla senin olmadım."

"Bu halledilebilir," diye cevap verdi. Kadın tepki veremeden, adam elini ağzının üzerine kapadı ve bir kolunu beline doladı. Kız kendini kurtarmak için mücadele ederken, adam onu şaşırtıcı bir hızla ileri doğru itti. Chance onu bir sıra ağacın ötesine, kayıktakilerin görüş alanının dışına çekti. Yolun yakınında bekleyen bir at arabası vardı. Lidian belli belirsiz Dollie'nin ona seslendiğini duymuş olabileceğini düşündü ama bu sadece çılginca çarpan kalbinin yankısı olabilirdi.

Chance tören yapmadan onu arabaya bindirdi ve şoföre işaret etti. Araç bir sarsıntıyla hareket etti ve onu ailesinden ve arkadaşlarından uzaklaştırarak cadde boyunca hızla ilerledi. Chance'in karşısındaki koltuğa yığılan Lidian öfke ve korkuyla soluk soluğa kaldı. "Neden böyle yapıyorsun?"

Chance çıldırtıcı bir şekilde kendini beğenmişti. "Basit, hayatım," diye cevap verdi sakince. "De Gray ile düello yapmak istiyorum."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Neden?"

"Londra'da kendi adımı duyurduğumu duymuş olmalısınız. Önemli herkes beni duydu ama yine de hak ettiğim saygıyı görmüyorum. De Gray gibi adamlar bana burun kıvrıyor ve onlar için uygun bir şirket olmadığımı söylüyorlar. Ben de bunu düzeltmek için bir plan yaptım."

"Beni kaçırarak mı?"

"Aynen öyle. Size saygısızlık ettiğim duyulunca De Gray beni düelloya davet edecek. Kılıç konusunda oldukça başarılı olduğumu biliyorsun. Kıtadaki en büyük eskrim ustalarından eğitim aldım. Bu yıl bir düelloda bir adam öldürdüm bile.

"Karısının onurunu korumak için harekete geçen bir silahtar." Yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. "De Gray gibi varlıklı ve saygın birini en iyi hale getirdiğimde, Herkes benden korkacak ve bana hayran olacak ve ben de Londra'nın en beğenilen adamlarından biri olacağım."

Lidian ona delirmiş gibi baktı. "Sırf ününü artırmak için beni mahvedecek, sevdiğim adamı yaralayacak ya da öldürecek misin? Tanrım, bu bir oyun değil Chance!"

"Hayatın tamamı bir oyundur," dedi hafifçe.

"Sen erkek falan değilsin," dedi Lidian dişlerinin arasından. "Korkak bir tavus kuşundan başka bir şey değilsin. Bir zamanlar sevdiğini iddia ettiğin bir kadına saldırmak en aşağılık, en alçak-"

"Seni sevdim." Adam kıkırdadı ve sanki Lidian bir çocukmuş gibi başını salladı. "Lidian, erkeklerin doğası hakkında hiçbir şey anlamıyor musun? Sana söylediğim her şeyde ciddiydim."

"O zaman neden hiç tutmadığın sözler verdin? Neden beni istediğini iddia ettin ve sonra benim için geri dönmedin?"

Chance omuz silkti. "Zaman geçti... ve ben senin ne kadar büyüleyici bir yaratık olduğunu unuttum. Ama kendi tarzımla sana değer verdim."

"Kendi tarzınızla mı?" Lidian boş boş tekrarladı. Boğazından kırılgan bir kahkaha patladı. "Tanrım, ne kadar aptalmışım!" Lidian'a öyle soğuk baktı ki

öfkeyle Chance'in gülümsemesi soldu ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Beni geri götür," dedi.

"Korkarım bunu yapamam."

Lidian'ın sesi çok yumuşaktı. "Eğer Lord De Gray'e herhangi bir şekilde zarar verirsen, bunu sana ödeteceğimden emin olabilirsin. Ve eğer onu düelloya kışkırtırsan ve o seni öldürmezse... Ben yaparım. Hayatım üzerine yemin ederim."

Chance şaşkınlıkla ona baktı ve sonra güldü. "Ne kadar kana susamış bir kız! İçinde böyle bir tutku olduğundan hiç şüphelenmemiştim. Bu gerçekten de oldukça keyifli bir ara olacağı benziyor."

Lidian koltuğuna geri yerleşti ve Dollie'nin Chance'in onu zorla arabaya bindirdiğini görmüş olabileceği için sessizce dua etti.

6

Bir grup arkadaşıyla sohbet eden Elizabeth, Dollie De Gray solgun ve gergin bir yüzle yanına yaklaşp onu bir kenara çektiğinde şaşırdı. "Teyze Elizabeth," diye mırıldandı acilen, "bir sorun var. Bu Lidian... Ben başının belada olduğunu düşünüyorum."

Elizabeth buz kesti, ani bir endişeyle sarsıldı. "Ne oldu? Çabuk söyle Dollie!"

"Bir dakika önce onu tekne partisinden biriyle ayrılırken gördüm."

"Kiminle? Kardeşinle mi?"

Kız başını salladı, sıkıntılı görünüyordu. "Siyah saçlı bir adam. Sanırım Lord Spencer olabilir. Onu aceleyle arabasına bindirdi ve onlara seslendiğimde beni görmezden geldiler."

Elizabeth bembeyaz kesilerek, "Yüce Tanrım," dedi. Spencer'ın Lidian'ı riskli bir duruma sokacağı açıktı. Bu mesele hızlı ve gizli bir şekilde halledilmeliydi. "Dollie, benim için kardeşini bulmalı ve hemen ona söylemelisin."

"Evet, Elizabeth Teyze." Dollie hızla uzaklaştı.

Elizabeth bir heykel gibi hareketsiz duruyor, kızı için duyduğu korkuyla donup kalıyordu, Böyle bir felaketin gerçekleştiğine inanamıyordu. Bir ya da iki dakika geçtikten sonra bir adamın kendisine yaklaştığını fark etti. Yukarı doğru baktı ve Garrett De Gray'in okunamayan yüzünü görünce anlaşılabilir bir ses çıkardı. "Lord Spencer Lidian'ı aldı," diye titrek bir sesle başladı ve elini sert ve güven verici bir şekilde tuttu.

"Dollie ona söylediğinde Eric'le birlikteydim," dedi sessizce. Kolayca gözlenmeden konuşabilecekleri küçük bir ağaç korusuna doğru yürüdüler. "Her şey yoluna girecek, Lizzie. Eric onların peşinden gitti ve onunla ilgilenilecek."

"Eğer Chance Spencer kızımı mahvettiye, onu... onu vuracağım," diye fısıldadı.

Garrett hiç eğlenmeden, "Onu senin için vuracağım," dedi.

O kadar güçlü, o kadar yetenekli ve ilgiliydi ki Elizabeth neredeyse duygularına hâkim olamıyordu. "Lord Spencer'ın sonunda hayatımızdan çıktığını sanıyordum."

Garrett kaşlarını çatı. "Lidian'ın Spencer gibi bir adamla birlikte olacak kadar kötü bir muhakeme yeteneğine sahip olmasını asla beklemezdim."

"O iyi bir kız!" Elizabeth savunmacı bir öfkeyle, "O iyi bir kız," dedi. "Onu en yüksek ahlaki değerlerle yetiştirdim ve o her zaman dürüst ve bencil olmayan bir şekilde davrandı." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ve eğer buna inanmıyorsan, o zaman sen ve tüm ailen lanetlenin."

Garrett onu kollarına çekti ve geniş göğsüne yasladı. "Sana inanıyorum," dedi yumuşak bir sesle, bir çocuğu rahatlatmak için kullanabileceği bir sesle.

korkmuş bir çocuk. "Sus, Lizzie. Onunla harika bir iş çıkardın - neredeyse senin kadar mükemmel. Sus, ağlama."

Ama Elizabeth gözyaşlarını durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Kocasının ölümünden bu yana geçen uzun yıllar boyunca ilk kez bir erkeğin ona sarılmasına, onu yatıştırmasına izin veriyordu... ve bu garip bir şekilde doğru geliyordu. "Beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun," dedi sefilce. "Kesinlikle mükemmel olduğumu düşünmüyorsun."

Parmak eklemine kızın ıslak yanağına sürterek bir iki damla gözyağı yakaladı. "Daha sonra sana tam olarak ne düşündüğümü söyleyeceğim, Lizzie. Kızın sağ salim döndükten sonra, seninle uzun bir tartışma yapacağız."

"Neyle ilgili?"

"Bu, diğer şeylerin yanı sıra."

Elizabeth tepki veremeden Garrett eğildi ve yıkıcı bir öpücükle onun ağzını ele geçirdi. Adam başını kaldırdığında Elizabeth o kadar şaşırılmıştı ki güçlükle konuşabildi.

"Sen," diye kekeledi, "hayatımda gördüğüm en aşağılayıcı, en utanmaz adamsın... böyle bir zamanda bu konuyu açtığın için..."

"Evet, biliyorum." Ceketinin içinden bir mendil çıkardı. "Bunu al ve burnunu sil."

Kadın itaat etti ve düğme gibi yuvarlak gözleriyle ona baktı. "Utanç vericisin Garrett," dedi, sesi keten parçasının arasından boğuk boğuk geliyordu. "Kızım haklıydı, ıslah olmayı çok istiyorsun."

"Sadece senden," dedi ve ona sarıldı. "Merak etme," diye mırıldandı, "Eric ona zamanında ulaşacak."

Lidian dışarıya bakarken Chance, "Pencereden uzaklaş," dedi. "Görecek bir şey yok... ve kimse sana yardım etmeyecek."

Lidian onu görmezden gelerek kapalı arabanın penceresinden dışarı eğildi ve arkalarındaki trafiğe baktı. Aralarındaki mesafe hızla kapanan bir at ve binicisinin dörtnala onlara doğru yaklaştığını görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu Eric olmalı, diye düşündü ve dikkatini çekmek için kolunu çılgınca sallayarak bağırdı. Birden Chance'in kolunu tuttuğunu ve onu arabanın içine geri çektiğini hissetti. Lidian koltuğuna yuvarlandı ve ona memnuniyetle baktı. "Yanılıyorsun," dedi nefes nefese. "Benim için geliyor ve bunu sana ödetecek."

Kadına zorla sahip olma fırsatından mahrum kalacağını anlayan Chance, şoförü uyarmak için öfkeyle tavana vurdu. "Arabayı hiçbir nedenle durdurmayın," diye bağırdı.

Ancak bir dakikadan kısa bir süre içinde dışarıdan bağırış sesleri geldi ve Atların toynaklarının ve arabanın tekerleklerinin gürültüsü yavaşlamaya başladı. Lidian bir kez daha pencereden bakmaya çalıştı ama Chance onu koltuğuna geri itti. "Kıpırdama!" diye tersledi.

Hackney durdu ve sallandı ve çok geçmeden arabanın kapısı şiddetle açıldı. Lidian çıkmak için çabaladı ve kendisini içeri uzanan adamın üzerine fırlattı. Eric'in belini sertçe kavradığını ve onu yola doğru savurduğunu hissettiğinde rahat bir nefes aldı.

"Tanrı'ya şükür," dedi gözyaşları içinde ve kollarını ona doladı. Adam onu kısa ve ezici bir şekilde kavradı ve bakışları üzerinde gezinirken onu serbest bıraktı. "Ben iyiyim," dedi ona gülümseyerek. Elini yüzüne götürdü ve onun gerçek olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. O Eric'ti... ama yüzünde bir ifade vardı. Daha önce hiç görmediği kadar soğuk ve caniydi, irkildi. Yeşil-gri gözleri buz gibi sertti ve Chance'in arabadan inişini izliyordu.

Lidian'ın gülümsemesi kayboldu ve sessizliği titrek bir sesle bozdu. "O... seninle düello yapmak istiyor."

Chance ukala bir gülümseme yaratmaya çalıştı. "Bunun için yeterli provokasyon olduğunu söyleyebilirim, değil mi De Gray?"

"Düello yok," dedi Eric yumuşak bir sesle. "Her ne kadar seni dilim dilim doğramaktan zevk alacak olsam da, onun adının lekelenmesine izin vermeyeceğim."

"O zaman bu iş nasıl çözülecek-"

Cümlesini tamamlamadan önce Eric hızlı adımlarla Chance'e ulaştı. Chance protesto edercesine uluyup kendini savunmaya çalışırken yumrukları sert ve yumruk ritminde indi. İkisi dövüşe tutuştu ve küfürleşip kavga ederek caddenin kenarına düştüler. Eric, Chance'in kafasını yere çarptı ve ona acımasızca vurmaya devam etti, Chance bilincini kaybetmeye başladığında bile durmadı.

Lidian ona doğru koştu ve acilen adını söyledi. "Eric, lütfen... durmalısın!"

Eric durakladı, Chance'in hırpalanmış yüzüne bakarken ağır ağır nefes alıyordu. "Bir daha sakın ona yaklaşıma," dedi kalın bir sesle, "yoksa bu gece başladığım işi bitiririm."

"Asla," diye mırıldandı Chance, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Eric kan bulaşmış yumruklarını Chance'in paltosuna sildi ve ayağa kalktı. Chance yavaşça oturur pozisyona geldi ve yüzüne hafifçe dokunurken inledi.

"Benim için geleceğini biliyordum," dedi Lidian tereddütlü bir gülümsemeyle. Eric yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı ve onu arabaya doğru götürdü. Lidian onun arabaya binmesi için verdiği komuta itaat etti ve adamın neden bu kadar suratsız görüldüğünü merak etti.

"Tekne partisine geri dönmeyeceğim," dedi. "Tek başına geri dönmek zorundasın."

"Ne-ne?" Lidian'ın kafası tamamen karışmıştı. "Sen... bana kızgın görünüyorsun. Eric, bunun benim hatam olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bunun benim hatam olduğunu onunla isteyerek gittiğime inan!"

"Neye inanacağımı bilmiyorum," dedi

soğukkanlılıkla. "Ben *seni* seviyorum, Chance'i
değil!"

"Kısa bir süre önce onunla birlikte olmak için her şeyi verirdiniz."

"Ama artık her şey farklı. Anladığımı sanmıştım." Adam bindiği kestane rengi ata doğru yürürken, kadın at arabasından indi. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi omzunun üzerinden. "Şu anda umurumda değil."

İncinmiş, korkmuş, endişeli Lidian onu kendisiyle kalmaya nasıl ikna edeceğini düşünmeye çalıştı. Onu ne kadar sevdiğini, onu ne kadar istediğini, Chance Spencer'la *asla* kendi isteğiyle bir yere gitmeyeceğini anlamasını sağlamalıydı. "Beni dinlemelisin-"

"Şu anda konuşacak havada değilim."

Adamın atın dizginlerini eline almasını ve kolayca ata binmesini şaşkınlıkla izledi.

"Eric!" diye seslendi ama Eric duymuyor gibiydi. Bir anda boynundaki düdüğü hatırladı. Bir keresinde onu her kullandığında yanına geleceğine söz vermişti. Küçük nesneyi karıştırdı ve dudaklarına götürmeyi başardı. Tüm gücünü kullanarak, tiz ve delici bir ses çıkarana kadar üfledi.

Eric sesle birlikte durdu. Yavaşça başını çevirdi ve bakışları kilitlendi. Lidian ona yaklaşırken nefes almaya cesaret edemedi. Eric ona hayal kırıklığı, öfke ve garip bir eğlence titreşimiyle baktı. "Ne halt istiyorsun?"

"Seninle yalnız kalmak için."

Bunu izleyen sessizlikte gerginlik arttı. Eric sonunda, "Sonra," dedi. "Şimdi," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Bir an için onu düşündü. Sonunda bir elini aşağı uzattı ve kadın onun gergin bileğini kavradı. Parmakları onun koluna dolandı ve onu önündeki eyere doğru çekti.

Lidian, adamın kolunun onu sardığını ve uyluklarının baskısıyla ata işaret verirken onu sabit tuttuğunu hissedince rahatladı. Sonraki birkaç dakika boyunca hiç konuşmadılar, her biri kendi özel düşünceleri ve soruları içinde kaybolmuştu. Kısa yolculuğun sonunda, Eric atı Palladyan tarzı fildişi cepheli zarif bir şehir evinin önünde dizginledi.

"Bu senin mi?" Lidian sordu.

Başıyla onayladı, attan indi ve Lidian'ın inmesine yardım etti. Eric, Lidian'ın dirseğine sertçe dokunarak ona içeriye kadar eşlik ederken bir hizmetçi atı almak için göründü. Evin içi serin ve ferahlatıcıydı, duvarlar krem ve soluk sarı renkteydi, Fransız mobilyaları ve bordo ve altın rengi. Lidian, kibarca işlerine devam eden ve efendilerinin oraya refakatsiz bir kız getirmiş olmasına şaşırdıklarını belli etmeyen bir çift hizmetçiyle, soğukkanlı bir uşağın kısa süreli bir izlenimini edindi.

Eric onu özel süitine götürdü, krem ve arduvaz mavisiyle dekore edilmiş bir kabul odasıydı ve kapısından yatak odası görünüyordu.

"Eee?" Adam Lidian'ın konuşmasını beklerken tek kaşını kaldırarak ona sorgulayıcı bir bakış attı. Ama Lidian pelerinini çıkarıp korsajının en üst düğmesini açtığı anda onun beklenti dolu, hafif alaycı ifadesi silinip gitti. Gerginlik parmaklarını biraz sakarlaştırırsa da önce ikinci düğmeye, sonra da diğerine geçti. Adamın kendisini izleyip izlemediğini görmek için durakladı ve onun tüm dikkatini çektiğini fark etti.

"Şans beni onunla gitmeye zorladı," dedi bir düğmesini daha açarak. "Her şey o kadar çabuk oldu ki kimseye haber verme fırsatım olmadı. Bu konuda başka seçeneğim yoktu." Elbisesinin korsajı beyaz omuzlarından sarkmaya başladı. Mavi kurdeleyi dikkatlice boynundan çıkardı ve düdüğü yere bıraktı. "Chance kibirli, zalim, sığ bir adam ve ben onu sevdiğimi düşünerek aptallık ettim. İstedğim tek kişi sensin... güvendiğim, sevdiğim ve arzuladığım tek erkek sensin." Kollarını korsajdan kurtardı, vücudunun üst kısmında sadece göğüs dekoltesinin gölgesini ve göğüslerinin sivri uçlarını ortaya çıkaran ince bir kombinezon vardı. Eric'in bakışları ona perçinlenmişti.

Onun nefes almakta zorlandığını fark eden Lidian, saçındaki tokaları çekecek kadar cesaretlendi. Saçları siyah ipeksi bir nehir gibi omuzlarının üzerinden beline doğru dalgalanarak dökülüyordu. "Sana tam olarak nasıl hissettiğimi göstermek istiyorum," dedi. "Bugünden sonra artık hiçbir şüphe kalmayacak."

Eric odayı geçti ve onun küçük bedenini kollarının arasına alarak yumuşaklığını ve ipeğini gergin, tahrik olmuş bedenine bastırdı. Başını kızın omzuna eğdi ve dudaklarını kızın pürüzsüz beyaz kıvrımına bastırdı. "Lidian," dedi kısık sesle, "tatlı aşkım... bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sonunda bana inandın mı?"

"Evet." Uzun bir iç geçirdi ve elini kızın parlayan saçlarının üzerinde gezdirdi. "Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin." Durakladı ve isteksizce ekledi, "Evlenene kadar bekleyebiliriz."

"Eğer bu bir teklifse, kabul ediyorum," diye fısıldadı kulağını öperek. Cesurca elini göğsüne, iç çamaşırının ince örtüsünün altına götürdü.

Eric yumuşak bir ses çıkardı ve yuvarlak ağırlığı okşadı, dokunuşu nazik ve ateşli idi. Ağzı kendisiyle alay eden bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Cehenneme kadar yolun var. Bekliyorum," diye mırıldandı ve geceliğini vücudunun geri kalan kısmına kadar çekip üzerindeki kombinezonu sıyırdı. Lidian onun önünde çırılçıplak dururken tuhaf bir heyecanla titredi, kızarması başından ayak parmaklarına kadar yayıldı. Eric, elleri Lidian'ın üzerinde gezinirken ağzını Lidian'ın ağzının üzerine kapattı. Göğüslerinin ve kalçalarının soluk kıvrımlarını.

Sabırsızlıkla kendi giysilerini çıkarıp yere attı ve Lidian'ı kollarına aldı. Onu yatak odasına taşıyarak kadife örtünün üzerine yatırdı ve uzun bedenini Lidian'ın üzerine uzattı. Göğüslerini öpücüklere boğdu, hassas uçlarını hafifçe ısırarak ve ağzının derinliklerine çekmek için durakladı. Zevkten titreyen kadın, göğüslerinin sert Sırtındaki kaslar ve vücudunun güzelliği ve gücü karşısında hayrete düşerek kendini ona yaklaştırdı. Onunla sevişirken, tutkusunu dizginlemek için savaşıyor, sevgi sözcükleri ve övgüler mırıldandı. "Seni çok uzun zamandır istiyordum Lidian... Sabırlı olmak için çok uğraştım..."

"Artık sabırlı olmak zorunda değilsin," diye fısıldadı göğsüne dokunarak. Mermer kadar sert ve pürüzsüzdü, küçük avuçlarının altında ısınıyordu. Adamın kalbinin atışını hissetti ve onu bu kadar derinden etkileyebilmesine şaşırdı. Adamın eli karnının üzerinden kalçalarının arasındaki yumuşaklığa doğru ilerledi ve parmaklarının oradaki samimi dokunuşunu hissettiğinde nefesi kesildi. Adamın gözleri berrak gri-yeşil ışık havuzlarıydı ve ona hiç hayal etmediği şekillerde dokunurken bakışlarını üzerinde tutuyordu. Uyluklarını birbirinden ayırdı ve kalçalarını onunkilere doğru indirerek içine girmeye başladı. Kadının tam merkezinde sert, nemli bir yoklama ve ardından derin, ürkütücü bir itme oldu. Kadın acı ve şaşkınlıkla kamburlaştı ama adam mırıldandı ve onu öptü, altında gevşeyene kadar onu yatıştırdı.

Tamamen birleşmişlerdi, bedenleri ve kalpleri o kadar yakındı ki iki yerine tek bir varlık gibi görünüyordlardı. Lidian kollarını onun boynuna doladı ve kendini tamamen ona teslim etti.

Onun küçük yüzüne baktı ve kararsız bir eliyle saçlarını düzeltti. Onun içinde daha derine inerek, dudaklarının sessiz bir şaşkınlıkla ayrılmasına neden olan bir ritim başlattı. Kız ona sarıldı, artan bir istekle onun altında kıvrıldı, kendini ona daha geniş açtı, ta ki bir anda gerginlik canlı bir güçle doruğa ulaştı.

Uzun bir süre sonra kollarında kıpırdandı ve uykulu bir sesle, "Ailelerimiz endişelenecek. Gitmeliyiz..."

Eric dudaklarını onun alnına bastırdı. "Seni tehlikeye attım."

"Umutsuzca," diye onayladı Lidian, göğsünde boş bir desenin izini sürerek. Onun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Umarım sonunda seni ne kadar çok sevdiğime ikna olmuşundur."

"Beni tekrar ikna et," diye fısıldadı ve onu kendine çekti.

Elizabeth dantel bir mendille gözlerini silerken, "Çok güzel görünüyorsun," dedi. Düğün davetlileri otururken kilisenin arka tarafındaki küçük odada birlikte beklediler. Lidian elbisesini düzeltti.

Gelinliğinin etekleri narin beyaz ipek katmanları ve gümüş süslemelerden oluşuyordu. Kepçe yakası ve kabarık kolları gümüşün pırıltılı dokunuşlarıyla tamamlanmıştı ve duvağı saçlarına beyaz güllerle tutturulmuş şeffaf ipekten sade bir katmandı.

"Bunu yakında Garrett Amca'yla da yapacağından şüpheleniyorum,"

dedi Lidian. "Bunu göreceğiz," diye cevap verdi Elizabeth kibarca.

Lidian güldü. "İkinizin birbirinizi çok sevdiğinizi herkes biliyor anne. Umarım onu çok bekletmezsin."

Elizabeth onun gülümsemesine karşılık verdi. "Birlikte iyi anlaşıyor gibiyiz," diye itiraf etti. "Ve baban Lidian'ın yerine seninle koridorda yürümesini istemene çok sevindim."

Kapı çalındı ve Elizabeth kapıyı bir aralık açmaya gitti. Koyu renk resmi ceketi ve tereyağı rengi pantolonu içinde son derece yakışıklı görünen Garrett De Gray'i içeri alacak kadar genişletti.

Garrett, Lidian'ı düğün kıyafetleri içinde görünce gülümsedi. "Yeğenim güzelliğinizden o kadar etkilenecek ki konuşmakta zorlanacak."

Lidian kaşlarını çatarak, "Konuşsa iyi olur," dedi. "En azından yeminini söyleyecek kadar uzun süre."

"Eric bunu sana getirmemi istedi." Garrett ona küçük kadife bir kutu uzattı.

Lidian hediyeı şaşkınlıkla kabul etti. Hiçbir şey onu daha önce verdiği düğün hediyesinden daha fazla memnun edemezdi: aile mülkünü eski ihtişamına kavuşturma sözü. Bunalmış bir halde kendini onun kollarına atmıştı. "Acland Malikânesi'ni bir zamanlar olduğu gibi görmeyi nasıl hayal ettiğimi bir bilsen," demişti yüzüne öpücükler saçarak. "Bu isteyebileceğim en harika şey... daha doğrusu ikinci en harika şey."

"İlki ne?" diye sormuştu usulca.

"Sen," diye gülümseyerek cevap verdi, parlayan gözlerle ona bakıyordu.

Lidian kadife kutuyu açarken Garrett Elizabeth'e şöyle bir baktı bariz bir hayranlık. Bakışları şeftali rengi ipek bir elbiseye bürünmüş olan kızın zarif vücudunda gezindi. "İkinizi birbirinden zor ayırıyorum," diye mırıldandı.

Elizabeth gözlerini devirdi. "Görme yeteneğin zayıflıyor olmalı."

Lidian kutunun içine baktı ve elmaslarla kaplı, uzun altın bir zincire asılı som altından bir düdük çıkardı. Anlamını kavrayarak gülümsedi ve onu düşüncesizce öptü.

Elizabeth şaşkınlıkla düdüğe bakarak, "Ne kadar sıra dışı bir süs eşyası," dedi. "Ama bunu kesinlikle gelinliğinle birlikte giyemezsin, canım."

"Şans getirmesi için çiçeklerimle birlikte taşıyacağım." Lidian onu aldı ve kolunu Garrett'inkinin arasından geçirdi. "Ben hazırım," dedi ve annesi cemaate katılmak üzere ayrılmadan önce onu kucakladı.

Garrett'la birlikte kilisenin arka tarafında bekleyen Lidian onunla sessizce konuştu. "Umarım anneme karşı onurlu niyetler besliyorsunuzdur Garrett Amca."

"Korkarım öyle," diye itiraf etti. "De Gray erkeklerinin Acland kadınlarına karşı büyük bir hayranlığı var gibi görünüyor."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi gülümseyerek ve onunla birlikte Eric'in beklediği sunağa doğru yürüdü.

Öpücük

Kathleen E. Woodiwiss

Uzun boylu, siyah saçlı adama büyük, kurdelelerle süslü bir şapka kutusu uzatırken değirmencinin yüzü neşeli bir coşkuyla parlıyordu. "Umarım Bayan Heather yeni şapkasından memnun kalır, Bay Jeffrey. Bunun benim en iyi eserlerimden biri olduğuna inanıyorum."

"Bu kez kesinlikle kendinizi aştınız Bayan Brewster," diye onayladı Jeff Birmingham. "Baldızımın ona aldığım herhangi bir giysi hediyesinin içinde daha az ışıltılı görüldüğünü hayal etmem neredeyse imkansız, ama siz

Ona doğum gününde vermem için her zaman olağanüstü bir şey yaratıyorsunuz. Size minnettarım."

"Sizin ve sevgili ailenizin benim için yaptıklarınızdan dolayı size karşı da öyle olmalıyım Bay Jeffrey. Bayan Heather bonelerimin içinde çok zarif görünüyor, her ne zaman onlardan birini giyerken görülse, dükkanım aynı derecede çekici bir şey isteyen kadınlarla dolup taşıyor. Siz Bayan Heather'a hediye almaya başladığınızdan beri şapkalarım Bayan Heather'dan daha hızlı satılıyor. Thompson'ın şeftalili turtaları."

Jeff bulaşıcı bir rahatlıkla güldü. "Bir nebze faydam dokunduğu için çok mutluyum Bayan Brewster, ancak başarınızın asıl sebebinin yeteneğiniz olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Uzun zaman önce vitrininizdeki güzel şapkaların cazibesine kapılmasaydım bugün burada olamazdım."

Thelma Brewster, iki yıl önce dükkânına gelen ve dünyanın en yakışıklı erkeği gibi görünen o günü canlı bir şekilde hatırladı.

hiç doğmamıştı. O zamanlar da aynı arayış içindeydi ve mevcut stoğunu dikkatle inceledikten sonra, tam olarak aradığı türden bir boneyi, Paris'teki bir moda tabağında gördüğü karmaşık bir şekilde süslenmiş bir parçayı tarif etmişti. Kadın ona, bir zamanlar o bölge için gerçekçi olduğunu düşündüğünden çok daha pahalıya mal olacağını söylese de, adam yine de şapkayı sipariş etmişti. Daha abartılı bir şapkaya cesaret etmişti. tasarımlar yapmaya başladı ve bunun sonucunda zor durumdaki işi gelişmeye başladı. Başarısı için herhangi bir övgü almayı reddetmesine rağmen, yine de övgüyü kabul etti, çünkü o zaman asla sıradan işinin ötesine geçme riskine girmeyeceğini biliyordu. adam tarafından meydan okunmadan çabalar.

O zamandan beri Jeff Birmingham, onun ince zevkleri ve ailesine olan düşkünlüğü hakkında çok şey öğrenmişti. Baldızına onun kadar düşkün olan birinin büyük olasılıkla karısının da üzerine titrerdi. Tabii yakışıklı çapkın evlenmek istediği genç bir bayanı gözüne kestirebilirse. Geleceğin Bayan Jeffrey Birmingham'ı, Harthaven'ın şimdiki metresi kadar alımlı olursa, işlerinin çok daha büyük bir ivme kazanacağına şüphe yoktu.

Jeff kapıya doğru ilerlerken Bayan Brewster da arkasından koşuşturuyordu. "Biliyor musunuz Bay Jeffrey, bazen Bayan Heather'ın bu kadar güzel olmasının işinizi çok zorlaştırdığını düşünüyorum."

Kapıya yaklaşınca duraklayan Jeff döndü ve kadının söyledikleri karşısında biraz şaşırarak şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz, Bayan Brewster. Sizi tam olarak anladığımı sanmıyorum."

Kadın masum bir omuz silkmeye dolgun omuzlarını kaldırdı. "Buralarda kalan en yakışıklı bekâr sizsiniz Bay Jeffrey." Kibarca "Ve aynı zamanda en zengini." diye eklemekten kaçındı. "Yarattığınız kargaşanın, tüm taşrayı diken üstünde tuttuğunuzun farkında olmalısınız. İnsanlar, sonunda gelin olarak hangi genç ve güzel kızımızı seçeceğinizi tahmin etmeye çalışıyor. Şahsen, Bayan Heather kadar nadir ve güzel birini bulmanızın zor olacağını düşünüyorum. O ve Bay Brandon kasabaya geldiklerinde görülmeye değer bir manzaradırlar ve şimdi Bayan Heather ikinci çocuklarını taşıırken, kesinlikle

kıyaslayabileceğin bir eş bulsan bile kardeşine yetişme şansın yok."

Jeff rahatlayarak gülümsedi, kadının kardeşinin karısına göz diktiğini düşünmeye başlamamış olmasına şükretti. Birkaç dedikoducu böyle bir şeyi ima edecek kadar kabaydı ve Heather'a olan sevgisinin derin bir kardeş sevgisinin sınırlarının ötesine geçtiği iddiası onu dehşete düşürmekten asla geri durmadı. "Acelem yok Bayan Brewster ve inanın bana, ağabeyimi geçmeye çalışmıyorum. Aslına bakarsanız," derken sanki iyi saklanmış bir sırrı açıklıyormuş gibi ses tonunu alçalttı ve kadının beklentiyle öne doğru eğilmesine neden oldu, "son zamanlarda bir aile kurmayı düşünmek bir yana, bir eşle yuva kurmayı bile düşünemeyecek kadar meşguldüm."

Bayan Brewster adamın bekâr kalacağı düşüncesiyle dehşete kapılmıştı. "Oh, Bay Jeffrey, Oakley Plantasyonu'nu yenilemeyi bitirmişken metressiz bırakamazsınız," diye itiraz etti. "Sizin Eve döndüğünüzde büyük, boş bir evden daha iyi bir şeyiniz yoksa, depolar ve kereste fabrikaları zamanla çok yorucu hale gelecektir."

"Tavsiyenizi dikkate alacağım, Bayan Brewster," diye cevap verdi Jeff, siyah, düzgünce kırpılmış saçlarının üzerine uzun bir kunduz şapkası yerleştirirken neşeyle gülümsedi. Büyük şapka kutusunu bir kenara bırakarak tuhafiye dükkânının kapısını açtı ve eşikte duraksayan kadına göz kırptı. "Ama korkarım ki bekârlığımı kabullenmeye geldim."

"Oh, tish!" Bayan Brewster onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Buna inanacağım, seni yakışıklı genç şeytan, seni mezarında hiçbir şey olmadan yatarken gördüğümde vefatınızın yasını tutacak bir dul. Şimdi, size iyi günler dileyeceğim, efendim, yalnız bir dul olarak gözümü size dikmeden önce."

Şapkasını kibar bir tavırla eğen Jeff, tahta kaldırımı doğru geri adım atarken ona muzip bir sırıtış attı. "Ve ne kadar cazip bir eş olurdun- *Oooff!*"

Son sözleri, ince, yırtık pırtık giyimli bir formun ona çarpmasıyla sarsıldı, neredeyse onu topuklarının üzerine geri düşürdü ve şapkasını ve değirmencinin kutusunu savurdu. Korkmuş bir çığlık, kesinlikle kadınsı bir köken, onun ürkmüş yeminini bastırdı.

Dengesini yeniden sağladı ve aynı zamanda ayak parmaklarının üzerinde kendisine doğru sallanmakta olan genç kadına yardım etti. Tam boyuna kadar doğruldu, kadının dar belini kavradı ve zihinsel olarak nazik bir özürlü hazırlarken onu güvenli bir şekilde dik tuttu. Sonra kendini hayatı boyunca gördüğü en geniş, en canlı mavi-yeşil gözlere bakarken buldu. Koyu kumral saçlar, Bayan Brewster'in az önce varlığından şüphe ettiği yüce güzelliğe sahip, gözyaşı lekeli, kirden sıırsıklam olmuş bir yüzün etrafında sınırsız bir karmaşa içinde dağılıyordu.

Eski, tanıdık bir rüya kanatlanıp ona geri döndüğünde bir an için afalladı. hayatının aşkını kovalıyordu. Bu hayal sık sık aklına gelse de, kadının yüzünü hiç görmemişti... ta ki şimdiye kadar. Sanki bir kez daha aynı yanılsamanın eşiğinde durmuş ve en az yarım ömür boyu hem arzuladığı hem de değer verdiği bir çehreye bakmıştı.

"Affedersiniz, Bayan...?" Kızın ismini söylemesini umarak bekledi, çünkü ismin sahibinin hakkını vermek için çok üstün bir isim olması gerektiğinden emindi ama kız omzunun üzerinden endişeli bir bakış fırlatınca sözleri sağır kulaklara çarpmış gibi göründü. Gözleri daha da genişledi Dev gibi bir adam koşarak uzak bir köşeyi dönüp onları fark ettiğinde daha da arttı.

"Tutun şu kızı!" diye bağırdı adam, dikkatlerini çekmek için bir kolunu kaldırarak. "O bir kaçak!"

Kız Jeff'in yanından hızla geçti, şapka kutusunun üzerinden atlarken ayaklarına kanatlar taktı ve karşıdan gelen dörtlüye aldırmadan sokağa fırladı. tekrar adama baktı.

Bayan Brewster bir çığlık attı ve kızın atların toynakları altında ezildiğini görmemek için ellerini hızla gözlerine siper etti ama Jeff çoktan kaçmaya başlamıştı, kaçan kadının arkasından koşmaya başladı ve uzun bacaklarıyla onu geçti.

Çok yetenekli iki kol onu bir erkek formuna doğru sürükleyip caddenin uzak tarafına doğru hızla götürürken, kızın nefesi şaşkınlıkla aniden kesildi. Kısacık bir an için

Gürleyen toynaklar öfkeli itirazlarını bastırdı ama sesini duyurur duyurmaz adamı uygunsuz davranışlarından dolayı azarlamaya kararlıydı. Sonra geniş, erkeksi omzunun üzerinden baktı ve bakışlarını hızla geçen bir at arabasına ve onun önünde koşan dört ata odakladığında yutkundu. Araba o kadar yakındı ki, esintisi Pasaj, şaşkın yüzüne toz ve kum savurdu. Hemen hayatta olduğu için çok şanslı olduğuna karar verdi.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı nefes nefese, huşu içinde. "Hayatımı kurtardın!"

Uzun boylu beyefendi onu bir kez daha ayağa kaldırdı ve ona sırtıırken tüm dikkatini ona verdi. Bu, parlak zırhlı şövalyelerin çocukça hayallerini bıraktığından beri hayal ettiği en göz kamaştırıcı gülümsemeydi.

"Seni bulduktan bu kadar kısa bir süre sonra kaybetmek istemedim," diye cevap verdi Jeff, onun rüyalarından çıktığına ikna olmuş bir şekilde. "O kadar panik içinde neden kaçıyordun?"

"*Benden!*"

Bağırış, kızın zayıf soğukkanlılığını tamamen bozdu ve eğer büyük, kalın parmaklı bir el uzanıp üst kolunu inatçı bir mengeneyle yakalamasaydı, dönüp kaçacaktı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Raelynn Barrett!" diye kükredi dev adam uğursuzca. Sesi doğal olarak derindi ve devam ederken tonunu bir nebze yumuşatmış olsa da, sesi hâlâ onları sarsıyor gibiydi. "*Sana başka biriyle söz verdikten sonra olmaz!*"

"Bırakın şu kızı, sizi kabadayılar!" Thelma Brew-ster onlara doğru yürürken talepte bulundu. "Burası Charleston, Tanrı aşkına! Aklı başında hiçbir erkek, halkımız tarafından cezalandırılma korkusu olmadan bu sokaklarda genç bir bayana sarkıntılık etmeyi aklından bile geçirmez. Siz *bayım*, bu kadar aşağılık olduğunuza göre buraya yabancı olmalısınız."

Jeff bir elini yaşlı kadının koluna koydu ve kaşlarını kaldırarak onu uyardı, sessiz olmasını istedi. Adamın kızla akrabalığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğer bu adam kızın hayatını düzenleme yetkisine sahipse, Jeff onun babası ya da vasisi olduğu sonucuna varabilirdi.

"Belki de Bayan Brewster'ın dükkânına gidip Bu konuyu özel olarak konuşalım," diye önerdi Jeff, kısaca yolun karşısındaki yeri işaret ederek. Amacı, kıza karşı daha makul davranacağı umuduyla önce adamı sakinleştirmeye çalışmaktı. Yakındaki dükkânlardan bir avuç müşteri toplanmıştı ve daha fazlası caddenin karşısından ve tahta kaldırım boyunca onlara doğru koşuyordu. "Görünüşe göre sokakta çok dikkat çekiyoruz."

"Beni kimin duyduğu umurumda bile değil! Küçük fahişe benimle geliyor!"

"Oh, lütfen!" Raelynn hıçkırarak adamın iri parmaklarını kolundan çekmeye çalıştı. "Lütfen beni o vahşiye satma! Sana zarar vermedim! Ve sen Annemin ölüm döşeginde, düzgün bir şekilde evlenene kadar bana göz kulak olacağına yemin etmiştin. Sözlerini böyle mi tutuyorsun?"

"Gustav zamanı geldiğinde seninle evleneceğini söyledi," diye gürledi adam. "Bu benim için yeterince iyi."

"Beni sattın!" Raelynn panik içinde bağırdı. "Gemimiz kıyıya yanaşır yanaşmaz dışarı çıktın ve beni amaçlarına uygun parası olan ilk soytarıya sattın." Sesi hırıltılı bir hırıltıya dönüştü. "Annemin uzun zamandır kayıp olan kardeşi olduğunu iddia ederek hayatımıza girdiğin güne lanet ediyorum! Babamın ölümünden sonra elimizde kalan azıcık serveti aldın ve İngiltere'den kalkan ilk gemiye binmek için çarçur ettin. Annemi kendin de öldürebilirdin! Onun yerine, sırf para ve kazanç sevdan yüzünden, o fare istilasına uğramış ambarda açlıktan ve hastalıktan ölmesine göz yumdun." Öfkesi daha da arttı. "Sana lanet olsun, Cooper Frye! İki yüz, hatta *iki bin* Yanki doları için Gustav Fridrich gibilere satılmayacağım!"

"Bu konuda başka seçeneğin yok küçük hanım," dedi Cooper ısrarla ve kızını acımasızca kendisine doğru çekti. "Hemen şimdi benimle geliyorsun!"

Jeff, Bayan Brewster onu kaburgalarından sertçe dürtmeden önce bile sinirlerinin yükseldiğini hissetmişti. Diğer adamın bileğine engelleyici bir el koydu ve onunla kızın arasına girdi. "Bir dakika bekler misin?"

"Bu işe karışma!" Cooper bu sözleri Bayan Brewster'ın ani bir şaşkınlıkla sendeleyerek geri çekilmesine neden olacak kadar kinle söylemişti ama Jeff diğerinin tehditkâr bakışları karşısında hiç tereddüt etmedi. "Seni ilgilendirmez! O benim yeğenim ve ona ne olacağına benden başkası karar veremez."

"Bunu kendi işim haline getiriyorum..." Jeff neredeyse hoş bir sesle söyledi. Cooper yüksek sesle, alaycı bir homurtu çıkardı ve tehditkâr bir şekilde yaklaştı, Geniş burnu neredeyse daha ince, çok daha asil olanla buluşana kadar bıyıklı yüzünü öne doğru itti. "Belki de yabancı, yumruğumu ağzında tatmak istersin."

Jeff, kendisine çok yakın mesafeden bakan kıpkırmızı gözlerin ya da geceyi sert bir rom içerek geçirmiş birininki gibi pis kokan nefesinin karşısında geri çekilmeyi reddetti. Aynı boydaydılar, Cooper Frye ondan iki kat daha ağırdı ama Jeff iş kavgaya geldiğinde nasıl davranacağını biliyordu. "Teklifimi dinlemeniz akıllıca olur Bay Frye," diye uyardı. "Eğer kızı gerçekten satmak istiyorsanız, ben de onu satın almayı teklif ediyorum."

Bayan Brewster'ın irkilerek soluğunu tutması, Raelynn Barrett'ın şaşkınlıktan kendi nefesini tutmasından çok kısa bir süre önce gerçekleşti. Sadece birkaç dakika önce hayatına giren uzun boylu, görkemli giyimli adama hayretle bakarken nefesi göğsünde donup kaldı. Neden onu satın almak istesin ki? Yakışıklılığı ve kibar tavırlarıyla bir kadın için para dökmesine gerek yoktu, hele de kendisi gibi zavallı görünen biri için. Onda ne buluyor olabilirdi ki?

Cooper Frye'in gri gözlerinde, pahalı giyimli adamı düşünürken hesapçı bir pırıltı parlamaya başladı. Koyu mavi frak ceket ve gri pantolonu belli ki bu işte üstün bir üne sahip biri tarafından dikilmişti, çünkü kesimi net ve kusursuzdu. Uzun boylu, şık binici Çizmelerin cilalı siyah deri üzerine gri renkte paçaları vardı ve tıpkı

Düzgün kesimli pantolon, uzun bacakların zayıf ve kaslı şeklini şekillendiriyor gibiydi. Cooper daha önce Londra sokaklarında bile bu kadar pahalı giysiler gördüğünden şüpheliydi.

"Neden o fahişeyi satın almak istiyorsun ki?" İlk defa, Cooper'ın Sesi tahammül edilebilecek kadar yumuşaktı. "Yapacak daha iyi bir şeyin olmadığına onu karından uzaklaştırmak ve onunla rahatlamak için bir kaşıntının mı var?"

"Utan, seni morina suratlı hödük!" Bayan Brewster öfkeyle haykırdı. "Bay Birmingham asla böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirmez!"

Jeff, kızla son derece ilgilendiğini itiraf ederek kadının kendisine olan sarsılmaz güvenini yıkmak istemiyordu, en azından onu bu sersemden kurtarmak ve Brandon'ın Heather'a almaya alışık olduğu giysiler kadar güzel giyindiğini görmek isteyecek kadar. Koyu kahverengi, Raelynn'in şu anda giydiği yırtık pırtık elbise, onun sıra dışı güzelliğinin hakkını pek vermiyordu.

"Onun için alacağınız fiyat nedir?" Jeff sertçe sordu. "Söyle ve bu işi bitirelim. Bütün kasaba bu olayı izlemek için burada."

Cooper Frye düşünceli bir ifadeyle kılıklı çenesini kaşıdı ve etraflarını saran yüzler duvarına bir bakış fırlattı. "Pekâlâ," diye söylendi, niyetlendiği yalanın diğerinin cüzdanı için fazla abartılı olup olmadığını merak ediyordu. Pazarlık için biraz yer bırakmaya karar verdi. "Gustav Fridrich senin Yanki dolarınla beş yüz dolar ödemeye razı oldu. ona sahip olmak. O huysuz Alman'ın yüzüne bakabilmek ve ona malı sattığımı söyleyebilmek için en az o kadar, belki yüz tane daha almalıyım. başka biri."

Jeff teklifinin yabancının beklediğinden çok daha cömert olduğundan emin oldu. "Yedi yüz elli sana bu işi yapmak için yeterli cesareti verecektir."

Cooper'ın benekli dili, diğer adama aval aval bakarken geniş, açık ağzında gezindi. "Yedi yüz elli mi?" diye tekrarladı, böylesine abartılı bir meblağın düşüncesiyle sarsılmıştı. "Buradaki kız için mi?"

"Tanıklarımız var." Jeff, giderek büyüyen kalabalığa doğru başını sallayarak bariz olanı ifade etti. "Bu insanların çoğu beni tanıyor ve sözümün doğru olduğunu kanıtlayabilirler."

"Onun dürüstlüğüne buradaki herkesten daha iyi kefil olabilirim," dedi yakındaki bir kumaşçı içtenlikle, uzun boylu, geniş omuzlu cüssesini seyircilerin arasından iterek Cooper Frye ile yüz yüze geldi. "Aslında, eğer Bay Birmingham şu anda üzerinde böyle bir meblağ taşımıyorsa, tezgâhtarlardan birini dükkânıma gönderip meblağı onun için almaktan mutluluk duyarım. Yerinde olsam Cooper Frye, arkadaşımın söyleyeceklerini dikkatle dinlerdim. Bu kalabalıkta aynı derecede sadık olan ve bu olayı ilgili taraflara bildirmekten memnuniyet duyacak başka arkadaşları da var."

"Teşekkür ederim, Farrell," diye mırıldandı Jeff. Adamın geçici borç teklifini kabul etti ve arkadaşından altın paralarla dolu deri bir kese aldıktan sonra dikkatini Cooper Frye'a verdi ve gerekli miktarı saydı. "Şimdi, Bay Frye, sözlerimi dikkatle dinlemenizi tavsiye ederim. Bu keseyi almadan önce, bana ya da kıza bir daha asla müdahale etmeyeceğinize dair bir makbuz imzalamalısınız. Eğer böyle bir şey yaparsanız, bugün burada aldığınız parayı kaybedersiniz. Ya da ödeyemiyorsan, paranın tamamı ödenene kadar kendini bana hizmetçi olarak kiralarsın. Anladınız mı?"

"Makbuz nerede?" Cooper açık açık sordu.

Jeff, ihtiyacı öngörecektense kadar zeki olan Farrell'dan bir tüy kalem aldı ve konşimentoyu hızlı bir şekilde yeniden yazarak sözleşmenin gereklilikleri. Cooper'a "Adınızı yazabiliyorsanız alt tarafı imzalayın," diye talimat verdi. "Aksi takdirde, işaretinizi koyun."

"Adımı yazabilirim," diye böbürlenmiş dev adam kalabalığın önünde biraz kasıldı, ama tüy kalemi parşömene batırıldığında yakındaki bir fiçinin tepesine eğildi ve adını basit harflerle özenle kazıdı.

Kontratı yuvarlayarak Jeff'e geri verdi, o da hızlıca taradıktan sonra para torbasını teslim etti.

"Ne söz verdiğinizi unutmayın," diye uyardı Jeff. "Bizi rahatsız edersen, parayı kaybedersin."

"Seni ilk seferinde duymuştum," diye sertçe cevap verdi Cooper. Sonra da alaycı bir sırıtışla, karşısında soğukkanlı bir sessizlik içinde duran Raelynn'e baktı.

"Artık kendine zengin bir sevgili edineceğine göre, seni benim olduğum yerlerde göreceğimi sanmıyorum."

Raelynn'in gözleri onun hakareti karşısında ateşli bir öfkeyle parladı; sonra öfkesini kontrol altına aldığında, onu durduğu yerde delip geçen soğuk, buzlu parçalara dönüştüler. "Yaşadığım sürece seni bir daha *asla* görmezsem, en içten dileğim yerine gelmiş olacak, Cooper Fyre."

"Bu da ne şimdi?" Cooper sahte bir şaşkınlıkla sordu. "Ayrılmadan önce Coop Amca'ya biraz sevgi göstermeyecek misin? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?"

Jeff adama sert bir tavırla, "Yoluna git," dedi. "Raelynn senin maskaralıklarından bıkmadıysa, ben kesinlikle bıktım."

"Ben gidiyorum! Gidiyorum!" Cooper onu temin etti. Kendi kendine kıkırdayarak döndü ve elindeki bozuk para torbasını fırlatarak geldiği sokağın karşısına doğru yürüdü.

Raelynn onun gidişiyile rahat bir nefes aldı, ancak memnuniyet duygusu en hafif tabirle kısa sürdü. Bay Birmingham tarafından sahiplenilme fikrine karşı olmasa da, kesinlikle Böyle bir ilişkinin tehlikelerine karşı kör değildi. Eşsiz yakışıklılığı ve kolay cazibesi, hiçbir şeyi olmayan erdemli bir hizmetçi için korkunç bir tehdit oluşturabilirdi.

erkekler hakkında bilgi. İster asi ister centilmen olsunlar. onlarla ilgili deneyimi ciddi anlamda eksikti. Bu nedenle mevcut durumdan memnun olamazdı. Cooper Frye'in düşündüğünün aksine, o buzdan yapılmamıştı.

Jeff'in yanına giderek, Cooper Frye'in uzaklaşan figürünü izlerken onun zayıf profiline baktı ve gördüğü her şeye duyduğu hayranlığı zihinsel olarak onayladı. Jeff'in kolonyasının ele avuca sığmaz, erkeksi kokusu duyularına yayılırken kalbi doğal olmayan bir şekilde çırpındı ve

Birlikte yalnız kalmadan önce aralarında bir davranış kuralı belirlemek onun için çok önemliydi. Adam onu o kadar güçlü bir şekilde etkilemişti ki, kendisinden isteyebileceği her şeyi metanetle reddedebileceğinden emin olamıyordu.

"Bay Birmingham" -konuşurken sesi tuhaf bir şekilde titriyordu- "sizinle özel olarak konuşmam çok acil."

Jeff'in Cooper Frye'in son halini görmekten duyduğu memnuniyet, Raelynn Barrett'in lekeli ve sıkıntılı yüzüne baktığında hızla azaldı. İşte o zaman yaptıklarının tüm önemi yüzüne çarptı. Onu bir hana götürmüş ve tüm dünyanın görmesi için onunla bir odayı paylaşmış olsaydı, itibarını yok etmek için onu satın alarak başardığından daha fazlasını yapamazdı. Eğer bu düşünce kendi kendine kök salmadıysa, Cooper'ın sataşması kesinlikle tohumları verimli topraklara ekmişti. Hava kararmadan önce, kendisine genç bir kadın satın aldığı haberi tüm bölgeye yayılacaktı; bu kadın muhtemelen onun metresi olacaktı. Ona karşı nasıl bir suç işlediğini göremeyecek kadar nasıl kör olabilirdi? Genelde bundan çok daha anlayışlıydı. Şimdi onun onurunu geri kazanmak için ne yapabilirdi?

Kendine geldiğinde, Bayan Brewster'ın dükkanını kullanmayı teklif ettiğini fark etti. "Ve belki de konuşurken biraz çay içmek istersiniz."

Değirmenci aceleyle dükkânına geri döndü, giderken şapka kutusunu ve Jeff'in kunduzunu aldı. Onları içeri buyur ederek arka taraftaki küçük dairesine götürdü ve çift küçük masasına yerleşip endişeyle birbirlerine bakarken çay yaptı. Raelynn kadının müsaade etmesini bekledi ama Thelma en iyi çaydanlığını, fincanlarını ve porselen tabaklardaki çeşitli tatlı kekleri hazırlama telaşıyla kızın mahremiyet talebini tamamen unuttu.

Jeff de Raelynn ile yalnız konuşma ihtiyacı hissetti ve Thelma'yı bir kenara çekerek ondan bir iyilik istedi, aklındaki tek seçeneğe karar vermişti. "Sizin de görebileceğiniz gibi, Bayan Brewster, kızın giyecek kıyafete çok ihtiyacı var. Sizden Farrell'a gidip ne tür giysileri olduğunu öğrenmenizi istesem çok mu abartmış olurum?"

Raelynn'e uyabilecek kadın kıyafetleri - belki de sipariş edilmiş ama hiç alınmamış bazı elbiseler ve diğer temel ihtiyaçlar?"

"Memnuniyetle Bay Jeffrey, ama onun için ne kadar harcamak istediğinizi nereden bileyim? Farrell'in terzileri bölgenin en iyileridir ve bazı elbiseleri oldukça özenli ve pahalı olabiliyor."

"Herhangi bir konuda emin değilseniz, Farrell'dan size yardım etmesini isteyin. İhtiyacın olabilecek her türlü tavsiyeyi sana verebilecek kadar beni iyi tanıyor.

Aksi takdirde, Bayan Brewster, kararları size ve mükemmel zevkinize emanet edeceğim."

"O zaman kıyafetleri buraya getireyim mi?"

"Bugün şehre aygırımla geldim, Farrell'a söyle paketleri kiralık bir arabaya yüklesin, sonra da şoförü Oakley'e gidişimizi beklemesi için buraya göndersin."

Jeff, değirmenciye ön kapıya kadar eşlik etti ve onun sokağı koşarak geçmesini izledi. Sonra bir kez daha onun özel odasına doğru ilerledi. Onun kısa süreli yokluğunda Raelynn yüzünü yıkamış, saçlarını düzeltmiş ve Jeff'e bir fincan çay doldururken daha düzgün bir tavır sergilemişti. Uzun ipeksi kirpiklerinin altından onu izlerken, kendi fincanından nazıkçe bir yudum aldı.

"Aklımda ne olduğunu merak ediyorsunuzdur şüphesiz," diye başladı Jeff açık yüreklilikle.

Raelynn başını eğerek yavaşça selam verdi. "Evli ya da bekâr olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok Bay Birmingham, bu yüzden ne beklemem gerektiği konusunda tamamen şaşkın olduğumu anlayabilirsiniz. Teliniz benim metresim mi olacak? Yoksa siz benim tek ve biricik efendim misiniz?"

"Kendimi senin efendin olarak görmüyorum Raelynn," dedi gülümseyerek. "Ve metresin de olmayacak. Ben bir bekârım."

Raelynn samimiyetle, "Bu gerçeğin beni endişelendirdiğini söylersem umarım anlayışla karşılırsınız efendim," diye itiraf etti. "Sizinle daha yeni tanıştım ve birden kendimi sizin tek sahibiniz olarak buldum. Kendime izin vermeye cesaret edemiyorum

niyetinizin ne olabileceğini düşünmek. Emin olun efendim, her ne kadar şık giyimli ve bir kızın hayal edemeyeceği kadar yakışıklı olsanız da, Gustav Fridrich'in benimle ilgili planlarını kabul etmeye ne kadar istekliysem, ben de sizin oyuncağınız olmaya o kadar istekliyim."

"İlk gördüğümünden beri aklımdan neler geçtiğini size anlatmak zor. Sen," diye duraksayarak cevap verdi Jeff. "Belki de güzelliğin karşısında mantıksız davrandığımı ve istemeden sana yarardan çok zarar verdiğimi fark edemeyecek kadar ilgimi çekmiş olabilirsin. Beni bir aptal olarak görmenden korkuyorum Raelynn, ama sanki seni yetişkin hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum...."

Raelynn merakla ona baktı. "Sizin aptal olduğunuzu asla düşünmem, Mr. Birmingham."

"Ben otuzlu yaşlarımın başında bir erkeğim ve hayatım boyunca hiçbir zaman bir bayana elini uzatmaya kalkışmadım. Teklifimi tamamen uçuk bulabilirsiniz, özellikle de yeni tanıştığımız için, ama bu olay hakkında haftalarca hatta aylarca konuşacak dedikoducuları etkisiz hale getirmek için bundan daha iyi bir çözüm düşünemiyorum."

Şaşkın olmasına rağmen Raelynn dakikalar ilerledikçe daha dikkatli olmaya başladı. "Dinliyorum efendim."

"Senin bir koruyucuya ihtiyacın var Raelynn, benim de yıllardır bana huzur vermeyen dilleri susturacak bir eşe ihtiyacım var. Şimdi. Hiçbir tahrik olmaksızın, kardeşimin karısını arzuladığım gibi iğrenç bir dedikoduyu yayacak kadar ileri gidiyorlar. Bu, hızlı bir ölüme hizmet etmeyi arzuladığım bir yalan, ama tahammül edemeyeceğim bir kadını eş olarak alarak özgürlüğümü israf etme pahasına değil. Genç olduğumu biliyorum..."

"Tam olarak on ve dokuz, efendim," dedi yumuşak bir sesle.

"Çok genç," diye mırıldandı dalgın dalgın, bir yudum almak için fincanını kaldırırken.

Raelynn onun her kelimesini dikkatle dinliyordu ve cevabının onaylanmadan geçmesine izin vermedi. "Bu, efendim, elinizde ne olduğuna bağlı.

Akıl. Çocuk sayılmak için çok yaşıyım ve eğer arzunuz Benim vasım olursanız, size dedikoduları ve onların dillerini dikkate almanızı tavsiye ederim. İngiltere'de benden daha genç birkaç hanım tanıyordum; bunlar yaşlı ve huysuz kişilerle evlenmişlerdi, ama kısa süre sonra dul kaldılar ve çok hoşlarına gidecek şekilde, istedikleri kişiyle evlenebilecek kadar servet miras kaldı. Bunlardan bir çifti, çocuk gibi bakılması gereken genç, yakışıklı yavrular seçti ve arkadaşlarım kısa sürede onlara kızmaya başladı. Bana gelince, efendim, kendi aklını bilecek kadar olgun, ama bana bir sürü çocuk verecek ve ben de yaşlanana kadar benimle olacak kadar genç biriyle evlenmeyi tercih ederim."

Hayretle ona bakma sırası Jeff'teydi. "Raelynn, ne önerdiğimi gerçekten anlıyor musun?"

Yanılıyor olabileceğinden korktuğu için cevap vermeye çekiniyordu. "Peki neymiş o, efendim? Bana açıkça söyleyin ki yanılmayayım."

"Derhal evlenmemizi teklif ediyorum," dedi basitçe.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "O halde yanılmamışım efendim. Ve daha yeni tanışmış olmamıza rağmen, evlenme teklifinizi kabul etmeye hazırım... tabii sonuçta yabancı olduğumuzu ve birbirimize ihtiyacımız olduğunu biraz düşünebilerseniz... Karı koca olarak aynı yatağı paylaşmadan önce birbirimizi tanımak için biraz zamanımız olacak."

Jeff Birmingham ve müstakbel gelini Oakley'e vardıklarında birkaç saat geçmişti. Görünüşe bakılırsa çok beklemesine gerek kalmadan bir at arabası şık bir şekilde yola çıktı ve bir süre sonra kahya Kingston, erkek kardeşi ile baldızını Jeff'in onları beklediği salona götürdü. Raelynn'i satın almasına tanık olan tüm kasaba halkını düşününce, haberin kereste fabrikasındaki Brandon'a ulaşacağını biliyordu Harthaven ve Heather'a gitmeden önce, varlıkları için bir istek göndermeye gerek kalmayacağını, çünkü hemen gelecek kadar ilgili olacaklarını söyledi. Eve dönüş yolundaki uzun yolculuk sırasında Raelynn'e Onurlu niyetleri vardı ama Heather'ın yüzünü görünce bunları ona da tekrarlamak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti.

Hizmetçisi Cora, çağrısına cevap vermişti ve şimdi kapı aralığında onun talimatlarını bekliyordu. Geniş sırtışı, siyah kadının her şeyi içine çektiğini ve tüm bu olaydan zevk aldığını gösteriyordu.

Raelynn korunmak istercesine birkaç adım geri çekilerek Jeff'in yanında durdu ve yeni gelen iki kişiyi tereddütle izledi. Raelynn için bunun, dedikoducuların Jeff'in aşık olduğunu söylediği baldızı olduğunu anlamak zor değildi, çünkü inanılmayacak kadar güzeldi. Yine de Heather'ın en az altı aylık hamile olduğu gerçeği bu tür söylentileri caydırmalıydı.

Heather'ın kalbi, eski püskü giysilerine rağmen, kendini bastırılmış ve doğal bir zarafetle tutan genç kadına gitti. Onlara karşı temkinli görünüyordu, sanki nezaketle karşılanmaktan kuşkuluydu, Heather bunu tamamen anlayabiliyordu, Brandon onu İngiltere'den arkadaşları ve ailesiyle tanıştırmak için eve getirdiğinde de benzer endişeler yaşamıştı.

Brandon'ın kardeşine bahsettiği merak ifadesi Jeff'i hemen dikkatini Raelynn'e yöneltmeye itmiş, yaşlı adama Jeff'in bir zamanlar yaptığı iğnelemelerin tatlı intikamını alma fırsatı vermemişti. Brandon'ın Heather'ı bir sokak kadını sanarak onunla evlenmek zorunda kaldığını öğrendiğinde Jeff, kardeşinin Heather'da farkında olmadan ne kadar büyük bir hazineye rastladığını anlaması için elinden geleni ardına koymamıştı. Önündeki en büyük engel Brandon'ın gururu olmuştu ama karısına sırılsıklam aşık olduğu için, Brandon'ın onun başına gelen en iyi şey olduğunu kabul etmesi an meselesiydi.

Jeff aceleyle tanıştırma faslına geçti. "Raelynn, bu kardeşim Brandon ve eşi Heather. Brandon...Heather...bu Raelynn Barrett."

"Affedersiniz," diye mırıldandı Raelynn, diğer kadının rahatsızlığını hissederek. "Buradaki varlığım sizi şaşırtmış olmalı. Charleston'da kalacaktım ama Bay Birmingham onunla gelmem ve ailesiyle tanışmam için ısrar etti. Şüphesiz konuşacak çok şeyiniz var ve biraz mahremiyet."

"Sanırım var," diye nazikçe cevap verdi Heather, genç kadının yumuşak konuşması ve zarif belagati karşısında büyük bir cesaretle. Her ne kadar bu olasılık uzak görünse de, en azından Jeff eğitimsiz bir hoyrat tarafından kandırılmamıştı.

Jeff Cora'ya işaret etti. "Misafirimize üst kattaki mavi odayı göster ve yıkanmasına ve akşam yemeği için giyinmesine yardım et. Kingston çoktan birkaç Üst kattaki paketlerde ihtiyacı olan her şeyi bulacaksın. Kısa bir süre sonra başka bir misafir gelecek ve onunla bir an önce tanışmak isteyecektir. mümkün."

Siyah kadın ona dişlek bir sırıtış attı. "Yani onu hemen buraya geri mi istiyorsunuz, Bay Jeff?"

"Daha hızlı Cora," diye espri yapmaktan çok gerçekçi bir şekilde ısrar edince hizmetçiden neşeli bir kıkırdama geldi.

Raelynn'e kendisini takip etmesini işaret eden Cora aceleyle salona girdi ve İngiliz kadını üst kata çıkarırken bir yandan da gevezelik ediyordu. "Bay Jeff bu koca evi bir gösteri merkezine dönüştürdü. Sizi götüreceğim bu yatak odasını görene kadar bekleyin."

Raelynn'in yokluğunda üç aile üyesi kararsızlık içinde birbirlerine baktı. Planladığı duyuruyu yayınlamadan önce zihinsel olarak düzenleme ihtiyacı hisseden Jeff odayı geçti ve ithal bir dolaptan bir sürahi ve kristal bir kadeh alarak kadehe küçük bir fıçı konyak doldurdu. Çifte tekrar katılarak sürahiyi Brandon'a uzattı.

"Satın alma haberim çok hızlı yayıldı," diye yorumladı Jeff. "Yüzünü görmeden önce en az yarım saat daha beklemem gerekeceğinden emindim."

Brandon, kardeşinin sırıtışına karşılık verirken biradan aldığı küçük bir yudumun tadını çıkardı. "Kasabadaki olayı duyduğumda kereste fabrikasıydım. Biri çıkıp Heather'a anlatmadan önce Harthaven'a dönmenin en iyisi olacağını düşündüm."

Heather kanepeye yerleşirken gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Jeff, nasıl olur da o zavallı kızın ikileminden yararlanıp onu bir Bir bloktan köle mi? Raelynn, hakkında söylenecek onca iftira karşısında başını dik tutamayacak. Onu amcasının açgözlü planlarından kurtarmaktaki iyi niyetinize rağmen, onu uygun bir refakatçi olmadan evinize getirerek siz de bir o kadar suçlu oldunuz."

Jeff geldi ve onun önünde çömeldi. Kadının ince ellerini avuçlarının içine alarak olabildiğince nazik bir şekilde konuştu. "Sevgili Tory," dedi. "Herhangi bir hanımefendiye ya da ailemin herhangi bir üyesine bilerek utanç getirmeyeceğime inanacak kadar bana güvenir misin?" diye mırıldandı.

"Jeff, sen her zaman çok mantıklı davrandın," dedi yeni gözyaşlarının tehdidi altında, "ama korkarım bu olayda centilmenliğinin yol açabileceği sonuçları düşünmedin."

"Aslında, Raelynn'in amcasıyla karşılaştığımdan beri pek çok şeyi düşündüm," dedi Jeff yavaşça, sanki ona izin verirmiş gibi "Ve bazı sonuçlara da vardım. Cooper Frye'ın asla müdahale edemeyeceğinden emin olabilmemin tek yolu..."

Evin dışındaki sokaktan gelen nal sesleri Jeff'in hemen dikkatini çekti. Şimdi acelesi vardı, çabucak mazeretlerini sıraladı, koridorda gözden kayboldu ve Kingston'la sessiz bir konuşmadan sonra, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak hizmetçiyi kapıya bakması için bıraktı. Bir süre sonra Kingston, Peder Parsons'ı salona götürdü.

Heather kocasıyla hızlı ve endişeli bir bakış alışverişinde bulunmuş, kocası da ona neredeyse belli belirsiz bir omuz silkmeye karşılık vermiş, sonra da hızla ilerleyerek diğer adamın elini sıkıp onu selamlamıştı.

"Sizi gördüğüme çok sevindim Peder," dedi nazikçe. "Siz yokken sizi çok özledik."

"Sürüme geri dönmek ve onların sağlıklı olduklarından emin olmak çok güzel. Sen ve Heather kesinlikle iyi görünüyorsunuz." Ev sahibini bulmak için etrafına bakınırken durakladı. "Ama Jeffrey nerede?"

Brandon, "Sanırım senin geldiğini duyunca kaçtı," diye espri yaptıktan sonra genç karısı etrafına bakınırken sırtını engellemeye çalıştı.

"Evet," diye alaycı bir şekilde cevap verdi peder. "Charleston'daki kargaşayı duydum. Jeffrey'nin kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduğunu düşünmesem de, yokluğumda sürümden bazılarının farklı kılıklara bürünüp bürünmediğini merak ediyorum."

Brandon alaycı bir mizahla gülümsedi. "Paltosunun kesimi nasıl olursa olsun, Jeff'in dikkatleri üzerine çekmeyi bildiği kesin."

Heather inanamayarak gözlerini gökyüzüne çevirdi ve kocasının Peder Parsons'ın da hazır bulunduğu bu korkunç durumu nasıl hafife alabildiğini merak etti.

"Jeff sadece centilmenlik yapıyordu, Peder Parsons," diye güvence verdi ona, kayınbiraderini sarsılmaz bir sadakatle savunmaya hazırды.

Rahip Parsons, Kingston'dan bir bardak limonata alırken kıkırdadı. "Heather, o güzel tüylerini kabartma. Jeff ve ben eski dostuz. Onu herkesin tanıdığı kadar uzun zamandır tanıyorum, Brandon hariç. Onun yiğitliği tartışılmaz... ah... yani çoğunlukla."

İki adam birbirlerine eğlenen bakışlar atarken Heather dantelli bir mendil aldı ve kızarmış yüzünü yelpazelemeye başladı. Birdenbire uyanmayı ve bütün bu olayın kötü bir rüyadan başka bir şey olmadığını görmeyi içtenlikle diledi.

Brandon tedirgin karısına dikkatle bakarak razı oldu ve gelip kanepede onun yanına oturdu. Karısının ince parmaklarını dudaklarına götürüp ona bakarken aralarında kısa süreli bir yakınlık geçti sıcak yeşil gözlerle baktı ve karşılık olarak dudaklarından yumuşak ve sevgi dolu bir gülümseme aldı.

Rahip Parson karşılarındaki sandalyeye oturdu. "Oğlunuz ailesinin yeni bir bebek alması hakkında ne düşünüyor? Bir kız kardeşi olmasını mı umuyor?

ya da belki birlikte oynayabileceğiniz bir kardeş?"

"Zenci hizmetçimiz bu sefer küçük bir kızımız olacağına yemin ediyor." Brandon parmaklarını onunkilerin arasından geçirirken Heather gülümsedi.

"Hatti

İşaretleri o kadar iyi çözüyor ki, Beau'ya önümüzdeki birkaç yıl içinde Suzanne Elizabeth adında yeni bir kız kardeşi olacağını söylemeyi düşündük. aylar."

"Peki ya erkek olursa?" diye sordu peder.

Brandon kıkırdadı. "Ona Hatti'nin bir hata yaptığını söylememiz ve bunu açıklamasına izin vermemiz gerekecek."

Daha narin adımlara eşlik eden erkeksi ayak sesleri duyuldu ve ayak sesleri salona yaklaşırken tüm gözler salonun girişine çevrildi. Sonra Jeff panel kapıları geriye kaydırды ve Raelynn'in elinden tutarak onu görüş alanına soktu ve iki beyefendiyi

Konuklar onun heyecan verici güzelliğini takdir etmek için ayağa kalktı. Zengin kumral saçları başının üzerinde yukarı doğru taranmış ve gümüş mavisi saten elbisesiyle uyumlu bir kurdeleyle karmaşık bir şekilde örülmüştü. Raelynn Barrett, zarif saçları ve şık elbisesiyle tüm hayallerden daha güzeldi.

Çifte bakarken Heather'ı bir sıcaklık havası sardı ve Jeff'in hiç bu kadar gururlu ya da

Yakışıklıydı. Kusursuz beyaz gömleği ve çorabı, özenle kesilmiş siyah ipek frakının altında parıldıyor gibiydi. Dar pantolon, yelek, ipek çoraplar ve hepsi aynı renkte olan alçak ayakkabılar şık ve erkeksi kostümü tamamlıyordu.

"Beyler." Jeff başını hafifçe öne eğerek adamları sözlü olarak tanıdı. Sonra Heather'la yüzleşirken topuklarını şıkırdatarak keskin, yüzeysel bir selam verdi. "Leydim." Yanında duran muhteşem güzelliği onaylamak için bir elini salladı. "Gelinim olacak kadını, Raelynn Barrett'ı takdim etmek istiyorum."

Odadakiler bir an için sadece şaşkınlıkla bakabildiler. Heather kalbinin inanılmaz bir sevinçle kabardığını hissetti. Artık ailede her şeyin yolunda gittiğinden emin bir şekilde elini Brandon'ın elinin içine soktu.

sıkıca kavradı ve sevgiyle tuttu. Rahip Parsons çifti odanın ortasına çağırırken birlikte döndüler. Raelynn, Jeff'in uzattığı kolu kabul etti ve onun yanında zahmetsizce süzülüyor gibiydi.

"Hanımefendi razı mı?" Rahip Parsons dikkatli bir endişeyle sordu.

Raelynn bakışlarını Jeff'e çevirdi ve onun parlayan yeşil gözlerine bakarak gülümsedi. "Hayatımın son on yılını onu arayarak geçirmiş olsaydım, daha şövalye ruhlu bir şampiyon bulmayı umamazdım. Onu tanıdığım kısa süre içinde inanılmaz derecede nazik ve şefkatli olduğunu fark ettim ve benden eşi olmamı istediği için onur duydum."

Jeff adamla yüzleşti ve motivasyonlarının ardında yatan nedenler hakkında daha fazla bilgi verdi.

"Bu konuyu enine boyuna tartıştık," diye söze girdi Jeff. "Raelynn'in umutsuzca bir koruyucuya ihtiyacı var ve Cooper Frye'in onun tek akrabası olduğu iddiasını ortadan kaldırılabilmemizin tek yolu evlilik. Evimin mahremiyetinde bizim için bu töreni gerçekleştirebilmeniz için sizi bu gece çağırdım Peder. Kabul *ediyor* musunuz?"

Adam, Birmingham'ın büyüğü olarak Brandon'a baktı. "Kardeşini herkesten daha iyi tanıyorsun. Nikâhı ertelemem için bir neden söyleyebilir misin?"

Brandon sarsılmaz bir güvenle konuştu. "Jeff hayattan ne istediği konusunda her zaman net olmuştur, Peder. Büyük bir kararlılıkla hareket etti.

Bazı zamanlarda iddia edebileceğimden daha fazla kesinlik. Eğer bu evliliğin gerçekleşmesi gerektiğini söylüyorsa, o zaman ben de ona inanırım."

Rahip Parsons, Brandon'ın onayını kabul ederken başını salladı; sonra da Heather'a soru dolu gözlerle baktı. "Söyleyecek bir şeyin var mı canım?"

"Sadece içten desteğimi sunmak için," diye mırıldandı ısıltılı bir gülümsemeyle.

Peder paltosunun içinden küçük siyah bir kitap çıkardı ve sayfaları karıştırmaya başladı. "Jeffrey'nin hizmetkârı tarafından buraya çağırıldığımda,

Adam bana bir düğün töreni yapmak için hazırlıklı gelmemi tavsiye etti. O zamanlar bunun ev sahibim için olacağını çok az biliyordum." Çifte gülümsedi. "Şimdi eğer önümde durursanız, Raelynn ve Jeffrey, sizi evlendirecek sözleri söyleyeceğim."

Sessiz sesler neredeyse zamanın kendisi kadar eski bir ritüelde birleşirken dakikalar hızla geçti. Jeff cebinden basit bir altın yüzük çıkardı ve kelimeleri tekrarlarlarken Raelynn'in parmağına taktı:

"Bu yüzükle seni evlendiriyorum...."

Sesi güçlü ve kararlıydı, verdiği karara olan sarsılmaz güvenini kanıtliyordu. Peder Parsons çifti birleştiren törenin son sözlerini söylediğinde, Jeff Raelynn'e baktı ve onun saydam gözlerinin buğuyla dolduğunu görünce şaşırdı.

Peder, "Gelini öpebilirsiniz," diye davet etti.

Raelynn yeni evlendiği uzun boylu yabancıyı karşılamak için yüzünü kaldırıırken kızardı ve bunu yaparken kendini oldukça ileride hissetti. Yanağına kondurulacak bir öpücük kesinlikle beklediği tek şeydi, zira Jeff onu gerçekten karısı olmaya zorlamadan önce kendisiyle tanışması için zaman tanımayı kabul etmişti. Jeff'in ağzının ilk hafif fırçasını kendi ağzında hissettiğinde, sıcak, tatlı nemli temasla irkildi ve kendi dudaklarının şaşkınlıkla açıldığının farkında bile değildi. İlk öpücüğünü beklerken nefesi kesildi. Sonra, hafif bir esintiyle taşınan deve tüyü gibi hafifçe dudakları onunkilerin üzerinde hareket etti ve dudaklarının esnekliğine uymak için çok hafifçe ayrıldı.

Jeff sonunda geri çekildiğinde, Raelynn ona karşı zayıf bir şekilde sallandı, biraz şaşkınlıkla öpücüğünün uzuvlarının gücünü tükettiğini ve herhangi bir şeyin olabileceğini hayal ettiğinden çok daha güçlü olduğunu fark etti. Sadece birkaç dakika önce ayrı odalar istediğini düşünürsek, şimdi ona bu mutluluk verici tatlı nektardan daha fazlasını arzuladığını nasıl söyleyebilirdi?

Jeff kolunu kızın sırtının alt kısmına koydu ve onu daha da yaklaştırdı, "İyi misin?" diye fısıldarken ona gereken desteği verdi.

Raelynn, kalbinin çılgınca arpışını sakinleştirmeye ve duyularını, içinde bulunduğu nefes kesici gerçekliğe karşı köreltmeye çalışırken yavaşça başını salladı.

Bu uzun boylu, yakışıklı adamın kollarındaydı ve bu adam onun kocasıydı. Onun yakınlığından büyülenmişti ve erkeksi formunun rahat baskısının canlı bir şekilde farkındaydı. İsteklerinin var olmasını emredebilseydi, Jeff Birmingham'ın hayatının o anında tam olarak bulunduğu yerde olacağından hiç şüphesi yoktu.

Raelynn dağılan dengesinin bir kısmını toparlayarak odanın diğer sakinleriyle yüzleşmeyi başardı. "Baygınlığım için affınıza sığınıyorum. En son yemek yememin üzerinden epey zaman geçti."

Heather ona sevgiyle sarılmak için hemen oradaydı. "İkiniz için de çok mutluyum. Eminim Jeff bütün dünyayı araştırıyorsa, gelin olarak daha iyi bir seçim yapamazdı. Ve sen farkında olsan da olmasan da hayatım, kocan en iyiler arasında yer alıyor."

Peder Parsons ifte iyi dileklerini ve temennilerini sunduktan kısa bir süre sonra ayrıldı. Evine ve yatağına çekilmeden önce yapması gereken başka ziyaretleri olduğundan, düğün yemeğine katılma davetini geri çevirdi. Bunun yerine, el sallayarak veda etti ve küçük Birmingham klanını ana yemek salonunda toplanmak üzere bırakarak uzaklaştı.

Zarif masa on iki ya da daha fazla kişinin rahatlıkla oturabileceğı kadar uzundu ama bu gece katı bir resmiyet sergilenmiyordu. Jeff, büyük bir kalabalığı ağırlamadıkları sürece evin efendisi ve hanımının uzun bir masanın iki ucunda oturması fikrini uzun zaman önce küçümsemişti. Bu gece masanın bir ucuna rahatça yerleştirilmişlerdi. Jeff'in sağında genç gelini için, solunda da Heather için birer yer ayrılmış, Brandon da karısının yanındaki sandalyeye oturmuştu.

"Tek söyleyebileceğim, kardeşim," dedi Brandon masanın düzenini incelerken muzip bir mizahla, "kalıbına sadık olduğun. Heather'ı Harthaven'a ilk getirdiğimden beri hiç değişmemişsin."

"Hem de hiç," diye onayladı Jeff. "İkimizden daha arkadaş canlısı olduğum ve senin yaptığın gibi kendimi soyutlama eğilimim olmadığı kesin."

Brandon kardeşinin alaycı sözlerini bir kıkırdamayla savuşturmaya çalıştı ama bir an için esprisinin pek de yapmacık olmadığını fark etti. Kendi inatçı kibri yüzünden, bir zamanlar genç karısıyla arasında sadece uzun, resmi bir masa değil, aynı zamanda farklı yatak odalarının da olduğu işkenceli bir ayrılığa katlanmıştı. Geriye dönüp baktığında, uzun süreli yoksunluğunun acısını, güzelliğini ve formunu görebildiği ama dokunamadığı bir kadının tam karşısındaki bir hücreye hapsedilmiş bir roué'nin çekebileceği acıya benzetiyordu. Gerçi Heather onun evine ve elinin altındayken, kendisini de aynı şekilde kuşatılmış bulmuştu. Şimdi bile, kendi aptallığının hatırası Brandon'ın sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıvrınmasına neden oluyordu.

"Gurur söz konusu olduğunda kimse yanılmaz değildir Jeff," diye cevap verdi, bu gerçeği zor yoldan öğrenmişti. "Aslında, nerelerde hassas olduğunu fark ettiğinde şaşırabilirsin."

Jeff'in yeşil gözlerinde kahkahalar parıldadı. "Seni örnek almaya çalıştım kardeşim ve sonradan pişman olacağım aceleci yeminler etmekten kaçındım."

Heather, Jeff'in sivri bakışlarını hissetti. Brandon'ın onu kol mesafesinde tutmaya çalışırken çektiği eziyete gönderme yapıyordu. Uzanarak kocasının elini güven verici bir şekilde sıktı ve sıcak, nazik bir gülümsemeyle sevgi dolu bağlılığını ilettili. "Hepimiz başkalarının hatalarından ders çıkarmaya istekli olmalıyız Jeff," dedi neşeyle, kayınbiraderine bakarak, "ama bazen hataları kendimiz yaptığımızda, dersin önemini daha iyi kavrayabiliyoruz."

Jeff sandalyesinde arkasına yaslandı ve şarabını yudumladı. Raelynn'le evlilik haklarını talep etmeden önce bekleyeceğine dair verdiği sözü düşündü ve erkekçe arzularını kontrol etmede kardeşi kadar iradeli olmayı, ama belki de onun kadar inatçı olmamayı, böylece karısındaki ısınmayı çabucak fark edebilmeyi umdu. "Bir ailede benzer durumların birbirini izlemesi ne kadar tuhaf," dedi Jeff. "Her şeye rağmen güvercinlerin tünemek için eve geldiğini görebilirim."

Brandon meraklı bir soruyla kaşlarını kaldırdı, ardından Jeff'in ikilemini anlamaya başladığında Raelynn'e baktı. Sahip oldukları gerçeği göz önüne alındığında

Aceleyle evlenen kardeşinin, evlilik yatağının zevklerini tatmadan önce centilmence beklemeyi kabul edecek kadar cesur olduğunu hayal edebiliyordu.

Raelynn kardeşlerin hazırcevaplığı karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Yanlış bir şey mi var?"

Heather bu düşünceyi bertaraf etti. "Oh, ciddi bir şey olduğu için endişelenmene gerek yok, Raelynn. Birminghamlı erkekler birbirlerinin derileri üzerinde zekâlarını keskinleştirmekten büyük zevk alırlar. Bir çift yaşlı katır kadar sert derilidirler ve son sözü hangisinin söyleyeceğini görmek onlar için her zaman bir meydan okumadır. Yine de birbirlerine bu kadar yakın iki arkadaş daha tanımadım."

Bir süre sonra Raelynn ve Jeff Oakley'nin revağında durup diğer çiftle vedalaştılar. Gece durgun ve ılıktı, havada hafif bir yasemin kokusu vardı. Jeff, genç karısı verandada gezinip ay ışığının aydınlattığı araziye ve yıldızların aydınlattığı gökyüzüne doğru başlarını kaldıran devasa ağaçlara bakarken, "Aşıklar için yaratılmış bir akşam" diye düşündü.

Raelynn yumuşak, mırıltılı bir ses tonuyla, "İngiltere'de dışarı bakıp Londra'nın sefaletinden başka bir şey görmeyi arzuladığım son zamanlar vardı," diye anımsadı. "Bir zamanlar zengin bir lord olan babam haksız yere kraliyete ihanetle suçlandı. Bizim için saklamayı başardığı küçük bir miktar para dışında her şeyi elinden alındı. Daha sonra, son nefesinde masum olduğunu iddia etmesine rağmen hapisyanede öldü. Benim Amcam birkaç ay önce annemi buldu ve burada, Carolinas'ta, kimsenin adımıza hain damgası vuramayacağı yeni bir hayata başlayabileceğimizi söyledi. Yolculuk sırasında annem, amcamın son paramızı da harcadığını fark etti. Annem yolculuk sırasında öldü ve amcam karaya çıktıktan sonra kendi geçimini sağlamaya koyuldu. Bana bakması için Gustav Fridrich'i getirdi ve adam Cooper Frye beni evine teslim ettiğinde ona bir çanta sözünü verdi, ama yolda kaçmayı başardım. Şimdi tüm bunlar sonsuzluk kadar eski ve koca bir kıta kadar uzak görünüyor. Bu sabah uyandığımda daha akşam olmadan evleneceğimi ve böylesine ihtişamlı bir ortamda yaşayacağımı hayal bile edemezdim. Öyle görünüyor ki Jeffrey, sana hayatımdan çok daha fazlasını borçluyum. Gerçekten de beni sefil bir yaşamdan kurtarıp bu güvenli, güzel cennete getirdiğin için sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Karşılıklı ettiğimiz yeminlerin ötesinde bir ödeme gerekmiyor, Raelynn." Jeff'in bakışları, verandadan kendisine doğru gelen karısının akıcı zarafetinden beslendi. Karısı ona yaklaştığında Jeff onun gölgeli yüzüne baktı ve zayıf parmaklarını kaldırarak yanağındaki gevşek bir saç telini hafifçe okşadı. "Ve ben sabırlıyım."

Raelynn gözleri onunkileri ararken içini çekti. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Bu konuda kesinlikle yanlış yaptık, Raelynn. Biz Yelkeni direğin arkasına koyduk ya da isterseniz arabayı atın önüne koyduk, ama bunu göz önünde bulundurmanızı isterim, madam. Önce en ciddi yemin edildi ve şimdi geri kalan her şeyi hesaba katmalıyız." Adam kadının çenesini kavradı ve sıvı dolu gözlerine baktı. Devam ettiğinde sesi yumuşak ve boğuktu. "Sanki sizi bin yıldır tanıyor ve sadece gelişinizi bekliyor gibiyim, yine de titreyen nefesimle, onurumun yanı sıra başarısızlıklarımı da tam olarak öğrenene ve kendi özgür iradenizle bana gelmeyi seçene kadar daha da uzun süre bekleyeceğim."

"Biz yabancıyız...." diye fısıldadı nefes nefese.

"Biz evliyiz," diye nazikçe karşı çıktı Jeff. "Ve sen benim arzuladığım her şeysin. Seni gördüğüm anda bunu anladım."

"Lütfen beni içeri al Jeff," diye yalvardı Raelynn belli belirsiz.

"İsteğiniz benim için emirdir leydim." Adam kadının koluna girdi ve cesurca itaat etti, ardından kadın yavaş ve ölçülü bir şekilde yukarı çıkarken sessizce ona eşlik etti. Kendi yatak odasının bitişiğindeki yatak odasının girişine kadar ona eşlik etti, kapıyı açmak için uzandı ve onun kendisini terk etmesini bekledi. Kadın gitmedi.

Hafifçe kızaran Raelynn yakışıklı kocasıyla yüzleşti. "Öpülmeyi istesem beni ileri gitmiş mi sayarsın Jeffrey?"

Adam ona yaklaştı ve kadın da onun nazikçe öpüşünü almak için sabırsızlanarak ayırık dudaklarını onunkilere doğru uzattı. Jeff'in kolları onu sımsıkı kavrayıp tamamen kendine çektiğinde hisleri çılgınca titredi

uzun bir çerçeve. Adamın gözleri kızın yüzünü ararken alev alev yanıyor, sanki kızın ruhunun derinliklerine bakıyor ve kızın vermeye utandığı cevapları talep ediyordu.

Jeff, kızın geri çekilmemesine oldukça şaşırmıştı, çünkü şehvetli Onu karşısında tutmanın verdiği haz, genç karısının görmezden gelemeyeceğinden emin olduğu bir şekilde onu etkilemişti. Ama Raelynn geri çekilmek yerine ona tamamen teslim oldu, ona doğru eğildi ve parmak uçlarında yükselip boyuna uygun.

Onu herhangi bir kadından daha çok arzulayan Jeff, bir yanı endiGeyle kızın direnç göstereceği anı beklese de, ilerlemeye devam edecek kadar cesurdu. Başını eğerek onu yakaladı. Raelynn'in zevkten nefesini tutmasına neden olan açgözlü bir şevkle dudaklarını ısırıp ve daha önce farkında bile olmadığı ateşli bir tutkuyla ona sarıldı. yetenekli.

İnkâr etmedi ve Jeff eğilerek Raelynn'i kollarının arasına aldı. Onu yatağa taşıdı, sadece kapıyı topuğuyla iterek kapatmak için durakladı.

Yazarlar Hakkında

Catherine Anderson

CATHERINE ANDERSON, "harika" kocası Sid ve sevgili Rottweiler köpekleri Goliath ve Sampson ile birlikte, yüksek köknar ağaçlarıyla çevrili ve Oregon'un merkezindeki güzel Umpqua Vadisi'ne bakan gözlerden uzak bir dağ evinde yaşıyor. Evlerinin batı tarafının tamamı camdan oluşuyor ve akşamları çatı katındaki yatak odaları muhteşem gün batımı ve şirin bir kasaba olan Sutherlin'in şehir ışıklarıyla yumuşak bir şekilde aydınlanıyor. bir asırdan uzun bir süre önce kurulmuş. Ona göre burası bir tarihi aşk romanı yazarı için mükemmel bir ortam, çünkü baktığı her yerde ona ilham verecek bir şey var.

Yayınlanmış on bir kitabı bulunan ödüllü bir yazar olan Catherine, şu anda Avon Books için ikinci uzun metrajlı tarihi romanı üzerinde çalışmaktadır. İlk kitabı *Annie's Song*, Ocak 1996'da piyasaya sürülecek.

Loretta Chase

LORETTA CHASE, Clark Üniversitesi'nden İngilizce lisans derecesiyle biraz gecikmeli olarak mezun oldu. Arada geçen sürede kuyumcu tezgâhtarlığı, butik satış memurluğu ve sayaç görevlisi olarak çalıştı. Daha sonra mezun olduğu okulda çalıştı. Bir video senaristi olarak ek iş yaparken, bir video yapımcısı olan kocası Walter ile tanıştı ve sonunda onu bir yazar olmaya ikna etti. Birçok *Romantic Times* ödülünün sahibi olan yazar, aynı zamanda *Sandal Ağacı Prensesi* ile Amerika Romantizm Yazarları RITA Ödülü'nü kazanmış ve *Aslanın Kızı* ile Altın Seçim'e aday gösterilmiştir. *Kızım*. İkincisi, birbirine bağlı tarihi romanlar serisinin ilkiydi, ardından *Gecenin Esirleri* ve son olarak da *Lord of* Lord ve Leydi Dain'in hikayesini anlatan *Scoundrels*. Serinin bir sonraki kitabı yazım aşamasındadır.

Lisa Kleypas

LISA KLEYPAS, Wellesley College'dan siyaset bilimi derecesiyle mezun olduktan sonra yazarlığı tam zamanlı kariyeri haline getirmeye karar verdi. Kendisi eski bir Massachusetts Güzeli'dir ve 1985 Miss America Yarışması'nda yarışmıştır. Lisa'nın Avon'da en çok satan romanları *Sadece Senin Kollarında*, *Sadece Senin Sevginle*, *Sonra Sen Geldin*, *Seni Düşlemek*, *Gece Yarısı Meleği* ve *Rüyalar Prensi*. Yakın zamanda bir çevre bilimciyle evlenen Lisa ve kocası Houston, Teksas'ta yaşamaktadır.

Kathleen E. Woodiwiss

KATHLEEN E. WOODIWISS, Amerika'nın önde gelen tarihi kurgu yazarıdır. Sekiz roman yazmıştır ve bu romanların hepsi milyonlarca kopya ile en çok satanlar listesine girmiştir. Romanları on beş dile çevrilmiştir. Bayan Woodiwiss Louisiana'da yaşamakta ve şu anda yeni bir roman üzerinde çalışmaktadır.

Övgü

YENİ aşk hikayelerinden oluşan muhteşem bir koleksiyon - bir öpücüğün şefkatli büyüsünün görkemli bir kutlaması... ve tüm zamanlar için birleşen iki kalbin güçlü büyü.

Özellik-

KATHLEEN E. WOODIWISS, romantik kurgunun büyük kadını, art arda sekiz *New York Times* çoksatanının yazarı. *The Flame and the Flower*'dan başlayarak son kitabı *Forever in Your Embrace*'e kadar 32 milyondan fazla kitabı basılmıştır.

CATHERINE ANDERSON, Amerika Romantizm Yazarları JANET DAILEY Ödülü'nün yanı sıra KARIYER BAŞARISI, İNCELEYİCİNİN SEÇİMİ ve *Romantic Times*'tan art arda altı KISS ödülü kazanmıştır.

LORETTA CHASE, Amerika Romantizm Yazarları RITA Ödülü sahibidir.

"Gerçek bir hazine"

Romantik Zamanlar

LISA KLEYPAS romantik gökkubbenin en popüler ve en hızlı yükselen yıldızlarından biri.

"İyi bir yazardan çok daha fazlası..."

O gerçek bir fenomen." *Kalpten*

Kalbe

Lisa Klyptarafından

Secrets of a Summer Night Again The Magic - Worth Any Price Lady Sophia's Lover - Only in Your Arms Only With Your Love - When Strangers Marry Suddenly You - Where Dreams Begin Someone to Watch Over Me Stranger in My Arms - Because You're Mine Somewhere I'll Find You Prince of Dreams - Midnight Angel Dreaming of You - Then Came You

Ve Antolojiler

Kahramanım nerede?
Üç Düğün ve Bir Öpücük

Kopyalama hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ÜÇ DÜĞÜN VE BİR ÖPÜCÜK

Telif Hakkı © 1995 Avon Kitapları

Fancy Free telif hakkı © 1995 Adeline Catherine Anderson

The Mad Earl's Bride telif hakkı © 1995 Loretta Chekani

Promises telif hakkı © 1995 Lisa Kleypas'a aittir

Öpücük telif hakkı © 1995 Kathleen E. Woodwiss'e aittir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

ePub baskısı Ocak 2005 ISBN 9780061754029 Kongre

Kütüphanesi Katalog Kart Numarası: 95-94144

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)

Pymble, NSW 2073, Avustralya

<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.

55 Avenue Road, Suite 2900

Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada

<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra, W6 8JB, Birleşik

Krallık

<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

10 Doğu 53. Sokak

New York, NY 10022

<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.